Comando

BOB MAYER

SINBAT

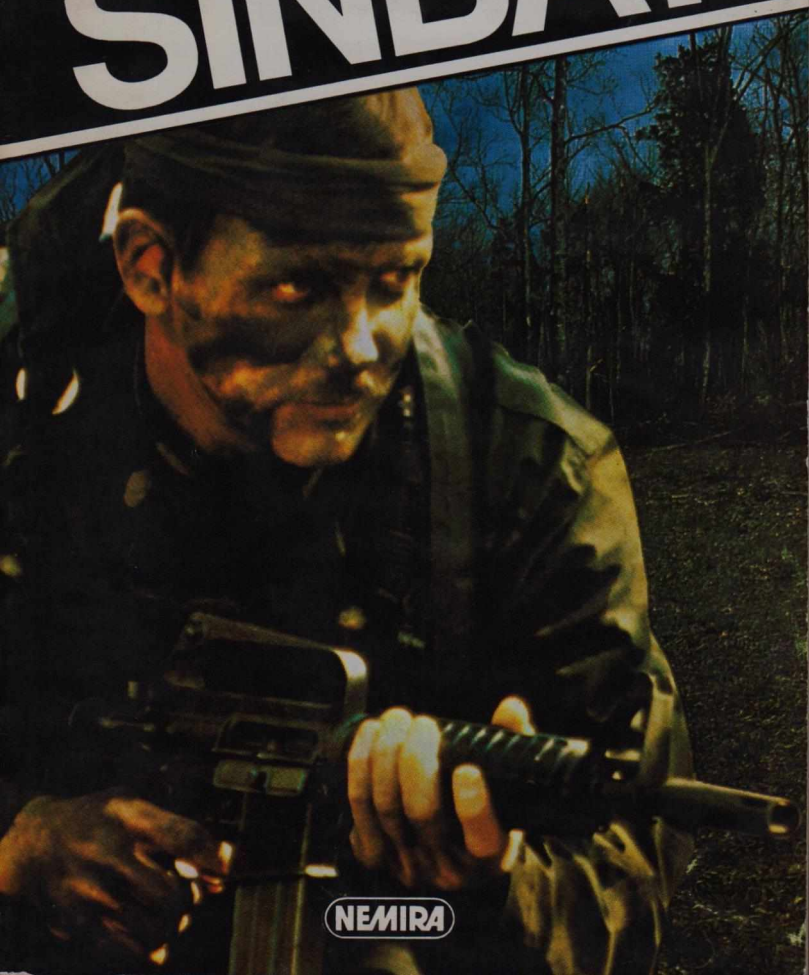

NEMIRA

43

BOB MAYER

SINBAT

Brațul stâng al lui Riley era înfipt în beregata sinbatantului. De pe colții ce se apropiau de fața ofițerului se scurgea abundent salivă. Simțea o durere îndepărtată, în timp ce sinbatantul pivota în jurul său, cu mâinile lui puternice.

BOB MAYER

SINBAT

TRADUCERE DE MIRCEA ȘTEFANCU

NEMIRA
1996

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU

© Bob Mayer, 1994
SYNBAT

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin S.C. NEMIRA & Co S.R.L. Reproducerea integrală sau parțială a textului este interzisă și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare:
Editura NEMIRA & Co, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Telefon: 668.54.10 Telefax: 668.70.51
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-9177-107-4

Pentru toți cei
care slujesc în armată

PROLOG

LUNI, 6 APRILIE

Închisoarea de Stat Eddyville, Eddyville, Kentucky
1:54 a.m.

Minutarul luminos sări la diviziunea următoare când secundarul trecu prin dreptul cifrei douăsprezece. Chico Lopez urmărea fascinat marșul timpului la încheietura mâinii sale, în timp ce fruntea îi asuda. Se răsuci pentru a suta oară, fără să-și găsească locul, pe salteaua statului, atent să nu-i iasă afară de la spate cele trei lame de bomfaier pe care le ascunsese cu grijă sub curea.

Lucirea unui fulger pătrunse prin ferestrele înalte, cu gratii, ce se înșiruiau de-a lungul pereților exteriori ai Blocului penitenciar C, luminând arhitectura gotică a clădirii. Celula lui Chico se situa la primul nivel al celui de-al șaselea fagure de alveole opt-pe-opt. Închisoarea Eddyville fusese construită la începutul secolului, când, pentru cei dinăuntru, cadrul ambiental plăcut era un concept de neînțeles. Închisoarea își vădea menirea și pe dinafară și pe dinăuntru : ziduri înalte, cenușii, cu turnuri de supraveghere la toate colțurile ; întreaga construcție era cocoțată pe o colină care domina capătul nordic al lacului Barkley. Prin negura furtunii, suprapusă peste întunericul nopții, doar fulgerele ce izbucneau când și când

făceau să se zărească întregul edificiu. Reflectoarele din turnurile de supraveghere duceau o bătălie dinainte pierdută cu perdelele de ploaie care transformau în lacuri pășunile din afara zidurilor și noroiul roșu din interior.

Se mai scurse un minut. Chico se strecură fără zgomot din pat și, luându-și cu el așternutul, se furișă spre ușa celulei. Se împlinea, de-acum, o săptămână de când tot pilea la zăvor, milimetru cu milimetru. Ultima porțiune din zăvor rămasă netăiată ceda la prima smucitură ; era afară, pe hol. Colegul său de celulă sforăia în continuare, fără să știe că prima ușă spre libertate, și, totodată cea mai lesne de trecut, era deschisă.

Când ajunse după colț, acolo unde șirul lung de celule dădea într-un coridor transversal, din întunerîc apărură două siluete. Chico își împinse complicii într-o nișă întunecoasă din peretele exterior, prin care conducta principală a sistemului de hidranți urca spre acoperișul situat la aproape treizeci de metri înălțime. Înghesuindu-se acolo, cei trei nu mai puteau fi văzuți decât dacă cineva venea în fața nișei și se uita înăuntru.

– Ai întârziat! șuieră nervos cel mai solid dintre cei doi, și ochii îi scânteiară prin întuneric.

– Du-te-n mă-ta, Parson! replică Chico, luând cearșafurile de la ei și înnodându-le de al său. Am venit la timp. Dați-mi lamele!

Ceilalți doi puscăriași, Parson și Hill, îi întinseră fiecare câte o lamă de bomfaier. Chico și le strecură sub curea, alături de celelalte trei.

– Când mă vedeți că ies, urcați și voi.

Își petrecu cele trei cearșafuri peste umăr și se prinse cu mâinile de conducta de apă. Se furișă între ea și perete și începu să urce, fără să privească înapoi, spre podeaua murdară din beton, ce se îndepărta tot mai mult. La zece metri înălțime, atinse pervazul unei ferestre vechi, aflată la cel de-al treilea nivel de celule, la o distanță de cinci metri.

Din pervazul de zidărie, porneau bare verticale din fier, spațiate la douăzeci de centimetri, și ajungeau până la aproape șapte metri deasupra. Chico legă capătul funiei din cearșafuri de cea mai apropiată bară și se prinse cu piciorul drept pe după unul dintre suporții care fixau conducta hidrantului în perete, astfel încât să-i rămână libere amândouă mâinile. După care, scoase de sub curea o lamă de bomfaier și începu să taie. Lamele îl costaseră pe Parson o sută

de dolari bucata și le obținuse tocmindu-se la cuțite cu unul dintre muncitorii veniți din afară să construiască noul bloc de celule. Jumătate de bătrână pentru cinci bucăți de oțel – ăsta era prețul libertății lui Chico și a tovarășilor săi.

După zece minute și două lame tocite, eliberă, în sfârșit, o porțiune de bară de vreo jumătate de metru. Chico plănuise să scoată trei porțiuni, dar se părea că avuseseră cu o sută de dolari mai puțin. Începu să tragă cu lama în curse lungi, utilizând fiecare părticică a ei, și degetele îi transpirau pe metalul încins. Reuși să taie a doua bară în șapte minute și-i mai rămaseră și câțiva dinți buni pe cea de-a patra lamă.

Printre accesele de tuse și sforăiturile ce răsunau ca de obicei în blocul cufundat în noapte, Chico auzi dedesubt fosnete nervoase. Trecuseră peste douăzeci de minute de când își părăsiseră celulele și nu mai aveau nici cincisprezece înainte de rondul paznicilor. Dacă reușeau să iasă în timp util, puteau rămâne nedescoperiți până dimineața. Dacă nu, cu Parson și Hill la capătul terminal al conductei de apă și cu Chico profilat pe fondul întunecat al ferestrei, aveau să fie imediat detectați. Chico începu să taie cu repeziciune, fără să bage în seamă sângele ce-i șiroia acum din degetele zdrelite.

Chico făcu tăietura de la baza celei de-a treia bare folosind ultima lamă bună. Reuși să taie mai bine de trei sferturi din grosime, înainte ca lama să se tocească complet. Apucându-se de barele rămase, Chico se propti cu ambele picioare în cea de-a treia bară și împinse cu toată puterea. Bara abia dacă se îndoi, dar el de atât avea nevoie. Înfășurându-și cearșafurile în jurul pumnului, izbi în partea de jos a geamului, apoi aruncă funia din cearșafuri afară, în ploaia ce nu mai contenea, lăsând-o să atârne pe lângă peretele lucios al blocului penitenciar.

Chico fluieră ușor pentru a-i anunța pe ceilalți doi că pot urca și ei, apoi își strecură printre bare trupul plăpând, de aproape un metru șaptezeci înălțime; trecu destul de lejer. Se uită în jos, la noroiul clisos ce lucea la mai mult de treisprezece metri dedesubt, și apucă zdravăn funia din cearșafuri, care abia dacă acoperea o treime din distanță. Punând o mână sub alta, se lăsă să alunece până la capătul funiei. Cu o rugăciune scurtă, Chico-și dădu drumul și căzu la pământ, rostogolindu-se prin noroi. Se ridică în picioare, întreg și nevătămat. Se uită pieziș în sus, prin ploaia ce turna întruna, și văzu cum apărea capul lui Parson în spărtura ferestrei.

Parson ieși pe jumătate prin fereastră, după care se înțepeni, nereușind să-și treacă printre grafii burta umflată. Hill își propti ambele picioare în fundul lui și-i făcu vânt din spate. Parson scăpă un scâncet de durere când capetele ascuțite ale barelor tăiate i se înfipseră în carne. Hill nu ezită și izbi iar cu picioarele, eliberându-l. Grăsanul abia mai avu vreme să apuce funia din cearșafuri, înainte de a începe să alunece. Capătul ultimului cearșaf îi scăpă printre degete și el căzu în gol preț de două secunde până să aterizeze, cu o bufnitură puternică, în fața lui Chico.

– Mi-am rupt piciorul !

– Taci naibii din gură ! îl avertiză Chico, îngenunchind alături de el și pipăindu-i umflătura. Nu-i rupt. Scoală-n picioare, că, dacă nu, îți iau gâtu' pe loc!

Hill atinse pământul cu tălpile, apoi se rostogoli, pentru a amortiza impactul căderii. Sări în picioare.

– S-o ștergem!

Hill și Chico îl apucară împreună pe Parson și începură să-l târască spre gardul din lanț, ultimul obstacol fizic dintre ei și lumea de-afară. Reflectoarele din turnurile de supraveghere, situate la treizeci de metri de-o parte și de alta, erau doar niște pete îndepărtate de lumină în întunericul de smoală.

– În stânga! indică Hill.

Cei trei păși prin băltoace spre o porțiune mai joasă de teren, unde apa se scurgea pe sub gard printr-un șanț format de ploaie. Culcându-se la pământ, Hill trecu primul, și apa îl acoperi aproape cu totul când se strecură pe sub gard. Chico îl lăsă jos pe Parson, și grăsanul se târî și el prin gaură ; partea de jos a gardului îi sfâșie cămașa în spinare, trasându-i în carne tăieturi lungi și roșii. Chico îl urmă imediat. Erau afară.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
Împrejurimile lacului Barkley, Tennessee
2:00 a.m.

Cifrele luminoase, de culoare roșie, ale ceasului cu afișaj numeric clipiră, indicând ora 2:00. Încă patru ore. Când solicitase o slujbă în serviciul de securitate tocmai aici, la dracu-n praznic, Stan Lowry știuse că locul avea să fie relativ lipsit de evenimente, dar nu se aș-

teptase la ceva atât de perfect plicticos. Uneori, când nopțile pustii îl storceau de tot ce avea bun în el, Stan aproape că își dorea ca un grup de adolescenți să vină aici, pe coline, și să înceapă un mare tărăboi în parcare. Orice era de preferat lipsei totale de activitate pe care o îndura cinci nopți pe săptămână, de opt luni de zile.

Nici măcar nu trebuia să facă rondul clădirii cu un singur etaj, domeniul său nocturn. Tot ce urma să supravegheze era afișat pe micile ecrane ale televizoarelor, așezate unele peste altele pe pupitrul semicircular din holul de la intrare, unde își avea postul. Scruta nepăsător cele douăsprezece monitoare. Nimic pe cele trei camere exterioare de luat vederi, în afara sarabandei ploii pe pământul cufundat în întuneric al acestui îndepărtat colț din Tennessee. Reflectoarele cu arc voltaic de pe acoperiș străpungeau cu greu noaptea ploioasă, străduindu-se să-și trimită lumina până la liziera pădurii ce înconjura clădirea pe trei laturi.

Parcarea din față era slab luminată de câteva becuri fixate pe stâlpi. Unicul ei ocupant era vechea autoutilitară a lui Stan, cam boțită, cu barele de protecție căzute, contrastând puternic cu liniile pure ale construcției moderne pe care o păzea el.

Stan își mută privirea înapoi la camerele interioare. Șase dintre ecrane arătau birouri goale. Două înfățișau încăperi mai mari, care-i aminteau de laboratorul de chimie din liceul absolvit cu mulți ani în urmă. Ultimul monitor transmitea imaginea coridorului principal, ce se întindea de-a lungul clădirii și în care se pătrundea printr-o ușă dublă, plasată în spatele său. Coridorul se termina printr-o altă ușă dublă, pe care stătea scris cu litere groase : ACCESUL INTERZIS.

Stan nu știa ce se află înapoia ușilor duble din capăt, dar știa că guvernul considera strict secret tot ceea ce se lucra în această clădire. Indiferent ce s-ar fi găsit în spatele ușilor, era ceva mult mai important decât spațiul secret supravegheat de el. Stan înțelegea asta și nu punea întrebări. Unul dintre lucrurile pe care le învățase în cei douăzeci și patru de ani ca subofițer în slujba armatei era importanța acordată securității. Dacă fezii spuneau că el nu trebuia să știe ce se află acolo, în spate, asta îi era de ajuns. Numele de pe frontispiciul clădirii și de pe statul lui de plată – Laboratorul de Inginerie Biotehnologică – nu avea pentru Stan nici o semnificație. Și, pentru a fi cinstit, Stan nu era deloc curios să descopere ce se petrecea aici în timpul zilei. Câtă vreme îl plăteau, puteau face, la naiba, orice pofteau.

Își luă picioarele de pe birou și le lăsă încet pe podea. Genunchii îl dureau întruna, ca urmare a prea multor ani petrecuți cu rucsacul în spate, la Infanterie. Turnându-și o ceașcă de cafea din termos, Stan aruncă o privire pe ecranul computerului, plasat la mijloc, între monitoarele TV. De când se afla în slujba asta, nu văzuse niciodată nimic pe ecran – numai cursorul, clipind în colțul din stânga, sus, ca un ochi pe care nu-l ajungea niciodată somnul.

Stan fusese informat că toate dispozitivele de alarmă erau conectate la computer. Dacă lumina de avertizare de pe pupitrul de control indica declanșarea vreuneia dintre alarme, localizarea acesteia era afișată pe ecranul computerului, împreună cu instrucțiunile de urmat. Dacă pe ecran era semnalată o alarmă, Stan trebuia, înainte de orice, să sune prima persoană de pe lista de alertă. Conform regulamentului nu avea voie, sub nici un motiv, să permită personalului din forțele de ordine locale accesul în interiorul acestei clădiri. Doctorul din cadrul personalului, pe care trebuia să-l alerteze Stan, urma să aibă grijă de tot ce se întâmpla înăuntru.

Dacă Stan ar fi fost o persoană cu imaginație, s-ar fi putut gândi că acest lucru era puțin ciudat. De ce aveau ei mai multă grijă de alarmele interne decât de cele externe ? De ce această diferență în felul de a reacționa ? Și cum putea fi declanșată o alarmă din interior fără ca, mai întâi, să fie declanșată una din exterior ? Oricum, Stan nu era din cale-afară de imaginativ, ceea ce putea să fi constituit, de fapt, și principalul motiv pentru care fusese angajat pe acest post.

Stan observase, totuși, un lucru, și anume că atunci când încerca să localizeze mental poziția ușii duble, prin care accesul era interzis, în spatele ei nu rămânea prea mult spațiu, ținând cont de dimensiunile clădirii. Bănuia că dădea spre o casă a scărilor sau spre un lift și că în acest complex trebuia să mai fie niște nivele subterane, ascunse. Dublurile cheilor de pe inelul pe care-l purta la centură erau etichetate, iar unele erau pentru uși inexistente la acest nivel. Descoperise asta în prima săptămână de activitate, când parcursese întreaga clădire. Curiozitatea nu-l îndemnase, totuși, să deschidă ușile duble cu acces interzis. Lui Stan îi convenea să fie plătit doar ca să stea în fund. În registrele lui de socoteli banii gheață atârnau de fiecare dată mai greu decât întrebările prostești. Curiozitatea i se pierduse pe drum, în cursul primului său tur prin Vietnam, și-i

rămăsese doar ca o trăsătură de caracter inutilă pentru tot restul timpului ce-l mai petrecuse în armată.

Punându-și picioarele înapoi pe birou, Stan se reîntoarse la ocupația lui favorită, aceea de a urmări cifrele ceasului cu afișaj numeric în cursa lor domoală către sfârșitul schimbului.

Lângă Exit 40,
I-24, Kentucky
2:34 a.m.

– Unde mă-sa *este* curva aia ? exclamă Hill când cei trei puș-cărieși evadați, plini de noroi, ajunseră cu chiu cu vai pe creasta unui dâmb acoperit cu iarbă, de la înălțimea căruia se vedea jos autostrada interstatală.

– Ține-ți gura! murmură Chico fără prea mare convingere, uitându-se atent de-a lungul autostrăzii. E sor mea.

Văzu rampa de la Exit 40 la lumina farurilor unui vehicul ce trecu întâmplător pe-acolo și pricepu că se aflau tocmai la locul convenit, dar unde era Leslie ?

Hill pusese la cale planul și pregătise trecerea pe sub gard cu ocazia unei ieșiri la muncă ; Parson fusese cu banii pentru lamele de bomfaier, iar acum, contribuția lui Chico nu-și mai făcea apariția.

– Uite ! strigă el când două faruri se opriră în apropiere, lângă marginea autostrăzii, imediat după rampă. Licărirea unui fulger le arătă că era vorba despre o dubiță. Ea e!

– Hai !

Hill o luase deja la fugă pe dâmb în jos, iar Parson și Chico se repeziră după el, alunecând pe iarba lucioasă. Șchiopătatul lui Parson dispăruse în euforia sfârșitului fericit al piesei.

Ușa laterală a dubiței glisă în lături, deschizându-se, și cei trei dădură buzna înăuntru ; Chico o trase la loc, în urma lor.

– Arătați cu toții ca dracu', remarcă femeia de la volan, după ce aruncă o privire asupra capturii făcute.

Slabă și negricioasă, trăgea nervos dintr-un muc de țigară, așteptându-i pe cei trei bărbați să-și recapete suflul. Leslie „lucra" pe Murfreesboro Road, în Nashville, vânzându-și trupul, și nu era deloc prea încântată să fie vârâtă în operațiunea asta. Nu prea avusese însă de ales, deoarece Chico îi făcuse o ofertă pe care n-o putuse

refuza : ori apărea cu dubița, ori îi lua urma în Nashville, ca s-o ucidă. Îl știa în stare de așa ceva, fiindcă omorâse până atunci patru oameni, iar iubirea între frați era un lucru necunoscut în familia Lopez.

– S-a dat deja alarma ?

Chico scutură din cap, stropind în jur cu apa ce i se scurgea din părul ud fleașcă.

– N-am auzit nici o sirenă, deci încă e bine. Hai s-o ștergem, dracu', de-aici !

Leslie se strecură înapoi la volan. Chico trecu lângă ea, pe locul din dreapta șoferului, în vreme ce Parson și Hill rămaseră în spate, întinși pe jos.

– Coboară pe rampă și ia-o înapoi, spre sud! ordonă Chico. Ai adus hainele ?

– Sunt în sacul din spate.

Chico așteptă până când parcurseră bucla de acces și intrară pe I-24, care se îndrepta spre sud-est.

– Ia-o pe Exit 56, când ajungem la ea, și fă-o spre sud, pe 139, către Cadiz. După ce-or să dea alarma, vor bloca în primul rând I-24. Trebuie să ieșim în șoseaua internă și s-o luăm spre Dover.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
3:05 a.m.

Stan își sorbea încet cafeaua. Gândurile îi fugeau spre activitățile zilei de mâine sau, mai exact, observând iar cifrele ceasului de perete, spre ce urma să facă mai târziu în cursul zilei de astăzi. Își făcu socoteala că o să tragă un somn de câteva ore după ieșirea din schimb, la șase, după care o să se îndrepte spre Locul Dintre Lacuri (LDL), să dea puțin la pește. Lacul Barkley, care marca limita estică a întinsei zone de agrement LDL, se afla la mai puțin de cinci kilometri spre vest de actualul loc de muncă al lui Stan. Pe o asemenea vreme, umedă și rece, știa că lacul o să fie numai al lui. Spera ca furtuna să treacă până în zori, pentru ca peștele să muște.

În timp ce Stan încerca să se hotărască unde să meargă la pescuit, luminile din interiorul clădirii pâlpâiră scurt, apoi se stinseră, fiind înlocuite de lucirea slabă a sistemului de iluminare de avarie, alimentat de acumulatori. Monitoarele video muriră, dar ecranul

computerului continuă să lucească. Stan se aplecă în scaun și se holbă la cuvintele scrise cu litere negre, stranii, ce se distingeau cu claritate pe fondul verzui:

PANA DE CURENT/SISTEMUL DE AVARIE ACTIVAT.
0:23 PANA LA EPUIZAREA ACUMULATORILOR
SI CADEREA SISTEMULUI DE MENTINERE A VIETII
IN ZONA DE IZOLARE.
APASATI F1 PENTRU INSTRUCTIUNI.

„Asta ce naiba mai înseamnă ?" se întrebă Stan. Nu-și amintea deloc să se fi vorbit în regulament despre vreun sistem de menținere a vieții în zona de izolare. Sistemul se afla desigur undeva înapoia ușilor duble, încuiate, la acel nivel inferior, a cărui existență o bănuia el.

Stan se încruntă, cântărind problema. Știa că avea obligația să telefoneze persoanei din capul listei de alertă. Se uită pe listă, și primul nume era doctor Merrit. În timpul numeroaselor gărzi pe care le făcuse în armată, ca subofițer angajat, înghițise mizerie cu toptanul de la ofițeri înfuriați că-i sculase la miezul nopții, conform instrucțiunilor. Știa la ce pericole îl expunea un asemenea deranj pe cel care sună să raporteze.

Lui Stan nu-i plăcea ideea de a scula un medic la două noaptea pentru o pană de curent. Mai ales pe doctor Merrit. O întâlnise de mai multe ori, când ea rămăsese să lucreze până târziu, cum făcea adesea, și-i păruse foarte ciudată. Își făcu socoteala că Electric Cumberland, compania de electricitate, trebuia să refacă repede liniile. Poate că, urmând instrucțiunile de pe ecran, putea ține situația sub control, până atunci.

Stan își aruncă iar privirea la ecran. Timpul rămas se redusese la 0:21. Sub ochii lui, cifrele se schimbară în 0:20. Stan se concentră asupra ultimei linii de pe ecran. Nu se prea pricepea la computere, dar făcea legătura între „F1" de pe ecran și butonul din partea de sus a tastaturii. Apăsă pe tasta din plastic. Mesajul de pe ecran dispăru imediat și apăru :

0:20 PANA LA EPUIZAREA ACUMULATORILOR SI
CADEREA SISTEMULUI DE MENTINERE A VIETII
IN ZONA DE IZOLARE.

PENTRU PRELUNGIREA SISTEMULUI DE MENTINERE A VIETII DESCHIDETI CUBURILE.
PENTRU INITIEREA SECVENTEI DE DESCHIDERE A CUBURILOR APASATI F5.

Când o slujbă face toți banii, este nevoie de talent pe măsură. Lui Stan nu-i trecu prin minte să se întrebe ce „viață" menținea sistemul de menținere a vieții. Nu-i trecu prin minte să se îndoiască de instrucțiunile computerului. Întinse automat un deget bont și apăsă pe F5.

0:19 PANA LA EPUIZAREA ACUMULATORILOR
SI CADEREA SISTEMULUI DE MENTINERE A VIETII IN ZONA DE IZOLARE.
SECVENTA DE DESCHIDERE A CUBURILOR INITIATA.
DESCHID CUBUL #1? (DA SAU NU)

Degetul arătător al lui Stan bâjbâi pe claviatură și răspunse încet întrebării pâlpâitoare, prin două litere: DA.

0:19 PANA LA EPUIZAREA ACUMULATORILOR
SI CADEREA SISTEMULUI DE MENTINERE A VIETII IN ZONA DE IZOLARE.
SECVENTA DE DESCHIDERE A CUBURILOR INITIATA.
CUBUL #1 DESCHIS. DESCHID CUBUL #2 ? (DA SAU NU)

Stan răspunse iar : DA.
Ecranul se șterse imediat și apăru un nou mesaj :

CUBURILE DESCHISE.
1:19 PANA LA EPUIZAREA ACUMULATORILOR.
BRESA IN SISTEMUL DE IZOLARE A CUBURILOR.
USA INTERIOARA A ZONEI DE IZOLARE ASIGURATA.
USA EXTERIOARA A ZONEI DE IZOLARE ASIGURATA.
INITIEREA SECVENTEI DE DESCHIDERE A ZONEI DE IZOLARE PRIN APASAREA TASTEI F5.

Stan se uită îngrijorat la ecran. Nu-i plăcea cum suna „breșă în sistemul de izolare a cuburilor". Suna de parcă ar fi făcut-o lată, cumva. Și totuși, prelungise durata de viață a acumulatorilor și întârziase momentul căderii sistemului. Ceea ce trebuia să fie un lucru bun. Curios să afle dacă mai era nevoie și de altceva, Stan apăsă iar pe F5.

1:18 PANĂ LA EPUIZAREA ACUMULATORILOR.
SECVENȚA DE DESCHIDERE A ZONEI DE IZOLARE INITIATĂ.
DESCHID USA INTERIOARĂ A ZONEI DE IZOLARE ?
(DA SAU NU)
(PENTRU A CONTINUA, NECESAR PERMISUL DE NIVEL PATRU DE SECURITATE)
INTRODUCEȚI CODUL PENTRU NIVELUL PATRU DE SECURITATE.

Stan se uită la prompter și scutură din cap. Nu spunea nimic despre deschiderea ușii interioare a zonei de izolare în vederea prelungirii sistemului de menținere a vieții. În plus, chiar dacă nu știa ce anume reprezenta nivelul patru de securitate, era al naibii de sigur de un lucru : întrucât nimeni nu-i spusese că avea așa ceva, putea considera că nu are. Cu siguranță că el nu avea un cod de nivelul patru, ceea ce, evident, însemna că nu trebuie să deschidă ușa interioară a zonei de izolare. Satisfăcut că-și făcuse datoria, Stan își turnă încă o ceașcă de cafea din termos, în așteptarea intervenției companiei de electricitate.

Road 139, la sud de Cadiz, Kentucky
3:47 a.m.

Parson arătă peste umăr.

– Trebuie să fie vreun local deschis în Cadiz. Să ne întoarcem!

Chico scutură din cap și se răsuci pe scaun, să-i privească pe cei doi care stăteau în spate, ghemuiți pe jos.

– Da, bine. Folosiți-vă creierele, cretinilor ! Mergem și noi la vreun Minit Mart, la patru dimineața, și puteți fi al dracu' de siguri că trupeții statului or să se-nființeze acolo imediat după plecarea

noastră, să-ntrebe dacă cineva a văzut ceva. După care, gagii or să ne sufle-n ceafă. Sunt niște tipi în Dover, pe care e musai să-i vedem înainte de-a o lua spre Mexico. Trebuie să punem mâna pe banii ăia și n-avem cum să-i facem pe oamenii legii să creadă că suntem încă în zonă.

Hill izbi cu pumnul în spătarul scaunului lui Chico, și ochii îi străluciră în lumina slabă a bordului.

– Atunci, n-ar fi stricat ca afurisita de soră-ta să fi pus dracu' niște benzină în rezervorul rablei ăsteia.

Chico îi aruncă o privire ucigătoare ; dubița rula pe Road 139 cu o viteză constantă de șaptezeci de kilometri pe oră.

– Furăm o mașină.

Hill pufni :

– A, da. E nemaipomenit, pe mă-sa ! Mai bine ne-am întoarce la Cadiz.

– Nu, amice, se opuse Chico. N-o să-i ducă mintea să facă legătura între dubiță și o mașină furată. O să fie ca lumea.

Hill arătă afară, pe fereastră, spre ținutul cufundat în întuneric.

– De unde dracu' să furăm o mașină, pe-aici ?

– De-acolo !

Leslie vorbi pentru prima oară, nerăbdătoare să contribuie cu ceva pozitiv. Dacă furau o mașină, evadații puteau să iasă din viața ei, iar ea avea șansa să se întoarcă la Nashville. Nu mai scosese nici un cuvânt de când Hill observase că acul indicator pentru nivelul benzinei bătea spre zero, la mai puțin de cinci minute după ce părăsiseră străzile pustii din Cadiz.

Când Leslie frână, cei trei pușcăriași se aplecară brusc. Farurile luminau un indicator și drumul din beton ce se făcea la dreapta, dincolo de el.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică

3:53 a.m.

O pereche de faruri ce scormoneau prin întuneric, la celălalt capăt al parcării, îi abătu atenția lui Stan de la ecranul lucitor al computerului. Era timpul să ajungă și compania de electricitate, se gândi el, săltându-și cureaua pistolului și luând-o agale spre ușa de la intrare.

Se încruntă însă când dubița trase alături de autoutilitară, iar un bărbat sări afară în ploaie și începu să meșterească la camioneta lui.

Stan descuie ușa și păși sub copertina de la intrare.

– Hei ! Ce faci acolo ?

Vocea îl făcu pe Chico să tresară. Clădirea nu fusese luminată când se apropiaseră, și el își închipuise că nu se afla nimeni înăuntru.

– Pornește-o spre clădire! îi șuieră el lui Leslie.

– S-o ștergem de-aici! se împotrivi ea.

Hill îi făcu vânt de pe scaunul șoferului, iar Chico se urcă din nou și puse mâna pe un levier.

– Ce-aveați de gând să faceți ? întrebă Stan în timp ce ei se apropiau cu mașina.

– Îmi pare tare rău, prietene, îl lămuri Chico și coborî iarăși. Ni s-a cam terminat benzina și, mă rog, în fine, totu-i închis peste noapte prin locurile astea și n-am vrut să rămânem în pană pe drumul spre acasă.

Stan se încruntă, măsurându-i pe cei trei bărbați cu hainele mototolite și pe femeia înspăimântată.

– Sunteți OK, domnișoară ?

Leslie înghiți în sec.

– Da, domnule, mulțumesc. Mi-e bine.

Stan făcu un pas înainte.

– Am o canistră în camionetă, pe care-o folosesc pentru barcă. Puteți...

Levierul din fier îi zdrobi partea dreaptă a craniului și Stan căzu în genunchi, încercând, reflex, să ducă mâna la armă. Chico lovi de mai multe ori, împroșcând pavajul ud cu sânge și os sfărâmat. După cincisprezece lovituri, se opri ; avea brațele năclăite de sânge, fața îi radia de zâmbet și ochii săi aruncau văpăi.

– De ce naiba faci asta ? scânci Parson când Hill coborî și desprinse teaca pistolului, cu armă cu tot, de la centura trupului inert.

– Ajută-mă să-l pun în dubă! ordonă Hill.

Fără nici o tragere de inimă, Parson îl apucă pe paznic de brațe și-l ajută pe Hill să-l urce în mașină și să-l arunce pe dușumea.

– Hai să vedem ce-i înăuntru, zise Hill, luând inelul cu chei de la brâul lui Stan.

Sări din dubiță și se îndreptă spre intrarea clădirii. Când Hill păși înăuntru, din tavan se aprinseră toate luminile, orbitor de albe.

Surprins, aproape că scăpă arma din mână, apoi își dădu seama ce se întâmplase. Strângând încă în mână levierul din fier, Chico îl urmă, împreună cu Parson. Leslie rămase în dubiță, ghemuită pe scaunul din dreapta șoferului, uitându-se în spate, la cadavru.

– Stai acolo, femeie ! țipă Chico la ea, înainte ca ușile să se închidă în urma lor.

Pâlpâirea luminii roșii de avertizare de pe pupitrul de supraveghere, combinată cu țiuitul strident al unei alarme, le atrase atenția asupra mesei pe care se afla, pe jumătate golită, ultima ceașcă de cafea a lui Stan. În timp ce ei se apropiau, un nou mesaj începu să se deruleze pe ecran :

TENSIUNEA RESTABILITA.
FUNCTIONAREA SISTEMULUI DEREGLATA.
ALERTA INTERNA/BRESA ÎN ZONA INTERNA
DE IZOLARE.
ÎNCHIDETI IMEDI

Mesajul continua să se deruleze pe ecran, când Chico ridică levierul și izbi. Lovi până când sunetul alarmei încetă, iar terminalul computerului se transformă într-o masă de sfărâmături.

– Vedeți dacă pe-aici e ceva ce ne-ar putea folosi! ordonă Hill, încingându-și la mijloc cureaua pistolului, a cărui greutate îi dădea încredere în sine, la fel cum levierul din fier îi dădea lui Chico.

Pătrunseră prin ușa dublă în coridorul principal. Plăcuța de pe ușă nu indica ce se găsea în spatele ei, dar sugera clar că orice ar fi existat acolo era interesant : ATENTIE – ZONA CU ACCES LIMITAT. NECESAR PERMISUL DE NIVEL PATRU.

– Ce-or avea acolo, jos ? întrebă Hill cu voce tare.

Lui Chico încă îi mai luceau ochii.

– Ia să controlăm noi, prietene! Trebuie să fie ceva important. O fi ceva ce putem vinde.

Hill căută printre chei până ce ajunse la eticheta cu numărul șaptesprezece, număr ce corespundea celui de deasupra încuietorii ușii. Băgă cheia în broască și o răsuci. Ușile alunecară în lături, lăsând să se vadă un lift încăpător, de marfă. Hill intră în lift împreună cu Chico și se uită după tabloul de comandă. Nu erau decât două butoane : 1 și S.

– Vii ? zise Hill și se uită la Parson, care rămăsese pe coridor.

– Nu, amice. Eu verific birourile astea.

Hill îl privi pe grăsan drept în ochi.

– Fii atent, bă, frecționistule ! Dacă-ți trece cumva prin căpățână s-o ștergi cu sora lui Chico, mai bine las-o baltă. Ne punem pe urmele tale și-ți zburăm creierii din scăfârlie. De-acu' suntem pe aceeași cracă. Și tu l-ai ucis pe paznicul ăla, exact ca și Chico. Crimă de gradu' unu, frecționistule. M-ai priceput ?

Parson dădu din cap fără vlagă.

– Da, prietene, înțeleg.

Hill apăsă pe butonul S și ușile lunecară, închizându-se în fața lui. Cei doi își simțiră trupurile pierzând din greutate pentru câteva clipe, apoi revenindu-și, când liftul se opri. Ușile se dădură în lături și ei se treziră în fața unui coridor scurt, ce se termina într-un alt grup de uși glisante. Apropiindu-se de ușă, Hill citi numărul de deasupra închizătorii : 18.

Hill introduse cheia corespunzătoare și o răsuci. Ușile, acționate electronic, glisară lateral, deschizându-se, și el pătrunse înăuntru, urmat îndeaproape de Chico. Încăperea era cufundată în întuneric. Mâna lui Hill bâjbâi de-a lungul peretelui din stânga până ce găsi întrerupătorul.

Când luminile fluorescente se aprinseră, cei doi văzură că se aflau într-un fel de cabinet medical. Centrul încăperii era dominat de două mese mari, acoperite cu cearșafuri albe, deasupra cărora se zăreau lămpi puternice. Pe lângă pereți se înșirau cărucioare cu mașinării sofisticate.

Pe un perete lateral erau mai multe uși. Exact în fața lor, se zărea un alt grup de uși duble. Spre deosebire de celelalte, acestea erau solid construite, din oțel inoxidabil. Mijindu-și ochii, Hill citi mesajul scris pe una dintre ele cu vopsea : PERICOL – UȘA ZONEI EXTERIOARE DE IZOLARE. ASIGURAȚI-VA DE ÎNCHIDEREA PERFECTĂ A ZONEI INTERIOARE DE IZOLARE ÎNAINTE DE A DESCHIDE.

Hill trecu în revistă echipamentul medical și dulapurile cu medicamente, apreciindu-le vandabilitatea, când auzi un zgomot venind dinapoia ușilor de oțel aflate în fundul încăperii. Ca și cum cineva ar fi scăpat ceva pe jos.

Hill rămase pe loc și scoase pistolul.

– E careva aici ?

Cuvintele i se stinseră, absorbite de pereți. Hill se frecă pe frunte și cântări situația. Săriră amândoi în sus când cineva bubui în ușă. Hill se apropie din lateral, făcându-i semn lui Chico să treacă de cealaltă parte a ușii.

– Care ești acolo ? țipă el.

I se răspunse prin tăcere. Numărul de deasupra închizătorii aflate într-o cutie de siguranță, în dreapta ușii, era 26. Hill găsi cheia corespunzătoare și o strecură înăuntru. Se opri o clipă înainte de-a o răsuci. Pentru întâia oară, simți că i se făcea frică. Un al șaselea simț îi dădu fiori prin stomac și-i zburli părul de pe ceafă.

La dracu', n-are de ce să-mi fie frică, hotărî Hill. Nu cu Domnu' 38 în mână. Și doar n-o să arăt că mă tem în fața lui Chico. Lui îi place să facă pe nebunu'. Pot foarte bine să întorc cheia și să văd despre ce-i vorba.

– Ce dracu' ! murmură el când ușile alunecară lin, deschizându-se.

În fața lui apăru un coridor scurt, de circa un metru și jumătate. Pe podeaua încăperii de dincolo de el zăceau împrăștiate tot felul de instrumente și hârtii. Păși peste prag, între ușile deschise, cu Chico în spatele lui.

Hill observă cu coada ochiului o mișcare. Se întoarse spre stânga, dar mult prea încet. Încă mai încerca, zadarnic, să-și aducă arma în poziție de tragere, când simți că-i pătrunde în măruntaie ceva rece ca gheața. Sfâșierea îi urcă până în coșul pieptului și, după senzația de răceală, urmă o durere fierbinte, ca un foc.

Aruncat pe spate, la pământ, cu arma uitată, Hill tot nu reuși să vadă ce-l străpunsese. Mâinile i se încleștară peste burtă și degetele sale întâlniră ceva moale și umed. Neîncrezători, ochii lui dădură peste o grămadă de intestine ce-i ieșeau printre degete.

O clipă, imaginea îngheță. Zări o umbră care trecea spre dreapta și-l auzi pe Chico țipând, ca de la o foarte mare depărtare. Propriul său țipăt îi pieri în gâtlej când simți că i se retează traheea și arterele carotide. Ultima suflare îi părăsi cu o horcăială trupul sfârtecat, prăbușit într-o baltă de sânge.

Sus, Parson nu auzi nimic. Stătea cu mâinile tremurânde la pupitrul de supraveghere, încercând să-și dea seama ce avea de făcut. Știa că de-acum era băgat și el în asta. Crimă de gradul unu. Scaunul electric. Proștii ăia nemernici! îi venea să strige. Fuseseră idioți de la bun început – sora lui Chico să nu aibă destulă benzină, iar Chico să-l lichideze pe bătrân, deși le spusese că o să le dea el.

Parson auzi ușile l:ftului cum se deschid în spatele lui și se răsuci cu scaunul. Clipi și se uită o secundă fatal de lungă, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea. Apoi scoase un țipăt de groază și sări în picioare. O luă la goană spre ușa de la intrare, dar silueta sări asupra lui ; impactul îl izbi pe Parson de sticla groasă a ușii.

La țipătul lui Parson, Leslie își ridică privirea de la cadavrul paznicului. Urmări fugărirea din holul de la intrare cu detașare, ca și cum s-ar fi derulat pe ecranul unui cinematograf.

Sângele care țâșnea în valuri din beregata retezată a lui Parson se revărsă pe ușa din sticlă ca o cascadă stacojie. În fine, Leslie reacționă. Sări la volan și porni motorul. Ușile clădirii se deschiseră și *ei* își făcură apariția. Leslie apăsă pe accelerator și ieși din parcare în trombă, cu roțile rulând în gol pe pavajul ud.

Cât pe ce s-o ajungă din urmă unul dintre ei, înainte ca dubița să iasă în Road 139. Reuși să scape făcând la stânga și călcând la maximum pedala de accelerație. Uitase de lipsa de benzină și de cadavrul din spate ; nu mai vedea în fața ochilor decât drumul.

Capitolul 1

Rezervația Militară Fort Campbell, Kentucky
5:37 a.m.

BMW-ul gonea prin negurile biciuite de furtună, făcând să strălucească în lumina farurilor betonul ud și șirurile de copaci ce mărgineau, ca niște năluci, șoseaua. Doctorul Glen Ward strângea drăgăstos volanul : savura plăcerea vitezei. La o asemenea oră matinală, mașinile poliției militare erau rare pe această porțiune de drum, ceea ce-l determinase să aleagă ruta ce traversa întinsele terenuri de antrenament ale Rezervației Militare Fort Campbell pentru a se deplasa de la locuința sa, din Clarksville, la laborator. În acest moment al zilei, singurii care mai foloseau vechiul drum cu două benzi de circulație erau cei câțiva soldați cazați în partea de vest a rezervației, care-și conduceau mașinile către locurile lor de muncă, în direcția opusă.

Când trecu de limita rezervației și pătrunse iar pe drumul regional, Ward frână ușor. Încetini și mai mult prin somnorosul orășel Bumpus Mills. Rulă pe Road 139 până ce șoseaua ajunse în cătunul Linton (cu o populație de șaptezeci și opt de locuitori), de pe malul lacului Barkley, apoi făcu la dreapta, urmând curba strânsă a drumului, spre nord. Șoseaua ținea acum linia malului.

După un parcurs de patru kilometri, Road 139 cotea spre est și urca printre colinele slab împădurite. Faptul că zona era nelocuită constituise unul dintre principalele motive pentru care laboratorul fusese construit aici. Ward ar fi preferat un loc undeva mai aproape de Washington, D. C., de vreme ce părea să-și petreacă acolo cea mai mare parte a timpului, cerșind fonduri... sau măcar mai aproape de Nashville, unde ținea din când în când conferințe, la Universitatea Vanderbilt, dar acceptase situația – fără nici o plăcere însă. Locul izolat le permitea, lui și asistenților săi, să se concentreze asupra muncii, cu puține prilejuri de a fi tulburați. Rezervația Militară Fort Campbell, din vecinătate, le permitea, de asemenea, să se folosească, după nevoie, de zonele de antrenament, cu acces limitat, în vederea testării în teren a proiectului lor.

Când farurile lui atinseră micul indicator ce semnaliza drumul privat înspre parcarea laboratorului, Ward răsuci expert volanul și BMW-ul se înscrise în curbă ca prin minune. Urcă panta scurtă către spațiul de parcare, satisfăcut de plimbare. Nu la fel de mulțumit era de ideea unei noi zile de întocmit rapoarte secrete, prin care să-și justifice continuarea muncii.

Lui Ward i se părea că pierde mai mult timp cu hârtogăria decât cu cercetările propriu-zise. Puținii oameni de la Washington care cunoșteau adevărata întindere a Proiectului Sinbat – și succesele înregistrate deja – îl susțineau pe Ward și-i încurajau eforturile. Din nefericire, dezintegrarea Pactului de la Varșovia și a Uniunii Sovietice, precum și vânătoarea de capete în vederea obținerii de parități politice, care au urmat, făcură ca proiectul de inginerie biotehnologică să fie pus în fruntea listei de proiecte secrete destinate tocătorului.

Generalul Trollers, șeful Bugetului Negru de șaizeci și opt de miliarde de dolari pe an, al Pentagonului, care finanța Laboratorul de Inginerie Biotehnologică, Bioteh, se temea să-i lase până și pe congresmenii din Comitetul de supervizare al serviciului de informații să afle ce se întâmpla cu adevărat în laboratoarele destinate ingineriei biotehnologice. Trollers simțea că Proiectul era mult prea sensibil și n-ar fi supraviețuit defel nici măcar unei analize secrete în cadrul Congresului.

În timpul scurtei întrevederi pe care cei doi o avuseseră la Washington, în urmă cu trei luni, Trollers indicase că ar fi fost mai bine pentru toți ca Proiectul să fie pur și simplu abandonat, dacă nu se obțineau ceva rezultate imediate, și asta din rațiuni atât financiare cât și politice. Îi acordase lui Ward o ultimă prelungire, de șase luni, a alocației bugetare pentru cercetări. Se scursese mai bine de jumătate din perioadă, și presiunea de a fi prezentate unele rezultate creștea corespunzător.

Ward clătină din cap când traversă parcarea și depăși autoutilitara paznicului de noapte. Extraordinarele progrese pe care le obținuse aici, în ultimii doi ani, se puteau duce pe apa sâmbetei, dacă Proiectul era abandonat. Tocmai când lucrurile păreau că, în sfârșit, încep să meargă mai bine, se gândi Ward cu amărăciune.

Ieșind din mașină, Ward își luă servieta și-și trecu o mână expertă prin părul umflat. Era mândru de înfățișarea sa. Chipul bronzat, încadrat de părul argintiu, îi dădea o distincție, după propria-i opinie, nu-tocmai-umilă. Cum se și cuvenea, simțea el, în cazul unuia dintre cei mai de seamă ingineri geneticieni din țară, dacă nu din lume. Trupul lui, de aproape doi metri înălțime, nu lăsa să se vadă scurgerea timpului, de așteptat la un bărbat de cincizeci și opt de ani. O oră pe zi de lucru cu echipamentul marca Nautilus, din subsolul locuinței sale, își vădea rezultatele.

Când se întoarse cu fața spre clădire, Ward îngheță la vederea ușii din sticlă, mânjite cu dâre roșii. Privirile i se opriră asupra trupului mutilat, prăvălit înăuntru, imediat dincolo de ea. Bătăile inimii i se accelerară și sudoarea începu să i se prelingă pe șira spinării.

Doctorul își aruncă servieta pe capota BMW-ului, o deschise și scoase un pistol automat Smith & Wesson, de 9 mm. Trase neîndemânatic închizătorul, băgând un glonț pe țeavă, apoi armă. Ținând automatul în față, cu ambele mâini, doctorul se apropie de ușa de la intrare, fără să-și dea seama că arma avea încă piedica pusă.

Faptul că ușile de la intrare erau descuiate trecu abia observat când Ward păși înăuntru și dădu cu ochii de carnagiul din hol. Nu

recunoscu cadavrul hăcuit, dar, după rămășițele hainelor sfâșiate, nu putea fi vorba în nici un caz despre paznicul de noapte.

Ward se îndreptă direct spre pupitrul de supravaghere și se opri consternat înaintea computerului sfărâmat. Își aruncă privirea asupra monitoarelor TV. Nici urmă de paznic. Știa că ecranele acoperă în întregime parterul. Mai rămâneau doar două locuri unde s-ar fi putut afla paznicul : fie în afara clădirii, dincolo de raza de supraveghere a camerelor exterioare, fie la nivelul subteran. Al cui era însă cadavrul de-aici, de sus ?

Ward părăsi pupitrul de control și holul de la intrare, deplasându-se spre cel mai apropiat birou. Descuie ușa, intră și se așeză la pupitru. Aprinse terminalul computerului, apoi așteptă neliniștit derularea mesajelor de inițializare.

Când, în cele din urmă, prompterul apăru pe ecran, Ward își tastă parola, care-i permitea accesul la toate datele din computer. Cu degetele alergându-i pe taste, deschise fișierul cu situația securității complexului. În locul cursorului apăru un mesaj care-i confirmă cele mai negre presimțiri :

ALERTA/ALERTA/*STRAPUNGEREA ZONEI DE IZOLARE* :
ZONA INTERIOARA SI ZONA EXTERIOARA DE
IZOLARE ANULATE.
ALARMA INTERNA/USA 17 NEASIGURATA.
ALARMA INTERNA/USA 18 NEASIGURATA.
ALARMA EXTERNA/USA 1 NEASIGURATA.

Lui Ward îi trebui o secundă să-și revină, apoi se întoarse în holul ce conducea către lift. Descuie ușile liftului și pătrunse înăuntru. Apăsă pe butonul S și liftul începu să coboare. Cu o clipă înainte ca ușile să gliseze, se propti cu spatele în peretele din fund al liftului, având arma pregătită. Inspiră adânc și-și ținu apoi respirația, așteptând ca ușile să alunece în lături.

Camera de operații arăta ca în urma unui jaf. Podeaua era plină de echipamente aruncate la întâmplare, iar câteva mașini zăceau răsturnate. Ward privi cercetător prin încăpere, după care își concentră atenția asupra ușilor deschise din celălalt capăt. Putu să vadă

prin ambele uși ale zonei de izolare ceea ce confirma mesajul de pe ecran. Și era rău. Foarte rău. Potrivit procedurilor standard de lucru ale laboratorului, era interzis să fie deschise simultan cele două uși.

Ward traversă încet camera de operații, ocolind mesele și echipamentul. Sub tălpi îi scrâșniră cioburi de sticlă. Când se apropie de ușa exterioară a zonei de izolare, văzu un firicel roșu de sânge care se prelinsese în coridorul de legătură. Ward se strecură prin coridor, evitând cu grijă sângele. Pătrunse în zona de izolare cu pistolul înainte.

Înăuntru zăceau două cadavre, cu ochii goi ațintiți pe becurile fluorescente. Ward nu-l recunoscu pe nici unul dintre cei doi bărbați, pe care fără îndoială că nici propriile lor mame nu i-ar fi putut recunoaște. Aveau gâtul tăiat aproape pe jumătate, dinspre beregată. Amândoi erau cu burțile spintecate, cu intestinele scoase și îngrămădite pe podea. Membrele le fuseseră sfâșiate până la os. Ward își ridică privirea ; Cubul #1 și Cubul #2 aveau ușile larg deschise. Celulele pătrate dinăuntru erau goale.

Trăgând adânc aer în piept, Ward făcu un efort conștient de a-și domoli bătăile inimii. Știa că mai exista un singur lucru care ar fi putut face ca situația să se înrăutățească. Traversă încăperea, îndreptându-se către o cutie frigorifică de mari dimensiuni. Ușile metalice de deasupra erau deschise. Simți că i se face un gol în stomac. Cele două console dinăuntru erau goale ; echipamentul care fusese fixat cu ajutorul lor dispăruse.

Ward făcu repede cale întoarsă, asigurând în urma lui ușile zonei de izolare. Urcă înapoi cu liftul, parcurse în fugă coridorul până în biroul lui și luă de pe masa de lucru un computer portabil. Se duse la pupitrul de supraveghere din holul de la intrare, deconectă computerul distrus și conectă laptopul. Mai înainte însă, își aruncă privirea afară, spre locul de parcare. Doar BMW-ul lui și camioneta cea veche. Din fericire, încă nu se mai arătase nimeni. Bioteh avea zece angajați, iar cei mai mulți nu-și făceau apariția înainte de ora opt, când începea programul normal de lucru.

Deschizându-și portvizitul, Ward scoase cartela pe care o primise cu doi ani în urmă, fără să fi folosit-o vreodată. Puse mâna pe telefon și tastă rapid numărul indicat.

La capătul opus al firului, cineva răspunse după cel de-al treilea apel :

– Locația și codul, vă rog!

Ward urmă instrucțiunile de pe cartela laminată.

– Locația șapte. Codul trei alfa-opt-șase.

– Un moment, vă rog.

Ward își umezi buzele și așteptă. Mintea i se blocă în încercarea de a imagina o modalitate prin care să-și salveze munca de la acest dezastru. Apoi îi sări la un subiect de mai acută actualitate – unde se aflau *ei* ? Cuprins de nervozitate, se uită din nou spre parcare. După cum îi știa, *ei* erau acum cu ochii pe clădire. Își puse pistolul la îndemână pe pupitru.

În receptor se auzi o voce gravă :

– Agent Freeman la telefon. Sunt șeful stației. Cu cine vorbesc ?

Ward și-l aminti pe Freeman din cele câteva inspecții pe care le făcuse acesta la laborator.

– Sunt doctorul Ward, de la locația șapte. Am aici o situație de violare a securității de gradul unu.

La capătul opus al firului se făcu o scurtă pauză. Ward îl auzi slab pe Freeman discutând cu cineva, apoi vocea reveni :

– Treceți pe circuitul de siguranță!

Ward apăsă pe butonul roșu al telefonului.

– Am trecut.

Auzi un fâșâit și un bip când circuitul de siguranță se închise, la celălalt capăt. Acum, chiar dacă linia telefonică era interceptată, conversația nu mai putea fi înțeleasă de nimeni, în afara sa și a celui de la capătul opus al firului.

Vocea agentului era liniștită.

– Perfect, sunt gata, zise Ward.

Auzi în receptor un foșnet de hârtie.

– Care-i situația sinbatanților ?

– Au dispărut. Poziția actuală, necunoscută.

– Câte dintre persoanele verificate au cunoștință de povestea asta ?

Ward se uită încă o dată spre zona de parcare.

– Numai eu, deocamdată. N-a sosit încă nimeni la lucru.

– Bine. Mai știți pe cineva, neautorizat, vreau să spun, care a aflat despre incident ?

– Nu.

– Cam pe la ce oră credeți că s-a întâmplat ?

– În timpul nopții. Le-am descoperit lipsa abia acum câteva minute.

– Dar paznicul ? El ce raportează ?

Ward se uită în jur, prin hol.

– A dispărut. Am aici, în schimb, alte trei cadavre.

La celălalt capăt al firului se făcu o pauză.

– Trei cadavre ? Cine să fie autorul ? Paznicul ?

– Cred că sinbatanții.

Altă pauză.

– Ați identificat cadavrele ?

– Nu. Doar că este vorba despre trei bărbați : unul în hol și doi în zona exterioară de izolare.

– Au încercat să-i fure pe sinbatanți ?

Ward își roti ochii.

– De unde naiba să știu ? Dacă au încercat să facă așa ceva, e clar că n-au prea reușit.

– Numai dacă n-au fost mai mulți sau dacă nu e implicat și paznicul.

Lui Ward nu-i stătea acum gândul la asemenea lucruri.

– Poate că au încercat să-i fure pe sinbatanți și nu au realizat exact cu cine se pun. Nu știu, dar rezultatul este că sinbatanții, fie au fost luați, fie au scăpat.

Freeman se hotărî, evident, să rezolve problema urgentă.

– E-n regulă. Uite ce vreau să faceți. Mai întâi, asigurați interiorul clădirii.

Ward se uită pe ecranul computerului și apelă programul de securitate a clădirii. Toate alarmele exterioare indicau faptul că laboratorul era asigurat, cu excepția ușii de la intrare. Dădu rapid

instrucțiuni, încuind electronic ușa, și primi ca răsplată un raport asupra stării de funcționare a alarmelor exterioare.

– Am făcut-o!

– Foarte bine. Acum, o să aveți nevoie de ajutorul cuiva din personalul dumneavoastră pentru a-i găsi pe sinbatanți ? Încercați să limitați numărul la maximum.

Ward socoti rapid.

– Da. De asistenta mea principală, doctor Merrit.

– Mai trebuie să faceți un singur lucru. Terminați-i pe sinbatanți.

Ward privi spre receptor. Se temuse de această decizie. De fapt, știa că decizia nu era a lui Freeman. Se impunea.

– Nu putem amâna asta până ce dăm de urma lor ?

– Au ucis, deja. Dacă au fost furați, e necesar să-i distrugem imediat. Dacă au scăpat, nu-i putem lăsa să cutreiere prin țară. Potrivit procedurilor standard, lichidarea este pasul următor. V-ați dat acordul când ați primit aprobarea pentru măsurile de securitate. Scrie aici, negru pe alb, în planul de intervenție al Proiectului.

Ward înțelese că se cerea să câștige timp. Doi ani de muncă nu se puteau distruge chiar așa.

– Probabil că acum stau ascunși pe undeva. Sau dacă i-a luat cineva, îi ține în siguranță. Nu cred că s-au îndepărtat prea mult. O dată ce punem în funcțiune locatorul, pornim imediat pe urmele lor.

Vocea de la celălalt capăt al firului nu se lăsă.

– Acasă cu funcționarii ! Ajung în patruzeci de minute. Chiar acum se îndreaptă încoace un elicopter, să mă ia. Vreau să-i expediați de-acolo pe toți ceilalți, de cum ajung. Spuneți-le că este vorba despre o inspecție federală, în legătură cu un test de securitate, și că-i anunțați să revină imediat după ce se termină. Nu mai coborâți la subsol și nu atingeți nimic. Oamenii mei trebuie să cerceteze totul.

Ward nu era din cale-afară de îngrijorat privind cele întâmplate. Era mult mai preocupat de ce avea să urmeze.

– Dar dacă pun în funcțiune locatorul și le stabilesc azimutul ? Dacă aflu că se găsesc într-o zonă în care este improbabil să întâl-

nească lume, cred că ar trebui să nu procedăm încă la distrugerea lor. Am investit mai mult de doi ani și șaizeci de milioane de dolari în acest proiect.

Ward privi nervos iar spre parcare. După cât îi cunoștea el, sinbatanții se puteau afla chiar acolo, în perdeaua de copaci. Se puteau chiar întoarce din proprie inițiativă. Nu avea chef să-i întâmpine el însuși, dar nici nu voia să piardă rezultatele eforturilor pe care le făcuse.

Freeman rămase de neclintit.

– Repet, doctore Ward : determină-le poziția și distruge-i, acum. Am declanșat alerta și la Fort Campbell, să ni se dea o mână de ajutor la identificarea cadavrelor. Să sperăm că nu au mai întâlnit pe nimeni, până acum. Rămâneți pe loc și executați instrucțiunile. Ajungem acolo cât se poate de repede.

La capătul firului se auzi un clic. Ward rămase mult timp uitându-se la telefonul mort. Își dădu seama că nu-i spusese nimic lui Freeman despre ceea ce fusese luat din congelator. O să fie timp destul pentru asta, când vor sosi oamenii Guvernului. Ward își ridică privirea. Ploaia încetase, în sfârșit ; o mașină tocmai intra în parcare. Se sculă și traversă holul în fugă. Îl recunoscu la volan pe omul de la pază, din schimbul de zi. Ward se repezi afară în parcare și-i făcu semn cu mâna.

Mașina trase lângă Ward și paznicul coborî geamul.

– Ce se-ntâmplă, doctore Ward ?

Ward se interpuse între paznic și clădire.

– Au sunat fezii. Vor să închidem pentru un test de securitate. Au trimis deja oameni încoace, să facă o verificare așa cum știu ei, inopinată. Aș vrea să stai la intrarea în parcare și să le spui tuturor să se întoarcă acasă. S-ar putea să oprim activitatea o vreme – astăzi, cel puțin. Spune-le că am să-i sun eu, să-i anunț când se reia lucrul.

Paznicul se încruntă și vru să arunce o privire pe lângă Ward, spre clădire.

– Închis pentru probleme de securitate ? Ce s-a-ntâmplat, domnule ?

– Nu s-a-ntâmplat nimic, izbucni Ward. Nu-i decât un afurisit de test de-al lor, și acum ne-a venit rândul să ne verifice. Te poți duce și tu acasă, după...

Ward se uită la ceas și estimă :

– ...după opt și jumătate. Până atunci trebuie să vină toată lumea.

– Da, domnule.

Paznicul văzu camioneta.

– Și Stan ? Îi dați drumul și lui ?

Ward încuviință din cap.

– Da, am să-l las să plece după ce ajunge aici echipa de testare a fezilor.

Ward o porni înapoi spre clădire, apoi își aminti ceva.

– Am uitat, las-o înăuntru pe doctor Merrit. O să am nevoie de ea, să-mi pregătească lucrările pentru inspecție.

– Da, domnule.

Paznicul conduse mașina spre intrarea din parcare.

Ward se întoarse înăuntru, la pupitrul de supraveghere. Intră în fișierul cu înregistrarea mesajelor de securitate și le citi pe primele dintre ele cu îngrijorare crescândă. Folosind cursorul, derulă înapoi mesajele. Ultimul dispăru în partea de jos a ecranului, iar cel de dinainte apăru în partea de sus. Parcurse fișierul până ce avu o imagine completă a înregistrărilor făcute de computer în noaptea precedentă. Apoi mai trecu o dată prin ele, în ordine cronologică.

Ward dădea din cap la apariția fiecărui mesaj. Oare curentul fusese întrerupt de cei care pătrunseseră în laborator ? Oare de asta deschisese paznicul cuburile ? Intraseră și deschiseseră zona interioară de izolare cu ajutorul computerului, iar pe cea exterioară când ajunseseră jos ? Dar asta nu avea nici o noimă. De ce să nu fi făcut totul numai de la computer ? Doar dacă nu opriseră curentul pentru a ajunge la paznic, se gândi Ward, nu prea convins. Computerul controla totul în clădire, de la securitate la curentul electric. Dacă se întrerupea curentul, se ducea totul de râpă.

Ward șterse ecranul și deschise programul de exterminare. Accesarea automată a programului punea în funcțiune antena cu rază lungă de recepție, de pe acoperiș. Pe ecran apărură alte cuvinte :

EXTERMINAREA NECESITA AUTORIZATIE DE NIVEL PATRU. INTRODUCETI CODUL PENTRU NIVELUL PATRU.

Ward își tastă parola.

GAMBITUL CASINO. TINTELE PE AZIMUT 202 GRADE MAGNETICE. INTRODUCETI CODUL PENTRU EXTERMINARE.

Ward își umezi buzele. Doi ani de muncă istovitoare vor fi irosiți prin tastarea unui singur cuvânt. Bătu rar cuvântul de cod, completând cele opt spații alocate, și ridică degetul deasupra tastei ENTER. Rămase cu degetul suspendat o jumătate de minut, în timp ce în mintea lui se dădea o luptă crâncenă. În cele din urmă, doctorul clătină din cap. În loc să apese tasta ENTER, apăsă BACKSPACE, ștergând cuvântul de cod.

Clădirea Administrației Federale, Nashville, Tennessee
6:51 a.m.

Bradford Freeman își vârî capul între umeri când elicopterul cu reacție Bell Jet Ranger coborî pe platforma de aterizare de pe acoperișul clădirii federale din Nashville. Se apropie în fugă și se urcă în aparat, așezându-se în față, pe locul din stânga. Freeman era un bărbat masiv, de peste doi metri înălțime. Fost înaintaș la Vanderbilt, Freeman se păstra încă în formă, fără să se îngrașe, la cincisprezece ani după ultima grămadă din teren. Lumina ce se reflecta din băltoacele de pe platforma de aterizare îi lumina picăturile de transpirație ce-i luceau pe pielea neagră a feței în ciuda aerului rece al dimineții. Apelul telefonic primit de la locația șapte îl făcuse să se cutremure.

În vreme ce Freeman își încheia centura de siguranță, pilotul înălță aparatul în aer. Elicopterul aparținea unei companii civile locale, una dintre cele câteva pe care ofițerii lui Freeman le aveau pe

lista lor de contracte pentru intervenții – cea care răspunsese cel mai repede solicitării de dimineață. Freeman folosea elicopterul, fiind cel mai rapid mijloc de a parcurge distanța de o sută de kilometri până la locația șapte. Ajuns acolo, avea să lucreze cu precauție și să folosească aparate militare pentru deplasările ulterioare.

– Încotro ne îndreptăm, domnule ?

– Ia-o spre nord, către Locul Dintre Lacuri. Te dirijrz eu, când ajungem mai aproape.

Freeman își fixă atenția asupra servietei sale ; o deschise și scoase un plan detaliat al locației șapte. Freeman era singurul din cadrul biroului regional care știa ce anume se întâmpla la locație. Poziția sa de șef al secției regionale Nashville a Serviciului de Informații pentru Apărare (SIA) îl obliga să fie meșter la toate. Nu numai că era însărcinat cu rezolvarea tuturor situațiilor de urgență în probleme de securitate la instalațiile militare de pe teritoriul a patru state din jur, dar mai fusese încărcat și cu intervențiile urgente privind securitatea a treisprezece laboratoare federale de cercetări ultrasecrete aflate în aceste patru state.

SIA era puternic implicată în problemele de securitate și funcționare a tuturor proiectelor de cercetare finanțate de la Bugetul Negru al Pentagonului. Chiar de la înființare, în 1961, SIA fusese implicată în multe dintre activitățile tenebroase ce păreau a fi necesare pentru menținerea securității naționale. Existau numeroase proiecte de cercetare finanțate de SIA, care erau întreprinse din ordinul Pentagonului, unele mai delicate decât altele.

Freeman știa că SIA își câștigase o reputație proastă de-a lungul anilor, când se scurseseră informații în legătură cu unele proiecte secrete. Folosirea LSD-ului pe subiecți umani pentru testarea eficacității sale în efectuarea interogatoriilor constituia unul dintre cele mai bune exemple. Din ceea ce citea Freeman acum în dosar, acesta putea fi încă un potențial episod stânjenitor. Slujba sa prezenta două aspecte critice : prevenirea, apoi intervenția. Era pentru prima oară când se afla în situația de a interveni.

Cu cincisprezece ani în urmă, nu exista nici un plan de acțiune pentru vreuna dintre cele două situații. Printr-o ciudată întorsătură a lucrurilor, un dezastru produs în Rusia dăduse un imbold neaș-

teptat dezvoltării acestui departament militar al SIA. În 1979, izbucnirea unei epidemii de dalac în Uniunea Sovietică a făcut ca o mare parte a lumii serviciilor de informații să suspecteze faptul că aceasta s-a produs ca urmare a străpungerii zonei de izolare a Uzinei de arme biologice din Sverdlovsk. Spectrul apariției unei asemenea situații și în Statele Unite condusese la cerința atât a realizării unor planuri mai atente privind zonele de izolare pentru toate laboratoarele de cercetare, indiferent de genul cercetării, cât și a elaborării de către SIA a unor planuri de acțiune privind limitarea pagubelor colaterale pentru fiecare amplasament în parte finanțat de la Bugetul Negru. Totodată, fusese constituită și o forță națională de intervenție pentru controlul pagubelor, cu sediul în Districtul Columbia.

Cu toată existența planului, Freeman nu agrea deloc situația prezentă. El era expert în contraspionaj. Cine să fie oamenii care pătrunseseră în laborator și cum aflaseră ei despre Proiectul Sinbat ? Predecesorul său stabilise planul de intervenție cerut pentru situații grave la locația șapte, iar Freeman își efectuase aici vizitele trimestriale prevăzute, dar intervenția constituia un teritoriu necunoscut, mai ales după ce doctorul Ward nu păruse prea sigur în legătură cu cele întâmplate.

După câte văzuse Freeman cu ocazia vizitelor sale la locația șapte, faptul că sinbatanții scăpaseră se putea transforma într-un dezastru major. Din fericire, exterminarea lor o dată efectuată, nu mai rămânea decât să le fie găsite rămășițele, pentru ca apoi să se poată face curățenie. Pentru realizarea primei etape fuseseră deja puse în funcțiune mijloacele necesare, grație telefonului pe care Freeman i l-a dat imediat ofițerului de serviciu de la Fort Campbell, înainte de a porni într-acolo. Mijloacele necesare realizării celei de-a doua etape impuseseră un apel telefonic la Washington.

Capitolul 2

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
7:10 a.m.

Când mașina la volanul căreia se afla Robin Merrit pătrunse în parcare, Ward aștepta la ușa de la intrarea în clădirea laboratorului. Volkswagenul Beetle trase alături de BMW-ul lui Ward și motorul, după ce tuși de câteva ori, muri cu un zdrăngănit metalic.

Merrit era o femeie tânără, micuță, cu un aer de șoricel, care își purta părul negru și drept tăiat scurt. Ward nu o văzuse niciodată fardată și nici nu-i făcuse impresia că ar avea vreo înclinație spre modă. Blugii lălâi și tricoul din flanel alcătuiau îmbrăcămintea ei tipică, de zi cu zi.

Merrit nu era o femeie mondenă ; în schimb, era una dintre cele mai strălucite personalități ale bioingineriei cu care lucrase Ward vreodată – probabil, *cea mai* strălucită – și acesta constituia unul dintre motivele pentru care îi forțase el pe câinii de pază ai SIA să-i acorde viza de a o aduce să lucreze în cadrul programului. Deși Ward n-ar fi recunoscut niciodată în public, Merrit dăduse multe dintre soluțiile ce-i permiseseră proiectului desfășurat în cadrul Laboratorului de Inginerie Biotehnologică să facă saltul de la

teoriile din mintea lui Ward la realitatea generației actuale de sinbatanți.

Ward știa că două erau motivele care o determinaseră pe Merrit să lucreze pentru Guvern – aceleași ca și ale lui. Mai întâi, Pentagonul era una dintre puținele instituții care mai dețineau fonduri pentru efectuarea acestui gen de cercetări. Finanțarea federală a cercetării din cadrul universităților fusese sistată cu totul, baierile pungii fiind strânse mereu, puțin câte puțin. În al doilea rând, și încă mai important pentru Ward, a munci pentru Pentagon însemna eludarea restricțiilor federale, care limitau serios cercetarea privată. Printr-o ironie, restricțiile federale, mai cu seamă cele privind domenii ca experimentarea cu animale sau cu virusi periculoși, erau aplicate numai cercetărilor curente, finanțate din alte fonduri decât cele federale. Bioteh era unul dintre puținele locuri în care talentul unor persoane atât de înalt calificate și de strălucite ca doctor Merrit putea fi pus în valoare, ceea ce constituia un mijloc în atingerea unui scop.

Ward o salută pe Merrit în parcare, la fel cum procedase și cu paznicul. Coborând din mașină, ea îl privi întrebător.

– Ce se petrece, doctore Ward ? Paznicul stă la intrarea din șosea și-i trimite pe toți acasă. Zicea ceva de o verificare făcută de fezi în legătură cu securitatea.

– Cineva a încercat astă-noapte să-i fure pe sinbatanți.

Merrit începu să clipească, surprinsă.

– Cine ?

– Nu știu.

Arătă peste umăr spre sticla pătată de sânge a ușii, și Merrit făcu ochii mari.

– Oricine ar fi fost ei, n-au făcut o treabă prea grozavă. Mai sunt încă două cadavre jos, în laborator, în zona interioară de izolare.

– Paznicul nu i-a oprit ?

Ward își roti ochii exasperat. Merrit lucrase la acest proiect tot atâta vreme cât lucrase și el, dar era clar că ea nu se gândise niciodată cu adevărat la toate implicațiile creației lor.

– Cei care au pătruns înăuntru probabil că l-au ucis pe paznic, Merrit. Sau paznicul era și el implicat în afacere. Nu numai că au dispărut sinbatanții, dar au luat cu ei și ranițele.

Ward o conduse în clădire și încuie ușa. Când dădu cu ochii de cadavrul eviscerat, Merrit se înecă și se prinse de pupitrul de supraveghere, să nu-și piardă echilibrul. Ward îi oferi un scaun la celălalt capăt al pupitrului, de unde cadavrul nu se mai vedea, iar el se așeză în fața computerului.

– Dar cum au ieșit ? întrebă Merrit cu voce stinsă.

– Încă nu știu, răspunse Ward.

– Trebuia să fiu anunțată, murmură Merrit. Își înălță privirea. Trebuie să-i lichidăm imediat.

Ward scutură din cap.

– Asta ar însemna doi ani de muncă irosiți.

– Putem să recreăm. Nu putem să-i abandonăm pe sinbatanți în mâna cine știe cui și nici să-i lăsăm liberi, de capul lor, mai ales echipați cu ranițele.

Ward se aplecă ușor pe scaun.

– Nu avem siguranța că vom reuși să-i recreăm. Ne-au trebuit mai mult de douăzeci de mii de încercări transgenice pentru a obține rezultate viabile la această generație. Fără sinbatanți, ar trebui s-o luăm iar de la zero, cu excepția datelor din computer. Iar cu efectul pe care îl vor produce fuga lor și morțile astea, probabil că vom rata orice șansă. Câtă vreme sinbatanții rămân în viață, avem cât de cât o posibilitate de a continua Proiectul. Fără ei, suntem pierduți. Trebuie să-i capturăm vii.

Merrit nu era de acord.

– Dar au ucis și vor ucide din nou, dacă nu-i lichidăm imediat.

Tot nu înțelegea, își dădu seama Ward, cuprins de furie.

– La naiba, sigur că au ucis ! Blestematul de Pentagon trebuie să fie fericit că i-a funcționat jucăria.

Merrit se uită la el cu o privire plată, aproape moartă.

– Trebuie să-i lichidăm imediat.

Ward sări în picioare și-și apropie fața de a ei.

– Sunt o armă ! Armele ucid ! Asta-i singurul lucru important pentru cei de la Bugetul Negru, al lui Trollers. Le-am oferit ce-au

vrut ! Nu-i vina noastră că au scăpat. Asigurarea securității este treaba Guvernului.

Ward trase adânc aer în piept și se lăsă înapoi pe scaun. O privi pe Merrit în ochi.

– Putem continua ce am început dacă îi aducem înapoi pe sinbatanți. Avem nevoie de ei pentru a pune la punct chestiunile de finețe.

Merrit își îmblânzi tonul, dar nu și mesajul.

– Putem afla tot ce vrem operând postmortem pe corpurile lor și folosindu-ne de datele pe care le-am strâns deja. În plus, am avut cu generația asta o eroare care nu era acceptabilă. *Trebuie* să-i lichidăm.

Ward rămase ferm pe poziție.

– Știi la fel de bine ca și mine că informația care ne este necesară se află în sistemul nervos și în creier. Orice material din creier pentru un studiu postmortem trebuie congelat și conservat în cincisprezece secunde de la deces ca să se poată face vreo analiză valabilă. Și ar trebui să injectăm substanțele trasoare înainte de momentul morții.

Scutură din cap.

– Noi nu am făcut nici cincizeci la sută din observațiile pe viu asupra tuturor celor patru.

Ward rămase de neclintit.

– Hai să luăm harta de jos, să vedem încotro au apucat-o. Trebuie să recuperăm locatorul și să stabilim azimutul.

Sediul Postului Fort Campbell
7:14 a.m.

Apelul telefonic al agentului Freeman de la biroul regional al Serviciului de Informații pentru Apărare din Nashville fusese înregistrat de ofițerul de serviciu pe post (OSP) de la Fort Campbell la ora 6:46 a.m. De la acea oră, OSP-ul, maiorul Johnson, încercase fără succes, vreme de douăzeci și cinci de minute, să dea peste cineva care să poată acționa în conformitate cu mesajul ce-i fusese

transmis. Freeman ăsta nu și-ar fi putut găsi un moment mai prost ca să sune, spumega Johnson. La acea oră, aproape toți soldații de la Fort Campbell se aflau în teren, la pregătirea fizică obligatorie, de dimineață.

Fort Campbell era căminul a douăzeci și trei de mii de soldați aproximativ, incluzând Divizia 101 Aeropurtată (Desant) și Grupul 5 de Forțe Speciale (Aeropurtat), precum și sediul Regimentului de Aviație 160, pentru Operațiuni Speciale. Depășind granița dintre Tennessee și Kentucky, cele 50 000 de hectare ale rezervației militare se aflau la o depărtare de optzeci de kilometri spre nord-vest de Nashville. Postul principal se situa la capătul estic al rezervației ; capătul vestic al terenului de antrenament de la Fortul Campbell ajungea până la cincisprezece kilometri depărtare de locația șapte. Datorită amplasamentului, fortul fusese desemnat de SIA să asigure forțele de intervenție necesare în eventuale cazuri de urgență apărute la locația șapte și la alte câteva locații din Tennessee și Kentucky. În momentul de față, Fort Campbell nu prea era în măsură să îndeplinească această misiune.

Maiorul Johnson nu știa nimic despre cuvintele codului de alertă pe care i le transmisese Freeman. Johnson era ofițer artilerist de comandă, care făcea de serviciu pe post la câteva luni o dată, prin rotație, pe bază de listă. Instrucțiunile sale de OSP îi indicau să ia legătura cu cineva de la Direcția Planuri și Pregătire de Luptă a Postului (DPPL) în situația unui asemenea apel din partea SIA. Din nefericire, la telefon nu răspundea nimeni. Johnson știa că membrii militari ai DPPL se aflau pe teren, la exercițiile fizice, și că probabil nu aveau să revină până pe la ora nouă. Lucrătorii civili erau încă pe drum spre post, dat fiind că programul lor începea la ora 8 a.m.

Johnson continuă să sune la DPPL din trei în trei minute, sperând că mai devreme sau mai târziu – spera că mai devreme – va răspunde cineva. Până atunci, nu putea face nimic altceva. Sunase deja la persoana indicată în instrucțiuni, dar numai pentru a afla de la o nevastă morocănoasă că soțul ei plecase de acasă, la antrenamentele fizice, cu o jumătate de oră în urmă.

Johnson se uită la mesajul pe care-l scrisese în registrul de serviciu : *Locația șapte. Alertă de gradul unu. Referință : Planul pentru Situații Neprevăzute al SIA, Unu-Șapte.* Johnson era suficient de deștept să-și dea seama că orice era etichetat drept „alertă de gradul unu" trebuia să fie un lucru serios, motiv pentru care înjura de fiecare dată când suna la DPPL și nu răspundea nimeni. În cele din urmă, la ora 7:16, cineva ridică receptorul de la capătul opus al firului.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
7:18 a.m.

Ward verifică pentru ultima oară azimutul pe ecranul computerului portabil, apoi trase o linie cu creionul pe harta topografică. Linia mergea înspre vest, pornind de la laborator către lacul Barkley și zona de agrement Locul Dintre Lacuri, din celălalt capăt al lacului.

– Sunt pe direcția acestei linii, ceea ce înseamnă că sinbatanții nu au fost răpiți ; altfel, s-ar fi aflat, cu siguranță, foarte departe. Cei care au încercat să-i ia trebuie să fie cu toții morți. Arătă spre hartă. Zona în care au nimerit este nelocuită. De aici până la lac nu mai există nimic. N-au cui să facă rău. Am avut dreptate să nu-i lichidez.

Se uită la Merrit. Mai palidă ca de obicei. Priveliștea celor doi oameni uciși, văzută când coborâseră să ia transponderul, o proiectase într-o stare de greață de care nu mai reușea să scape. Răspunse liniștită raționamentului lui Ward :

– Câtă vreme rămân acolo unde se află acum, nu vor crea probleme. Dar tot trebuie să-i omorâm.

Ward n-o luă în seamă și se concentră asupra ecranului verde al computerului. Antena de pe acoperiș recepționa semnalul emis de micile transceptoare radio încastrate în curelele pe care sinbatanții le purtau la gât. De vreme ce nu era afișat decât un singur azimut, cei patru sinbatanți erau împreună. Cifrele nu se modificaseră deloc, ceea ce însemna fie că stăteau pe loc, fie că se

deplasau în linie perfect dreaptă, îndepărtându-se de laborator. Ward bănuia că prima ipoteză era cea valabilă. Ținând cont de tăria semnalului, computerul estima că depărtarea la care se aflau față de laborator nu depășea cinci kilometri.

Ward era încredințat de faptul că o dată ce Freeman izbutea să ajungă aici cu câțiva oameni de-ai săi, aceștia aveau să dea de urma sinbatanților. Desigur, asta numai după ce el reușea să-i explice lui Freeman de ce nu-i exterminase, așa cum i se ordonase. Confruntarea cu Freeman nu-l îngrijora prea mult pe Ward. Mai preocupat era de cel care avea să sosească mai târziu în cursul zilei, venind de la DC, ca reprezentant al generalului Trollers. Atunci urmau să fie puse, probabil, unele întrebări la care Ward nu era grozav de dispus să răspundă. În apărarea sa, putea folosi unicul argument că responsabilitatea pentru securitate le revenea celor de la SIA, și nu lui.

Stăpânit încă de acest gând, Ward auzi duduitul îndepărtat al elicelor elicopterului pulsând prin pereții clădirii. Se ridică de la pupitru, făcându-i semn lui Merrit să-i preia locul.

– Supraveghează computerul. Anunță-mă dacă-și părăsesc poziția.

Se duse la ușa de la intrare și o descuie. Un elicopter civil, de mici dimensiuni, dădu roată, apoi se lăsă încet în parcare. Din el coborî un negru înalt, cu o servietă diplomat, care veni în fugă spre Ward. Elicopterul se ridică imediat și se depărtă spre sud.

Șeful locației întinse mâna.

– Doctor Ward.

Agentul SIA întinse mâna, la rândul lui.

– Agent Freeman. Să mergem înăuntru!

Imediat ce intrară, Freeman se duse spre cadavru și îngenunche alături. Îl privi o vreme, după care se ridică și se îndreptă împreună cu Ward către pupitrul de supraveghere. Merrit se ridică în picioare să-i întâmpine pe cei doi bărbați și Ward făcu prezentările.

– Domnule Freeman, v-o prezint pe doctor Merrit. Este asistenta mea principală aici, la Bioteh.

Freeman îi strânse mâna scurt, apoi se uită la Ward.

– Puneți-mă la curent cu ceea ce aveți până acum.

Ward arată spre calculator.

– Le-am determinat azimutul. Am conectat computerul portabil la cablul antenei de pe acoperiș. Indică pe harta topografică. Sunt undeva pe linia asta, între laborator și lac, și stau pe loc. La mai puțin de-cinci kilometri depărtare.

Freeman clătină din cap, cu o expresie de ușurare, care-i îndulci puțin chipul.

– Deci se află încă în preajmă. Bine. Tot ce avem acum de făcut este să mergem și să adunăm trupurile.

Ward îi aruncă o privire rapidă lui Merrit, apoi se întoarse spre agentul SIA.

– Am jos, în laborator, armele cu tranchilizante, pe care le-am folosit la...

Freeman îl întrerupse.

– Cum adică, arme cu tranchilizante ? Ar trebui să fie morți.

Ward îl înfruntă pe celălalt, mai solid decât el.

– Nu i-am lichidat. Sunt prea prețioși ca să-i pierdem. Ridică o mână, pentru a stăvili reacția lui Freeman. Sunt unici. Nu am convingerea că vom mai putea obține vreodată asemenea creaturi. Ne trebuie date pe care nu le putem scoate de la ei decât dacă supraviețuiesc. Arătă cu un deget pe hartă. Se află într-o zonă nelocuită. Mergem, îi tranchilizăm și-i aducem înapoi.

– Ți-am spus să-i extermini.

Freeman scoase din servietă un dosar cu inscripția : STRICT SECRET și izbi cu el în pupitru.

– Așa ai stabilit cu predecesorul meu când ai început lucrările aici. A fost una dintre condițiile de securitate care au stat la baza acestui proiect. Nu este o decizie pe care s-o putem lua noi doi. Este o exigență.

Lui Freeman îi răsări în minte încă ceva, amintindu-și ce citise în dosar în timpul zborului spre laborator.

– Și ranițele ?

Ward oftă.

– Au dispărut. Ranițele trebuie păstrate sub zero grade pentru a rămâne statice. Imediat ce se dezgheață, încep să lucreze. În afara mediului controlat al laboratorului, mă îndoiesc însă că așa ceva se

va întâmpla cu succes. Ceea ce face și mai imperioasă aducerea sinbatanților înapoi vii.

Freeman se înfurie de-a binelea.

– Nu mi-ai spus că au dispărut și ranițele ! Ar fi trebuit să-mi comunici la telefon. Asta înseamnă că-i cu atât mai important să-i termini. Freeman făcu un pas spre Ward. Lichidează-i în clipa asta !

Ward rămase pe loc.

– Nu.

– Am s-o fac eu.

Cei doi bărbați se răsuciră, surprinși. Merrit se așeză în fața computerului portabil.

– Nu poți ! strigă Ward, repezindu-se spre ea.

Freeman întinse o mână masivă și-i prinse brațul lui Ward într-o strânsoare de menghină.

– Las-o în pace!

Merrit îl privi pe Ward cu o figură liniștită.

– După ce am văzut cadavrele alea, nu le mai putem permite să umble de capul lor. Nu știm de ce sunt în stare. Nu putem risca.

Ward și Freeman se uitară peste umărul lui Merrit cum aceasta introduse codul de autorizare de nivel patru, iar pe ecran apăru secvența finală de exterminare :

EXTERMINAREA NECESITA NIVELUL PATRU DE AUTORIZARE.
INTRODUCETI CODUL PENTRU NIVELUL PATRU.

Degetele lui Merrit fulgerară pe taste : PARLOR CRISIS. Ecranul se șterse și computerul afișă noi cuvinte :

AZIMUTUL TINTELOR
202 GRADE MAGNETICE
INTRODUCETI CODUL DE EXTERMINARE.

Merrit își ridică o clipă privirea, apoi tastă opt caractere, înlocuind unul câte unul spațiile libere : CAULDRON.

Arătătorul ei alunecă peste claviatură și rămase deasupra tastei ENTER. Merrit nu se mai uită la doctorul Ward când apăsă tasta. Antena de pe acoperiș lansă mesajul electronic către transceptorii radio din zgărzi. Transceptorii declanșară o scânteie care aprinse încărcătura explozivă din radiozgărzi. Azimutul afișat pe ecran dispăru în momentul în care dispozitivele de balizare fură distruse, o dată cu zgărzile.

Freeman îi dădu drumul lui Ward. Șeful laboratorului Bioteh se prăvăli istovit pe un scaun. Totul se sfârșise, de-acum. Nimic de făcut, decât să adune bucățile.

Freeman se îndreptă spre ușa de la intrare.

– Hai să curățăm holul înainte de a ne sosi vizitatorii.

Fort Campbell
7:34 a.m.

Imediat ce mesajul de alertă ajunse la colonelul comandant al DPPL, procesul de intervenție se iuți. Purtând încă uniforma de instrucție udă fleașcă, colonelul deschise seiful din biroul său și scoase dosarele secrete de intervenție cu sigla SIA. Răsfoi până dădu de planul numărul 17.

Nu erau prea multe informații – doar câteva instrucțiuni cu caracter general. Planul stabilea ca o mică forță militară de intervenție să fie ridicată de la sol având ca destinație o zonă ale cărei coordonate o plasau chiar în vestul Rezervației Militare Fort Campbell. Colonelul se încruntă când văzu cerința ca întregului personal implicat să-i fie verificat accesul la secret. Ceea ce însemna că trebuie să trimită o escadrilă, ori un pluton de infanterie de la 101.

Colonelul puse mâna pe telefon și formă cinci cifre.

Comandantul Grupului 5 de Forțe Speciale răspunse după primul apel :

– Colonelul Hossey, mârâi în receptor ofițerul bondoc.

Deoarece își rupsese brațul stâng în urmă cu o lună, la o parașutare, Hossey folosea ora de PPL pentru a-și face lucrările zilnice de scriptologie. Asta îi crea ceva timp liber în cursul zilei, pentru terapie fizică la spital, dar nu-l ajuta prea mult să-și amelioreze temperamentul său arțăgos.

– Karl, aici e Mike Lewis, de la DPPL. Am o alertă urgentă de la Serviciul de Informații pentru Apărare din Nashville și trebuie să împrumut câțiva soldați de la tine.

Hossey se încruntă.

– Pentru ce ?

– Nu mi s-a spus. Știu doar despre alertă și despre un plan de intervenție urgentă ce necesită o unitate de mărimea unei escadrile – în cadrul căreia toată lumea trebuie să aibă acces la secret – pentru a fi îmbarcată în elicoptere cât mai rapid și trimisă într-un loc cu anumite coordonate. Nu am nici permisiunea să-ți dau coordonatele. Suntem în urmă față de graficul orar de intervenție stabilit, din cauza unor încurcături aici, la mine, așa că ți-aș fi recunoscător dacă ai putea rezolva asta cât mai repede. Eu am alertat deja două elicoptere, care vor fi la ZI 12 până la ora 8:00.

Rahat ! Asta a fost reacția nerostită a lui Hossey. Din cauza contactelor avute cu ei pe parcursul unei cariere de peste douăzeci și patru de ani, în dicționarul său, cei de la SIA nu însemnau decât niște sărăntoci, idioți și aroganți. Rahat ! Dar știa că nu avea ce face. De când se afla el la comandă, oamenii săi fuseseră folosiți la multe asemenea misiuni secrete de intervenție și una dintre părțile proaste, când te aflai la comanda unei unități de Forțe Speciale, era că, uneori, habar n-avea nici comandantul ce-i fac subalternii. Iar Hossey știa din proprie experiență ce se putea întâmpla atunci când comandantul nu-și putea supraveghea oamenii. Învățase această lecție dură în timpul precedentei numiri la comanda Detașamentului de Forțe Speciale, din Corea ; amintirea acelui fiasco îi creștea tensiunea de fiecare dată când primea un mesaj de genul celui care tocmai îi fusese transmis.

– E-n regulă. Am să-ți dau o echipă. Hossey se uită la ceas și calculă. Vor ajunge, înarmați, la ZI 12 în douăzeci de minute. E necesar ca ei să știe ceva anume ?

– Nu, după informațiile mele. Planul spune doar că trebuie să fie înarmați cu muniție de război.

– Perfect. Am terminat.

Hossey trânti receptorul în furcă și rămase o secundă pe gânduri. Ridică iar receptorul și telefonă la sediul batalionului 3, aflat sub comanda sa.

Capitolul 3

Atelierul de Operațiuni Fort Campbell, batalionul 3, Grupul 5 de Forțe Speciale (Aeropurtat)
7:35 a.m.

– Rahat ! murmură militarul, întinzându-și bine piciorul stâng.

În ciuda durerii, își mișcă genunchiul vreo douăzeci de secunde – îndoindu-l și îndreptându-l –, în timp ce picături de sudoare i se adunau pe frunte. Doctorul îi spusese să nu îndoaie piciorul timp de încă două săptămâni, dar al naibii să fie dacă va mai sta el aici, în fund, fie și o clipă mai mult decât e nevoie.

Zbârnâitul telefonului special III îi întrerupse exercițiile. O mână mare, cu degete noduroase, se repezi și înhăță receptorul.

– 3 302. Sergent-major Powers. Linia asta nu este sigură, să trăiți.

– Powers, aici colonelul Hossey. Treci pe circuitul de siguranță.

Urmă o pauză, în care Powers apăsă pe butonul telefonului său, după care vocea colonelului continuă :

– Dan, vreau o echipă la ZI 12, în optsprezece minute. Trebuie să fie înarmați și pregătiți pentru o intervenție. Ai grijă să-și ia fiecare câte un încărcător de muniție de război de la magazie. Priceput ?

– Da, să trăiți.

– Vor ateriza două elicoptere, care vor duce echipa într-o ZD, unde o s-o ia în primire unul de la SIA. Asta-i tot ce știu, așa că nu te mai osteni să pui vreo întrebare.

Powers schiță un zâmbet. Îl plăcea pe colonelul Hossey ; era un militar de școală veche, nu un ofițeraș politic, dintr-ăștia, cu cașs la gură și plini de fițe, de care părea că se ciocnește în ultima vreme tot mai des.

– Da, să trăiți. O echipă de oameni înarmați, muniție, ZI 12, optsprezece minute, luați în primire de SIA, la ZD.

– Bine, bubui vocea lui Hossey. Și, Dan...

– Da, domnule ?

– Vreau să trimiți oameni buni și nu vreau să-i pierzi urma nici unuia dintre cei pe care-i alegi. Înțelegi care-i treaba ?

– Da, domnule. Păstrez legătura cu toate echipele mele. E POS, Procedura Operațională Standard.

– Bine. Terminat.

Powers puse jos receptorul. Se uită pe fereastra din fața biroului său la terenul larg, ce se întindea în spatele sediului comandamentului, între clădirile ce adăposteau dormitoarele batalioanelor 2 și 3. În ciuda solului ud și a umezelii din aer, afară se aflau câteva echipe, la instrucție, făcând exerciții în grupuri de câte opt până la doisprezece oameni.

Powers își trecu privirea de la un grup la altul, până ce ochii i se opriră asupra unuia, ai cărui oameni erau aliniați în două șiruri de câte cinci, față în față, formând perechi de câte doi. Oamenii purtau combinezoane, iar ranițele și le puseseră jos, în apropiere. Unul dintre soldați pași înainte spre partenerul său și, cu mișcări prea iuți pentru a putea fi urmărite, îi seceră picioarele, aruncându-l la pământ. Powers zâmbi pentru a doua oară în această dimineață. Știa cine efectuase mișcarea aceea și știa că acum alegerea perfectă pentru misiunea încredințată era deja făcută – o alegere pe care colonelul Hossey avea s-o aprobe în mod sigur.

Powers își fixă atenția asupra omului care își pusese genunchiul pe pieptul celui aflat la pământ. Le vorbea soldaților strânși în jurul lui, subliniind ceva. Nu era nevoie ca Powers să se afle mai aproape pentru a recunoaște chipul acela. Când Powers fusese ser-

gentul șef al unei echipe de rang A din cadrul Grupului 7 de Forțe Speciale de la Fort Bragg, acel om, Dave Riley, comandase echipa sa preț de doi ani de zile. Nu numai că serviseră împreună, dar Riley îi fusese și cel mai bun prieten. În timpul unei misiuni în Columbia, îndreptată împotriva cartelului traficanților de droguri, Riley îi salvase viața. Powers nu era un om din cale-afară de sentimental, dar avea în inima sa un locușor special pentru oțelitul ofițer, pe jumătate irlandez, pe jumătate portorican.

Powers strigă la subofițerul de serviciu pe batalion și-i dădu câteva instrucțiuni rapide. Apoi sergentul-major sări în picioare și șontâcăi până la ușă, fără să se uite la cârjele pe care doctorul îi ordonase să le folosească. Izbi de perete ușa grea de metal, care dădea în spatele clădirii comandamentului, și ieși pe platforma de încărcare.

Cu genunchiul proptit pe pieptul sfrijit al lui Doc Seay, sublocotenentul Dave Riley își opri lovitura cu muchea palmei la câțiva milimetri de gâtul medicului, după care își trecu în revistă echipa.

– Întotdeauna să vă dați gata adversarul când aveți ocazia. Chestii precum lupta dreaptă nu există. Scopul vostru este să...

Se opri, recunoscând vocea care bubui peste întinderea câmpului de paradă, chemându-l pe nume.

Riley se ridică brusc.

– Doc, preia comanda! Exersați măturarea picioarelor.

Subofițerul se întoarse și se îndreptă în fugă spre clădirea comandamentului, unde-l văzu pe sergentul-major sprijinit de zid, frecându-și piciorul beteag. Riley clătină din cap. Ticălosul ăsta ursuz nu-și folosea cârjele, așa cum ar fi trebuit. Îl iubea pe bătrânul subofițer ca pe un frate, dar tipul putea fi uneori mai încăpățânat ca un catâr.

Riley îl auzise odată pe chirurgul Grupului 5 expunând teorii cu privire la soldații din Forțele Speciale și la diversele răniri posibile în timpul efectuării serviciului. Chirurgul comparase serviciul lor cu jocul de fotbal în liga profesionistă, sub aspectul frecvenței și gravității accidentărilor, mai cu seamă ale încheieturilor. Genunchii erau de obicei primele victime ale unui stil de viață intens, incluzând săriturile cu parașuta, purtarea unor ranițe

grele, de cincizeci de kilograme, lupta cu mâinile goale și antrenamentul fizic de șapte ori pe săptămână, când nu erau aplicații, pentru a nu mai aminti de posibilitatea de a fi rănit sau ucis în misiune.

Apropiindu-se de fostul său sergent, Riley reflecta la faptul că un atlet profesionist era considerat bătrân dacă depășea vârsta de treizeci de ani. Cu toate astea, iată-l pe Powers, la patruzeci și șapte de ani, după a treia operație serioasă la genunchi, încercând să-și reintre în formă, pentru a se întoarce în lumea adevărată a misiunilor operative, în loc să-și umple timpul cu o activitate în cadrul comandamentului batalionului. Și cu siguranță nu pentru că Powers ar fi câștigat patru milioane de dolari pe an, ca Joe Montana, ci pentru că, asemenea majorității celor din Forțele Speciale, Powers era un profesionist dedicat meseriei sale, care credea în ceea ce face.

Urcând în fugă ușoară treptele din metal ale platformei, Riley simți cum îl străbate un junghi între cicatricea zbârcită din partea dreaptă, de jos, a abdomenului și cea din partea dreaptă a spatelui : găurile de intrare și ieșire a două proiectile de AK-47. Erau amintirile unei misiuni secrete, îndeplinite cu ani în urmă de cealaltă parte a lumii – propriul său sacrificiu trupesc.

Se opri în fața sergentului-major, care-l domina prin statură.

– Ce s-a-ntâmplat, Dan ?

Powers nu irosi timpul.

– Ai șaisprezece minute să-ți pregătești echipa pentru îmbarcare în două păsări, aici, la ZI. Ranițe de intervenție, arme personale și muniție standard. L-am trimis deja pe subofițerul de serviciu după armurier, așa că magazia va fi deschisă în două minute. Elicopterele vă duc într-o ZD, unde veți fi luați în primire de unul de la SIA. Am primit ordinul direct de la comandantul grupului, pe circuitul de siguranță, acum două minute.

– Altceva mai trebuie să știu ?

Powers se aplecă puțin.

– Numai să nu uiți de procedura noastră operațională standard referitoare la păstrarea legăturii.

Întinse mâna și i-o strânse pe a lui Riley.

– Aici am eu grijă. Noroc, compadre!

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
7:46 a.m.

Ward îl urmă pe Freeman prin debandada din laboratorul aflat la subsol. Omul de la SIA se uită cu atenție la cele două cadavre, apoi își întoarse privirea aspră către Ward.

– Și nu ai vrut să lichidezi chestiile alea după ce-ai văzut așa ceva ?

Nu-i dădu lui Ward șansa să răspundă și continuă :

– O să avem nevoie de-o grămadă de timp să curățăm pe-aici.

Mai devreme luaseră cadavrul din hol, îl transportaseră în altă încăpere și șterseseră geamul. Petele de pe covor le acoperiseră cu un covoraș din cauciuc.

Ward era mut. Își pierduse deja neprețuitele creații. Voia să afle dacă pierduse totul.

– Când mergem după rămășițe și după ranițe ?

Freeman examină cuburile.

– Așteptăm până ce primim întăriri. Trebuie să-mi sosească o echipă de intervenție de la Fort Campbell. Mergem să ne uităm când vor ajunge ei aici. Mi s-a trimis și o echipă de la sediul din Washington, dar lor o să le ia ceva mai mult timp să ajungă. Arătă spre camagiu. De astea or să se ocupe ei.

Freeman tot închidea și deschidea ușile cuburilor ; acestea se puteau deschide numai din afară, fie manual, fie electronic, prin intermediul computerului. Nu erau semne că ar fi fost forțate din interior.

– Cum de s-au deschis astea ? Și ușile zonei interioare de izolare ?

Ward rezumă cele spicuite din raportul înregistrat al computerului.

– Paznicul de noapte a deschis ușile cuburilor ca răspuns la cererea computerului, când s-a întrerupt curentul. Ținem sub con-

trol mediul din interiorul cuburilor și fără curent – în principal din rațiuni legate de monitorizare –, altfel sinbatanții s-ar fi sufocat, în cele din urmă. Deschiderea lor a suplimentat cantitatea de oxigen, de vreme ce au căpătat acces la aerul din întreaga zonă interioară de izolare. Dacă paznicul nu le-ar fi deschis, sinbatanții ar fi fost morți în douăzeci și cinci de minute. Ward clătină din cap. Paznicul trebuia să cheme doctorul de serviciu înainte de a face orice altceva, dar presupun că a reacționat la cererile computerului.

– Dar ușile zonei exterioare de izolare ?

– Nu am convingerea că vom reuși vreodată să punem perfect cap la cap cele întâmplate. Cheia paznicului se află încă în ușa exterioară, deci cu ea au fost deschise. Nu știu însă cum au fost deschise cele interioare. Cum ziceam, idiotul ăla avea instrucțiuni să mă cheme pe mine sau pe doctor Merrit dacă intervenea ceva, cum ar fi o pană de curent, și cu toatea astea, n-a făcut-o.

Freeman se uită țintă la Ward, apoi la cadavre.

– Părerea mea este că „idiotul" ăla, cum îi spui, fie era băgat și el în cele întâmplate, fie n-a apucat să dea de veste. Cine figura pe listă, azi-noapte ?

– Doctor Merrit.

Freeman își ridică privirea.

– Presupun că n-a primit nici un telefon.

– N-a menționat nimic și sunt sigur că ar fi zis ceva, dacă era cazul.

Ward se gândea deja mai departe.

– Ce-o să le spunem militarilor, când vor ajunge aici ?

– O s-o ținem una și bună cu povestea din planul pentru situații de criză.

– Asta o să meargă până vom ajunge la corpuri. Atunci ce mai zicem ? întrebă Ward.

– Cu încărcăturile din zgărzile alea, n-o să mai rămână cine știe ce din corpuri. Imediat ce le repereză, îi retragem. Băieții ăștia sunt tot ce puteam obține mai rapid și, de altfel, au cu toții acces la secret.

Fort Campbell
7:51 a.m.

Duduitul elicelor de elicopter reverbera printre clădirile din jurul zonei de îmbarcare (ZI) 12. Înainte ca aparatele să se ivească, Riley le identifică după zgomot drept transportoare UH-1 Huey. În timp ce-și despărțea oamenii în flancuri, zări cele două elicoptere ce se apropiau dinspre est, profilate pe fâșia subțire de cer liber dintre orizont și pătura joasă de nori cenușii.

Riley își scoase șapca de cercetaș și o înghesui în buzunarul cel mare al salopetei ușoare, de camuflaj. Când elicopterele se așezară cu bechiile pe sol, se apropie de ușa laterală a primului aparat. Aruncându-și rucsacul înăuntru, se trase până în capăt pe bancheta din pânză verde aflată în stânga și se așeză cu fața înainte. După el mai urcară alți patru membri ai echipei. Șeful echipajului închise ușa glisantă și elicopterul decolă.

Riley se întinse și-l bătu ușor pe umăr pe șeful echipajului, să-i lase și lui un loc în cabină, dar tânărul specialist îi făcu semn că nu mai era nici unul. Riley arătă spre echipamentul pe care-l purta șeful echipajului. Omul clătină din cap. Riley zâmbi sănătos, îi arătă petlița sa cu grad mai mare – două puncte negre pe o bandă verde –, în comparație cu gradul tânărului, și-l atenționă din nou prin semne că vrea să-i folosească aparatul de emisie-recepție și căștile doar două minute. Șeful echipajului îi dădu căștile peste umăr, fără nici un chef.

Riley își fixă căștile la urechi și deplasă comutatorul microfonului pe poziția ON.

– Sunt comandantul Riley, șeful băieților de-aici, din spate. Îmi poți spune încotro ne îndreptăm ?

Copilotul, de pe locul din dreapta, se uită peste umăr.

– Sunt căpitanul Barret. Am primit niște coordonate, pe lângă lacul Barkley. Acolo trebuie să fie o clădire, iar noi vom ateriza în parcare. Ni s-a spus că ne așteaptă un ofițer, Freeman, de la care vom primi noi ordine. Asta-i tot. Știi despre ce-i vorba ?

– Nu, domnule. Informațiile pe care mi le-ați oferit sunt de vreo zece ori mai multe decât cele cunoscute de mine. Nouă nu ni s-a spus decât să ne îmbarcăm.

Pilotul își întoarse din nou privirea în față.

– Atunci, liniștește-te și bucură-te de călătorie. Mai avem la dispoziție vreo paisprezece minute, ca să ajungem.

Riley îi înapoie căștile șefului de echipaj. Din momentul în care Powers îl instruise, pe platforma din spatele comandamentului, avea timp pentru prima oară să reflecteze la această situație. Povestea era neobișnuită. Riley știa că echipa sa fusese aleasă doar datorită faptului că se aflase la locul potrivit, în momentul potrivit și în uniforma potrivită. Lui Riley nu-i prea păsa de asta. Obosise să tot stea în dormitorul echipei. Îi plăcea acțiunea.

Gândurile îi fugiră la ultima acțiune la care participase și la femeia care se aflase împreună cu el. Când se întorsese cu Kate Westland din Columbia, după misiunea împotriva cartelului drogurilor, Riley se gândise că era cazul să se mai liniștească – cel puțin o vreme. El și Kate nutriseră serios gânduri de căsătorie, dar realitățile vieții lor profesionale le dăduseră peste cap toate planurile. CIA – recunoscând înciudată rolul esențial jucat de Kate în îndeplinirea cu succes a misiunii, dar clocotind din cauza lipsei sale de respect față de autoritate – o surghiunise din Langley într-un birou de campanie din Atlanta, unde se ocupa aproape numai cu hârtogăria. Conducerea superioară a armatei îl mătrășise pe Riley de la Fort Bragg, de îndată ce reuși să scoată ordinele, și-l trimisese la Fort Campbell.

O vreme, Kate și Riley păstraseră relațiile de la mare distanță, dar Riley se trezi acaparat de îndatoririle impuse de comanda echipei. La rândul ei, Kate devenea din ce în ce mai descurajată din pricina declinului înregistrat de spirala carierei sale. Referirile la căsătorie dispăruseră din conversațiile lor de mai bine de șase luni, de când Riley fusese ultima oară la Atlanta, s-o vadă. Kate nu se arătase prea interesată de a-i întoarce călătoria. Vorbiseră la telefon cu două săptămâni în urmă și Riley fusese vag deranjat de lipsa de vioiciune și de deprimarea ei covârșitoare. Riley era îngrijorat pentru Kate și nefericirea ei. Era supărat pe cei de la CIA pentru că o

tratau atât de rău după ce ea își pusese viața în joc să-i salveze pe el și pe Powers.

În timp ce elicele tăiau aerul de deasupra, Riley hotărî să se ducă la Atlanta cu prima ocazie, s-o vadă. Viitorul lor ca iubiți ar fi putut să se spulbere, dar știa că ea avea nevoie de un prieten, iar el nu fusese unul prea grozav în ultima vreme. Spera ca această misiune, ce-o mai fi însemnând și ea, să nu dureze prea mult ; voia să ajungă acolo, s-o ajute să-și pună viața în ordine.

Era oarecum îngrijorat și de echipa sa. Riley conducea Detașamentul Operațional Alfa (DOA) 682 de numai patru luni. Echipa avea un deficit de doi oameni pentru ca ea să funcționeze la capacitatea autorizată, de douăsprezece persoane. Lipsea un ofițer de comandă, ca șef al echipei, ceea ce explica de ce Riley – un sublocotenent, care în mod normal ar fi trebuit să fie adjunctul comandantului – se afla la comanda echipei. Mai lipsea și un ajutor de transmisionist. Componența ei lacunară nu constituia în sine o mare problemă ; aproape toate echipele în care funcționase Riley fuseseră incomplete. Îl deranjau cu adevărat doar persoanele unora dintre membrii echipei, mai cu seamă cea a sergentului șef.

Riley își aruncă privirea spre silueta supraponderală a sergentului șef Joe Knutz. Omul era ceea ce Riley definea drept R.Î.S. : rezervist în soldă. După părerea sa, lui Knutz, care avea douăzeci și patru de ani în armată, i se cam fâlfâia de tot ce se întâmplă. Freca timpul, câștigând un procentaj tot mai mare la pensie cu fiecare an ce se scurgea, fără ca el să facă nimic. Cândva, poate că fusese un soldat bun, dar de când silueta i se dusese de râpă, restul calităților sale avuseseră aceeași soartă, făcând din sergentul-major al echipei mai degrabă o povară, decât un ajutor. Luna trecută, Riley se sfătuise cu sergentul-major al companiei B, încercând să găsească soluția de a scăpa de el, plasându-l pe un post relativ inofensiv. Se săturase să facă, pe lângă munca de comandant, *și* pe cea de sergent al echipei.

Riley l-ar fi ales ca sergent al echipei pe omul cu cel mai mare grad din celălalt elicopter, dacă i-ar fi avut acceptul. Doc Seay era opusul lui Knutz. Sergent-major de primă mână, Seay refuzase de curând oferta de a fi sergentul șef al unei alte echipe. Lui Seay îi

plăcea postul de sergent-major medic, și era cel mai priceput medic cu care lucrase Riley vreodată. Seay era, totodată, și un extrem de competent subofițer. Dacă se spărgea vreodată buboiul, Riley voia ca Doc să-i fie mâna dreaptă.

Prezența a două cutii de muniție calibrul 5,56 mm și a uneia de 9 mm, pe care armurierul Mike Trovinsky le luase în acest zbor, îl făcea pe Riley să se întrebe dacă nu cumva era vorba despre o misiune în care antrenamentul se sfârșea și acțiunea devenea reală. Trecuse ceva timp de când nu mai ieșiseră cu gloanțe adevărate. Desigur, putea fi și o aplicație declanșată de Grup sau de Comandamentul de Operațiuni Speciale (COMOS) pentru a le verifica viteza de dispunere în obiectiv. Riley participase la multe aplicații de acest gen.

O dată făcute atâtea supoziții, câte simțea el că era cazul, ținând cont de lipsa de informații, Riley se lăsă pe speteaza scaunului și începu să se uite la terenul jos, plat, al Rezervației Militare Fort Campbell, care aluneca pe sub ei. Ploaia se oprise, dar norii erau tot coborâți, amenințând să sporească umezeala. Temperatura era în jur de minus nouă grade, normală pentru luna aprilie, în Tennessee.

Elicopterul zbura la vreo treizeci de metri deasupra nivelului terenului (DNT). Cu toate că frunzele încă nu apăruseră, Riley abia dacă putea zări solul printre ramurile dese ale copacilor și prin hățișul tufișurilor de dedesubt. Pilotul urma un drum precis către destinație. Aparatul se înclină puternic spre dreapta și Riley văzu prin fereastra din stânga întinderea lacului Barkley, acoperită de ceturi. Trăgând puțin ușa glisantă, zări o clădire izolată, joasă, și o parcare în care se aflau trei mașini. Elicopterul ajunse deasupra parcării, se opri pe loc și începu să coboare.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
8:11 a.m.

Freeman se uită la ceas. Trecuse ceva mai mult de-o oră de când sunase pentru prima oară la Fort Campbell pentru a solicita forțe de intervenție. Nu știa dacă pentru ei însemna sau nu un timp

bun. Acum chiar că nu avea nici o importanță, deoarece nu era vorba decât de a merge să caute corpurile și rănițele. Închise terminalul computerului pe care urmărise datele înregistrate noaptea trecută.

Cele două elicoptere aterizară și ușile laterale se deschiseră. Soldații ieșiră cu rănițele în mână și se apropiară în fugă de marginea parcării, unde se afla el. Șuieratul elicelor scăzu în intensitate după ce piloții lăsară motoarele la ralanti. Un militar scund, latino-american, cu salopetă de camuflaj, își aruncă sacul jos, apoi se îndreptă spre Freeman.

– Sunt sublocotenentul Riley, domnule, comandantul DOA 682, Grupul 5 de Forțe Speciale.

Freeman îi întinse mâna.

– Maior Freeman, Serviciul de Informații pentru Apărare. Eu mă ocup de...

Se opri când apăru un alt militar. Nou-sositul era un om gras, aproape la fel de voluminos ca Freeman, cu o țeastă pleșuvă.

Riley făcu prezentările.

– Sergentul șef Knutz. Este înlocuitorul meu la comanda echipei.

Freeman îi strânse mâna sergentului, apoi le făcu semn celor doi să-l urmeze.

– Să mergem înăuntru, să vă spun despre ce este vorba. Oamenii pot aștepta aici, afară.

Riley și Knutz intrară în hol, în urma lui Freeman. Riley zărise deja firma de pe fațada clădirii, pe care scria Bioteh – Laboratorul de Inginerie Biotehnologică. Prezența ei, plus omul de la Serviciul de Informații pentru Apărare formau o combinație interesantă. Riley mai văzu înăuntru încă două persoane care așteptau : un bărbat înalt, distins, într-un halat alb de laborator, și o femeie brunetă, demodat îmbrăcată și sobră, care ședea la un birou mare.

Când aterizaseră, Riley observase camerele de luat vederi de pe acoperiș, deci presupuse că ecranele TV de aici erau monitoarele acestora. Ceea ce indica un sistem de securitate cam costisitor pentru un obiectiv aflat în mijlocul pădurii. Singurul lucru pe care

și-l putu imagina Riley, luând în considerare cele câteva date vizibile, era că sistemul de securitate lăsase să-i scape ceva.

Freeman prezentă reciproc cele două grupuri.

– Doctor Ward, șeful laboratorului, și doctor Merrit, asistenta sa. Domnul Riley și sergentul Knutz. Fac parte din Grupul 5 de Forțe Speciale, de la Fort Campbell, și se află aici pentru a ne acorda ajutor în rezolvarea micii noastre probleme.

După ce dădură mâna cu toții, cei doi oameni din Forțele Speciale își traseră și ei niște scaune din plastic. Riley își desfăcu harnașamentul pentru transportul greutăților (HTG) și puse pe genunchi arma, un M-16 A2. Cei doi doctori îi lăsară impresia că erau foarte supărați de ceva, mai ales femeia, dar că se străduiau pe cât puteau să nu se demaște. Scoase un carnețel din buzunar și se pregăti să noteze.

Freeman scutură din cap.

– Fără însemnări. Tot ce faceți, vedeți și auziți aici este strict secret. N-o să dureze mult ca să aranjăm lucrurile. Până la cină, sunteți înapoi la Fort Campbell.

Riley ridică din umeri și puse carnețelul deoparte. Avea s-o scoată la cap cu ei. Cunoștea jocul cu secretul mai bine decât maiorul ăsta de la SIA și-l jucase în situații mai reale decât cea de față.

Freeman se întoarse spre Ward.

– Doctore, le-ai putea prezenta pe scurt acestor oameni cu ce anume se ocupă laboratorul, fără a intra în chestiuni prea secrete ? Doar cât să înțeleagă despre ce e vorba.

Ward se întoarse spre cei doi.

– Laboratorul de Inginerie Biotehnologică desfășoară cercetări în domeniul mutațiilor genetice asupra virușilor, pentru a găsi modalități de contracarare a efectelor virușilor originali. Lucrăm în principal pentru Institutele Naționale ale Sănătății, executând unele dintre cele mai sensibile proiecte ale lor. În momentul de față, lucrăm pe diverse forme ale armelor biologice cu viruși cunoscute, în speranța de a găsi un mutant care să poată acționa ca antidot împotriva formei originale. Efectuăm experimente pe viu cu maimuțe, pentru a stimula creșterea virușilor mutanți într-un organism gazdă și examinăm rezultatele prin comparație cu virusul inițial.

Freeman îl întrerupse :

– De-asta vă aflați aici, domnilor. Patru dintre maimuțele laboratorului au scăpat noaptea trecută. Erau infectate cu o formă mutantă a agentului biologic VX.

Riley se încruntă. VX era un agent biologic care făcea parte din inventarul sovietic. Omul acesta vorbea despre lucruri serioase, dar de ce la trecut ? Doctor Merrit era ciudat de tăcută și părea a nu fi în apele ei. Înainte ca Riley să aibă vreme de a pune vreo întrebare, Knutz interveni, nerăbdător, presupuse sublocotenentul, să arate că încă se străduia să-și câștige existența.

– Cum au scăpat ?

Riley îi surprinse pe Ward și pe Merrit schimbând o privire rapidă, în timp ce Freeman răspundea la întrebare.

– Nu contează cum au scăpat. Important este să găsim corpurile cât mai repede cu putință.

Knutz se băgă iarăși.

– Cum adică „corpurile" ?

Freeman arătă spre computerul portabil.

– Animalele purtau niște zgărzi în jurul gâtului, care conțineau câte o baliză de reperare și câte o încărcătură explozivă. Când am stabilit cu precizie că au scăpat, am declanșat electronic încărcăturile din zgărzi. Înainte de asta, le-am determinat azimutul.

Acești oameni sunt foarte hotărâți să nu lase animalele alea să umble libere, se gândi Riley. Freeman întinse o hartă pe masă. Riley și Knutz se ridicară să se uite pe ea.

Freeman arătă linia trasată cu creionul.

– Corpurile trebuie să se afle undeva de-a lungul acestei linii, care este ultimul azimut obținut înaintea detonării. Distanța ar fi sub cinci kilometri. Vrem ca voi și oamenii voștri să vă deplasați în lungul liniei indicate și să ne găsiți cele patru corpuri.

Riley se încruntă.

– De ce ați ucis maimuțele ? De ce nu le-ați capturat, pur și simplu ?

Freeman înfruntă el întrebarea.

– Nu ne-am putut asuma riscul de a le lăsa să alerge printre oameni. Chiar dacă posibilitatea era mică, nu am vrut să expunem

pe nimeni acestui nou virus mutant. Am simțit că, pentru a le opri, trebuie să le omorâm.

Riley sesiză că doctorul nu era prea îngrozit de distrugerea maimuțelor. Parcurse cu degetul linia trasată pe hartă, observând că se termina lângă lac.

– E-n regulă. De-aici, n-o să ne ia prea mult timp să facem trei clicuri în lungul unui azimut. Putem folosi harta asta ?

Freeman i-o întinse.

– Vă aparține.

Ward ridică o mână.

– Mai e ceva. Când oamenii vor repera corpurile, să se retragă imediat și să ne anunțe pe noi, acolo, să ne ocupăm de rămășițe. Virusul poate fi încă activ în cadavre și nu vrem să riscăm nimic. Oamenii voștri nu trebuie să se apropie de corpuri mai mult decât este nevoie pentru a le identifica.

Riley ridică din umeri. Se îndoia ca vreunul dintre oamenii lui să vrea să se apropie mai mult după ce vor fi auzit cu ce erau infectate maimuțele.

– Sigur. Am să le transmit informația.

– Cât de contagios este virusul ? întrebă Knutz.

Freeman răspunse :

– După cum știi, sub formă de armă, VX este pulverizat cu atomizoare sau lăsat să fie împrăștiat de curenții de aer. În cazul de față, le-a fost injectat maimuțelor direct în sânge, așa că, atâta vreme cât nu iei contact cu sângele, ești în siguranță. N-ai de făcut decât ce-a spus doctorul Ward.

Femeia vorbi pentru prima oară :

– Aveți de gând să le spuneți măcar despre ranițe ?

Ward se întoarse furios spre ea. Riley observă că doctorul principal se stăpânea cu mare dificultate.

– La ce se referă ? întrebă Riley.

Ward își mută de la Merrit privirea încărcată de furie și spuse scuipând vorbele :

– Maimuțele au luat cu ele două piese de echipament.

– Ce-i în ranițele alea ? se interesă Riley.

Freeman interveni.

– E secret. Oamenii voștri să nu atingă nici ranițele, dacă dau de ele. Trebuie să fie împreună cu corpurile.

– Mă rog, și cum arată ranițele astea ? întrebă Riley.

– Cam de dimensiunile unui rucsac „Alice", răspunse Freeman. Numai că în loc de nailon, totul este din plastic și vopsit în verde-cenușiu. Important e să găsiți corpurile și să vă retrageți imediat. Chemați-ne la fața locului, și noi executăm recuperarea. Doctorul Ward și cu mine ne vom deplasa în centrul liniei voastre de căutare. Doctor Merrit va rămâne aici.

Riley se săturase de jocul „de-a secretul".

– E-n regulă, domnilor. Mai e nevoie să știm și altceva ?

Freeman se uită la Ward, care scutură din cap, apoi se întoarse iar spre Riley.

– Nu. Asta-i tot. Spune-le piloților să rămână cu elicopterele aici până ce terminăm. N-o să dureze prea mult. Trebuie să luăm din laborator niște saci pentru corpuri și încă ceva echipament, și ne întâlnim cu toții în parcare peste câteva minute.

Riley o apucă spre ieșire, urmat îndeaproape de Knutz. Membrii echipei își lăsaseră ranițele lângă zidul clădirii. Trovinsky desigilase una dintre cutiile cu muniție de 5,56 mm și pe cea de 9 mm și împărțea gloanțe. Oamenii își umpleau săculeții pentru muniție.

Riley îi atenționă :

– E-n regulă, băieți. N-o să avem nevoie de muniție. Dați-i bătaie și umpleți-vă săculeții cu ceea ce-ați căpătat, dar nu vreau să văd încărcătoarele în arme. Întinse harta pe care i-o dăduse Freeman. Asta-i afacerea. Le-au...

– Le prezint eu situația, șefu'.

Riley își înălță privirea surprins de întreruperea lui Knutz, dar se retrase, dându-i acestuia harta. Era rolul sergentului șef, ca subofițer operativ, să pună în temă echipa, lucru pe care-l făcea de multă vreme sublocotenentul. Riley se bucură că, în sfârșit, Knutz părea să-și ia funcția în serios, dar, sincer să fie, îi și displăcea puțin. Se obișnuise să facă lucrurile în felul lui.

Knutz luă un creion, să indice pe hartă.

– Le-au scăpat patru maimuțe de-aici, din laborator, azi-noapte. Aveau la gât zgărzi, în care erau încorporate dispozitive cu ex-

plozibil detonant prin radio. Cei care lucrează aici au declanșat dispozitivele, așa că acolo se găsesc acum patru maimuțe moarte. Înainte însă, balizele din zgărzi au indicat un azimut, pe care-l vedeți trasat pe hartă. O vom lua în această direcție, în linie de cercetași, și vom găsi corpurile.

Cum observați ceva ce seamănă cu un corp de maimuță, trebuie să vă retrageți și să-l chemați pe doctor, care va merge împreună cu noi. Mai sunt și niște lucruri cărora ei le spun ranițe – cam cât niște rucsacuri mari, de culoare verde – și pe care maimuțele le-au luat cu ele. Dacă le vedeți, trebuie să vă retrageți și să-l chemați pe doctor.

Ne vom deplasa cu distanțe de câte cincisprezece metri între oameni. Asta ne dă un front de o sută cincizeci de metri. De vreme ce semnalul a fost bun numai pentru cinci clicuri, n-o să ne ia prea mult să găsim corpurile.

Knutz trecu în revistă echipa.

– Întrebări ?

Era, desigur, scurt și la obiect, se gândi Riley, dar neinspirat. Knutz n-avea să fie niciodată un bun conducător. Riley hotărî că nu ar strica să mai detalieze puțin. Oamenii lucrau mai bine când știau „de ce anume" înainte de „ce anume".

– Aș vrea să subliniez motivele pentru care nu trebuie să ne apropiem de corpuri. Potrivit doctorilor de-aici, acestor maimuțe li s-au injectat niște varietăți de agenți biologici VX. Ei nu vor să vă faceți de lucru cu corpurile și sunt sigur că nici voi nu vreți. Ei spun că singurul lucru contagios este sângele maimuțelor, dar voi aveți grijă. Lăsați-l pe doctor să-și câștige salariul pe munca lui.

Riley îi văzu pe oameni aruncându-și priviri unii altora. Doc Seay ridică mâna.

– Hei, șefu' ! Ce-i în rucsacii ăia ?

Riley clătină din cap.

– N-au zis. Noi să punem răul înainte și să ne imaginăm că s-ar putea să fie un fel de conteinere pentru viruși sau pentru alte tipuri de agenți biologici. Așa că, să nu ne băgăm în chestiile astea. Dacă vedeți ceva ce nu a pus natura în pădure, strigați și lăsați-i pe

oamenii ăştia să se descurce. Noi nu suntem decât cercetaşii în operaţiunea asta. Să-i lăsăm să-şi culeagă singuri gunoaiele.

Riley îi privi pe fiecare în parte.

– A priceput toată lumea ?

Opt capete se aplecară rapid de câteva ori, încuviinţând.

– Lăsăm ranitele aici, la elicoptere.

Riley se uită la cele două aparate amuţite, apoi se întoarse spre sergentul de informaţii al echipei.

– Bob, vreau să le spui piloţilor să se pună pe aşteptat. Şeful a spus că trebuie să aştepte până ce terminăm povestea. Să sperăm că ne vom întoarce la Fort Campbell tot astăzi.

Sergentul clasa întâi Bob Philips, un lungan din New England, cu nas mare şi coroiat, care era adesea ţinta glumelor celorlalţi, o luă agale spre cele două aparate ; echipajele se aflau tot la bord.

Riley arătă spre cutiile de muniţie, desfăcute.

– Antricot, vreau să le închizi şi să le pui într-unul dintre elicoptere. O să avem de raportat pentru fiecare cartuş, după ce ne facem treaba.

Sergentul „Antricot" Troy, armurierul secund, trânti capacele, închizând cutiile. Troy se alesese cu porecla de Antricot în timpul unui exerciţiu de supravieţuire, când petrecuse ultimele cinci zile rozând la oasele unei veverite pe care o prinsese în prima zi. Pentru că prenumele lui adevărat era Bob, la fel ca al lui Philips, distincţia prinsese. Filozofia lui Riley în legătură cu echipa era că nimic ce ţinea de DOA 682 nu era sfânt, aşa că ignora protestele lui Troy referitoare la poreclă. Omul trebuia să se înveţe să trăiască cu ea. Troy era un viking blond, cu ochii albaştri, solid şi înalt de un metru nouăzeci. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului liber lucrând cu greutăţi şi ridicând haltere. Din nefericire, după părerea lui Riley, omul avea personalitatea unui pietroi, pentru a se potrivi cu muşchii. Lipsa sa de simţ al umorului îi făcea pe ceilalţi membri ai echipei să se lege de el şi mai şi.

Ieşirea lui Ward şi a lui Freeman din clădire întrerupse meditaţiile lui Riley cu privire la Antricot. Ward căra un sac în care fusese înghesuit ceva. Freeman, îmbrăcat în costum şi cu pantofi

eleganți, nu părea pregătit pentru a cutreiera prin pădure, dar Riley își spuse că asta era problema lui. Ward se schimbase în niște pantaloni largi și o cămașă cu mânecă scurtă, pe sub o bluză de vânt, și-și pusese o pereche de pantofi de sport. Ceva mai bine pentru a bate tufișurile, dar nu cu mult, după cum estimă Riley.

Oamenii din 682 purtau aceeași uniformă pe care o avuseseră și de dimineață pentru marșul de antrenament dinaintea ședinței de lupte, desfășurată în apropierea sediului comandamentului : combinezoane ușoare de luptă, în culori de camuflaj, cizme de junglă, cu carâmbi înalți, hamașament pentru transportarea greutăților și șepci cu cozoroc lung. Singurele lucruri în plus erau armele, niște M-16. În HTG fiecare om purta fixate două gamele, doi săculeți pentru muniție, un pachet sigilat cu echipament de supraviețuire, o trusă de prim-ajutor cu două bandaje sterile – pe umărul opus celui în care sprijinea arma pentru tragere – și cel puțin un cuțit. Pe sub HTG, la subsuoară, avea prinsă în curele teaca pistolului semiautomat Beretta, de 9 mm.

Riley își scoase busola Silva din cutia ei de pe HTG. O puse pe hartă, apoi roti săgeata de ghidaj de pe soclul busolei până ce o alinie cu direcția trasată pe hartă. Păstrând acul Nord aliniat cu cercul exterior, nu-i rămânea decât să aibă grijă ca acul să se mențină pe azimutul dorit.

În momentul de față, acul arăta drept dinspre laborator spre lacul Barkley. Și pentru că harta era aceeași pe care o folosea și ei la Fort Campbell, Riley știa valoarea declinației, diferența dintre nordul magnetic și direcția nord a caroiajului hărții. Busola lui era deja fixată pentru compensarea acestei diferențe.

Riley ridică privirea și spuse echipei :

– Azimutul este doi-zero-doi grade magnetice.

Așteptă să-și potrivească și ceilalți busolele.

– De-aici până la lacul Barkley sunt trei clicuri, așa că asta-i distanța maximă.

Desemnă oamenii indicându-i rapid cu degetul.

–Voi cinci, vreau să fiți la stânga mea, iar voi patru, la dreapta.

Se uită la Freeman.

– Gata, domnule ?

– La treabă !

Riley făcu un semn larg cu mâna deasupra capului și porniră. Echipa ocoli laboratorul, apoi se răsfiră, pe azimutul indicat. Imediat în stânga lui Riley se afla sergentul șef Knutz, iar la dreapta, cel mai apropiat om era Doc Seay. Ward și Freeman înaintau la câțiva pași în urma lui Riley.

Chiar în spatele laboratorului, terenul cobora într-o depresiune formată de albia unui pârâu ce curgea spre sud-vest. Riley alese un copac de pe cealaltă parte a văii și-l folosi ca punct de reper.

Mergând la vale spre albia pârâului, se întrebă cum arătau oare rămășițele maimuțelor. O încărcătură explozivă plasată într-o zgardă fixată în jurul gâtului era o chestie dezgustătoare. Riley putea să înțeleagă însă grija de a nu lăsa să scape de sub control vreun fel de risc biologic. Măsurile severe de control păreau, într-adevăr, necesare.

Și totuși, după părerea lui Riley, ceva nu era prea limpede cu operațiunea asta. Întrebarea lui Knutz referitoare la modul în care scăpaseră cele patru maimuțe rămânea în picioare. Laboratorul părea să aibă un bun sistem de securitate, iar dacă tipii ăștia de la Bioteh își bătuseră capul cu balize și zgărzi cu explozibili, trebuie să fi posedat și alte măsuri de prevenire a unei evadări.

Un alt lucru care-l preocupa pe Riley era lipsa oricărui personal de securitate în clădire. El se îndoia serios că vreunul dintre doctori fusese de gardă în schimbul de noaptea trecută, când se produsese fuga, și cu toate astea nu văzuse nici picior de paznic. Riley remarcase camioneta veche din parcare : avea lipită pe geam o autorizație de rezervist, care-i dădea șoferului dreptul de a pătrunde în incinta principală, interzisă civililor, de la Fort Campbell. Se întrebă cui aparținea. Evident, nu lui Ward, lui Freeman sau lui Merrit.

Riley era o persoană suspicioasă și care știa să observe. Experiențele dure prin care trecuse îi imprimaseră aceste caracteristici. Copilăria, petrecută pe străzile zonei de sud a cartierului Bronx, din New York, îl învățase valoarea observației. Cineva incapabil de a învăța să remarce semnalele de avertisment ale unor situații în curs nu rămânea prea mult timp bine-sănătos pe acele

străzi. Riley supraviețuise în Bronx vreme de șaptesprezece ani, croindu-și un drum delicat printre cerințele unui mediu violent și evitând acel gen de necazuri care i-ar fi distrus orice speranță de a mai ieși din haznaua ce amenința să-l absoarbă cu totul. Obținerea unei diplome de liceu în asemenea condiții fusese o realizare extraordinară și-i permisese lui Riley să se înroleze în armată.

Intrarea lui Riley în Forțele Speciale consolidase acele lecții timpurii. Își amintea de primul său sergent de echipă din Forțele Speciale : sergentul șef Frank Kimble, Okinawa, 1981. Riley era un tânăr absolvent, proaspăt ieșit de la școala de gradați, când se ciocnise de Kimble. Kimble se străduise să-i transmită mai tânărului său subaltern cunoștințele acumulate în trei stagii în Vietnam și nouăsprezece ani în Forțele Speciale.

Kimble îi ascuțise în mod constant lui Riley puterea de observație. Stăteau într-un bar sâmbăta seara și se îmbătau, și veteranul îl punea deodată să-i descrie toate persoanele aflate în spatele lor, fără a se întoarce să le vadă. După șase luni de antrenament, Riley se deprinsese să observe mult mai multe – tocmai la timp pentru prima sa misiune reală în Thailanda, în care avea să se confrunte cu operațiunile secrete de frontieră. În anii ce urmaseră, Riley își aprofundase aceste capacități, încercând întotdeauna să observe orice anomalie din mediul înconjurător. Chiar acum instinctele îi zbârnâiau, atenționându-l asupra câtorva nereguli sesizate la laborator.

Riley își făcea drum prin desișul ce urmărea firul apei. Scoase grijuliu brațul dintr-un tufiș cu spini și păși, ridicând ritmic picioarele, prin pârâul umflat de furtună. Îl auzi pe Ward în spatele lui, când se prinse și el în spini. Riley ieși din apă și se opri, ascultând cu atenție și căutând să înlăture zgomotele făcute de oameni. Se uită spre stânga și-l reperă pe Knutz, care-i făcu un semn scurt, cu capul. În dreapta, Seay apăru abia după câteva secunde.

Riley era mulțumit că echipa sa se deplasa în liniște și păstra frontul. După filozofia lui, oamenii din 682 urmau să umble prin pădure ca fantomele. În ciuda faptului că aici nu era nevoie să mențină liniștea, cei din echipă se comportau astfel, fiindcă știau cu toții ce

aștepta Riley de la ei. Pentru el, fiecare moment era un moment pregătitor.

Riley se sprijini bine pe picioare și o luă în sus, spre buza râpei. Ochii îi umblau fără încetare într-un du-te-vino, căutând orice urmă de corpuri sau ranițe. Când ajunse la copacul pe care și-l fixase drept reper, își scoase busola și-și alese alt jalon în lungul azimutului. După măsurătoarea făcută cu pasul, confirmată de o privire atentă asupra hărții, aprecie că parcurseseră șase sute de metri de la laborator până aici.

Ieși pe culmea povârnișului și se opri un minut. Terenul devenea aproape orizontal. Uitându-se înapoi, așteptă ca Ward și Freeman să urce și ei panta. Knutz și Seay îi făcură semn cu degetul mare ridicat, fiecare de partea lui, de la o distanță de cincisprezece metri, indicându-i că, pe partea respectivă, toți se aflau în linie. Riley le făcu semn cu mâna să pornească mai departe.

După încă o sută de metri, intersectară un drum vechi, neasfaltat. Riley îngenunche și privi solul cu atenție. Nu erau urme recente de roți sau alte indicii. Traversă drumul și intră din nou în pădure. Copacii deveniseră mai groși, iar lumina dimineții, filtrată prin nori, abia se zărea. Oamenii umblau ca printr-o catedrală slab luminată, pictată în maroniu și verde, în care picura întruna de sus. Din copaci atârnau corzi de viță sălbatică, obligându-l pe Riley la tot pasul să-și vâre capul între umeri. Tufele de mărăcini i se prindeau de pantalonii combinezonului, dar Riley își deschidea fără zgomot drumul prin hățișuri ; se cunoșteau anii de practică.

Riley își mută privirea pe ceas când trecu peste o mică ridicătură de teren, pe care o localiză cu ușurință pe hartă : 10:02 a.m. Locul se situa pe linia de căutare la aproximativ un kilometru de laborator. Uitându-se în sus, Riley văzu că soarele se străduia să străpungă norii. Era de sperat că avea să se mai îndulcească răcoarea dimineții. De cealaltă parte a ridicăturii de pământ, terenul cobora spre un alt pârâu, ce curgea dinspre nord-est spre sud-vest. Potrivit hărții, acest curs de apă, marcat cu numele de Williams Hollow Creek, se vărsa în lacul Barkley, la ceva mai mult de un kilometru și jumătate distanță. Riley privi în stânga și în dreapta și începu coborâșul. Panta asta era mai abruptă decât precedenta, așa

că-și împărți timpul între cercetarea împrejurimilor, pentru descoperirea corpurilor, și căutarea locurilor în care să poată pune piciorul în siguranță.

Riley tresări la auzul unui țipăt venit dinapoia lui. Se răsuci, măturând instinctiv în jur cu arma neîncărcată, și căută sursa. Dădu cu ochii de doctorul Ward, care se rostogolea pe pantă. Riley izbi cu patul armei de pământ, în calea lui Ward, iar cu cealaltă mână se prinse de un copac. Când alunecă prin dreptul lui Riley, Ward reuși să se apuce de armă, aproape smulgându-i ofițerului mâna cu care se ținea de copac.

Doctorul se ridică cu grijă în picioare, înjurând. Era plin de noroi și de frunze. Pachețelul lui cu mâncare alunecă mai departe la vale, de unul singur. Riley își văzu de coborîre mai departe. Ajuns jos, culese pachețelul și-l așteptă pe Ward. I-l dădu doctorului fără o vorbă și își continuă drumul pe porțiunea orizontală a terenului. Knutz și Seay îi arătară iarăși că restul echipei era în linie. Parcurseră două treimi din drumul spre lacul Barkley. Riley spera ca ei să găsească în curând ceea ce căutau și că nici unul dintre oamenii săi nu scăpase până acum ceva, deși își imagina că rezultatul exploziilor urma să fie cât se poate de evident. Sânge, capete smulse și trupuri sfâșiate erau presupuneri logice cu privire la cele ce aveau să descopere. În ciuda tufișurilor dese, genul de spectacol însângerat trebuia să fie destul de lesne de observat.

Râul Williams Hollow Creek era umflat din cauza ploii din noaptea precedentă. Riley păși în curentul iute fără să stea nici o clipă pe gânduri și trecu dincolo. Disconfortul îl însoțise permanent pe Riley pe parcursul anilor în Forțele Speciale și, după el, capacitatea de a face abstracție de o neplăcere minoră, cum ar fi aceea de a te simți ud și înfrigurat, era mai mult mentală decât fizică.

Riley supraviețuise și acționase în condiții variate, de la geruri de minus patruzeci de grade, îndurate la înălțimi de 3 500 m, până la căldura înăbușitoare a junglei. Învățase, mai degrabă, să se adapteze decât să se opună naturii. În cele șase luni petrecute în Okinawa, Frank Kimble îl învățase pe Riley că un om nu va putea niciodată să câștige o bătălie împotriva forțelor naturii. Natura e

neschimbătoare și necruțătoare, la fel ca orice dușman. În loc să-și facă din mediul înconjurător un inamic, Riléy învățase să și-l facă aliat. Pentru el, asprimea terenului și a vremii era bine venită, pentru că slăbea puterea dușmanilor.

În timpul unui stagiu de pregătire în arte marțiale, efectuat în Coreea, Riley lucrase cu un maestru coreean care nu vedea ce rost ar fi avut să verifice starea vremii înainte de a începe o activitate sub cerul liber. Exersaseră amândoi în zăpadă de cincisprezece centimetri, în picioarele goale și cu pieptul descoperit, pe vârful unui munte, folosind crengi rupte din copaci drept ținte pentru loviturile de picior. Riley învățase repede să se concentreze asupra antrenamentului și să ignore condițiile ambientale, pentru a-și croi drum spre centura neagră, primul dan, în tae-kwon-do. În timpul vizitei sale în Coreea, el adăugă această centură neagră celei în hapkido, pe care o obținuse cu ani în urmă, în Okinawa.

Pantalonii uzi i se lipeau de picioarele oțelite în timp ce urca panta spre celălalt mal al pârâului. Încă o fâșie de teren cu relief mai înalt și aveau să ajungă la lacul Barkley.

În spatele lui Riley, Ward se întreba când urmau să dea peste corpuri. Se târau prin pădurea asta de mai bine de-o oră și jumătate. Nu știa cât de departe ajunseseră și cât mai era de mers până la lac. Picioarele și brațele îl dureau din cauza țepilor de spini care-i intraseră sub piele. Iar pe deasupra, era ud, înghețat și flămând.

Ward se simțea stânjenit să colaboreze cu militarii ăștia. Soldații din Forțele Speciale se deplasau prin pădure atât de ușor, încât era de-a dreptul straniu. Cel ce se numea Riley, în urma căruia mergea Ward, nu scosese nici măcar un cuvânt de când plecaseră de la laborator. Ward era obișnuit cu oameni care vorbeau și-și dezvăluiau gândurile.

Chiar și omul de la SIA era tăcut. Își făcea, probabil, planul în legătură cu ceea ce avea să scrie în raport, se gândi Ward. El însuși își petrecuse majoritatea timpului pe parcursul traseului încercând să-și imagineze o modalitate de a menține în viață Proiectul Bioteh. Problema principală era cum aveau să reacționeze la această întâmplare cei de la Bugetul Negru, mai ales generalul Trollers. Ward trebuia să recunoască faptul că străpungerea siste-

mului de securitate crea o imagine negativă. Dar Ward își spunea, totodată, că uciderea celor trei oameni de către sinbatanți era bună, într-un fel pervers. Asta demonstra că această creație a sa putea să facă ceva ce armata, cu siguranță, ar fi trebuit să aprecieze.

Lui Ward îi părea teribil de rău că Merrit îi distrusese pe sinbatanți. Ingineria genetică era cel mai adesea o chestiune de încercări și erori decât una de calcul precis – construiai bazându-te pe eforturile anterioare. Ultima generație de sinbatanți reprezentase un pas-cheie în direcția pe care se impunea s-o urmeze Proiectul, în final. Pierderea lor îi arunca înapoi îngrozitor de mult, chiar și fără ca asupra programului să planeze spectrul sfârșitului.

Ticăloasa asta afurisită de Merrit, gândi Ward în sinea lui. Cine naiba se credea, ca să-l înfrunte pe el astfel ? Ward era hotărât ca, în cazul în care nu avea să se mai întâmple nimic altceva după toată afacerea, s-o pună pe Merrit să-și facă bagajele. Femeia îi dăduse de înțeles de nenumărate ori că voia să plece ; de astă dată, Ward urma să aibă grijă ca doctor Merrit să părăsească definitiv domeniul bioingineriei.

Ward era atât de cufundat în gânduri, încât aproape se izbi de spinarea lui Riley. Sergentul-șef al echipei se oprise pe marginea unui povârniș. Riley se întoarse spre Ward și Freeman când aceștia ajunseră lângă el și rosti primele cuvinte după aproape două ore :

– Aici e lacul. Nici urmă de maimuțele dumneavoastră sau de rănițe. Riley se uită în jos la suprafața liniștită a apei, aflată la un metru și jumătate dedesubt. Se poate să fi fost în apă când ați detonat explozibilul ?

Ward rămase pe gânduri.

– Mă îndoiesc. Maimuțelor nu le place să înoate. Abia dacă reușesc s-o facă, dar, în orice caz, nu au înclinații. Sunt destul de sigur că ar fi rămas pe uscat.

Riley le făcu semn lui Knutz și lui Seay să strângă toți oamenii. Cei doi transmiseră semnalul mai departe. Riley se uită pe hartă, apoi în jur. După ce echipa se adună, aruncă o privire fiecăruia în parte.

– A văzut cineva ceva neobișnuit ? Ceva care să semene, chiar și vag, cu o maimuță sau cu o rană ?

Se alese cu un răspuns negativ. Riley încercă să încheie un fel de pace cu Knutz.

– Tu ce crezi, Cap ?

Knutz arătă spre cei doi civili.

– Ei sunt experții.

Trecu întrebarea mai departe, ofițerului SIA.

– Ce vreți să facem noi acum, domnule ?

Freeman se frecă pe bărbie.

– Eu zic să facem cale întoarsă și să cercetăm mai bine. Trebuie să ne fi scăpat. Poate ne-am abătut de la direcție.

Riley ciocăni ușor cu degetul în hartă.

– Ne aflăm exact în locul în care azimutul doi-zero-doi, de la laborator, intersectează lacul, domnule. Cu o aproximație de aproape douăzeci de metri, de-o parte sau de alta. Cât de precise erau balizele din zgărzile lor ?

Lui Ward îi lipseau date.

– Nu sunt sigur. Dar trebuie să găsim corpurile.

Riley se uită înapoi, în direcția din care veniseră.

– Elicopterele au devenit inutile. E prea mare desișul.

I se adresă lui Freeman.

– Ce-ar fi să chemăm niște ajutoare de la Fort Campbell, domnule ?

Freeman știa că un lucru ca ăsta n-ar fi fost acceptat de superiorii lui.

– Aș vrea să implic, pe cât se poate, un număr minim de oameni. Să încercăm să măturăm cu atenție zona la întoarcere. Dacă nu găsim nimic, am și eu câțiva oameni care trebuie să sosească de la Washington.

Riley ridică din umeri ; uneori era mai bine să fii subaltern decât conducător.

– E-n regulă, băieți. S-o facem invers. Fiți cu ochii-n patru ! Ne vom deplasa mai încet. Verificați fiecare desiș. Poate că erau băgați pe sub ceva înainte să fie aruncați în aer. La treabă !

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
11:20 a.m.

Robin Merrit afișă încă o dată pe ecran înregistrarea făcută de computer și o privi cu atenție. Faptul că era expert în computere se dovedea numai unul dintre lucrurile de care avusese nevoie pentru a deveni specialist de vârf în ingineria genetică în mai puțin de patru ani de la obținerea doctoratului. Dacă defecțiunea se datora sistemului de securitate instalat și impus de SIA, asta i-ar fi permis lui Ward să arate cu degetul în altă parte, pentru a lăsa Proiectului un loc de întors. Merrit știa că Ward se lupta cu Pentagonul să mențină alocarea de fonduri. Într-o eră cu tensiuni internaționale nesemnificative și reduceri de bugete, până și anonimul Buget Negru al Pentagonului era pe cale de a fi afectat.

Merrit acceptase de multă vreme realitatea situației sale. Nu-i plăcea aici și detesta să lucreze pentru Ward. Toate cunoștințele și toată munca ei erau sifonate de mai vârstnicul său coleg și știa că îi erau recunoscute prea puține merite cu privire la progresele cercetării lor. Inițial, cel mai mare regret al ei fusese că nu putea publica nimic din rezultatele pe care le obținea pe motive de securitate. Era un cerc vicios. Faptul că lucrau pentru guvernul federal le permitea să ocolească severele limitări procedurale impuse de lege cercetării, dar în același timp le interzicea să-și anunțe rezultatele spre a fi cunoscute și folosite de restul comunității științifice. Astfel încât îi era negată până și satisfacția măruntă de a ști că munca lor putea fi folosită altundeva.

Colegii ei de facultate ar fi fost uimiți și șocați să afle că Merrit lucra pentru Guvern – și pentru Pentagon. Nu fusese o alegere ușoară, dar alternativa fusese sumbră. După ce își luase doctoratul în bioinginerie, Merrit începuse să lucreze imediat, ca cercetător de laborator, la Universitatea Texas, în Austin. Lucrase acolo patru ani, timp în care începuse să-și câștige pe plan local o strălucită reputație, ajutată și de capacitatea de a-și duce până la capăt munca istovitoare, pentru a-și susține ideile.

Inițial, din motive personale, refuzase câteva oferte făcute de diverse agenții guvernamentale care voiau să-i folosească talentele.

Abia după ce Universitatea pierduse finanțarea federală pentru ingineria genetică aplicată la animalele de fermă, fusese obligată să ia în considerare lucrul la stat. Așa ajunse ea, în cele din urmă, să se pună la curent cu starea cercetării științifice în Statele Unite și cele aflate o uimiră. În America, cercetarea pură se situa la nivelul de sub zece la sută din ceea ce fusese cu treizeci de ani în urmă. Un Congres atent la buget avusese grijă de asta.

Capacitatea, sau dorința, universităților și corporațiilor de a finanța asemenea cercetări era și ea extrem de mică în cazul în care cercetarea nu avea ca obiectiv descoperirea soluției practice imediate pentru o anumită problemă – o soluție avantajoasă. Scopurile nebuloase ale cercetării pure făcuseră din asta un domeniu neatrăgător pentru investiția de capital, în ciuda faptului că cercetarea pură constituia fundamentul rezultatelor imediate și practice. Ca și o leucemie cu acțiune lentă, lipsa de fonduri pentru cercetarea pură deteriora fluidul vital al industriei americane, care se sprijinea serios pe cercetare și dezvoltare spre a fi competitivă pe arena internațională.

În ciuda reputației sale crescânde, Merrit întâmpină dificultăți în găsirea un nou loc de muncă. Problema se complica și din cauza faptului că cerințele stringente ale experimentării pe animale, impuse cercetării de grupările pentru drepturile acestora, ce exercitau presiuni asupra Guvernului, făceau aproape imposibilă efectuarea cercetărilor pe animale vii, necesară în ingineria genetică.

Confruntată cu dubla amenințare a lipsei de locuri pentru cercetare și a limitărilor federale, Merrit ceda și îl ascultă cu atenție pe doctor Ward când acesta veni să-i propună o slujbă.

Ideea proiectului de la Laboratorul de Inginerie Biotehnologică suna relativ inofensiv, dar fascinant și provocator. Bugetul propus, amenajările și lipsa limitărilor federale erau extrem de atrăgătoare. Merrit frământa în minte de multă vreme un concept radical în bioinginerie, iar propunerea lui Ward părea să-i deschidă porțile pentru a-și urma visul.

Abia după ce semnase contractul și începuse să lucreze în cadrul laboratorului Merrit realiză că Ward distorsionase adevărul. Da, avea ceva activitate teoretică interesantă și experimentări cu

adevărat aplicative. Și, da, munca era la limita ingineriei genetice. Dar doctor Merrit nu se simțea liniștită în privința rezultatelor finale.

Destinația ultimă a sinbatanților îi displăcea. Și totuși, progresele pe care le făceau o fascinau. Ele depășeau domeniul propriu-zis al ingineriei genetice, explorând teritorii necunoscute încă. Dacă Ward s-ar fi oprit vreodată să analizeze ceea ce realizaseră ei de fapt, Merrit se gândea că și el și-ar fi dat seama că trecuseră dincolo de limitele înțelegerii actuale și, simțea ea, mult peste cerințele impuse de Pentagon.

În cursul anului trecut, Merrit trăise culmea emoției cu privire la munca sa. Pe de o parte, știa că descoperirile teoretice ar fi avut o valoare inestimabilă, o dată făcute cunoscute și celorlalți din domeniu, în baza Actului Libertății Informației[1]. Pe de altă parte însă, ea mai știa că adevărata activitate desfășurată la Bioteh nu urma să fie făcută publică niciodată. Faptul că se aflaseră de la bun început atât de departe de specificațiile Pentagonului îi dăduse o falsă liniște. Ea nu avea cum să știe că Ward măsluia rapoartele către generalul Trollers pentru ca Proiectul să poată continua. În naivitatea ei, așteptase ca plugul bugetului să fie urnit. Abia după ce umblase prin fișierele personale ale lui Ward, din computere, Merrit descoperise că și ea și șefii lor militari fuseseră înșelați. Înțelesese atunci că Proiectul Sinbat nu avea să se termine deloc prea curând.

Merrit simțea că dăduseră peste ceva extrem de semnificativ cu privire la sinbatanți – semnificativ într-un fel pe care nimeni altcineva implicat în Proiect nu-l înțelegea cu adevărat și de care nici măcar nu-i păsa cuiva. Ward era prea preocupat cu menținerea finanțării și realizarea cerințelor impuse de Pentagon. Merrit se aplecase de una singură asupra celor realizate de ei și, astfel, observase anumite aspecte surprinzătoare în evoluția datelor, ba, mai important chiar, în acțiunile sinbatanților.

Situația devenise evidentă cu mai puțin de trei luni în urmă, când Ward se afla la o conferință de-o săptămână, în Washington. Până atunci, îi țineseră pe sinbatanți puternic sedați, pentru a-i face

[1] Document esențial al exercițiului democratic american (n. tr.).

mai docili. Extrema agresivitate a creaturilor constituise întotdeauna un motiv de îngrijorare majoră. Fără a li se administra sedative, nu puteau fi, sub nici o formă, antrenați sau controlați. Chiar și așa, erau extrem de periculoși, după cum o dovedeau și evenimentele din noaptea trecută. Merrit descoperise, cu ajutorul computerului, că Ward nu raportase Pentagonului această problemă ; spera că vor putea acționa cumva asupra următoarei generații pentru a face ca animalele să fie mai cooperante și totuși capabile de performanțele pe care le aștepta Pentagonul din partea lor – o combinație aproape imposibilă de exigențe contradictorii.

Pe durata celor cinci zile, cât fusese plecat Ward, Merrit redusese sedativele, ca să vadă cum reacționau sinbatanții – de-acum adulți – în lipsa efectului moleșitor al acestora. Rezultatele fuseseră uimitoare și tulburătoare. Merrit îi arătase lui Ward banda video, dar el insistase să păstreze tăcerea, dacă nu voiau să piardă finanțarea de la Bugetul Negru.

Ajunsă în acest punct, Merrit încercase să demisioneze. În ciuda posibilităților reduse de a-și găsi o slujbă în afara sistemului guvernamental, se săturase. Până la urmă, admise față de ea însăși că fusese îngrozită de ceea ce se petrecuse în laborator.

Din nefericire, descoperise că a demisiona nu era la fel de simplu cu a face un anunț. Ward o ajutase să se simtă de neînlocuit pentru Proiect, iar Serviciul de Informații al Armatei trimisese un reprezentant la ea pentru a o lămuri în termeni lipsiți de orice echivoc asupra situației în care se afla, având dinainte, în original, contractul pe care-l semnase când începuse activitatea la Bioteh.

Agentul îi explicase toate astea rapid. SIA urma să aibă grijă ca Merrit să nu mai poată lucra în cadrul nici unui laborator de cercetări finanțat de Guvern. Ceea ce însemna că ori continua să lucreze aici, ori nu avea să mai lucreze deloc în domeniu. În plus, orice activitate ar fi desfășurat independent, aceasta trebuia să treacă pe la Biroul pentru Supervizarea Activității de Cercetare, al SIA, pentru a se stabili că nu deținea nici un secret dobândit în perioada cât lucrase pentru Guvern. Cu alte cuvinte, nu putea face nimic singură. Cu acea scurtă conversație într-un singur sens, SIA o ținuise efectiv de slujba de la Bioteh.

Totuși, pentru prima oară în luni de zile, se simțea plină de speranță. Ward îi supărase pe cei de la SIA nedetonând la timp zgărzile. Asta și cele trei cadavre făcuseră, probabil, să-i sune ceasul Laboratorului de Inginerie Biotehnologică și, prin urmare, o eliberau pe Merrit din închisoarea sa.

Dar muriseră trei oameni ! Proiectul nu trebuia să ducă la așa ceva. Măcar de-ar fi ascultat-o. Lumea avea destule probleme și fără acest experiment înspăimântător, ale cărui consecințe nu le cunoștea cu exactitate nici măcar creatorul său.

Împrejurimile lacului Barkley
11:43 a.m.

Riley se pregătea să treacă iarăși prin pârâul marcat pe hartă cu numele de Williams Hollow Creek, când se opri brusc. Ceva de la periferia câmpului său vizual îi atrase atenția. Se ghemui la pământ și cercetă malul apei, încercând să-și focalizeze privirea. Soarele străpunsese, în sfârșit, norii și Riley era sigur că văzuse reflexia luminii pe un obiect. Îi auzi pe cei doi oameni care nu făceau parte din echipă venind din urmă și suflând din greu.

– Ce s-a-ntâmplat ? gâfâi Ward.

Riley ridică o mână, făcându-i semn să tacă. Sub un tufiș de pe cealaltă parte a pârâului se afla un obiect metalic. Riley se ridică de la pământ și trecu apa, urcând pe malul opus. Le făcu semn lui Ward și lui Freeman să stea pe loc și se apropie cu atenție de tufiș. Cercetă solul pe care pășea. Pe pământul umed se puteau observa niște urme, dar nu le putu identifica.

Întrebările ce și le punea în legătură cu întreaga operație îi năvăliră iar în minte, cu și mai multă forță, la vederea acelor urme ciudate. Scoase din sacul pentru muniție un încărcător și-l strecură în locașul armei. Fixându-l cu o lovitură ușoară, trase înapoi închizătorul, lăsându-l apoi să revină fără zgomot. Se asigură că glonțul intrase corect pe țeavă și trecu piedica pe poziția foc semiautomat. Îl zări cu coada ochiului pe Doc Seay făcând aceleași operațiuni cu arma sa.

Riley parcurse cei câțiva metri care-l mai despărțeau de tufiș cu grijă să nu strice urmele. Acum putu să vadă ce se afla sub tufiș. Cercetă cu privirea partea cealaltă a tufișului și versantul opus al văii. Nimic. Dacă ar mai fi fost și altceva, ar fi observat la prima trecere.

Riley respiră adânc, apoi semnaliză echipei să se adune. Se întoarse și le făcu semn lui Ward și lui Freeman să urce.

– Nu călcați urmele, le atrase Riley atenția celor doi, când aceștia se apropiară, trecând prin pârâu. Arătă spre tufiș : Uitați-vă, aici sunt zgărzile, sau ce-a mai rămas din ele !

Capitolul 4

Împrejurimile lacului Barkley
12:06 a.m.

Freeman ridică de jos rămășițele zgărzilor.

– Ce se petrece, doctore ?

Erau patru bucăți de metal pe jumătate, cu capetele perfect tăiate.

Ward le examină.

– Probabil că au fost tăiate înainte de detonare. Se pare că partea cu detonatorul și transceptorul a fost distrusă, dar cealaltă a scăpat întreagă.

– Cum de-au reușit s-o taie ?

Ward clătină din cap.

– Nu știu.

– Trebuie să fi făcut asta cine i-a luat pe sinbatanți. Se prea poate să fie chiar paznicul de noapte, dacă a fost băgat și el în afacere.

Ward nu credea că Stan Lowry era implicat în fuga sinbatanților, însă Freeman avea dreptate : faptul că zgărzile fuseseră tăiate creștea probabilitatea. Poate că și în spatele penei de curent se as-

cundea cineva. Ward își propuse să se uite mai atent la înregistrarea de pe computer când o să se întoarcă în laborator.

Deocamdată, se bucura de-a dreptul că, după cum se părea, sinbatanții erau încă în viață. Îi spuse lui Freeman :

– Nu are importanță cum au scăpat și cine le-a scos zgărzile. Trebuie să dăm de ei și să-i capturăm cât mai repede. Am în laborator pușcile cu tranchilizante. Putem să le folosim pentru a-i adormi și să-i prindem. Băieții din armată o să se ocupe de cei care i-au furat, ca să le ia zgărzile.

Freeman se încruntă.

– Am să-ți permit să-i tranchilizezi, dacă poți ; dar am să le spun băieților să tragă în cazul în care apare pericolul ca aceste creaturi să scape iarăși.

Ward își dădu seama că era cel mai bun compromis pe care-l putea obține ; încuviință plecându-și capul.

Treizeci de metri mai încolo, pe malul pârâului, Riley răspundea întrebărilor pline de curiozitate ale echipei sale.

– Ce era, șefu', sub tufiș ?

Riley își aruncă privirea spre locul unde Ward și Freeman încă mai parlamentau, apoi se întoarse iar spre echipă, ca să răspundă întrebării lui Doc Seay :

– Erau patru jumătăți de cercuri metalice, ce păreau să fi făcut parte din zgărzile despre care ne-a spus doctorul Ward. Mai era și o mică zonă înnegrită. Din câte am văzut eu, zgărzile parcă fuseseră tăiate înainte de a fi detonate.

Riley i se adresă lui Trovinsky, armurierul echipei.

– Sky, uită-te tu la urmele alea, pe unde au ieșit din pârâu, și spune-mi ce crezi.

După câteva minute de examinare, Trovinsky se întoarse, clătinând din cap. Era un om încercat, cu fața ca dăltuită, încadrată de un păr negru, tăiat scurt. Cum Trovinsky își petrecea cea mai mare parte a timpului liber la vânătoare sau la pescuit, Riley se gândi că poate el avea idee ce anume lăsase acele urme.

– Nu știu, șefu'. N-am mai văzut așa ceva. După cât sunt de adânci, aș zice că e ceva mare – cam la șaizeci și cinci, șaptezeci și cinci de kilograme, care umblă în două picioare. N-am mai văzut

urme de maimuță, dar îmi imaginez că astea sunt. Patru tipuri distincte, două mai mari și două mai mici.

După starea marginilor acestor urme, aș estima că au trecut pe-aici acum opt, zece ore. De când au fost lăsate, a plouat, așa că e o chestiune dinaintea răsăritului soarelui.

Riley cântări informația, așteptând ca Ward și Freeman să-și termine discuția confidențială. În ultimă instanță, cei doi părură să cadă de acord asupra unui anumit lucru și se apropiară de locul unde echipa se strânsese în cerc. Riley sesiză că amândoi arătau mai nervoși decât înainte. Lucrurile nu mai erau atât de limpezi, acum, se gândi Riley. Planul A se dusese pe apa sâmbetei. Venise timpul pentru planul B, indiferent cum era el.

Freeman vorbi primul :

– S-ar părea că maimuțelor le-a scos cineva zgărzile. De vreme ce aici nu se află nici urmă de corpuri, trebuie să presupunem că zgărzile au fost tăiate înainte ca încărcăturile explozive să fie detonate, și maimuțele sunt încă vii.

– Credeam că ați spus că au scăpat, zise Knutz. Acum afirmați că maimuțele au fost furate și cineva le-a tăiat zgărzile ?

Freeman oftă.

– Plecând de la datele inițiale, din laborator, nu ne-am gândit la așa ceva, dar, bazându-ne pe cele găsite, a trebuit să recunoaștem că există posibilitatea să fi pătruns cineva înăuntru și să le fure. Este singura ipoteză plauzibilă.

Păi, asta schimbă lucrurile, se gândi Riley. Și totuși, ceva nu era în regulă. Se hotărî să sublinieze o evidență :

– Dacă au fost furate, de ce nu există nici o urmă de om pe-aici ?

Ward își umezi buzele.

– Nu știm ce s-a întâmplat, așa că nu vă putem da un răspuns. Acum, important este să găsim maimuțele cât mai repede posibil. Trebuie să mă întorc la laborator și să iau armele cu tranchilizante, pentru a le captura.

Riley scutură din cap.

– Urmele astea sunt dinaintea răsăritului soarelui. Asta înseamnă că au un avans de cel puțin șase ore față de noi. Dacă le-ar

fi furat cineva, ar fi avut un vehicul pe undeva prin preajmă și-ar fi fost deja departe. Poate că li s-au stricat planurile și sunt pe jos, din cine știe ce motiv. Poate că maimuțele au scăpat din mâinile celor care le-au eliberat. Eu nu știu, dar, oricum am da-o, nu ne permitem să vă așteptăm până când vă întoarceți la laborator. Dacă vreți, într-adevăr, să prindem maimuțele astea, trebuie să pornim pe urmele lor *acum*.

Riley se întreba de ce ține atât de mult doctorul Ward să recupereze maimuțele astea vii. Cu siguranță, mai aveau în laborator și alte mostre din virusul VX modificat. Riley rămase în așteptarea unui răspuns la sugestia făcută. Ar fi putut spune că agentul SIA și doctorul nu erau de acord în privința modului optim de a rezolva problema.

Riley rămase surprins când auzi intervenind vocea liniștită a lui Doc Seay :

– Dacă maimuțele astea sunt purtătoarele unui mutant al virusului VX, nu ne dă mâna să le lăsăm să umble de capul lor. Nu există un vaccin eficient nici pentru virusul vechi, ca să nu mai vorbim de cel nou. Trebuie să ne luăm după ele înainte de-a ajunge prea departe. Dacă le-a furat cineva, singurul motiv pe care mi-l închipui este că acea persoană își dorește noul virus mutant. Am unele temeri în legătură cu motivele acelei persoane. E posibil ca lucrurile să nu fi mers tocmai bine și maimuțele să-i fi scăpat. Nu știu. Știu doar că sunt de acord cu șeful echipei noastre, și nu mai putem pierde timpul.

Riley încuviință din cap. Seay era un om bun și atunci când, rareori, își dădea cu părerea, Riley îl asculta cu atenție. Doctorul cel subțirel, cu început de chelie, era unul dintre cei mai deștepți oameni pe care-i întâlnise vreodată. Iar Seay avea bun-simț, o calitate mai importantă decât inteligența pură, după părerea lui Riley.

Freeman propuse un compromis :

– Ce-ar fi ca eu să merg mai departe împreună cu echipa, după maimuțe, iar doctorul Ward să se întoarcă la laborator cu unul dintre oameni să ia puștile ? După care să ajungă aici cu un elicopter.

Riley arătă în jur, pădurea.

– Aici nu e loc să aterizeze un elicopter, domnule. Scoase harta și se uită pe ea. Dar ar putea ateriza unde se varsă în lac pârâul ăsta. Harta arată o zonă fără copaci.

Riley se răsuci către echipa sa.

– Antricot, tu te întorci cu doctorul. Când auzim elicopterul, trimit un om spre locul în care se varsă pârâul, să vă ia și să vă aducă înapoi, acolo unde ne vom afla.

Arătă spre armurierul-șef, Trovinsky.

– Mike, verifică zona în care erau zgărzile și vezi dacă poți să descoperi încotro duc urmele.

Trovinsky se apropie de tufiș, iar Ward și Antricot o luară spre est. Riley așteptă până ce nu se mai zăriră, apoi se întoarse spre Freeman.

– Despre ce vă contraziceați, domnule ? Se cam încurcă chestia ?

Freeman clătină din cap.

– Nici eu nu prea înțeleg. Asta îi spuneam și doctorului Ward. Nu știu dacă maimuțele au scăpat sau au fost furate. Nu știu. Cine să fi făcut-o și de ce ar mai fi în zonă.

– Poate că fapta aparține uneia dintre grupările radicaliste privind drepturile animalelor, sugeră Doc Seay. Când eram la cursurile de calificare de la Bragg, în timpul unei ore de laborator, niște tipi de-ăștia au încercat să pătrundă și să dea drumul caprelor pe care le foloseam la studiul traumatismelor prin rănire.

Freeman clătină din cap.

– Prezența maimuțelor în acest laborator este secretă, ca, de altfel, tot ce se face aici. Mă îndoiesc să fi putut afla despre ele vreun grup pentru protecția animalelor. Fără nici o problemă, dacă vedeți maimuțele, sunteți autorizați să trageți asupra lor, ca să le împiedicați să scape. Încercați să rețineți orice persoană implicată.

Riley se adresă echipei adunate în jurul său :

– Vreau ca toată lumea să-și pună încărcătorul la armă. Glonț pe țeavă și arma pregătită. Cum a spus și acest om : dacă vedeți maimuțele și ele încearcă să fugă, trageți și le opriți.

Aerul se umplu de zgomotul încărcătoarelor fixate la arme și de pocnetele închizătoarelor eliberate.

Trovinsky strigă de unde se afla, de la vreo zece metri în spatele tufișului :

– Am dat de urme care duc în amonte asemănătoare celor din aval.

Riley conduse echipa într-acolo.

– Ceva urme de om ?

Trovinsky negă din cap.

– Nimic. Cu ploaia de astă-noapte, ar fi trebuit să existe niște urme, dacă maimuțele ar fi fost însoțite.

Riley le făcu semn oamenilor să se răspândească în evantai.

– Să pornim !

Mergând în urma lui Trovinsky, echipa începu să se deplaseze în amonte, pe malul estic al pârâului Williams Hollow Creek.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
12:56 a.m.

Ajuns la drumul neasfaltat, Ward se îndreptă spre sud, către Route 64, urmându-l până la laborator. Economisise o mulțime de timp și de efort folosind drumul, în loc s-o ia de-a dreptul prin pădure. Ward ignorase cele câteva întrebări puse de soldatul din Forțele Speciale când porniseră, și restul călătoriei se scursese în tăcere. Era cuprins de gânduri, încercând să-și dea seama cum de putuseră fi tăiate zgărzile. Trebuia să recunoască posibilitatea tot mai mare a existenței cuiva care să fi supraviețuit spargerii. Asta ar fi explicat unele dintre cele câteva elemente neobișnuite, descoperite până în acel moment. Era posibil ca sinbatanții să fi scăpat de acea persoană, de vreme ce nu se găsise vreo urmă de pași de om acolo unde depistaseră zgărzile. Dar dacă nu erau urme de om, cum fuseseră tăiate zgărzile ?

Ward încă se mai lupta cu asemenea gânduri când ajunseră în parcarea laboratorului. Două dubițe albe, cu numere de înmatriculare de la Guvern, se alăturaseră celorlalte trei vehicule. Dubițele nu purtau însemne și aveau geamurile colorate, astfel încât Ward

nu reuși să se uite înăuntru. Ward îi spuse soldatului să rămână la elicoptere, iar el intră în clădirea laboratorului.

Merrit se afla tot la postul ei, în spatele pupitrului, alături de un bărbat înalt, care purta pantaloni și cămașă kaki, fără însemne. Ward nu-l recunoscu pe străin. Omul avea părul negru, înspicat, cu șuvițe cărunte, și o față de patrician. Atitudinea și ținuta lui îi sugerară imediat că personajul era militar. La apropierea lui Ward, Merrit și străinul lăsară computerul portabil și se întoarseră spre el.

Merrit se ridică în picioare și arătă cu un gest.

– Doctore Ward, dumnealui este domnul Lewis, care...

Bărbatul o întrerupse cu o voce obișnuită să comande :

– Sunt *colonelul* Lewis. Șeful SIA al securității CONUS. Tocmai am venit de la Washington la Fort Campbel cu un avion militar, cu echipa mea și cu mașinile noastre. Oamenii mei sunt acum jos, să măture.

Ward se întrebă ce înțelegea Lewis prin „măturare". Dar nu avea vreme de pierdut – trebuia să se întoarcă în pădure.

Ward întinse mâna.

– Îmi pare bine. Mă scuzați că n-am timp să discut cu dumneavoastră acum. Trebuie să iau puștile cu tranchilizante și să mă întorc.

Lewis nu strânse mâna întinsă.

– Las-o mai moale, doctore. Credeam că au fost distruse creaturile, prin detonare de la distanță.

– Am făcut asta, dar am găsit în pădure zgărzile și... nici urmă de corpuri. S-ar părea că zgărzile au fost tăiate cumva înainte de detonare. Sinbatanții sunt încă în viață. Soldații și omul dumneavoastră, Freeman, se află pe urmele lor. Acum, dacă...

Ward se opri. Patru oameni, cărând un sac pentru cadavre, apărură prin ușile coridorului și trecură cu legătura pe lângă ei.

Lewis îi urmări cu privirea cum ies afară și aruncă sacul în spate, într-o dubiță. Unul dintre oameni urcă în autoutilitară și cele două vehicule plecară. Lewis se întoarse spre Ward.

– Doctor Merrit m-a pus la curent cu ceea ce știe ea. Poate ar fi bine să-mi dai și versiunea dumitale, după care să-mi spui ce se întâmplă acum în pădure.

Ward clătină din cap.

– Trebuie să mă întorc...

Lewis ridică o mână în sus.

– Doctore, dă-mi voie să-ți explic ceva. Se poate să fi fost laboratorul dumitale, dar acum eu sunt șeful aici. Ai făcut o întreagă harababură, iar treaba mea este să pun lucrurile la locul lor. Freeman știe că trebuie să omoare chestiile alea, dacă dă de ele. De fapt, a făcut o greșeală chiar și lăsându-te să crezi că-ți vom permite să le tranchilizezi. Creaturile alea au ucis deja. Dacă atacă vreun civil, situația se înrăutățește și mai mult. Până și descoperirea existenței lor este inacceptabilă.

Colonelul îl împunse pe Ward cu un deget în piept.

– Ascultă cu atenție. De-acum înainte se va lucra așa. I-am explicat deja lui doctor Merrit. *Eu* pun întrebările. *Tu* dai răspunsurile. Eu îți spun ce să faci. Tu execuți fără să comentezi. Îl privi dur pe Ward. Dacă ai vreo problemă cu asta, poți să-l suni pe generalul Trollers. Dar lasă-mă să te avertizez, înainte de-a o face, că generalul nu te simpatizează prea mult în momentul de față. Congresul caută să omoare programele Bugetului Negru, iar gafa ta de-aici le poate oferi scalpelul de care au nevoie.

– N-a fost greșeala mea, se apără Ward. Oamenii aceia, cine vor fi fost, au pătruns înăuntru și au încercat să-i fure pe sinbatanți. Securitatea...

– *Oamenii aceia*, îl întrerupse Lewis, erau trei pușcăriași de la Închisoarea de Stat Eddyville, care au evadat noaptea trecută. Avem de făcut identificarea cadavrelor. Deținem această informație de la autoritățile locale, pentru că ei sunt asul nostru din mânecă în cazul în care creaturile tale mai provoacă vreo pagubă acolo, în lumea reală. Cadavrele alea, nefiind descoperite, ne oferă o extrem de convenabilă acoperire.

Ward era uluit.

– Dar ce e cu paznicul ?

– Despre asta încă nu știu nimic, recunoscu Lewis. Pușcăriașii ăia trebuie să fi ajuns cumva de la Eddyville până aici. Poate că a mai fost cineva cu ei. Nu știu. Am oameni care verifică chiar acum.

N-am apucat încă să analizăm totul, așa că nu știm ce s-a întâmplat, dar ne vom ocupa de asta atunci când vom avea lucrurile sub control. Lewis se așează pe marginea pupitrului. Elicopterul ăla n-o să plece nicăieri până când nu spun eu. Și nu am de gând să spun până ce nu aflu ce se petrece. Deci, pune-mă la curent.

-

Route 139, la nord de frontiera statului Tennessee
1:08 p.m.

Polițistul statului Kentucky, Mike Truscott, ținea revolverul din dotare în poală, la îndemână, în timp ce conducea încet de-a lungul drumului. Potera organizată pentru evadații de la Eddyville era concentrată pe drumul interstatal, dar Truscott fusese detașat să cercetaze zona din vecinătatea Locului Dintre Lacuri. Toată dimineața parcursese întreaga lungime a drumului denumit Trace, care străbătea partea mediană a LDL-ului, și acum se deplasa spre est, mai aproape de traseul presupus al fugarilor. Oamenii din zonă erau foarte nervoși, fiindcă doi dintre evadați – Billy Hill și Chico Lopez – erau ucigași condamnați.

Când ajunse în vârful unei mici ridicături de teren, Truscott zări urme de roți ieșind de pe carosabilul șoselei în noroiul din dreapta drumului. Încetini și opri, uitându-se spre stânga, unde, printre copaci, se vedea spatele unei dubițe. Își anunță poziția și raportă situația prin stație, își luă arma și ieși din mașina de patrulare.

Ușile din spate ale dubiței erau închise, iar geamurile înnegrite, așa că ocoli pe partea șoferului, cu arma în față. Se săltă, îndreptă țeava armei direct spre geam și se uită înăuntru. Pe locul șoferului se afla o femeie, cu ochii ațintiți înainte și cu mâinile încleștate pe volan. Truscott avea să le povestească amicilor săi, după câteva beri, că, în mintea ei, părea să conducă încă dubița, deoarece mâinile femeii răsuceau volanul, încercând să manevreze ca și când ar fi fost în fața unei curbe.

Truscott bătu ușor cu arma în geam ; femeia îl ignoră. Polițistul văzuse multe victime ale accidentelor în stare de șoc, dar nici-

odată așa ceva. Lăsă arma jos, apucă ușa glisantă și o trase, deschizând-o. Dar puse imediat mâna pe armă când corpul unui bărbat gras se rostogoli afară, în iarba udă.

Împrejurimile lacului Barkley
1:23 p.m.

Pârâul Williams Hollow se vărsa în lacul Barkley curgând dinspre nord-est. După douăzeci de minute, echipa ajunsese la izvor, de unde urmele o luau spre nord. Merseră după ele în această direcție vreme de cincisprezece minute.

Riley era impresionat de felul în care le citea Trovinsky. Evident, terenul umed îi înlesnea sarcina, dar pe alocuri urmele traversau zone cu frunze uscate sau porțiuni stâncoase și Trovinsky tot reușea să nu le piardă.

Continuau să se deplaseze de-a lungul unei creste, când Trovinsky se opri. Se întoarse și-i făcu semn lui Riley să vină sus.

– Ce-ai găsit ?

Trovinsky îi arătă o porțiune de pământ cu iarba culcată, la poalele unui copac.

– Trebuie să fi dormit un timp aici.

Trovinsky dădu ocol copacului, cu Riley după el. Arătă spre câteva grămăjoare de fecale.

– Acum o să ne dăm seama cam cât a trecut de când au fost în acest loc.

Împunse cu vârful cuțitului într-o grămăjoară și fecalele se desfăcură.

– Aș zice că au trecut de-atunci două ore. Astea nu au avut vreme să se întărească prea tare. Am urmărit căprioare și am folosit aceeași metodă pentru a spune la ce distanță mă aflu în spatele lor.

Trovinsky își șterse cuțitul cu niște frunze și-l băgă înapoi în teacă.

– Presupun că rahatul de maimuță se compoartă destul de asemănător cu cel de căprioară.

Riley făcu semn restului echipei să vină lângă el.

– Se pare că s-au odihnit aici. Au un avans față de noi de aproximativ două ore. Să ne mai apropiem puțin. Vreau să ne deplasăm într-un V întors, cu Trovinsky în vârf. Eu am să fiu omul de legătură.

Riley arătă spre Freeman.

– Mergeți exact la vreo trei metri în spatele meu.

Riley era puțin nervos fiindcă oamenii săi aveau muniție de război. Nu se îndoia de ei, dar mai știa, din experiențe nefericite, că poți fi ucis la fel de ușor de un foc tras de prieteni, ca și de unul tras de dușmani. Gloanțelor nu le pasă dacă ești băiatul cel bun sau cel rău. Pe Riley îl încuraja faptul că opt dintre oamenii săi participaseră la Operațiunea Furtuna Deșertului și cunoșteau jocul pe viu.

Riley se adresă echipei înainte de-a porni din nou.

– Să nu trageți până când nu vă asigurați că aveți câmp de foc liber. Nu vreau să tragă nimeni foc automat. Doar semiautomat. Știu că poate n-ar trebui s-o spun, dar nu trageți spre interiorul formației. Privi cu atenție de jur-împrejurul grupului. Întrebări ? E-n regulă. S-o pornim !

Tocmai atunci, un duduit de motor din văzduh îi atrase atenția. Rahat, gândi Riley. Grozavă sincronizare. Făcu un semn cu mâna.

– Philips și Carter! Luați-o înapoi spre pârâu și urmați-l până la lac. Acolo trebuie să fie o porțiune deschisă, fără copaci. Aduceți elicopterul jos și conduceți-i încoace pe doctor și pe Antricot. Trap săltat !

Cei doi se executară imediat. Riley rămăsese de-acum în șapte oameni – în opt, dacă-l număra și pe Freeman. Se întoarse spre agentul SIA.

– Sunteți înarmat, domnule ?

Freeman scoase de sub haină un Colt cu țeavă scurtă. Riley se simți tentat să-i spună agentului să aibă grijă, nu cumva să se împuște singur. Se gândi să-și scoată automatul de 9 mm din teaca de sub bluza de camuflaj și să i-l dea, dar se răzgândi. În loc de asta, făcu semn echipei să pornească.

Cu Trovinsky în frunte, echipa pătrunse în tufișurile dese. Marea vânătoare de maimuțe, se gândi Riley sarcastic. Riley lucrase cu câțiva oameni din SIA în Thailanda, la începutul anilor optzeci,

în timpul câtorva așa-zise misiuni de culegere de informații. Nu avea prea mare respect pentru militarii în haine civile, care încercau să facă pe superspionii.

SIA era lada de gunoi a Pentagonului. Prea mulți dintre angajații acestei instituții proveneau din serviciile de informații ale armatei și, după Riley, erau lipsiți de flexibilitate în gândire, atât de necesară pentru a întreprinde operațiuni de informații. Puteau fi buni ca funcționari, dar unii dintre ei erau un adevărat dezastru în lumea reală. Mentalitatea armatei tradiționale nu se împăca cu gândirea curbilinie, inductivă, utilă adesea într-o bună activitate de informații. Cu siguranță, SIA trebuia să aibă mulți oameni valoroși, dar Riley avusese ghinionul să lucreze cu unii dintre cei mai slabi.

De asemenea, SIA manifesta tendința de a exagera importanța securității, pe seama necesității operaționale. Freeman ăsta nu le spunea întreaga poveste, iar lui Riley lucrul îi displăcea. Experiența îl învățase că oamenii neinformați făceau greșeli.

Riley își luă privirea de la Trovinsky și verifică felul în care echipa se dispusese în formație. Doc Seay era o prezență reconfortantă în dreapta sa. Riley îl zări pe Barret, ajutorul mecanic, străbătând desișul în dreapta lui Seay. La stânga lui Riley, Knutz înainta cu hotărâre printre copaci, trecând mai degrabă de-a dreptul prin tufișuri, decât strecurându-se printre ele, cum făcea Riley. Dincolo de Knutz, nevăzuți, sergentul Martie Trustin și sergentul Lou Caruso încheiau flancul stâng.

Riley se uită iarăși la Trovinsky, chiar în momentul în care acesta semnală brusc o oprire. Riley ridică mâna cu pumnul strâns și trecu semnalul către restul echipei. Așteptă cu răbdare în timp ce Trovinsky cerceta terenul în fața sa, crescând treptat raza de investigație. După zece minute, Trovinsky se întoarse spre Riley.

– Urmele se termină aici.

Riley se uită în jur.

– Atunci unde sunt ?

Trovinsky arătă în sus.

– Au luat-o prin copaci.

2:14 p.m.

Grupul sosit cu elicopterul venise în mare grabă de-a lungul pârâului Williams Hollow, până în punctul în care maimuțele dispăruseră pe verticală. Ward părea foarte abătut și Riley simți brusc o aversiune față de colonelul SIA. După trecerea rapidă în revistă a evenimentelor, făcută de Freeman, Lewis întrebă de ce încetaseră să se mai uite după urme. Riley se hotărî să intervină.

– Unde să ne uităm, domnule ? În copaci nu rămân urme după care să te poți lua și nici unul dintre oamenii mei nu are calificare de Tarzan. Trebuie să mai aducem câțiva oameni dacă ne apucăm să măturăm zona. Maimuțele puteau s-o apuce în orice direcție, o dată ajunse sus.

Lewis își pironi privirea dură asupra lui Riley.

– Mai ai și alte observații strălucite de făcut, domnule ?

Riley nu-și pierdu cumpătul. Din spatele lui, Freeman se amestecă și el în discuție.

– Ce ziceți de niște imagini de vizare în infraroșu, din elicopter ?

Lewis aprobă din cap.

– E o idee bună. Sunt sigur că la Fort Campbell există în dotare echipament de acest gen, pe care-l vom putea folosi.

Este clar că Lewis face tot ce-și propune, gândi Riley. Să fie el al naibii dacă o să se certe cu tipul ăsta ! Sublocotenenții nu prea aveau câștig de cauză înaintea coloneilor plini.

Lewis își formulă decizia-ordin :

– Am să trimit înapoi unul dintre elicoptere, să aducă niște vizoare termice. Merită încercarea.

Trovinsky oferi o altă alternativă.

– Dacă am avea niște câini de urmărire, le-am putea depista.

Lewis se încruntă.

– Dacă maimuțele sunt sus în copaci, cum să le ia câinii urma ?

Trovinsky scutură din cap.

– Nu toți câinii de urmărire miros urmele, domnule. Unii dintre ei obișnuiesc să adulmece. Îi punem să adulmece în ultimul loc cunoscut, adică aici, și câinii execută un anumit gen de căutare,

până ce dau de mirosul cu pricina, după care se îndreaptă spre sursă. Este chiar mult mai rapid decât să iei urmele, deoarece câinii se pot îndrepta direct spre sursa de miros, fără să mai meargă pe o urmă încurcată. Departamentul pentru Șerifi al Ținutului Montgomery, din Clarksville, are câțiva câini antrenați pentru așa ceva.

Freeman își dădu și el cu părerea :

– Putem suna la Departament, să le cerem ajutorul.

Riley era sigur că lui Lewis nu-i plăcea ideea de a-i implica și pe alții. Colonelul păru să ducă o luptă interioară. Se hotărî. Scoase un emițător radio Motorola dintr-o teacă, pe care o purta la subsoară, și formă un cod.

– Baza Cercetaș, aici Cercetaș Șase. Terminat.

Stația fâșâi.

– Aici, Baza Cercetaș. Terminat.

– Sunați la DPPL, la Fort Campbell, și spuneți-i să vă dea niște vizoare pentru reperare termică. După care, trimiteți-l pe Jameson înapoi, cu un elicopter, să le ia. Sunați și la Departamentul pentru Șerifi al Ținutului Montgomery, să ne dea niște câini de urmărire. Luați-i cu celălalt elicopter. Să se ducă Gottleib acolo. Vreau vizoarele la laborator, iar câinii direct aici. Terminat.

– Perfect. Ce să spun la Departamentul Șerifi ? De ce ne trebuie câinii ? Terminat.

– Fiindcă au nevoie de ei afurisiții ăia de la guvernul federal, de-aia. Gata.

Capitolul 5

Împrejurimile lacului Barkley
3:42 p.m.

În așteptarea câinilor, sublocotenentul Dave Riley își petrecu patruzeci și cinci de minute încercând să pună în ordine evenimentele zilei. Era un gânditor metodic, care cerceta amănunțit fiecare aspect al situației, examinând detaliile din diverse perspective. Apoi încerca să le pună cap la cap, astfel încât îi apărea clar în minte întreaga situație. Numai că aici nu mergea.

Riley înțelegea îngrijorarea cu privire la posibilitatea ca un nou mutant al virusului VX să scape în libertate prin intermediul acestor maimuțe. Era însă nedumerit de absolut toate celelalte lucruri pe care le văzuse pe parcursul zilei. Zgărzile, sistemul de securitate de la laborator, vehiculul de la laborator, cu număr de circulație de veteran...

Duduitul unui Huey ce se apropia îi întrerupse gândurile. Își ținu cu mâna șapca de cercetaș, când elicopterul se așeză în iarba înaltă până la genunchi, ce mărginea punctul terminus al pârâului Williams Hollow Creek. Ușile laterale alunecară în lături, deschizându-se, și săriră jos doi șerifi, ținând fiecare câte un ciobănesc german la capătul unui lanț. Coborî și un al treilea bărbat, îmbrăcat

în ceea ce Riley presupuse a fi uniforma de teren a SIA, cu un pantalon kaki și un veston în culori de camuflaj peste o cămașă kaki. Purta trecut peste umăr un semiautomat ușor, MP-5. Elicopterul se ridică și o luă înapoi, în direcția laboratorului.

După ce-i salută scurt pe oamenii legii, Lewis îi dădu ordin lui Riley să conducă întregul grup la locul unde găsiseră ultimele urme pe sol ale maimuțelor și unde rămăseseră Trovinsky și Caruso. Riley îi duse rapid, cu echipa desfășurată automat în evantai, de-o parte și de alta a sa. Câinii, cei care-i purtau în lesă, Lewis, Freeman, cel de-al treilea om de la SIA și Ward mergeau în spatele lui Riley, în centrul formației.

Când ajunseră la copac, șerifii le dădură drumul câinilor să adulmece o vreme urmele lăsate de maimuțe pe sol și pe trunchi. Imediat ce prinseră mirosul, câinii începură să scheaune agitați.

– Ce-i cu ei ? întrebă Lewis.

Șeriful șef, identificat drept Douglas, după numele trecut pe plăcuța sa, clătină din cap, încercând să-și stăpânească câinele.

– Nu știu. Nu i-am mai văzut făcând așa. Cred că-i din cauză că n-au mai prins niciodată miros de maimuță.

– Or să fie ei în stare să facă treaba ?

Douglas încuviință din cap.

– Da. Or să fie-n regulă.

Cei doi ofițeri pierdură câteva minute să-și liniștească câinii, apoi le schimbară lanțurile cu niște lese mai lungi, din nailon.

– Bine. Să mergem ! strigă Douglas. Vântul pare a fi favorabil, bate dinspre vest, și câinii pot prinde mirosul. Numai țineți-vă oamenii în bătaia vântului, față de noi.

Riley își plasă oamenii cu câteva semnale iuți, făcute cu mâna. Urmări cum cei doi înaintau cu câinii printr-o serie de deplasări în formă de S, revenind mereu la punctul de plecare, într-o direcție vest-nord-vestică. Riley își scoase harta din mers. Încă un clic și ajungea la lacul Barkley. Acolo, maimuțele nu mai aveau încotro s-o ia. Se uită de jur-împrejur, să se asigure că oamenii săi își mențineau pozițiile și erau atenți.

Deodată, câinele din stânga se opri și începu să latre ascuțit, cu furie, smucindu-se înapoi în lesă. Riley trecu selectorul armei

pe poziția foc semiautomat și semnală restului echipei să rămână pe loc. Se apropie de Douglas.

– Ce s-a-ntâmplat ?

Acum, și cel de-al doilea câine începu să latre în același fel, strident. Lui Riley i se ridică părul pe ceafă.

Douglas trăgea de lesă.

– Nu știu. Miros ceva care nu le place.

Smuci de lesă, obligând câinele să meargă înainte. Acesta se furișă pe lângă ei, cu coama zbârlită.

Riley scrută tufișurile și copacii din vecinătate. Le făcu semn lui Caruso și lui Philips să țină privirea în sus, pe copaci, în vreme ce el înaintă împreună cu Douglas.

Câinele din față se opri, cu nasul ațintit spre ceva întunecat de pe sol. Riley îngenunche alături. Abia după o secundă creierul său înregistră ce anume era lucrul acela : niște bucățele de blană și un craniu cu rămășițe de carne pe el îl făceau să semene cu un cadavru de iepure.

La câțiva pași depărtare se întindeau grămăjoare negre. Riley le recunoscu și-i semnalizâ lui Trovinsky să se apropie.

– E la fel cu ultima grămadă pe care ai găsit-o ?

Trovinsky îngenunche lângă fecale.

– Da ! Au aceeași culoare și compoziție. Se ridică în picioare și le apăsă ușor cu vârful cizmei. Sunt vechi de vreo două, până la patru ore, cred.

– După cadavru ce zici ?

Trovinsky se aplecă să-l împungă cu degetul.

– Eu n-aș face așa ceva, îl sfătui Riley. Nu uita că în cazul în care maimuțele au mâncat din el și sunt purtătoare de virus, saliva lor ar putea să fie pe cadavru.

Trovinsky își retrase repede mâna și-și folosi cuțitul.

– Cred că în jur de două până la patru ore, cum ziceam. Poate ceva mai mult. Greu de spus. Cadavrul – ce-a mai rămas din el – pare să fie rece. Sângele este destul de bine uscat.

Riley se uită împrejur. Lewis, Freeman și Ward, împreună cu celălalt agent SIA, se adunaseră în spatele liniei frânte a echipei. Cei trei oameni de la SIA stăteau cu armele scoase și urmăreau

totul ușor nervoși. Lui Riley reacția i se păru puțin exagerată. Observă că Lewis se înarmase cu un revolver Magnum, de calibrul 44 ; nou-venitul de la SIA își pregătise de tragere MP-5-ul. Al naibii de multă forță de foc pentru câteva maimuțe.

Riley se întoarse din nou spre Douglas și arătă cu bărbia în direcția câinilor.

– Întotdeauna se comportă așa când dau de un iepure mort ?

Douglas clătină din cap și se uită la colegul său, șeriful Lamb.

– Pete, i-ai văzut vreodată pe câinii ăștia făcând așa ? Au reacționat ciudat când au prins prima oară mirosul.

Lamb scuipă un cocoloș de tutun.

– Singura oară când l-am văzut pe Jack prostindu-se așa a fost când am dat peste niște urme de panteră, sus, în Smokies, vara trecută.

Riley rămase pe gânduri.

– Cred că-i tocmai ce ziceați mai devreme. N-au mai mirosit până acum maimuță ?

Douglas ridică din umeri.

– S-ar putea. Nu știu.

Smuci de lesă.

– Hai, Caesar ! S-o luăm din loc.

Lamb clătină din cap. Riley îl auzi murmurând pentru sine :

– Aș zice că-i din cauză că-s uzi de frică.

Șeriful își forță câinele să meargă înainte.

Riley se duse înapoi, la Ward.

– Am dat iar peste niște fecale și peste cadavrul unui iepure, care pare curățat de aproape toată carnea. Nu știam ca maimuțele să mănânce carne.

Ward privi nervos într-o parte.

– Maimuțele sunt omnivore. Mănâncă orice găsesc.

– Probabil că vreți cu toții să cercetați cadavrul ăla, să vedeți dacă nu conține vreun virus de-al dumneavoastră, sugeră Riley. Nu se face să mănânce vreun alt animal din el.

Ward și Freeman își puseră mănuși chirurgicale și așezară cu atenție rămășițele într-un sac mare frigorific, pe care Freeman îl

băgă în rucsacul său. După ce se termină treaba, Riley dădu iar semnalul de plecare.

Traversară un drum vechi, neasfaltat, și începură să coboare panta. Potrivit hărții, Riley constată că se aflau la mai puțin de o sută de metri depărtare de lac. Printre copaci, zări petice de lumină jucăușe, când soarele străpunse o clipă norii groși și razele sale se reflectară pe suprafața apei. Îi făcu semn echipei să strângă formația.

Cu un ultim avânt, câinii trecură de linia copacilor, pe fâșia subțire de iarbă ce mărginea malul lacului. Amândoi câinii rămaseră în aceași poziție : cu nasul în vânt, ușor aplecați, cu privirile ațintite spre lac.

Oamenii se strânseră pe mal și se uitară împreună la doctorul Ward. Knutz dădu glas gândului pe care se părea că-l au cu toții :

– Parcă ați zis că nu pot să înoate.

Preocupat, Ward privea țintă dincolo de apa întunecată spre celălalt mal, aflat la depărtare de aproape un kilometru și jumătate.

– Nu pot. Cel puțin, eu nu bănuiam una ca asta. Nu le-am testat niciodată la înot. Imposibil să fi putut trece dincolo singure, totuși.

– Ei bine, atunci unde sunt ? insistă Lewis.

Riley recurse la înțelepciunea sa. Se întrebă ce înțelegea Ward prin faptul că nu le „testaseră" niciodată la înot.

– E-n regulă, anunță Riley. Depărtați-vă cu toții de linia malului. Trovinsky, vreau să arunci o privire și să vezi dacă găsești locul pe unde au intrat în apă. Dacă sunt adulmecate de câini dincolo de lac, trebuie să fi luat-o ori pe-aici, ori pe undeva mai în amonte.

Riley cercetă suprafața sclipitoare a apei. Lacul Barkley era, de fapt, o porțiune îndiguită a râului Cumberland. Apa nu părea să curgă în nici o direcție, dar, uitându-se pe hartă, observă că râul Cumberland se vărsa în râul Tennessee, ceea ce însemna că apa din lac curgea de la stânga spre dreapta.

Riley îi făcu semn lui Seay.

– Doc, tu și Caruso o luați în jos pe mal, în direcția asta, și vedeți dacă dați peste ceva.

În timp ce Riley aștepta ca Trovinsky și ceilalți doi să-și termine căutările, observă că oamenii de la SIA purtau o altă discuție aprinsă cu doctorul Ward. Treaba este din ce în ce mai ciudată, se gândi Riley. Chemarea lui Doc Seay îi întrerupse reveria.

Riley parcurse în fugă cei treizeci de metri care-l despărțeau de locul în care se aflau Seay și Caruso.

– Uită-te la asta, șefu' !

Riley urmări degetul lui Doc. Cineva sau ceva trăsese un bușteau de pe mal în apă. Se vedeau limpede locul pe care stătuse bușteanul, ca și urmele ce coborau spre apă. Erau clar imprimate în noroi urme identice cu cele care-i conduseseră până la copacul din pădure.

– Al naibii de deștepte maimuțe ! murmură Caruso.

– Știi ce se spune, i-o servi Doc Seay. Închide cincizeci de maimuțe într-o cameră cu cincizeci de mașini de scris timp de cincizeci de ani și, mai devreme sau mai târziu, una dintre ele o să scrie o piesă de Shakespeare.

Riley clătină din cap. Mai întâi zgârzile, iar acum asta.

– Da, păi n-au trecut decât douăsprezece ore și noi n-avem decât patru maimuțe. Ia să vedem ce sugestii mai are de făcut comitetul de creiere, de colo.

Între colonelul Lewis și doctorul Ward era evident că intervenise o oarecare înțelegere. Cei doi stăteau separat de ceilalți și priveau peste lac. Stația lui Lewis piui și el o scoase de la centură.

– Cercetaș Șase. Terminat.

– Aici e Cercetaș Unu. Am descoperit cadavrul paznicului. Avem și un supraviețuitor al atacului de la laborator. Poliția statului Kentucky i-a găsit pe amândoi într-o dubiță la sud de locația noastră, acum vreo trei ore. De vreo jumătate de oră și-a făcut apariția aici un căpitan, să vadă ce se petrece. Am preluat eu și femeia și cadavrul, dar polițiștii sunt foarte supărați că ținem totul secret. Terminat.

Lewis strânse puternic în mână stația radio.

– Localnicii au vreo idee în legătură cu ceea ce se întâmplă ? Terminat.

– Nu. Femeia e în stare de șoc și nu știe de ea. N-a scos un cuvânt. Le-am spus că trebuie să fi fost cu pușcăriașii evadați și că aceștia au devastat laboratorul, după care probabil că au luat cadavrul paznicului cu ei. Am sugerat că uciderea paznicului în fața femeii i-a provocat șocul. Le-am mai spus că nu mai avem aici nimic altceva ce i-ar putea ajuta și că laboratorul este secret, așa că nu pot intra înăuntru. Cred că sunt mulțumiți că pușcăriașii au șters-o și au lăsat-o pe femeie. Terminat.

Lewis se mai relaxă puțin.

– E-n regulă. Află de la femeie ce s-a întâmplat. Știi cum să faci. Revin acolo după ce mă lămuresc cum merg lucrurile aici. Cheamă-mă imediat dacă se mai arată vreun localnic. Gata.

Lewis băgă stația radio înapoi în centură și se uită la Ward.

– Acoperirea noastră abia dacă se mai ține în picioare. Dacă sinbatanții se află în zona asta, sunt relativ izolați. Trebuie să ne întoarcem la laborator și să ne reorganizăm.

Capitolul 6

Locul Dintre Lacuri
7:32 p.m.

Bill Hapscomb cercetă cu atenție chipul doamnei Werner în lumina focului. Măi, ce n-aș da să am și eu o asemenea bucățică, se gândi el. Dar nu s-ar fi putut, după cum se învârtea în jurul ei bătrânul, ca un fluture în jurul lămpii. Werner ăsta era un papă-lapte, își imagină Hapscomb, însă bogat. Rahat, nu pui mâna pe o asemenea femeie dacă n-ai parale.

Bineînțeles că Bill Hapscomb nu avusese parte de nimic aidoma blondei care-și pieptăna, fără grabă, fiica. În ciuda vârstei, de cel puțin patruzeci de ani, estimă Hapscomb, doamna Werner nu-și pierduse încă farmecul, încât îi stârnea dorința de-a o înregistra pe bătrânul lui carici cu contor. La naiba, dă-i fetei câțiva anișori în plus, și-o vezi pe mă-sa-ntreagă, doar că mai tânără și mai bine.

Hapscomb își aruncă privirea spre cortul pe care capul familiei Werner încerca să-l ridice. Omul avea necazuri cu stâlpii telescopici, pe care trebuia să-i îndoaie, să-i bage și să-i plieze. Afurisit să fie el, Hapscomb, dacă avea să-l ajute pe ticălosul ăsta încrezut. Bossul lui, McClanahan, șeful instructorilor Taberei de Călărie situată în zona de agrement Locul Dintre Lacuri, îi spusese că

domnul Werner era ceva mahăr în Nashville. Ceva în legătură cu înregistrările de muzică country și tot tacâmul. Hapscomb nu dădea doi bani pe asta. Tipul se bucura să ajungă pe pământ când era în spinarea calului. Greu de imaginat, dar tipul voia să mai și plătească.

În acel moment, doamna Werner se uită întâmplător de cealaltă parte a focului și-l surprinse pe Hapscomb urmărindu-i trupul cu ochii minții. Hapscomb ar fi putut jura că-i zâmbise pe jumătate. La naiba, se gândi el. Curvișțina asta îl atâțase cât fusese ziua de lungă, frecându-și trupul de-al lui de fiecare dată când se aflaseră aproape. Să-i ofere lui la noapte o jumătate de șansă, și simțea că-i va putea da jos chiloții femeii ăsteia. La naiba, știa că arată de o mie de ori mai bine, cu optzeci și cinci de kile de mușchi care-i garniseau scheletul de un metru nouăzeci, decât bondocul, cheliosul, burduhănosul, babalâcul de bărbatu-său.

De obicei, slujba lui Hapscomb consta în a supraveghea un grup de douăzeci-treizeci de pușți puberi și gălăgioși din Tabăra de Călărie. Pentru o zi de lucru la începutul primăverii însă, el îi prelua pe toți cei ce soseau aici. Werner era, desigur, dispus să pună biștarii la bătaie pentru a avea un ghid personal – deși nu ar fi fost nevoie de un ghid prin aceste locuri. Înconjurat din trei părți de apă, ar fi trebuit să fii prea prost ca să te rătăcești în LDL. Singurul drum asfaltat din zonă, cu două benzi, trecea prin mijlocul peninsulei, despărțind parcul exact în două.

Hapscomb știa că nu se află aici ca ghid, ci ca rândaș, să aibă grijă de cai atunci când cei doi Werneri se plictiseau. În timp ce doamna Werner știa cum să strângă un cal între pulpe – și ce n-ar fi dat el să aibă picioarele alea strânse în jurul *lui* – ,babacul și fiica lui ar fi fost fericiți să nu-și fi bătucit astăzi fundurile călărind.

Hapscomb scoase din coburii șeii o butelcă învelită în piele, cu un whisky foarte tare, care ardea gâtlejul : își spuse că pe ziua în curs nu mai avea nimic de făcut, după ce priponise caii de bara din lemn aflată la vreo șase-șapte metri depărtare. Locul de tabără pe care Hapscomb îl alesese pentru Werneri era bun. La naiba, avusese la dispoziție aproape tot parcul ăsta, pentru a alege. După câte știa el, nu se mai afla nimeni în jur, pe o distanță de cinci-

sprezece kilometri. Locul era un luminiș orizontal, de vreo treizeci pe patruzeci de metri, situat în vârful unei înălțimi, cu pante pe toate părțile. Spre est, linia întunecată care reprezenta lacul Barkley abia se distingea prin cele câteva spărturi în rămurișul copacilor.

Singura problemă rămânea vremea. Toată ziua fusese cețoasă ; cu toate că ici-colo se zărea câte o stea, cerul tot nu se limpezise. Dimineața venise greu și lăsase să se întrevadă posibilitatea iscării unei furtuni păcătoase în urma frontului de ploaie. În acest caz, Hapscomb era sigur că Werner o să ridice tabăra mâine dimineață. Atunci, el ar fi plătit și pentru următoarele două zile, fără să muncească. Ar fi o afacere bună.

La naiba, uite-o cum îi aruncă iar o ocheadă. Hapscomb îi zâmbi lung, încet, așa cum făcea el cu fetele din partea locului la Waverly, când se ducea acolo vineri seara, la vânătoare de păsărici. E al naibii de încinsă ! La noapte putea să iasă ca lumea, gândi Hapscomb.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
7:45 p.m.

În vreme ce-și strângea bine în jurul trupului jacheta de ploaie Goretex, Riley simți cum bechiile se desprind de la sol. Vântul care șuiera prin ușile deschise ale elicopterului cobora frigul nopții cu o treaptă pe scala temperaturilor. Riley simți picioarele lui Doc Seay lovindu-se de-ale lui. Stăteau amândoi culcați pe podeaua elicopterului, fiecare cu capul spre ușa laterală opusă. Erau încinși cu harnașamente de siguranță, iar cordonul de nailon legat în partea din spate a echipamentului era trecut printr-o za și bine legat de podeaua cabinei elicopterului.

Aparatul se lăsă în picaj peste lacul Barkley, spre parcul denumit Locul Dintre Lacuri. Riley trecu pe poziția ON comutatorul dispozitivului de vizualizare în infraroșu. După câteva secunde de încălzire, ecranul din interiorul ocularului se lumină, înfățișând o stranie imagine a mediului exterior. În locul spectrului vizibil normal, ecranul arăta diversele grade de încălzire din zona vizată.

Mici pete reprezentau diverse temperaturi și conturau obiectele de dedesubt. În timp ce Riley și Seay foloseau infraroșul, piloții purtau ochelari de noapte cu dispozitive de amplificare a luminii ambientale, pentru a putea zbura la o altitudine de șaizeci de metri.

Deoarece colonelul Lewis insistase ca ei să continue căutările și după căderea nopții, Riley pusese la punct pentru elicoptere o rețea de căutare deasupra Locului Dintre Lacuri. După el, nu aveau prea multe șanse de a găsi maimuțele, dar Lewis era colonel, iar Riley doar un sublocotenent – destul de vechi în meserie însă ca să știe când să spună : „Da, să trăiți !" și să-i dea bătaie.

Restul echipei se afla la laborator, unde oamenii își derulaseră sacii de dormit și saltelușele pe podeaua uneia dintre încăperile ce se făceau din coridorul principal. Acum, în scenă apăruseră cel puțin opt ofițeri SIA, veniți cu două dubițe. Oamenii de la SIA erau cu toții la nivelul inferior, despre care, de dimineață, Riley nici măcar nu știuse că există. Băieții lui nu aveau acces la acel nivel, și un om de la SIA stătea de pază la pupitrul de supraveghere, pentru a se asigura că nici unul dintre militarii din Forțele Speciale nu se plimba pe-acolo pe jos sau prin alt loc neautorizat.

Când aparatul trecu pe deasupra liniei malului ce marca începutul peninsulei Locul Dintre Lacuri, Riley spuse la microfonul care-l conecta cu piloții și cu Doc Seay :

– E-n regulă. Să rămânem aici până când ne orientăm. OK, domnule ?

Vocea laconică a căpitanului Barret pârâi în căștile lui Riley :

– Lucru sigur, șefu'. Dar care-i afacerea ? Am ordin să stau aici cât e nevoie și să fac tot ce zice colonelul Lewis ; cert e că el nu mi-a zis *de ce* facem toate astea. Comandantul batalionului era pe dinafară în privința mea când m-am întors la Aeroportul Militar Sabre, după-amiază, să alimentez și să iau dispozitivele de vizare în infraroșu și ochelarii pentru timp de noapte. Se pare că nici lui nu i-s zis nimeni ce se întâmplă.

Riley simți o undă de simpatie față de pilot.

– M-ați înțeles, domnule. Nu fac decât ce mi s-a spus.

Riley știa că, probabil, piloții nu erau entuziasmați la ideea de a-și petrece toată noaptea pe-aici. Aviatorilor le cam plăcea să ducă

o viață confortabilă și erau obișnuiți cu un pat bun, în care să se cuibărească peste noapte. Dormitul departe de casă nu ocupa un loc fruntaș pe lista lor de activități agreabile.

Riley avea de-acum poziția. Lumina slabă de la debarcaderul pârâului Bacon se vedea pe partea dinspre ușa lui.

– Am înțeles, domnule. Suntem la nord de locul în care au debarcat, probabil, maimuțele, dacă au împins bușteanul ăla exact de-a latul lacului.

Întrebarea nerostită a lui Riley era dacă, într-adevăr, maimuțele traversaseră, o luaseră în sus sau în jos pe lac și debarcaseră pe același mal, ori alunecaseră de pe buștean, căzuseră în apă și se înecaseră ? Sau poate că erau încă pe buștean, plutind la vale spre dig. În plus, se întreba Riley, de ce târau după ele ranițele alea ? Și, de fapt, mai aveau ranițele, ori le abandonaseră de cealaltă parte a lacului sau le dăduseră drumul în apă ? Erau prea multe necunoscute în operațiunea asta.

Deocamdată, Riley lăsă gândurile deoparte. Venise timpul să vadă ce era de făcut cu datele cunoscute, înainte de a se ocupa de cele necunoscute.

– S-o luăm de-a lungul malului vreo opt kilometri, după care să ne întoarcem. Intrăm deasupra uscatului vreo patru sute de metri la fiecare măturare. Luți-o încet, domnule, să putem face treaba ca lumea.

– E-n regulă.

Elicopterul se roti în loc spre stânga, și Riley se instală mai bine, simțind că urmau două ore de consumat combustibil de pomană.

În infraroșu, copacii de dedesubt arătau ca o masă întunecată. „Oare ce-o să facem dacă reperăm maimuțele ?" se întrebă Riley. Erau foarte puține locuri de aterizare pentru elicopter în zonă. Când se întorseseră la laborator, după ce pierduseră urmele la malul lacului, doctorul Ward fusese nesigur cu privire la faptul dacă maimuțele umblau sau nu noaptea. Spusese că babuinii – specia de maimuță pe care o căutau ei – erau, în mod normal, diurni, ceea

ce însemna că erau activi în timpul zilei. Dar, își aminti Riley, tot Ward spusese că, probabil, maimuțele nu aveau să traverseze lacul.

Ordinele colonelului Lewis fuseseră simple și directe : „Luați-le poziția și, dacă puteți, aterizați ; dacă nu, le săltăm de-acolo mâine dimineață."

Fort Campbell
8:29 p.m.

Sergentul-major Dan Powers dădu pe gât berea, îndoi în pumn cutia goală și o aruncă cu precizie în coșul de gunoi. Verifică o ultimă dată stația radio de campanie SRC-70, pentru a se asigura că era deschisă, și o potrivi pe frecvența necesară. Parcurse cu mâna firul ce făcea legătura între stație și dispozitivul digital pentru mesaje (DDM). Totul pregătit. DDM-ul era proiectat să transmită și să recepționeze mesaje Morse la viteză sporită. Pentru a recepționa, DDM-ul prelua semnalul de la stația radio, îl încetinea și transforma punctele și liniile în caractere alfanumerice, ce se puteau citi pe un mic ecran.

La 20:30 punct ora locală sau, după cum preferau transmisioniștii, 2:30 Zulu (ora meridianului Greenwich), în difuzorul stației se auzi un pârâit scurt, urmat, timp de două secunde, de un șuierat strident. Powers se aplecă și se uită la DDM. Pe ecran scria : MESAJ COPIAT. În ciuda informației pozitive, Powers se lăsă înapoi pe spătarul scaunului, cu un carnețel așezat pe genunchiul sănătos și cu un creion.

După un moment de tăcere, difuzorul transmise o serie de puncte și de linii cu viteză de douăzeci și trei de cuvinte pe minut. Creionul lui Powers alerga pe hârtie, mintea lui traducând automat semnalele Morse în litere. După o scurtă pauză, mesajul se repetă. Powers încetă să mai scrie și-și confruntă transcrierea cu mesajul reluat. Când difuzorul rămase, în cele din urmă, tăcut, Powers își permise un ușor zâmbet. Cu toate că nu mai funcționase pe post

de prim-transmisionist într-o echipă de mai bine de paisprezece ani, reușea încă să țină pasul cu o transmisie Morse manuală.

Powers rupse din carnet foaia de hârtie de deasupra și rescrise mesajul pe o pagină nouă, în grupuri de câte șase litere. Rezultatul era neinteligibil :

DOAOUN	ZERSAS	TDORAP	DURXXP	NPAETR
PRIECU	ANDTZI	AUTUAC	UVEEMA	ORGIMU
RUNRNA	RATMEN	SASTAL	TEAIRE	IXASINB
ASIARE	XSISPO	UAXNSA	UNOBIL	ATRAXX
SEPAJU	ISANGE	TREMAC	PTEASA	USACRU
OXXXA	DXMIAN			

Powers scoase un exemplar din POS-ul batalionului, format de buzunar, pe care toate echipele erau obligate să-l aibă cu ele atunci când părăseau Postul, pentru o misiune militară. Deschise la prima pagină și trecu în dreptul literelor din mesaj literele corespunzătoare de pe pagina întâi. Powers nu avea nevoie de un trigraf ; memorase de multă vreme grupurile standard de câte trei litere. Combinarea literelor din mesajul Morse original cu litera de pe pagina POS-ului batalionului îi dădea cea de-a treia literă din trigraf, care făcea ca mesajul să poată fi citit.

Creionul lui alerga cu repeziciune pe hârtie, făcând mesajul inteligibil.

ZEROUN	UXXDOA	SASEOP	TDOIX	RAPSIT
XXPETR	ECUTZI	UACAUT	ANDPRI	NPADUR
EMAIMU	TESCAP	ATEXXL	ABORAT	ORGUVE
RNAMEN	TALAIC	IRETEA	UNUSAS	ESDRUN
USAPTE	TREISA	SEPATR	UNOUAX	XSIASI
ARESPO	NSABIL	AXXAJU	NGEMAC	ASACUR
ANDXXA	MIGOXX			

Obișnuit cu grupurile de șase litere, creierul lui Powers asimilă mesajul :

ZERO UNU (indica faptul că era primul mesaj transmis de echipă)
DOA SASE OPT DOI (indica echipa care transmitea mesajul)
RAPSIT (raport de situație)
PETRECUT ZIUA CAUTAND PRIN PADURE
MAIMUTE SCAPATE
LABORATOR GUVERNAMENTAL AICI RETEA UNU
SASE SDR UNU SAPTE TREI SASE PATRU NOUA
SIA (repetiție) SIA RESPONSABILA
AJUNGEM ACASA CURAND
AMIGO

Amigo reprezenta cuvântul de cod al echipei DOA 682 pentru a confirma că mesajul nu era transmis sub amenințare. Un mesaj transmis fără cuvântul de cod se considera compromis. Powers nu-și făcea griji că Riley ar fi putut codifica mesajul forțat în această misiune, dar era un antrenament reușit dacă se proceda întotdeauna corect.

Powers puse mesajul pe birou și desfăcu încă o cutie de bere. Se concentră asupra a trei litere : SIA. Asta îl îngrijorase de la bun început. Nu avea încredere în nimeni care dădea târcoale într-o uniformă din trei piese și-și spunea agent în loc de soldat. Totuși, mesajul anunța o veste bună, că aveau să fie acasă în curând. Trase un gât lung și începu să-și frece genunchiul beteag. Durerea era slăbiciunea care-i părăsea trupul.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
8:32 p.m.

Colonelul Lewis intră în rețeaua de siguranță de comunicații prin satelit, adusă de oamenii săi, pentru a-l contacta pe generalul Trollers, în Washington. Nu era nerăbdător în privința raportului ce urma să-l facă. Se uită urât la doctor Ward și la doctor Merrit. Cei doi îl iritaseră, de când sosise aici. Reprezentantul local al SIA, Freeman, făcea tot ce-i stătea în putință să nu fie băgat prea mult

în seamă. Transcrierea interogatoriului femeii drogate, pe care o găsiseră împreună cu cadavrul paznicului, se afla în fața lui.

Situația era încurcată și Lewis știa că lui Trollers n-o să-i placă. Lewis era militar de carieră, promoția '73 la West Point, și nu agrea situațiile în care se trezea uneori, din cauza slujbei sale. Codul onoarei de la West Point fusese clar încălcat de cerințele vieții în Serviciul de Informații al Armatei. Învățase de mult timp să devină un în dur când pornea într-o misiune, deoarece astfel oamenii i se supuneau mai ușor. Numai că această tehnică nu prea mergea cu cei din Forțele Speciale.

Difuzorul de pe pupitru hârâi :

– Sunt Trollers. Dă-mi raportul asupra situației.

Lewis își îngădui un oftat ușor, după care se lansă cu vestea cea bună înainte, pentru a mai îndulci pilula.

– Am curățat laboratorul, domnule. M-am îngrijit și de cadavrul paznicului. L-am pus pe seama evadaților. De fapt, femeia spune că paznicul *a fost* ucis de unul dintre pușcăriași. Polițaii locali au înghițit-o. Am pus bine celelalte cadavre, așa că n-o să fie nici o anchetă cu privire la asta. Localnicii cred că pușcăriașii sunt încă în libertate.

– Care-i situația sinbatanților ?

– Am mers pe urmele lor din locul în care am găsit zgărzile până la malul unui lac. Se pare că s-au folosit de un buștean ca să treacă lacul. Am chiar acum un elicopter în aer, cu posibilitate de vizualizare în infraroșu, care-i caută.

– Vrei să spui că nu sunt încă sub control ? Cât de populată e zona ?

– Parcul se numește Locul Dintre Lacuri și se află în administrarea autorităților din Tennessee Valley. Este înconjurat din trei părți de apă și nu există decât patru căi de acces spre șosea. În perioada asta a anului, găsești cu greu pe câte cineva pe-aici. În privința asta, avem noroc. Nu puteam găsi un loc mai bun unde să le dăm drumul. Nepopulat și...

– Dă-o dracu', Lewis ! Nu te mai strădui să faci ca totul să pară atât de minunat.

Lewis respiră iarăși adânc.

– Domnule, aș vrea să închid parcul. Putem spune că am descoperit furtul de către evadați al unor echipamente sensibile și că-i ajutăm pe cei de pe plan local să le găsească.

Generalul replică scurt și la obiect :

– Nu. Chiar și cu povestea de acoperire o să avem presa pe cap.

Lewis nu se arătă prea încântat de răspuns.

– Atunci, domnule, vor fi necesari mai mulți oameni pentru căutare. Aș vrea să mai aduc niște trupe de la Fort Campbell. Am deja aici toată echipa noastră de intervenție din Washington.

– Nu. La dracu', Lewis, nu pricepi ? Trebuie să păstrăm discreția. E destul de rău că i-ai implicat și pe soldații ăia. Ține-i în continuare pe oamenii din Forțele Speciale și folosește-i.

Lewis se frecă pe frunte. Simțea cum începe să-l bântuie ca o furtună o imensă durere de cap.

– Domnule, simt că am nevoie de mai mulți oameni dacă e să-i găsesc repede.

Generalul Trollers izbucni :

– Hai să nu sărim peste cal, omule ! E vorba de câteva animale, ce naiba ! Este o scăpare majoră, dar nu vrem să facem vâlvă, lăsând să se ducă vestea despre ce meșterește Ward în laboratorul ăla. N-o să-i scape nimănui cei trei evadați. Moartea paznicului e un fapt nefericit, dar, totuși, n-a avut nimic de-a face cu proiectul nostru. Dacă zici că zona nu-i populată, este foarte probabil ca sinbatanții să nu dea peste nimeni. Continuă-ți căutările și găsește-i. Ai o echipă de grad A din Forțele Speciale și elicoptere. Ar trebui să fie mai mult decât destul ca să găsești chestiile alea.

Lewis clătină din cap. Își dădu seama că Trollers subestima serios situația. Generalul încă nu aflase ce era mai rău.

– Domnule, sunt aici două aspecte pe care cred că trebuie să le cunoașteți.

– Ce ?

Lewis îi aruncă o privire ucigătoare lui Ward, apoi începu :

– Nu s-a specificat în nici unul dintre rapoarte, dar ultimele două generații de sinbatanți au fost ținute sub control de calmante, din faza de copilărie până acum. Sinbatanții pe care i-ați văzut pe casetele video, cu demonstrațiile aranjate de doctorul Ward, se

aflau sub tranchilizante. Se pare că nu puteau fi controlați decât folosind un drog. Drogul respectiv va fi eliminat complet din organismele lor în patru zile. Dumnezeu știe ce-au să mai facă atunci când *nu* vor mai fi sub efectul tranchilizantelor.

– Deci, să ne asigurăm dracului că n-or să mai prindă patru zile, răspunse scurt Trollers.

Lewis oftă și continuă :

– Domnule, sinbatanții au luat cu ei și cele două ranițe pe care le pregătise doctorul Ward pentru testarea generației a cincea, faza patru.

– Ei și ? Raportul tău inițial zicea ceva despre asta. Mai zicea și că ranițele au să se deprecieze în afara mediului controlat al laboratorului.

Lewis îl fulgeră iar cu privirea pe Ward. Dacă ticălosul i-ar fi terminat imediat, așa cum stabilea planul, nu s-ar fi aflat în încurcătura asta îngrozitoare. Și dacă ar fi prezentat rapoarte exacte asupra sinbatanților, atunci lucrurile n-ar fi ajuns niciodată până aici.

– Da, domnule. Asta se va întâmpla mai mult ca sigur. Se pare însă că aveau un avans mai mare decât credeam noi. Există o foarte neînsemnată probabilitate ca ranițele să poată lucra și în afara laboratorului.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște. Fâșâitul ușor al paraziților se auzea slab în încăpere.

Vocea generalului reveni, lipsită de tonul poruncitor :

– Înainte, ranițele abia dacă lucrau în condiții de laborator. Ce te face să crezi că vor lucra acum, Ward ?

Ward își drese glasul.

– Eu nu cred că vor lucra.

Lewis interveni, pentru a lămuri lucrurile.

– Doctor Merrit este cea care crede că vor lucra, domnule.

Generalul schimbă tactica, tonul vocii lui ajungând până la celălalt cercetător din încăpere :

– Dumneata, doctor Merrit ? Ce șansă e ca ranițele să lucreze ?

Merrit se simți onorată de atenția acordată. Evident, generalul își mai pierduse din încrederea pe care o avea în Ward.

– Sinceră să fiu, n-aș putea spune. Dar cred că este o nebunie să spui că șansele sunt mici. Le-am proiectat să lucreze în acest gen de condiții și i-am antrenat pe sinbatanți să le poarte și să le păzească. Și dacă probabilitatea de a funcționa este numai unu la sută, nu ne putem permite să riscăm. Ar declanșa ceva ușor de scăpat de sub control, dacă avem în vedere progresia geometrică.

– E-adevărat, Ward ?

Ward îi aruncă lui Merrit o privire ucigătoare.

– Păi, domnule, cum zicea doctor Merrit, există numai o posibilitate infimă. Am adus unele îmbunătățiri la păstăile din seria a șaptea și, peste vreo trei săptămâni, vom realiza asupra lor un test în faza operațională patru. Sunt convins că sunt șanse foarte, foarte mici ca ele să lucreze în afara laboratorului.

– Cât timp avem la dispoziție dacă totuși lucrează ?

Răspunsul îl dădu Merrit :

– Au fost proiectate să finalizeze inițierea în șaptezeci și două de ore. Considerând că au pornit congelate, și nu de la temperatura mediului ambiant, aș spune că trebuie să adăugăm vreo două ore. Ne așteptăm la joi dimineața.

Se așternu din noi o liniște prelungită la capătul opus al firului. În cele din urmă, vocea generalului Trollers se făcu iarăși auzită :

– E-n regulă. Trebuie să știu care sunt șansele de succes. Ward, vreau o cifră. Care sunt șansele ca păstăile să lucreze ?

Ward o ignoră pe Merrit.

– Aș zice că nu mai mult de cinci la sută succes.

– Dar dumneata, Merrit ?

Ea nu ezită.

– Eu aș spune douăzeci și cinci până la cincizeci la sută pentru cel puțin câteva inițieri reușite.

– Nici vorbă ! Ward se ridică în picioare. Nu au fost prevăzute cu...

Vocea generalului Trollers îl reduse la tăcere :

– Vă mulțumesc amândurora. Deocamdată, asta este. Colonele, rămâi pe față. Aveți douăzeci și patru de ore înainte de a fi nevoit să anunț situația sus de tot. Dacă se va întâmpla asta, vă

puteți lua cu toții adio, și de la Biotech și de la carieră. Sper să-mi dați vești bune până atunci. Terminat.

Radioul muri. Merrit îl privi acuzator pe Lewis.

– Nu i-ați spus despre banda video, filmată când nu erau sub tranchilizante.

Lewis se frecă pe frunte.

– Uite ce-i, doctore, mi-am mânjit destul mâinile cu rahat. N-am nevoie să-i prezint generalului teoriile dumitale șchioape.

Arătă spre Ward.

– Șeful dumitale nici măcar n-a înghițit-o. Oricum, tot nu contează, fiindcă o să punem mâna pe chestiile alea fie la noapte, fie mâine, așa că nu trebuie să ne facem griji în legătură cu rănițele sau cu trecerea efectului tranchilizantelor, conform teoriei dumitale.

Capitolul 7

Locul Dintre Lacuri
9:03 p.m.

Cum stătea așa întins pe pământ, prefăcându-se că doarme, Hapscomb deschise ochii numai puțin. Doamna Werner ieșea din cort. Prin lumina slabă a stelelor, ochii săi o urmăriră îndreptându-se spre liziera pădurii. Hapscomb zâmbi în sinea lui. Nevoi firești, cel mai probabil, dar el simțea propriile sale necesități. Se rostogoli de pe salteaua de dormit și traversă cu pas ușor luminișul, spre copacii printre care dispăruse femeia.

Doamna Werner nu pătrunsese prea adânc în pădure. Hapscomb o lăsă puțin, să-și termine treaba, apoi păși înainte, în timp ce ea încă își încheia nasturii de la blugii strâmți.

Doamna Werner ridică privirea, speriată de zgomot.

– Ce cauți aici ? șopti ea.

Hapscomb dădu drumul zâmbetului său cuceritor, aparent surprins că acesta i se irosea în întunericul pădurii.

– Tocmai voiam să aflu dacă ocheadele pe care mi le-ai aruncat toată ziua au fost doar ca să mă tachinezi sau aveai de gând să mergi până la capăt.

Lipsa unui răspuns negativ imediat îl încurajă pe Hapscomb s-o tragă spre el. Când se întinse s-o cuprindă, ea îl privi cu ochi mari și negri.

9:05 p.m.

– Am prins două surse de căldură. Câte două picioare și două brațe fiecare. Spre vest.

E-n regulă, gândi Riley auzind raportul lui Seay. Era cea de-a doua trecere pe care o făceau deasupra zonei de cercetat.

– Condu-ne într-acolo, Doc. Eu am să-mi pun ochelarii, să văd despre ce-i vorba.

În vreme ce Doc Seay îi ghida pe piloți într-o curbă strânsă spre stânga, Riley puse dispozitivul de vizare în infraroșu în cutia lui fixată de podeaua elicopterului și scoase o pereche de ochelari pentru timp de noapte. Își fixă peste cap cureaua ochelarilor bulbucați și-i puse în funcțiune.

Lumina ambientală a fost imediat amplificată prin computer și a putut vedea ca în timpul zilei. Singurul inconvenient era că totul se prezenta în diferite tente de verde și exista o oarecare lipsă a perspectivei. Trecând în partea stângă a elicopterului, alături de Seay, Riley se întrebă cum de reușeau piloții să zboare folosind asemenea ochelari ; în ciuda faptului că modelul pe care-l aveau ei era îmbunătățit, pilotau totuși cu mare dificultate. Pe Riley îl deranjau foarte mult. Pe de altă parte, presupunea că era mai bine decât să zboare fără nici un dispozitiv de vedere pe timpul nopții.

– Unde-i ținta ? întrebă căpitanul Barret.

– Vedeți poiana din vârful dealului din față-stânga, la vreo patru sute de metri depărtare ? îl îndrumă Seay.

– Asta da.

– E în afara luminișului, spre nord, la vreo zece metri în interiorul pădurii. Am și o sursă de căldură din luminiș. Extrem de fierbinte. Pare a fi un foc de tabără.

– La naiba ! blestemă Riley. Văd un cort în luminiș. Dacă sursa ta de căldură sunt maimuțele noastre, sunt aproape de cortul ăla.

Nu pot să identific cealaltă sursă pe care o vezi tu în infraroșu. Sunt prea groși copacii.

Pilotul îndreptă botul aparatului direct spre luminiș.

– Am să aterizez exact în mijlocul poienii, să vă las să coborâți.

Riley puse mâna pe automatul M-16. Pilotul se lăsă rapid la sol și Riley sări jos imediat ce bechiile atinseră pământul. Văzu pe cineva ieșind de-a busilea din cortul mare, ţuguiat, și întors cu spatele împotriva suflului elicei.

– Armata. Rămâneți pe loc, vă rog !

Riley trecu în fugă pe lângă un bărbat dezorientat, care țipa :

– Ce se petrece ?

Riley pătrunse în goană printre copaci, în locul indicat de Seay. Observă imediat o pată albă spre stânga, în fața sa. Riley se repezi spre țintă, cu degetul pe trăgaci.

Oau ! exclamă în sinea sa, forțându-și brațul să i se relaxeze.

– Ce înseamnă asta ? întrebă femeia, mijindu-și ochii prin întuneric în vreme ce încerca grăbită să se încheie la bluză.

Bărbatul se străduia să-și încheie cureaua.

Își făcu apariția bărbatul în vârstă, care ieșise din cort la aterizarea elicopterului, luminând locul cu o lanternă uriașă. Riley închise ochelarii, pentru a-i feri de supraîncărcare, și-i dădu jos de la ochi, lăsându-i să-i atârne de șnurul prins pe după gât.

– Marjorie, ce făceai ? întrebă vârstnicul.

Riley o privi pe femeia care își mijea ochii în lumina puternică. Indiferent ce întrerupsese, se părea că nu era el singurul care avea să se aleagă cu o săpuneală. Riley se hotărî să dea o explicație rapidă și s-o șteargă naibii. Doc Seay venise în fugă și acum asista la scena luminată de spotul lanternei.

– Mă scuzați, doa'nă... dom'le, zise Riley, adresându-se celor trei.

Cu coada ochiului, văzu o fetiță de nouă sau zece ani, care stătea lângă cort, uitându-se cu ochi mari la elicopterul cu motorul încă mergând, din mijlocul luminișului.

– Sunt șeful de echipă Riley, de la Fort Campbell. Ne aflăm aici pentru a face investigații cu privire la niște animale turbate, raportate în zonă, și v-am localizat tabăra cu dispozitivele de vi-

zualizare în infraroșu, așa că am aterizat să vedem care-i situația. Îmi cer iertare dacă v-am pricinuit vreo neplăcere. Decolăm acum și nu vă mai deranjăm.

Riley se îndreptă spre elicopter. Bărbatul din cort oscila evident între a sări la Riley, pentru că le aterizase în cap, și a se certa cu femeia, care se părea să fie nevastă-sa, în legătură cu mica ei escapadă din pădure.

– Cum ziceai că te cheamă ? îl întrebă omulețul chelios pe Riley, când acesta trecu în grabă pe lângă el.

– Ăăă, sunt șeful de echipă Ryan. R-Y-A-N, domnule. Sunt din Divizia 101 Aeropurtată, de la Fort Campbell.

Riley îl lăsă rapid în urmă pe omuleț și fugi spre elicopter, urmat de Seay. Săriră la bord, și Riley înhăță dispozitivul de comunicare radio.

– S-o luăm naibii din loc, căpitane !

– Perfect.

Barret cuplă rotorul, mări turația și aparatul se ridică în aer.

Doc Seay îl întâmpină pe Riley cu râsul său, când acesta își fixă dispozitivul de comunicare radio.

– Șeful de echipă *Ryan*, ai ? 101, ai ? Ticălos cu limbă dulce. De fapt, ce se întâmpla acolo jos ?

Riley își îngădui și el un hohot de râs, acum, după ce scăpaseră.

– Se pare că am prins o doamnă cu unul care nu era bărbatu-său, făcând ceva ce ar fi trebuit să facă numai cu bărbatu-său. Nu cred că au să fie prea fericiți la noapte.

Le trebui un minut sau două pentru a redeveni serioși, timp în care elicopterul ajunse la vreo patru kilometri de tabăra familiei Werner.

– E-n regulă, să reluăm schema. Înapoi la infraroșu ! ordonă Riley.

9:15 p.m.

Hapscomb auzea șuieratul furios al celor doi Werneri certându-se în cort. Îi părea puțin rău pentru fetița care era nevoită să

asiste la toate astea. Nu simțea decât dispreț pentru Werner. Viermele nici măcar nu avusese curajul să-l înfrunte. După ce elicopterul decolase, o apucase numai de mână pe nevastă-sa și o trăsese spre cortul lor, ignorându-l complet pe Hapscomb.

Ce momâie, se gândi Hapscomb. Și ce-i apucase pe ăia de la armată să aterizeze așa ? Tipul ăla cu ochelarii caraghioși îl speriase de moarte pe Hapscomb, mai ales când îndreptase automatul spre el. Omul arăta de parcă ar fi fost gata să-i spulbere pe amândoi într-o clipă.

„Animale turbate", spusese soldatul. Rahat și nimic mai mult. Nu chemau ei armata pentru așa ceva. Ticăloșii, îi stricaseră trampa ! Și era un fund pe cinste. Hapscomb își scoase butelca și mai trase un gât. O noapte extraordinară distrusă de niște nenorociți de cawboy militari. Ar fi al naibii de norocos ca Werner să nu i se plângă lui McClanahan, să-l dea afară, cu un șut în cur. Ticălosul sigur n-o să...

Lui Hapscomb îi încremeniră gândurile auzind nechezatul tânguitor al cailor. Își miji ochii și se uită spre liziera pădurii, unde îi priponise. În lumina slabă a stelelor văzu cum cei patru cai smuceau puternic de legături, luptându-se să se depărteze de linia întunecată ce marca limita luminișului.

Ce li se năzărise ? Hapscomb dădu la o parte pătura cu care era învelit și-și trase pe el o bluză. Unul dintre cai se ridică în două picioare. Hapscomb o rupse la fugă spre ei.

Își plimbă palma peste crupa scuturată de tremurături.

– Hoo, fetițo, hai cu tata ! Hai cu tata !

Se uită spre pădurea cufundată în întuneric, ce părea să provoace groaza cailor. Ce anume era acolo ? Hapscomb auzise povești vechi despre câte un urs pripășit prin zonă, dar nu mai fusese semnalat nici unul în ultimii zece ani.

– Ce-i cu ei ? întrebă domnul Werner, traversând cu pași mari, furioși, luminișul și măturând zona cu lanterna.

– Nu știu. I-a speriat ceva.

– Mă rog, mai bine i-ai liniști și mi-ai lăsa nevasta și fata să doarmă puțin. Ai provocat și așa destule probleme.

Lui Hapscomb îi veni să râdă văzându-l pe bătrânelul chelios cum stătea acolo, atât de corect îmbrăcat în pijamaua lui.

În acel moment însă, caii se întoarseră și-l luară pe Hapscomb prin surprindere. Făcură un salt spre stânga, împingându-l din calea lor.

Hapscomb se uită spre dreapta. Ceea ce producea groază cailor, orice ar fi fost, se deplasa în jurul luminișului, înspre cort. Pentru întâia oară, simți că o ușoară senzație de disconfort începea să-i strângă măruntaiele. Ceva nu era în regulă. Mai văzuse cai speriați, dar nu în halul ăsta. Indiferent ce era, trebuia să se afle al naibii de aproape dacă se mișca atât de repede în jurul taberei.

Hapscomb uită de problema pe care o avea cu Werner. Spuse scurt :

– Domnule Werner, cred că ar fi bine să le scoateți pe soția și pe fetița dumneavoastră din cort. Întețim puțin focul. Nu știu ce a speriat în halul ăsta caii, dar nu-mi place.

Werner însă nu putea uita la fel de repede ultimele evenimente.

– Încerci să dai impresia că știi ce faci... că ne protejezi, ca să-ți salvezi slujba. Nici nu te gândi că n-o să raportez ce-ai făcut. Nu încerca să dai o mică reprezentație aici, ca să...

Hapscomb zări ceva – la naiba dacă știa ce anume – mișcându-se pe linia copacilor, la vreo cincisprezece metri de cort.

O luă la fugă pe lângă Werner, strigând :

– Doamnă Werner ! Christie ! Ieșiți afară din cort !

Ca și cum strigătul lui ar fi dat semnalul, se dezlănțui iadul. În mai puțin de o secundă, diferitele simțuri ale lui Hapscomb înregistrară mai multe fapte.

Din pădure țâșniră două siluete, îndreptându-se, ață, spre cort. Erau de vreun metru optzeci înălțime și alergau cu o neobișnuit de rapidă legănare. La lumina stelelor, Hapscomb le zări ca niște umbre și inima îi îngheță. Trebuie să fie demoni, ieșiți din Iad.

Doamna Werner scoase capul prin deschizătura cortului și întrebă uluită :

– Ce ?

Werner începuse să fugă după Hapscomb, țipând :

– Ticălosule, ce crezi tu...

Lui Hapscomb i se părea că timpul se scurgea mai lent. Creierul îi striga să se apropie de cort, dar era ca și cum ar fi fugit cu mișcări greoaie. Doamna Werner încă nu văzuse cele două siluete ce se îndreptau spre ea când, spre consternarea lui Hapscomb, acestea se răsuciră și porniră spre *el*. Hapscomb scoase un țipăt îngrozit, se opri în iarba înaltă până la genunchi și schimbă direcția. Luând-o înapoi, realiză că prin minte îi umbla nebunește o veche poveste, auzită cândva : doi prieteni merg în excursie și stau la cort ; unul vine în tabără în fuga mare, țipând că este urmărit de un urs. Când trece pe lângă el, prietenul îl întreabă : „Crezi că poți întrece un urs ?" Primul răspunde : „Nu, dar pe tine pot."

Hapscomb se uită peste umăr. Dumnezeule, repede se mai mișcau ! Erau la numai zece pași în spatele lui când trecuse pe lângă Werner.

Bietul Werner nu mai apucă să afle ce l-a izbit. Unul dintre diavoli îl lovi sus, celălalt jos. Werner scăpă un geamăt uluit la impactul cu vreo sută cincizeci de kilograme de carne, după care scoase cel mai înspăimântător urlet pe care-l auzise Hapscomb vreodată. Se opri și se uită înapoi. Corpul lui Werner tresări spasmodic de câteva ori, apoi rămase nemișcat, cu una dintre siluete călărindu-l, iar cu cealaltă sărind în lături, totul în mai puțin de cinci secunde.

În liniștea ce se lăsă brusc, lui Hapscomb, propria-i respirație îi răsuna puternic în urechi. Dar țipătul doamnei Werner sfâșie tăcerea. La auzul lui, cei doi intruși își mutară privirile spre cort, unde doamna Werner stătea cu fiica ei alături.

Dumnezeule bun ! gândi Hapscomb. Te rog, ajută-ne ! Voi să strige la doamna Werner, să tacă, dar era prea speriat. La cel mai mic zgomot, o puteau porni spre el, și Dumnezeu era martor că nu-și dorea una ca asta.

Ca la un semn, cele două siluete se desprinseră de cadavrul lui Werner și o luară șontâc-șontâc spre doamna Werner și fiica sa. Păreau să-și dea seama că această nouă pradă nu era din cale-afară de periculoasă și-și puteau permite să nu se grăbească.

„Distrage-le atenția !" striga la Hapscomb o parte a minții sale. „Șterge-o naibii de-aici !" îi ordona partea mai puternică, auto-

conservatoare. Fără a atrage atenția, Hapscomb se trase înapoi cât de repede putu, spre caii ce tremurau de spaimă. Rămase cu ochii la scena ce se desfășura sub privire sa. Semăna cu un film prost, de groază, numai că totul se petrecea pe viu, iar el nu intervenea cu nimic.

Cele două creaturi se deplasau cu precizie. Una o luă prin dreapta, cealaltă prin stânga. Doamna Werner stătea încremenită, strângând-o în brațe pe fiica ei. În tandem, cele două fiare își accelerară deplasarea legănată până la acea șarjă înspăimântătoare care îl ucisese pe Werner.

Doamna Werner reacționă, în cele din urmă, trecând în fața fiicei sale, într-un ultim gest dictat de instinctul matern. O puseră imediat la pământ ; nu mai avu timp nici să țipe înainte ca beregata să-i fie sfâșiată.

Hapscomb își dezlegă calul, încălecă și se uită la doamna Werner cum moare. Christie făcu acum cel mai deștept lucru pe care-l făcuse vreunul dintre membrii familiei Werner în această noapte. În loc să țipe sau să fugă, fata începu să se depărteze încet de locul unde mama ei era sfârtecată. Pe Hapscomb îl mișcară curajul patetic și bunul-simț al fetiței. Își struni calul, care încerca s-o ia la fugă. Dacă Christie ar reuși să ajungă la jumătatea luminișului, ar încerca s-o ia sus pe cal.

„Haide, Christie !" se rugă Hapscomb în sinea lui. Cei doi diavoli erau încă cu boturile înfipte în doamna Werner. Ticăloșilor, părea că le place carnea proaspătă, se gândi Hapscomb furios. Văzu cum fetița prindea viteză pe măsură ce se depărta de ei.

Se afla la jumătatea luminișului, dar Hapscomb tot nu acționă conform promisiunii sale nerostite. Conștiința se răstea la el, dar eul lui îi spunea că lucrurile alea prea erau al naibii de rapide. Ar fi pus laba și pe Christie și pe el, dacă se mișca acum. Încă zece pași și atunci avea să...

Una dintre creaturi înălță capul, își întoarse botul șiroind de sânge în direcția fetiței și, imediat dincolo de ea, a lui Hapscomb. Simți cum i se ridică părul de pe ceafă. Isuse, nu, se gândi el. Nu vreau să mor așa ! Înfipse călcâiele în burta calului și-l întoarse

spre drumul aflat înapoia sa, în dreapta. Atunci, cei doi săriră de pe trupul doamnei Werner.

Hapscomb pătrunse pe drum în plin galop. Nu aveau cum s-o ajungă din urmă pe Angel – era al naibii de rapidă. Hapscomb nu intenționa să se mai oprească înainte de a ajunge la Casa de oaspeți Golden Pond, unde știa că există permanent cineva. Să încuie naibii ușile și să-i cheme pe afurisiții de polițiști. Să cheme nenorocita aia de armată...

Corpul lui Hapscomb se crispă tot când țipătul lui Christie străpunse noaptea. Țipă sfâșietor și repetat. „Terminați-o, diavolilor !" se rugă Hapscomb fugind. De ce le lua atât de mult ? După zece secunde lungi, vaietele fetiței încetară brusc.

Hapscomb o alungă pe Christie din minte. Ticăloșii ăia din armată ! își dădu el seama. Din cauza creaturilor ăstora aterizase elicopterul. Animale turbate, pe mă-sa ! Indiferent ce-or fi lucrurile alea, nu se aflaseră dinainte în zonă, turbate sau nu. Așa ceva nu mai văzuse niciodată.

În vreme ce călărea, Hapscomb chibzuia dacă nu era mai bine să se ducă direct la Tabăra de Călărie, care avea cel mai apropiat telefon, dar hotărî să n-o facă. Ar fi încercat să telefoneze, dar se temea că diavolii l-ar fugări până acolo și l-ar ataca.

După vreun kilometru și jumătate urma să ajungă la Drumul Lick Creek, s-o facă la dreapta, apoi după încă vreo doisprezece kilometri avea să ajungă la Casa de oaspeți Golden Pond. Se întrebă dacă îngrijitorul de-acolo deținea vreo armă.

Hapscomb o lăsă pe Angel mai încet. Încet dar sigur, fetițo, gândi el. Du-mă numai până acolo. N-aș vrea deloc să pățești ceva tocmai acum.

Calul se așternu la un galop întins, și jumătate de kilometru de drum rămase în urmă. În curând, Drumul Lick Creek ! La naiba, ar putea să dea și peste vreo mașină întârziată, deși asta era improbabil, știa Hapscomb.

Deodată, Angel se opri și necheză speriată. Își întoarse capul într-o parte și într-alta și sări lateral, aproape să intre în șanțul de drenaj de la marginea drumului desfundat.

Ce mă-sa ? se întrebă Hapscomb, apoi înțelese despre ce era vorba. Nu vedea, nu auzea și nu mirosea nimic, dar pur și simplu știa : *ei* se apropiau.

Isuse, Dumnezeule Doamne ! îi veni lui Hapscomb să strige. Nu le ajunsese acolo, în tabără ? De ce veniseră și după el ? Drept răspuns, partea de creier pe care o ignorase de fiecare dată când hotărâse ceva până în noaptea asta își șopti acuzația : „Pentru că ai lăsat-o pe fată să moară, jigodie, de-aia !"

Ah, la naiba ! Nu era cinstit. Hapscomb își înfipse călcâiele în coastele lui Angel. Calul cabră pe neașteptate și, fără șa, Hapscomb lunecă și căzu în noroi. Calul nu era prost. Scăpat de greutatea suplimentară, o luă din loc, gonind prin noapte tot mai departe de spiritele rele.

Hapscomb își scutură capul amețit și se ridică în genunchi. Piciorul drept îi pulsa de durere. Trebuie să i se fi rupt ceva, gândi nepăsător. Se uită înapoi, de-a lungul drumului. Unde erau ? Nu văzu mare lucru prin întuneric. Se târî cu greu mai departe, cu piciorul rupt prin noroi, uitându-se mereu în urmă și așteptând să apară cele două siluete.

Sărira din copacii pe sub care trecea. Ultimul gând al lui Hapscomb a fost să se roage la Dumnezeu, să fie iertat pentru că o lăsase pe fetiță să moară. Conștiința lui însă îi spunea să se aștepte la porțile Iadului.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
9:45 p.m.

Când elicopterul Huey se așeză în parcare, Riley dădu drumul unui lung căscat. În lumina reflectoarelor cu arc voltaic ale clădirii, îl văzu pe colonelul Lewis stând acolo și așteptând să se oprească elicele. Riley nu se grăbea deloc să dea ochii cu Lewis. Se lăsă pe spate în scaunul din plasă, în vreme ce piloții încetiniră motoarele și rotorul decuplă transmisia. În următoarele două minute, masivele lame din oțel continuară să biciuie aerul de deasupra, tot mai lent cu fiecare rotație. În sfârșit, se opriră.

Riley sări afară, urmat de Seay. Lewis se apropie cu pași măsurați.

– Ei ?

Riley se frecă la ochi ; îl dureau.

– Am detectat câteva căprioare, o mulțime de animale mărunte și un loc de tabără, unde se ciocăneau doi, în pădure... dar nici urmă de maimuțe.

Lewis clătină din cap.

– Nu-i suficient. Trebuie să vă întoarceți cu toții sus.

Căpitanul Barret auzi de unde se afla și își fixă lamele elicei.

– Domnule, cu tot respectul cuvenit, tocmai s-au împlinit două ore de când purtăm ochelarii de noapte. Am mai zburat și patru ore pe zi, încoace și-ncolo. Asta depășește limitele ce impun odihna echipajului...

– Nu dau un chior pe odihna echipajului dumitale, căpitane. Vreau să vă întoarceți sus *acum*.

Barret îl înfruntă pe furiosul colonel SIA.

– Domnule, nu sunteți autorizat să ne obligați la încălcarea regulamentelor de zbor. Nu vrem ca noi, oamenii din echipaj, să ne odihnim doar fiindcă ne simțim ușor obosiți. Avem nevoie de odihnă pentru că, de fapt, nu suntem prea departe de a intra cu aparatul ăsta într-un copac. Îmi simt globii oculari de parcă mi i-ar fi întors cineva pe dos. A zbura acum nu prezintă nici o siguranță. În afară de asta, se apropie o furtună și nu cred că vom fi în stare să mai zburăm o perioadă. Cel puțin, nu în noaptea asta.

Lewis arătă spre celălalt elicopter.

– Dar ei ? Echipajul ăla a stat în cur înăuntru toată seara. S-au tot odihnit. Îi vreau în aer acum.

Barret clătină din cap.

– Îmi pare rău, domnule. Nici unul dintre piloți nu știu cum să folosească ochelarii pentru timp de noapte. Nu sunt autorizați privind acest gen de misiuni.

Lewis clătină din cap.

– Fir-ar al dracului să fie ! Ce adunătură de neisprăviți !

Se întoarse și o luă cu pas demn spre clădirea laboratorului.

Riley rânji la căpitan.

– Vă pricepeți, nu glumă, să-l oficați pe colonel, domnule !

Barret ridică din umeri.

– Doar n-o să dau de pământ cu vreunul dintre elicopterele astea, orbecăind prin întuneric după o pereche de maimuțe. Dacă ar fi ceva important, aș face-o, dar asta-i o frecție.

Amin ! se gândi Riley. Îl respecta pe căpitan pentru că avea conștiința pericolului. Văzuse destui oameni întinzându-se mai mult decât era cazul, fără nici un rost, și trezindu-se uciși, ei sau alții, din această pricină. Te străduiești în limita necesităților dictate de împrejurări. Dacă ar fi fost o misiune de luptă, el ar fi sărit primul să-l muște pe pilot.

Un urlet de jale venind dinspre vest străbătu cerul nopții. Riley se întoarse și se uită într-acolo. Lângă el, Doc Seay șopti :

– Ce-a fost asta, Dave ?

Riley clătină din cap.

– Nu știu.

Era ceva ce Riley nu-și amintea să mai fi auzit vreodată, ceva care-i dădu un fior rece pe șira spinării. Se simți însă fericit că, indiferent ce anume scosese un asemenea sunet, se afla pe malul opus al lacului. Se întrebă imediat dacă acel urlet avea sau nu vreo legătură cu misiunea lor. Puteau maimuțele să urle în halul ăsta ?

După ce intră în clădire, căută, mai întâi, să-l prindă pe sergentul de stat-major John Carter, singurul transmisionist al echipei.

– Ai transmis mesajul ?

Carter rânji larg.

– Întocmai, șefu'. M-am dus în pădure să-l trimit, dincolo de limita de supraveghere a camerelor de pe acoperiș. Îmi imaginez că bătrânul sergent șef Powers era pe-acolo, copiind manualul meu de coduri, să-l citească.

Riley zâmbi, la rândul lui.

– Daa, sunt sigur că era. Asta îl face să se simtă folositor. E-n regulă. Ai grijă să primești răspunsul mâine dimineață și vezi să nu afle tipii ăștia.

– Nici o problemă.

Riley îl bătu pe umăr și trecu mai departe.

– Bună treabă, John !

10:35 p.m.

Riley dădu deoparte pătura de campanie cu care se învelise și-și trase cizmele. Sforăiturile membrilor echipei sale, ce dormeau pe podeaua biroului încăpător, se împleteau într-un amestec sonor. Riley păși cu atenție peste trupurile adormite și se îndreptă spre ușa ce dădea în holul principal.

Se uită spre stânga. Liftul care ducea la subsol era nepăzit, dar Riley știa că la pupitrul de securitate din față, care supraveghea holul, făcea de serviciu un om de la SIA. Se simți tentat să dea cu tifla înaintea camerei cocoțate sus, deasupra ușii, dar se abținu. Riley nu avea încredere în nici unul dintre oamenii de la SIA, iar Lewis probabil că nu ar fi găsit amuzant așa ceva.

Riley o luă la dreapta, spre toaleta bărbaților. În acel moment, aproape de partea opusă a coridorului, se deschise o ușă și păși afară doctor Merrit. Păru surprinsă de prezența lui pe hol.

– Scuzați-mă, sper că nu v-am speriat, îi spuse Riley încetișor.

Merrit scutură din cap, apoi, cu o privire rapidă în lungul coridorului, îi făcu semn lui Riley s-o urmeze, înapoi în biroul din care ieșise. Curios, Riley se conformă, închizând ușa după el. Nu era sigur dacă paznicul surprinsese pe monitor scurta întâlnire, dacă se uita cumva la ecranul respectiv exact în momentul acela. Riley avea sentimentul că, în nici un caz, colonelul Lewis nu i-ar fi permis să stea de vorbă cu Ward sau cu Merrit decât în prezența lui.

Îndată ce păși în biroul lui Merrit, Riley își dădu seama că nu conta dacă fuseseră văzuți pe monitorul din hol ; se afla o cameră de luat vederi și în această încăpere.

– Ce s-a întâmplat, doamnă ? întrebă Riley.

Estima că omului de la pupitru îi trebuia cam o jumătate de minut, chiar mai puțin, ca să trimită aici pe cineva.

Merrit îl apucă de braț și-l ațintì cu privirea. Pentru întâia oară, Riley observă că, în spatele ochelarilor groși, ea avea ochii de culoare verde-închis. Acești ochi erau acum larg deschiși și aruncau o căutătură sălbatică. Vocea îi tremura, iar pielea obrazului, sub ochiul drept, îi zvâcnea cu un tic.

– Sunt câteva lucruri pe care Ward și Lewis nu ți le-au spus în legătură cu laboratorul ăsta și cu ceea ce faci.

Nu-i de glumă, ar fi vrut Riley să zică. S-auzim, s-auzim, se gândi el, pândind ușa cu coada ochiului.

– Ce anume ?

– Trebuie să ai foarte mare grijă când urmărești așa-zisele maimuțe. Sunt mult, mult mai mult decât atât. Sunt...

Ușa se deschise și Freeman, agentul negru SIA, își făcu apariția.

– Îmi cer scuze. Voi doi nu trebuie să stați de vorbă nesupravegheați. Doctor Merrit, dumneata ar trebui să știi mai bine. Ai fost instruită să nu intri în contact cu nimeni din personalul de-aici fără permisiune. Domnule Riley, o să fiu nevoit să te rog să pleci.

Riley încuviință din cap cu bunăvoință, deși înăuntrul său fierbea. Fantomele naibii, cu afurisitele lor de jocuri ! Oamenii sunt uciși din cauza micilor lor secrete. Se întrebă cine era aici, cu adevărat, dușmanul.

Riley se îndreptă spre ușă. Trecând pe lângă Freeman, se întoarse și se uită peste umăr la Merrit.

– Noapte bună, doctore. Sper să dormiți bine.

Când Freeman închise ușa, Riley se răsuci spre el.

– Cu tot respectul cuvenit, domnule – și pentru a fi absolut sincer, singurul respect pe care-l am în clipa de față pentru dumneavoastră și colegii dumneavoastră se bazează numai pe autoritatea gradului. Ce se petrece ?

Freeman păru stânjenit.

– Ce vrei să spui ?

Riley dădu drumul unui hohot râs gros, neîncrezător.

– Haideți, domnule ! Care-i marele secret ? De ce nu vreți să vorbim cu Ward și cu Merrit ? Până și un orb și-ar da seama că nu suntem pe picior de egalitate. De ce nu ne acordați credit ? Am fost în misiuni mai secrete decât cele despre care ați citit dumneavoastră.

Freeman clătină din cap.

– Pentru voi, nu mai este nimic în plus de aflat.

Riley se aplecă spre Freeman, trupul său scund, subțire, făcându-l pe voluminosul fost jucător de fotbal să se retragă ușor. Înfățișarea amabilă a lui Riley dispăruse, înlocuită de furia intensă a unui om ajuns la limita violenței.

– Doar între noi doi, domnule maior, aș vrea să înțelegi bine un lucru. Dacă vreunul dintre oamenii mei pățește ceva din cauză că voi nu ne-ați pus la curent cu ce se petrece aici, îți fac felul. Nu dau un scuipat pe prăpăditele voastre de grade sau pe nenorocirea de SIA. Nu-i o amenințare. E o promisiune scrisă cu sânge.

Riley îl privi dur pe Freeman, până când bărbatul mai înalt își plecă privirea.

– Nu mai e nimic despre care ar trebui să fiți voi informați, murmură Freeman.

Riley dădu din cap.

– Câtă vreme știi cum stăm.

Capitolul 8

MARȚI, 7 APRILIE

Locul Dintre Lacuri
6:24 a.m.

Pete McClanahan scoase din viteză ruginitul Ford Bronco, stinse motorul și lăsă mașina să se oprească singură, în timp ce motorul își înceta bolboroseala. Spre răsărit, cerul tocmai începea să capete o tentă cenușie spălăcită, vestind sosirea zorilor. Spre vest, orizontul era ca un zid negru smolit, amenințător, prevestind o vreme rea. McClanahan își făcu loc pe ușa camionetei. După ce-și întinse spatele bătrân, care-l durea, șeful Taberei de Călărie o luă încet spre grajduri, sorbind cu grijă dintr-o ceașcă de plastic, cu cafea fierbinte.

La jumătatea drumului spre construcția din bârne, cu un singur nivel, se opri și se uită în jur, simțind ceva nu tocmai normal. McClanahan cercetă încet cu privirea întregul complex de călărie, căutând să zărească un lucru neobișnuit.

Caii, lăsați peste noapte afară, la pășunat, erau strânși cu toții în mijlocul pajiștii împrejmuite. McClanahan nu-și amintea să-i

mai fi văzut vreodată stând atât de îngrămădiți. Experiența lui de patruzeci și trei de ani de muncă pe lângă cai îi spuse că fuseseră speriați rău.

Ar fi bine să nu fi apărut iarăși afurisiții ăia de copii cu armele lor cu alice, se gândi McClanahan cuprins de furie. Câțiva adolescenți veniseră până aici cu mașina, cu câteva luni în urmă, și trăseseră focuri de armă spre păsune, atingând doi cai. McClanahan îi văzuse din cabana Taberei de Călărie și-i gonise, dar mașina lor nu putuse fi ajunsă din urmă de vechea sa camionetă de teren, cu tracțiune pe patru roți.

McClanahan încă mai clătina din cap la amintirea asta, când o văzu pe Angel. Iapa stătea în umbră, în fața ușilor grajdului. McClanahan se grăbi spre ea. Calul era acoperit de o sudoare uscată, ceea ce indica faptul că alergase în forță cândva, în timpul nopții. Dar nu avea nici șa, nici frâu. McClanahan cercetă împrejurimile. Nu era aprinsă nici o lumină în cabana cu două camere, ce servea de sediu pentru Tabăra de Călărie. Camioneta Dodge a lui Hapscomb și automobilul Volvo al familiei Werner se aflau încă în parcare, singurele mașini, exceptând camioneta sa.

Lui McClanahan îi trecu prin minte că Angel rupsese bara de care fusese priponită peste noapte și se întorsese acasă. Dar asta nu explica goana nebunească a calului. La naiba, spera că nu i se întâmplase nimic lui Hapscomb. Neisprăvitul ăla de tânăr bea prea mult, dar era unul dintre singurii doi oameni pe care McClanahan putea conta să lucreze cu ziua pe timpul sezonului mort. Mai avea nevoie de Hapscomb și pentru a conduce un grup de la o școală privată, care urma să sosească săptămâna viitoare. Ar fi bine ca tâmpitul ăla să nu se fi îmbătat și să fi făcut vreun accident.

– Cred c-ar fi bine să te duc înapoi la stăpânul tău, fetițo, șopti McClanahan, mângâind-o pe Angel pe gât.

Îi luă zece minute să-și înșeueze calul și să-l pregătească de plecare și încă alte câteva s-o lase pe Angel să termine o mână de fân și să bea niște apă. După care îi puse un căpăstru și-o legă de șaua lui. McClanahan știa că lui Hapscomb îi plăcea să-i ducă pe excursioniști într-un luminiș din vârful unei înălțimi ce se ridica deasupra pârâului Lick Creek, la vreo cinci kilometri depărtare. Se

uită la ceas și-și făcu socoteala. Avea să meargă la pas ușor, pentru a ajunge acolo la vremea micului dejun sau măcar înainte de-a începe furtuna.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
7:02 a.m.

– Ce avem azi pe agendă ? întrebă Doc Seay, sorbind din gamelă o cafea la plic.

Riley arătă spre una dintre dubele Guvernului. Câinii erau legați de clanța unei uși și cei doi șerifi le dădeau să mănânce.

– Ducem câinii pe celălalt mal al lacului și le luăm urma. Trebuie să-i prindem azi, dacă ține vremea bună. *Dacă* sunt acolo.

Riley se uită la ceas.

– Pornim în douăzeci de minute.

Seay înghiți ce-i mai rămăsese din porția de MDC (micul dejun de campanie), nu chiar cel mai bogat mic dejun.

– Povestea asta e cam fără noimă. Cred că știi, nu-i așa, șefu' ?

Riley încuviință.

– Da. Nu se prea lipește. Se întâmplă ceva despre care nu ne suflă o vorbă. Vreau să zic, pe lângă chestia evidentă, pe care nu ne-o spun, cum ar fi ce-i în ranițele alea.

Se uită la ceilalți membri ai echipei, care mâncau afară, în parcare. Echipajele elicopterelor și cei doi șerifi se supăraseră seara trecută, când li se spusese că trebuie să-și petreacă noaptea sub cerul liber. Riley le ceruse oamenilor săi să le dea și lor din mâncarea pe care o aveau. Piloții și șefii de echipaj își pregăteau aparatele de zbor.

Seay arătă spre firma de pe zidul clădirii.

– Laboratorul de Inginerie Biotehnologică. Asta ar putea însemna aproape orice. Dacă au făcut experimente cu mutanți ai virusului VX pe maimuțele alea, pun pariu că în ranițele lor pot fi niște forme ale virusului. Asta ar explica de ce-s atât de nerăbdători să recupereze ranițele și maimuțele.

Riley căzu pe gânduri.

– Poate. Asta ar explica de ce n-au anunțat autoritățile locale și poliția statală, să le dea o mână de ajutor. Adică altul decât șerifii ăștia doi, care se pare că dețin și mai puține informații decât noi.

De la înălțimea rucsacului pe care stătea așezat, Seay se aplecă spre șeful său de echipă.

– Am să-ți spun teoria mea, șefu'. Eu cred că ei nu fac aici cercetări pe virusul VX pentru un antidot. Îl cercetează ca să-l folosească drept armă. Rușii au elaborat virusul original. Așa că există prea bine posibilitatea ca rușii – sau Confederația Statelor Independente, sau ce naiba a mai rămas pe-acolo – să aibă deja un vaccin ori un antidot pentru el. Acum, tipii ăștia lucrează la o versiune americană, împotriva căreia antidotul original nu are efect.

O teorie similară îi trecuse și lui Riley prin minte. Nu-i plăcea gândul că guvernul Statelor Unite ar putea lua în considerare o asemenea operație, dar era destul de realist să știe că sub vălul securității naționale se desfășurau o mulțime de activități dubioase. Lui Riley nu-i plăcea mai ales pentru că avea, ca orice soldat, oroare de armele biologice și chimice. Indiferent ce antrenamente făceau sau cât de bun era echipamentul pe care-l foloseau, gândul la amenințarea invizibilă a chimicalelor sau a virușilor era mult mai înspăimântător decât la cele mai violente și mai directe amenințări ale câmpului de luptă convențional.

Riley nu-i vorbise lui Doc Seay despre întâlnirea cu Merrit, din seara trecută. Merrit era o femeie ciudată. Ce voise să spună prin „așa-zise" maimuțe ? Ce voise să-i aducă la cunoștință ? Și de ce erau Lewis și Freeman hotărâți să n-o lase să comunice ?

Riley se gândi la tonul vocii ei și la ticul obrazului. Merrit era o persoană nervoasă ; asemenea oameni îl făceau irascibil, mai ales când se afla în misiune de luptă. Dacă nu aveau să găsească maimuțele în dimineața aceasta și să termine povestea, Riley se hotărî să încerce s-o prindă și să afle de ce era atât de îngrijorată. În plus, o să le repete oamenilor săi avertismentul de a fi extrem de precauți.

Riley ridică glasul, astfel ca întreaga echipă să-l poată auzi :

– Ascultați aici. Vreau să aveți cu toții armele încărcate, glonț pe țeavă, piedica pusă. Nu vreau să riscați nimic dacă dați peste maimuțe. Mai întâi trageți și lăsați-i pe cercetători să adune bucățile

de cadavru. Nu vă apropiați de ele mai mult decât este nevoie ca să le ucideți.

Riley scoase din buzunarul de la piept un POS miniatural, de campanie, al batalionului. Folosindu-se de un trigraf, el codifică un rapsit pe loc, din minte, pe o bucată de hârtie. Voia să fie transmis atunci, dimineața. Cerința ca orice echipă aflată în misiune să ia contact cu sediul batalionului la cel puțin douăsprezece ore o dată o instituise Powers, când fusese fixat pe poziția de sergent-major al B-3-ului, după accidentul de la genunchi. Nu era prea agreată de majoritatea echipelor din cadrul batalionului. Oamenii aveau sentimentul că li se impusese doar o cerință administrativă în plus.

Riley o considera o idee bună, și nu din prietenie pentru sergentul-major. El era ferm convins că o echipă nu putea fi niciodată îndeajuns de antrenată ca să păstreze legătura la mare distanță, pe frecvențe înalte, cu sediul. Powers făcuse din această cerință o și mai valoroasă experiență de antrenament prin aceea că le cerea operatorilor radio nu numai să transmită mesajele grupat, ci să le transmită după aceea și manual, de două ori. Asta făcea ca operatorii să-și păstreze viteza de lucru la manetă. Datând din vremea celui de-al doilea război mondial, din perioada de început a Oficiului de Servicii Strategice (OSS), strămoșul Forțelor Speciale din zilele noastre, îndemânarea de a trimite și de a recepționa mesaje Morse manual făcuse parte integrantă din operațiile speciale. Standardul Grupului 5 era de 18/18 pentru transmisioniști, ceea ce însemna că aceștia erau în stare să transmită și să recepționeze Morse cu o viteză de 18 cuvinte pe minut. Standardul pentru ceilalți membri ai echipei era de 5/5. Din nefericire, unii atingeau destul de greu chiar și acest nivel modest.

Riley însuși se simțea nesigur când încerca să transmită și să copieze mesaje Morse. Părea să aibă dificultăți la auzirea și traducerea liniilor și a punctelor. În caz de nevoie, scria liniile și punctele, după care le traducea pe hârtie. Era o slăbiciune în pregătirea sa din cadrul Forțelor Speciale și el știa că aceasta putea fi critică. În urmă cu trei ani, în timpul unei alte misiuni, unul dintre membrii vechi ai echipei, din DET-C (Detașamentul de Forțe Speciale Coreea), îi salvase viața reușind să transmită manual un mesaj prin

care cerea scoaterea lor dintr-o situație periculoasă și dintr-o țară unde ei nu ar fi trebuit să se afle.

Totuși, Riley era acum mulțumit că putea să scrie mesajele codificate și să le înmâneze transmisionistului, pentru a le trimite. Mai avea o sumedenie de alte lucruri pe cap. Tocmai se pregătea să termine mesajul, când își făcu apariția căpitanul Barret.

– Am vești proaste, șefu'. Chiar acum am primit prognoza meteo prin radio, de la Aeroportul Militar Campbell. Pilotul arătă spre norii negri și denși ce se îngrămădiseră în timpul ultimelor patru ore de lumină mohorâtă. Se îndreaptă spre noi o furtună de toată frumusețea. Trebuie să ajungă aici cam în două ore. O dată dezlănțuită, o să fim țintuiți la sol multă vreme.

Riley făcu semn spre clădirea din spatele lui.

– I-ați transmis vestea bună colonelului, domnule ?

Barret infirmă din cap.

– Încă nu. După cele de-aseară, nu-s din cale-afară de nerăbdător să discut cu colonelul Lewis.

– Îi spun eu.

Riley chibzui la informația primită. Înainte de a se duce să-l anunțe pe colonel, își făcu socoteala că ar fi mai bine să aibă un plan alternativ de continuare a căutării. În cele maximum două ore de zbor rămase, erau forțați să efectueze cea mai mare parte din acest plan, și Riley nici nu credea, de altfel, că elicopterele le-ar putea fi de prea mare ajutor. Aveau să fie nevoiți să prindă creaturile de la sol. Bătuseră deja o dată drumul pe jos. Venise vremea să facă uz de oarecare tehnologie.

Între timp, în subsolul clădirii, colonelul Lewis trăia nefericirea de a fi obligat să-i spună generalului Trollers că cercetarea din noaptea trecută nu dăduse nici un rezultat.

– Dracu' s-o ia ! urlă generalul prin intermediul rețelei de sateliți de comunicație SATCOM. Bătrânului n-o să-i placă povestea. Nici măcar n-a fost pus la curent cu Proiectul Sinbat și am senzația că o să se supere rău din cauza asta, nemaisocotind faptul că ți-ai pierdut jucărioarele. Am mâine, la 9:30, o întâlnire cu consilierul pe probleme de securitate națională. O să-l informez pe el în legătură cu asta.

– Astăzi le înhățăm, domnule. Sunt sigur. Trimitem câinii peste râu.

– Se apropie momentul când va fi prea târziu. Acolo, situația e încă sigură ?

– Da, domnule.

– Cum ai de gând să procedezi astăzi ?

– Am să păstrez legătura radio între oamenii de la sol, din cele două dube, și elicoptere. O echipă de cinci oameni din Forțele Speciale în fiecare elicopter, împreună cu câte un câine. O să lăsăm la sol echipele cu câini, una la nord de locul în care credem că se află sinbatanții, iar cealaltă la sud, pe malul lacului. O să le deplasăm spre interior ; vântul bate dinspre vest, așa că amândoi câinii vor putea prinde mirosul. Oamenii mei se vor afla pe un drum numit Trace, care împarte parcul în două. Îi vom prinde destul de repede între cele patru grupuri.

Lewis împungea nervos cu degetul în raportul meteo pe care i-l înmânase Gottleib, cu cinci minute în urmă. Furtuna ce stătea să izbucnească le putea spulbera toate speranțele de a mai continua căutarea. Totuși, nu avea de gând să-l informeze pe Trollers despre asta, cel puțin până când avea să dea lovitura. Nu era chiar atât de încrezător în planul pe care tocmai îl schițase.

– Cât de multe le-ai spus oamenilor din Forțele Speciale ? Sunt conștienți de situație ?

Lewis se gândi înainte de a răspunde. Freeman îi comunicase faptul că-i găsise împreună pe sublocotenentul din Forțele Speciale și pe doctor Merrit, dar benzile video și audio arătau că aceasta din urmă fusese oprită înainte de a dezvălui ceva semnificativ.

– Nu le-am relatat decât povestea de acoperire, cu antidotul pentru VX. Nu vreau s-o schimb acum. Cred că asta i-ar face să-și piardă încrederea în noi. Li s-a spus să tragă de cum văd ceva.

– E-n regulă. Ar fi bine să termini astăzi. Și ai face bine să recuperezi ranițele alea. Sună imediat, dacă apare ceva nou.

Radioul muri.

Lewis oftă și se lăsă pe spătarul scaunului. Era încă pierdut în gânduri când Gottleib bătu ușor în ușă.

– Ce-i ?

– Domnule, a venit sublocotenentul din Forțele Speciale să vorbească cu dumneavoastră.

Exact ce-mi trebuie acum, se gândi Lewis.

–Spune-i să intre.

Riley pătrunse în încăpere și se înfățișă înaintea colonelului într-o poziție de repaus de paradă.

– Domnule, pilotul șef, căpitanul Barret, m-a informat că se îndreaptă spre noi o furtună care-i va forța aparatele să coboare la sol. De asemenea, pe durata ei, furtuna va anula orice miros pentru câini.

Lewis dădu din cap iritat. Mare chestie, Sherlock !

– Știu.

– Domnule, am o idee cu privire la felul în care putem căuta și fără elicoptere, acoperind o porțiune mai mare.

Lewis se aplecă ușor în scaunul său. În sfârșit, unul cu răspunsuri, nu doar cu probleme.

– Care ți-e ideea, domnule Riley ?

Locul Dintre Lacuri

7:14 a.m.

McClanahan parcursese cam trei kilometri pe Wrangler Trail când calul său, Ginger, la unison cu Angel, începu să dea semne de nervozitate.

– Hoo, fetițo ! Ce se-ntâmplă ?

McClanahan scrută drumul înaintea sa. Cei doi cai miroseau ceva ce nu le plăcea, asta era clar. Peste drum, ceața dimineții încă plutea în fuioare, împiedicând vederea. O să mai treacă cel puțin o oră până să se destrame ceața, dacă o să se destrame cu furtuna asta, care se apropie. Lui McClanahan nu-i plăcea cum arătau norii dinspre vest. Își făcu socoteala că Wernerii aveau să fie nevoiți, probabil, să-și scurteze vacanța fiindcă vremea urâtă ce se anunța nu părea prea distractivă.

McClanahan o îmboldi pe Ginger și calul se urni în silă. Angel însă era mult mai recalcitrantă, trăgând de hamul cu care era legată.

– N-am văzut în viața mea cai mai proști decât voi, idioatelor ! bombăni McClanahan.

El însuși nu se simțea în largul său. Pentru întâia oară, băgă de seamă că era al naibii de multă liniște. Nu ciripit de păsărele, nu insecte, nimic. Poate din cauza apropierii furtunii, dar poate nu.

McClanahan se întrebă dacă apariția lui Angel la Tabăra de Călărie se datora numai unui pripon smuls. Poate i se întâmplase ceva lui Hapscomb. Atunci, de ce nu-i întâlnise pe Werneri, sau măcar caii lor înapoindu-se în tabără ?

Când ajunseră la o curbă a drumului, Angel se opri și McClanahan nu mai reuși nici cu binele, nici cu răul s-o urnească înainte.

– La naiba, fetițo ! N-ai bun-simț nici cât i-a dat Dumnezeu unei pietre.

McClanahan se uită de-a lungul drumului, încercând să vadă ce anume o speria pe Angel. Drumul desfundat cotea la stânga pe după un tufiș des. Descălecă și legă caii de un copac de la marginea acestuia.

McClanahan tocmai o pornise înainte, când auzi duduitul îndepărtat al elicelor unui elicopter. Sunetul străpungea cu ușurință pătura de liniște care se așternuse peste această parte a pădurii. Zgomotul pe care-l percepea îl determină pe McClanahan să se oprească și să stea o clipă pe gânduri. Dacă înaintea sa exista ceva ce speriase atât de rău caii, atunci poate că era bine să se ferească, indiferent ce-o fi. Pe de altă parte, rațiunea îi spunea lui McClanahan că nu există nimic în pădurea din Locul Dintre Lacuri de care să se teamă. Ultimul urs fusese zărit cu peste zece ani în urmă. Un animal turbat era, probabil, cel mai rău lucru care-i putea trece prin cap. Își reformulă gândul : cel mai rău lucru care-i putea trece prin cap în cazul unor așa-zise ființe omenești aplecate spre ticăloșie. Își aminti știrile auzite dimineață la radio, în legătură cu puș-căriașii evadați de la Eddyville.

– Ce naiba să fac ? mormăi McClanahan ca pentru sine ; era o expresie pe care o repeta când se afla la ananghie, pentru care soția lui îl ocărâse de mai multe ori. Mă întorc și stau pe fund în cabană, iar Hapscomb e pe-aici, pe-afară, fără cal ? Prostul de el,

poate-a căzut și și-a rupt un picior sau altceva. Muzicanții ăia din Nashville sigur n-ar fi de prea mare ajutor.

Și iarăși își spuse că dăduseră poate peste niște criminali. Orice-ar fi fost, trebuia să meargă înainte.

Raționând astfel cu voce tare, McClanahan porni mai departe, cercetând cu privirea pădurea și de-o parte și de alta. Dădu curba și se opri locului, căscând ochii la priveliștea ce i se înfățișa.

În mijlocul drumului zăcea ceva – ceva ce arăta mai rău decât cel mai urât accident rutier pe care-l văzuse McClanahan vreodată. Instinctul său de conservare începu să sune grav alarma în străfundurile minții, spunându-i că grămada formată dintr-un amestec de sânge, oase și mușchi era Hapscomb.

McClanahan se mai apropie câțiva pași, ajungând până la vreo trei metri de cadavru. O cizmă de comandă, din piele de șarpe, îmbibată cu sânge, aflată la capătul a ceea ce McClanahan presupuse că ar fi un picior, îi confirmă temerile. Era Hapscomb.

– Doamne-ajută-mă ! Ce naiba să-i fi făcut unui om una ca asta ?

Soneria din adâncul minții lui McClanahan începu să sune și mai puternic, spunându-i că, indiferent ce era, putea să se afle încă prin apropiere.

– Arză-o-ar focul, trebuie să fi fost o afurisită de mașină !

Nici vorbă, îi spunea rațiunea lui McClanahan. Vrei să crezi că a fost o mașină, dar n-a fost. O mașină n-ar fi putut sfâșia un om în așa hal.

În acel moment, caii începură să necheze puternic. Șeful Taberei de Călărie nu mai avu nevoie de un alt impuls. Se întoarse și alergă înapoi cât îl țineau picioarele bătrâne. Amândoi caii se smuceau, să scape.

Cu toată puterea de care mai era în stare, McClanahan dezlegă caii și încălecă pe Ginger. Animalele o luară înapoi de unde veniseră, fără nici un îndemn. McClanahan se uită peste umăr după ceea ce le speriase, când, cu o rafală de vânt și de zgomot, un elicopter militar trecu duduind pe deasupra, la vreo trei metri peste vârfurile copacilor. Caii se ridicară în două picioare și McClanahan trebui să dea dovadă de toată măiestria lui pentru a se ține în șa, pe Ginger.

Capitolul 9

Locul Dintre Lacuri
7:23 a.m.

Elicopterul în care se afla Riley zbură direct spre lacul Barkley, iar perechea lui se înclină pe partea dreaptă și o luă înapoi, spre Fort Campbell. Riley privi aparatul cum se pierdea în depărtare, în timp ce apele întunecate ale lacului fugeau pe dedesubt. Patru dintre membrii echipei sale erau la bordul elicopterului ce se îndrepta spre bază, pentru a implementa ideea prezentată de el colonelului Lewis.

Riley identifică locul în care se vărsa în lac pârâul Lick Creek, ușor de recunoscut. Această neregularitate a malului era desemnată drept centru al sectorului. Deasupra zonei respective, aparatul – Cercetaș Unu – o luă spre sud, pentru a lăsa echipa în punctul stabilit.

Riley stătea cu picioarele afară, degetele mari ajungându-i la câțiva centimetri deasupra bechiei. În spatele lui era ajutorul de șerif, Lamb, care ținea strâns lesa câinelui său. Riley cerceta terenul ce luneca pe sub ei.

Când zburară pe deasupra unui drumeag, ceva îi atrase privirea.

– Întoarceți, zise Riley în microfonul de comunicație cu membrii echipajului. Era cineva cu doi cai pe drumul peste care am trecut.

– S-a făcut, încuviință căpitanul Barret și întoarse brusc elicopterul printr-o puternică înclinare pe dreapta, reducând totodată viteza.

În câteva secunde, elicopterul plutea la douăzeci de metri deasupra solului.

Riley se aplecă pe partea stângă a aparatului și se uită cu atenție în jos. Un bărbat încerca să stăpânească doi cai ce-și luaseră avânt ; omul își agita o mână ca și cum le-ar fi făcut semn să aterizeze. Riley cercetă cu privirea zona din jur.

– Domnule, credeți că ne puteți lăsa jos în micul luminiș de colo, la vreo cincizeci de metri spre stânga ? Tipul pare că ar vrea să ne spună ceva. O fi văzut cine știe ce. Luați legătura radio cu Baza Cercetaș și spuneți-le că începem cu întârziere de câteva secunde.

– E-n regulă, nu-i nici o problemă.

Riley se întoarse spre șeriful de-alături și-i strigă la ureche :

– Doc și cu mine aruncăm o privire și ne întoarcem imediat.

Riley le făcu semn celorlalți trei, Caruso, Trustin și Trovinsky, să rămână la bordul elicopterului.

Aparatul se strecură printre copaci și Barret îl coborî, permițându-i să se așeze exact în mijlocul luminișului. Imediat ce bechiile atinseră solul, Riley sări jos, urmat de Seay. O luară prin tufișuri către drum ; în urma lor, țiuitul elicelor elicopterului scăzu un grad în intensitate când pilotul reduse turația motorului până la relanti.

Apropiindu-se, Riley îl examină pe omul de pe cal. Bătrânul arăta îngrozitor ; avea chipul palid și se uita peste umăr ca și cum ar fi fost urmărit de ceva.

– Slavă Domnului că sunteți aici !

Omul descălecă și-și legă de un copac calul, ce tremura de nervozitate, alături de celălalt.

Riley studie împrejurimile. Nimic neobișnuit.

– Care-i problema ?

– Unul dintre oamenii mei este colo, pe drum. Nu se știe ce i-a sfâșiat măruntaiele. Cine naiba ar fi putut s-o facă ? Era ghidul

unei familii din Nashville, care nu știu unde se află. Ce mă-sa s-o fi întâmplat ? Ce putea să-i facă asta unui om ?

– Ești sigur că-i mort ? întrebă Doc Seay.

Bătrânul era aproape de șoc, dar nu-și pierduse capul cu totul.

– Am mai văzut oameni morți, în război, și Hapscomb e *mort*. E sfâșiat. Nu l-am recunoscut decât după cizmele din picioare. Era îndrăgostit de afurisitele alea de cizme. Credea că-i stă bine cu ele. Fir-ar să fie, niciodată n-am...

– Cât de departe este cadavrul ? interveni Riley.

– Cam la vreo sută de metri, în jos pe drum. După curba de colo. Duceam calul ăsta înapoi – a venit singur, azi-noapte, vedeți –, fiindcă știam că omul meu avea nevoie de el, și atunci s-au speriat caii și n-au mai vrut să meargă înainte, așa că am luat-o pe jos și l-am văzut... și-atunci mi-am zis că mai bine o tai naibii de-aici, din cauza cailor, că tot nu voiau să mai meargă... așa că...

Riley îl opri pe bătrân din bâiguială, apucându-l de braț.

– Rămâi aici. Noi ne ducem să aruncăm o privire. Prietenul ăsta al meu e medic, așa că, dacă omul dumitale nu e mort, o să-i dăm îngrijiri.

Se întoarse spre Doc Seay.

– Să mergem !

Bătrânul nu se lăsă impresionat.

– Medicu' n-are ce să-i facă. E sfâșiat rău. E sânge peste tot, vă spun. Nu-i...

Bătrânul rămase vorbind. Riley își puse piedica armei, un M-16 A2, pe foc semiautomat. Seay trecu pe locul lui, pe partea dreaptă a drumului neasfaltat. În mod reflex, își îndreptară amândoi armele astfel încât să se acopere unul pe altul.

Riley dădu curba și se opri brusc la vederea cadavrului sfâșiat în bucăți. Cercetă încet cu privirea împrejurimile – inclusiv copacii – înainte de a se apropia mai mult. Satisfăcut că nu era nici o amenințare în vecinătate, îi făcu semn cu capul lui Doc Seay să se apropie și el de cadavru.

– Ei, e mort de-a binelea ! comentă Seay.

– E părerea ta de medic ? i-o întoarse Riley, încercând să acopere surpriza și șocul pe care le resimțea.

Priveliștea era dezgustătoare, dar Riley mai văzuse așa ceva. Cei mai mulți oameni se obișnuiseră cu omorul curat, prezent în serialele TV polițiste. În realitate, trupul omenesc este un amestec de sânge și măruntaie, strânse înăuntru, care au tendința de a se împrăștia peste tot în jur atunci când învelișul lor suferă o traumă devastatoare fizic. Mirosul măruntaielor golite concura cu cel dulce, grețos, de sânge și organe interne expuse la aer.

Gâtul bărbatului, dacă era bărbat, fusese aproape retezat, iar pieptul și cavitatea toracică sfâșiate până la coaste. Fața nu se mai recunoștea din cauza tăieturilor. Dacă Riley nu ar fi fost cât de cât informat, ar fi putut jura că cine știe ce se înfruptase din bietul om, de vreme ce mari porțiuni din mușchi îi lipseau.

Doc Seay se ghemui alături de cadavru și-l împunse cu cuțitul, ridicând cele câteva bucăți rămase din îmbrăcăminte.

– E bărbat. S-ar părea că cineva a vrut să fie sigur că e mort.

– Ce anume ar fi putut face asta ? Un urs ?

Seay cercetă unele dintre răni.

– Nu știu. Posibil. Dar nu numai unul, orice o fi fost.

Riley verifică terenul, căutând urme. Își mijì ochii când dădu de o urmă clară, imprimată în noroi.

– Ticălosul !

Îi arătă lui Seay.

– Ia uită-te-aici, Doc. Îți amintesc de ceva ?

– Sunt aceleași pe care le-am urmărit pe cealaltă parte a lacului. Orice am fi urmărit, aia l-a ucis pe tip. N-am auzit niciodată de vreo maimuță care să poată face una ca asta.

Lui Riley îi năvăliră în minte gânduri ale căror implicații agravau situația. Bătrânul parcă pomenise că omul lui era ghidul unei familii. Gândurile îi zburară la întâlnirea din noaptea trecută. Acesta trebuia să fie bărbatul peste care dăduse în tabără. Ceea ce însemna că ghidul fusese ucis cândva după ora 9 p.m. și că se ducea undeva prin întuneric, fugind din tabără. Riley își scoase harta din buzunarul pantalonilor de salopetă. Locul în care aterizaseră în seara precedentă se situa la mai puțin de o jumătate de clic depărtare, spre sud-est.

Riley își aminti de fetița pe care o văzuse lângă cort atunci când alergase înapoi spre elicopter. Chipul i se înăspri în timp ce i se adresă lui Seay !

– Doc, trebuie să ajungem la locul ăla de tabără CRP[1].

Riley o luă la fugă înapoi pe drum, urmat îndeaproape de Doc Seay. McClanahan era încă după curbă, cu cei doi cai ai săi.

– Vino după noi ! îi strigă Riley când trecu pe lângă el.

Riley pătrunse printre tufișuri în micul luminiș unde se afla elicopterul, cu elicele rotindu-se încet. Se opri în apropierea cercului descris de elice și le făcu semn lui Caruso și lui Trustin să coboare din aparat.

Oamenii răspunseră apelului și se apropiară în fugă. Riley țipă în urechea lui Caruso :

– Vezi că-i cadavrul unui bărbat în drum, dincolo de copacii ăștia. Tu și Trustin stați cu bătrânul. Noi ne ducem cu aparatul până la un loc de tabără. Rămâneți aici până ce se întoarce careva după voi.

Caruso încuviință din cap. Riley îl strânse puternic de braț.

– Ascultă, Lou. Nu știu ce anume l-a ucis pe omul ăla, dar orice o fi fost, l-a făcut bucăți. Cred că-i vorba despre aceleași chestii pe care le urmărim de două zile. Numai maimuțe nu sunt ! Să nu eziți dacă vezi ceva ciudat. Trage, mai întâi.

– S-a înțeles, șefu'.

Riley alergă spre elicopter, sări în el, urmat de Seay, și apucă aparatul de comunicație.

– Domnule, sunt șeful de echipă Riley. Vă amintiți tabăra în care am aterizat aseară ?

Un scurt hohot de râs precedă răspunsul lui Barret.

– Cum aș putea uita ? Ați venit amândoi de-acolo în fuga mare, ca doi pui cu gâtul tăiat.

– Trebuie să ajungem în tabără cât mai repede cu putință.

– S-a făcut.

Vuietul motorului cu turbopropulsie se amplifică și aparatul începu să vibreze tot mai puternic. Bechiile se desprinseră de pe

[1] ASAP (*As Soon As Possible* – lb. engl.) = Cât mai Repede cu Putință (n. tr.).

sol. Barret crescu altitudinea până ce ieși deasupra copacilor, apoi o luă spre sud-est. În mai puțin de treizeci de secunde luminișul apăru exact în fața lor, în vârful înălțimii.

Riley se aplecă peste rama ușii, scrutând locul, în timp ce Barret cobora aparatul. Îl auzi pe Barret în intercom.

– Isuse, Doamne ! Ce naiba s-a-ntâmplat aici ?

Elicopterul se lăsă la sol. Doc Seay alergă la primul cadavru. Riley clipi prin norul de iarbă spulberată de elicele aparatului. Se aplecă din nou în elicopter și-l apucă pe Barret de braț.

– Domnule, cred că aici trebuie să opriți motorul. Chemați Baza Cercetaș și spuneți-le să-și miște cururile încoace CRP !

Fort Campbell
7:55 a.m.

Powers auzi elicopterul aterizând și porni șchiopătând spre ușa din spate a sediului batalionului. Din aparat țâșniră patru siluete, după care elicopterul se înălță imediat, îndreptându-se spre vest, în direcția Aeroportului Militar Sabre. Powers recunoscu formele mătăhăloase ale sergentului șef Knutz, care se apropia în fruntea altor trei membri din DOA 682. Powers își schimbă cu grijă greutatea pe piciorul sănătos și-l așteptă pe Knutz să ajungă sus.

– Unde-i restul echipei ?

Knutz clătină din cap.

– Asta nu v-o pot spune, domnule sergent-major. Ne aflăm într-o misiune secretă.

„Ce idiot !" își zise Powers în sinea sa. Era clar, Knutz nu știa nici măcar că Riley păstra legătura cu baza ; Powers tocmai aștepta transmisiunea de la ora 8:00.

– Atunci voi de ce v-ați întors ?

– Ne-a trimis șeful să scoatem versumfurile și să ne întoarcem.

Powers se încruntă. Sperase că toată treaba se terminase.

– Ar trebui să mai știu și altceva ?

Knutz neagă din cap.

– Nu, domnule sergent-major. Avem ordin să nu discutăm cu nimeni despre misiunea asta.

Powers îi propti în piept lui Knutz o mână mare.

– Ia stai. Dacă vă luați versumfurile, vă luați și zero cinciurile ? întrebă el, referindu-se la automatele de calibru 0,50, care se puteau monta pe vehicule.

Knutz în mod sigur nu se gândise la una ca asta.

– Cred că da.

– Și muniția pentru armament ?

Knutz se lăsa când pe un picior, când pe altul.

– Nu știu. Adică, putem face rost de ceva, domnule sergent-major ?

Powers își retrase mâna. Îl dezgusta faptul că trebuia să gândească el în locul sergentului șef al echipei.

– Aduceți-vă vehiculele aici, în spatele batalionului, după ce le scoateți afară, și o să vă rezolv eu. Vă sugerez să mai băgați și niște potol în plus.

– Mulțumim, domnule sergent-major.

Cu asta, sergentul șef al echipei porni spre clădirea cu trei nivele, ce adăpostea dormitoarele batalionului, pentru a lua cheile versumfurilor.

Sergentul-major șchiopătă înapoi până la biroul său și-și puse căștile la urechi. Mesajul grupat sosi în rafală, apoi, foarte rar, cel manual. De vreme ce Carter venise aici, însemna că acest al doilea mesaj îl transmisese un om care nu era de specialitate. Bun antrenament, gândi Powers absent, în timp ce-și nota liniile și punctele. Când totul se termină, Powers își dădu căștile jos și decodifică rapid mesajul :

ZERODO	IXXDOA	SASEOP	TDOIXX	RAPSIT
XXAMNE	VOIEDE	INFODE	SPREBI	OTEHXX
XLABOR	ATORUL	DEBIOT	EHNOLO	GIEING
INEREA	SCAXXD	OCTORI	IXXWAR	DXXXWA
RDMERR	ITXXXM	ERRITX	XCEREA	JUTORD
ELAKAT	EXXPAT	RUCIVI	LIUCIS	IDEMAI
MUTELE	SCAPAT	EXXEUL	TRASEC	RETENE
VOIESA	AFLEXX	ESALOA	NELESU	PERIOA

REXXEU CATRET INEDOA RLANEV OIEXXR
ECEPTI ONAMTO ATEMES AJELEP ROGRAM
ATEXXA' MIGOXX

Powers aranjă grupele astfel ca mesajul să poată fi inteligibil :

ZERO DOI XX DOA 682 XX
RAPSIT XX
AM NEVOIE DE INFO DESPRE BIOTEH XXX
LABORATORUL DE BIOTEHNOLOGIE
INGINEREASCA XX
DOCTORII XX WARD XXX WARD MERRIT XXX
MERRIT XX
CERE AJUTOR DE LA KATE XX
PATRU CIVILI UCISI DE MAIMUTELE SCAPATE XX
E ULTRASECRET E NEVOIE SA AFLE XX
ESALOANELE SUPERIOARE XX
EU CATRE TINE DOAR LA NEVOIE XX
RECEPTIONAM TOATE MESAJELE PROGRAMATE XX
AMIGO

Powers se lăsă pe speteza scaunului și oftă. Avusese o presimțire rea în legătură cu misiunea asta. Cum puteau maimuțele să ucidă oameni ? Nu auzise la buletinele de știri nimic în legătură cu civili morți, deși văzuse la TV povestea cu evadații de la Eddyville. După un moment de reflecție, Powers își dădu seama că asta nu însemna nimic altceva decât că SIA își făcea meseria și acoperea orice urmă. Poate că și punerea la cale a poveștii de la Eddyville nu era decât o acoperire pentru altceva.

Powers știa că trimiterea de către Riley a acestui mesaj, precum și a celui anterior, constituia o violare a normelor de securitate. Ceea ce însemna că-i păștea un mare rahat atât pe el, cât și pe Riley, dacă se afla. Acum, Riley voia s-o bage în treaba asta și pe Kate. Powers nu ezită. Puse mâna pe telefon și formă un număr.

Atlanta, Georgia
9:08 a.m.

Kate Westland semnă acordul dintre Agenție[1] și biroul local FBI cu privire la un caz minor de droguri, apoi aruncă documentele în cutia de acte pentru ieșire. Încă o zi palpitantă, de învârtit hârtii. Cel mai interesant lucru pe care-l făcea aici era să citească rapoartele biroului local FBI relative la spionajul industrial intern și să le comprime pentru a le înainta la Langley.

Nu fusese din cale-afară de surprinsă de reacția șefilor ei la întoarcerea din Columbia, anul trecut. În ciuda faptului că-și îndeplinise cu succes misiunea încredințată, împotriva unuia dintre cei mai mari traficanți de droguri din lume, *și* îl ajutase pe Dave Riley să-l salveze pe Dan Powers, când acesta fusese capturat după un raid eșuat întreprins asupra unui laborator de droguri, primirea ei în sălile încăpătoare de la Langley se dovedise extrem de rece. Nu fuseseră de acord cu *tehnica* aplicată de ea, îi explicase șeful misiunii latino-americane. Un schimb făcut în silă între Ministerul Apărării și CIA, referitor la folosirea militarilor din Forțele Speciale în acțiuni secrete nu o ajutase nici el prea mult. În cele din urmă, o mătrășiseră la Atlanta, unde singura amintire a zilelor petrecute la Langley era semnătura pe care o punea pe raportul săptămânal al acelui birou de campanie.

Dave, cel puțin, reușise să rămână în meserie, cu toate că armata îl mutase de la Fort Bragg tot atât de rapid pe cât o expediaseră și pe Kate de la Langley. Kate se lăsă pe spătarul scaunului și oftă. Era atât de obosită de toată munca asta de nimic. Tânjea până și după zilele în care funcționase ca analist, pierdută în măruntaiele sediului CIA ; cel puțin, acolo munca ei avea o aplicabilitate. Ei îi plăceau provocările, iar slujba asta, hotărât, nu conținea așa ceva. Nu știa ce să facă. Poate că o schimbare a conducerii, sus de tot, ar fi atras după sine și o reexaminare a Agenției, astfel încât să mai poată trăi și ea puțin, cu o carieră care lâncezea, dar nu prea credea

[1] CIA (n. tr.).

în una ca asta. CIA rămăsese încă o rețea de masculi bătrâni, iar ea nu numai că era femeie, dar trecea și drept una independentă. Își cunoștea posibilitățile, iar faptul că nu și le putea folosi din plin în situația actuală o măcina tot mai mult, cu fiecare nouă zi.

La naiba ! Mintea îi sări la altceva. Îi era datoare funcționarului local al SIA cu un răspuns la o cerere de informații de rutină. Îl introdusese în computer după-amiaza trecută, dar nu-l scosese la imprimantă. Se răsuci în scaunul turnant către calculator. În timp ce sistemul se încărca, sună telefonul.

– Westland. Linia asta nu e sigură.

– Kate, Dan Powers la telefon.

Kate zâmbi ușor. Îi trebuise aproape un an să-l facă pe Powers să-i spună pe nume. Știa că-i vine foarte greu s-o accepte ca pe un egal și nici măcar nu era sigură dacă aparenta prietenie pe care o nutrea pentru ea nu se baza mai mult pe relațiile lui cu Dave decât pe sentimente veritabile.

– Ce s-a-ntâmplat, Dan ?

Urmă o pauză.

– Ăăă, păi, nu e o linie sigură și...

Kate își simți inima bătându-i mai repede.

– I s-a-ntâmplat ceva lui Dave ?

În timp ce rostea vorbele, se trezi și ea surprinsă de simțămintele care o străbăteau în acel scurt moment – simțăminte pe care le crezuse moarte de luni de zile.

– Nu, nu. Doar că am nevoie să vorbesc cu tine și chiar că n-o pot face la telefon.

Kate se încruntă. Suna de parcă Dan ar fi vrut să-i transmită cine știe ce informații secrete. Dar ce putea să aibă el și să-i fie ei de folos ?

– Pot trece pe circuitul de siguranță. Ești pe un telefon cu circuit de siguranță ?

– Da. Stai așa.

Kate auzi un bip și pe telefonul ei se aprinse un buton verde, indicând că acum conversația nu mai putea fi interceptată.

Locul Dintre Lacuri
8:10 a.m.

Colonelul Lewis preluase comanda imediat ce sosise. Riley își răspândi cei patru membri ai echipei, care rămăseseră cu el, pe un perimetru de securitate, în jurul înălțimii.

SIA îi eliberase pe Caruso și pe Trustin de însărcinarea lor de paznici, ca să-l ia și să-l ducă pe McClanahan cu una dintre dube, cealaltă fiind parcată în apropierea rămășițelor cortului și ale cadavrului femeii. Trupul fetiței îl acoperiseră cu ponchoul lui Riley. Toate corpurile fuseseră tăiate destul de urât. Majoritatea rănilor fuseseră făcute în mod evident de dinți, însă unele tăieturi erau netede, ca și cum ar fi fost folosită o armă ascuțită, ceea ce nu avea nici o noimă.

Riley mai văzuse în viață câteva scene tari, dar priveliștea fetiței dezmembrate îi străpunsese detașarea profesională. La asta se adăuga faptul că el și echipa sa fuseseră ținuți încă de când părăsiseră postul Fort Campbell, ceea ce îi ridicase furia și dezgustul la punctul de fierbere. Nici o maimuță nu putea fi în stare de așa ceva. Urmele de-aici erau aidoma celor de lângă cadavrul din drum și celor pe care le urmăriseră pe partea opusă a lacului, din locul în care găsiseră zgărzile. Nu trebuia să fii un geniu ca să faci legătura.

Dar pentru Riley, mai supărător decât minciunile era faptul că își dădea seama de greșeala făcută în seara precedentă, greșeală care se putea să-i fi costat viața pe oamenii aceștia. După ce decolaseră de-aici, el și Doc Seay nu se întorseseră la aparatura de supraveghere în infraroșu până ce se depărtaseră bine de locul taberei. Iar elicopterul nu zburase înapoi pe deasupra zonei în cursul următoarelor ture de cercetare, ceea ce crease o gaură în rețea. Evident, în acea gaură se aflaseră ucigașii.

Riley mai făcu o ultimă verificare, pentru a se asigura că toate căile de acces spre înălțime erau supravegheate cât de bine se putea de cei câțiva oameni pe care-i avea. Îi avertiză să fie atenți, nu cumva să se apropie cineva prin copaci. Nu voia să riște nimic.

Vremea se înrăutățea cu repeziciune. Vântul se întețea, purtând cu el picături de ploaie. Cerul era o mare ce clocotea de nori întunecați. Fulgerele luminau orizontul spre vest, urmate leneș de mormăituri de tunete. În curând, elicopterul nu avea să mai poată zbura. Pe Riley îl îngrijora și faptul că atunci când avea să izbucnească furtuna, câinii n-or să mai poată prinde nici un miros.

Riley se uită înapoi spre centrul înălțimii. Câțiva oameni de la SIA fotografiau locul. Lewis și Ward stăteau lângă cadavrul bărbatului, discutând ce era de făcut în continuare. Cei doi nu-i spuseseră lui Riley nimic atunci când sosiseră. Riley se gândi să le mai acorde zece minute, după care să facă bine să le spună lui și oamenilor săi ce anume se petrecea.

Atlanta
9:14 a.m.

Mesajul de la Dave pe care Powers i-l încredințase îi alungase lui Kate starea depresivă pe care o resimțise toată dimineața, înlocuindu-i-o cu o neliniștite greu de îndurat.

– Când ai aflat ?

– Recepția de la 8:00. Patru dintre băieți au aterizat de cincisprezece minute. Scot versumfurile echipei chiar acum și or s-o ia înapoi, spre vest față de post. Cred că nici nu știu ce-a fost în mesaj.

Kate parcurse iar părțile critice ale mesajului pe care și-l notase într-un carnet de pe birou : „Laboratorul de Inginerie Biotehnologică. Doctorii Ward și Merrit."

– Ce i-a ucis pe cei patru civili ?

– Primul mesaj pe care mi l-a transmis Dave zicea că urmăreau niște maimuțe care scăpaseră dintr-un centru de cercetări al Guvernului. Echipa lui Dave se află la ordinele SIA, ceea ce înseamnă că se petrece ceva necurat. SIA este băgată într-o mulțime de cercetări ale Guvernului. Mă gândesc chiar că știrea cu evadarea pușcăriașilor de la Eddyville ar putea fi o poveste lansată de SIA, pentru acoperire.

Mintea lui Kate alerga cu repeziciune, încercând să priceapă pe cine putea ea să sune la Langley, să-i caute ceea ce o interesa. Faptul că era implicată SIA și că deja existau câțiva morți nu o reținea, deși era destul de deșteaptă să-și dea seama că trebuie să fie extrem de atentă. De fapt, ultima parte a mesajului – morții – o făcea mai mult decât dornică să-și pună gâtul pe tăietor pentru a afla cât mai multe. Nu știa cu ce se confruntau Dave și colegii lui de echipă, dar voia să-i vadă pe toți înapoi acasă, întregi.

– O să fie nevoie să fac niște săpături, ca să aflu ceva, și asta o să dureze.

Powers îi dădu un număr de telefon.

– Stau aici până ce mă suni.

Locul Dintre Lacuri
8:24 a.m.

Lewis și Ward stăteau în mijlocul luminișului, contemplându-și ruinarea planurilor personale. Ward știa că existența acestor morți îi uciseseră, efectiv, Proiectul. Fără îndoială că SIA o să fabrice o poveste care să mușamalizeze cele întâmplate. Dar Ward se aflase destulă vreme aproape de gândirea birocratică a Pentagonului și a Bugetului Negru ca să știe că lucrurile aveau să se spargă în capul cuiva, iar acel cineva urma să fie, după toate probabilitățile, el, cu proiectul său.

Lewis vedea cadavrele într-o lumină diferită. Insistența generalului Trollers de a păstra întreaga operațiune secretă și de a nu-i permite să închidă parcul se întorsese împotriva lor. Lewis nu știa ce trebuia să facă – o experiență rară în cariera sa de militar. Oamenii săi îl sechestraseră pe bătrânul instructor de călărie, McClanahan, și aveau să-l țină liniștit câteva zile. După care aveau să-i bage pe gât povestea de acoperire, pentru a justifica toate cadavrele, împreună cu un cumplit avertisment privitor la securitatea națională. Dar înainte ca acestea să se sfârșească, Lewis se temea că acoperirea cu pușcăriașii o să se subțieze prea tare.

Lewis schimbă macazul în încercarea de a găsi o direcție de acțiune. Problema cea mai gravă era că sinbatanții se aflau încă în libertate. Și nu numai asta, dar mai lipseau și ranițele. Vremea se înrăutățea clar, din minut în minut. Dacă elicopterele erau nevoite să rămână la sol, opțiunile sale se împuținau, cu toate că planul pe care-l sugerase Riley avea să fie de ajutor. Lewis se uită nervos la ceas. Mai puțin de patruzeci și opt de ore până ce bomba care ticăia în ranițe să fie inițiată – dacă acestea funcționau.

I se adresă lui Ward :

– Ei bine, creaturile dumitale au făcut ceea ce se aștepta de la ele, doctore. Nu știu dacă să te felicit sau să dau cu dumneata de pământ. Dacă le-ai fi terminat atunci când ar fi trebuit, n-am fi fost băgați acum în beleaua asta.

Chiar în timp ce vorbea, Lewis știa că-și răcește gura de pomană. Se aflau deja în această situație și se impunea ca el să găsească cea mai rapidă cale de a ieși din ea. Sigur că unii dintre oamenii săi erau speriați. Cei din Forțele Speciale acționau în mod profesionist și șeful lor de echipă stabilise de jur-împrejurul înălțimii un perimetru de securitate – lucru care lui Lewis nu-i trecuse prin minte decât după ce Beretele Verzi o făcuseră deja.

Îl văzu pe Riley uitându-se urât la el de la treizeci de pași depărtare. Lewis știa că era timpul să-i pună la curent pe militari ; povestea cu virusul nu mai ținea. Dar oare cât de mult să-i informeze ? El urma să-i dea socoteală lui Trollers pentru orice încălcare a securității.

Indiferent de ceea ce avea să le spună celor din Forțele Speciale, Lewis trebuia să-i țină pe cei doi șerifi în întuneric. Aceștia așteptau acum la Tabăra de Călărie, împreună cu un om de-al său. Lewis își alungă nehotărârea cu o decizie. Strigă la unul dintre ajutoare :

– Gottleib, vreau să mături locul ăsta cât mai bine cu putință. Apoi, am să aduc câinii la marginea taberei, să adulmece urmele. O să ne ținem după chestiile alea și-o să le ucidem. Nu vreau însă ca șerifii să afle de cadavrele de-aici.

Gottleib, un căpitan de viitor în SIA, se încruntă.

– Cum o să acoperim toate astea, domnule ? Avem patru cadavre, plus tipul ăla, McClanahan, care a văzut unul dintre cadavre pe drum. Și rănile, domnule ! Va trebui să predăm cadavrele și nimeni n-o să creadă că morțile s-au datorat unor ființe omenești.

Lewis îi aruncă subordonatului său o privire rece.

– Accident de circulație. Cadavrele au fost arse de nu se mai pot recunoaște. Avem cele două vehicule la Tabăra de Călărie : camioneta lui Hapscomb ăsta și – Lewis verifică în carnețel – automobilul Volvo al familiei Werner. Aș zice că o coliziune frontală între cele două ar merge foarte bine. Folosim doctorii noștri pentru autopsii și sigilăm coșciugele. Iar dacă McClanahan nu vrea să joace de aceeași parte cu securitatea națională, îi putem aranja oricând să se fi aflat în camionetă cu Hapscomb. Astea-s marile scene, Gottleib. Aici e vorba despre o chestiune majoră de securitate națională.

Lewis își văzu propriu-i dezgust oglindit pe chipul subordonatului său. Dar ce naiba altceva putea face ?

Gottleib înghiți și aprobă din cap fără vlagă.

– Da, domnule. O să am grijă de toate.

Lewis se întoarse spre Ward.

– Am să te rog să-i informezi pe oamenii din Forțele Speciale în legătură cu sinbatanții. Singurele lucruri pe care trebuie să le comunici sunt...

Atlanta
9:31 a.m.

Țiuitul ascuțit se auzi de două ori înainte ca receptorul să fie ridicat la celălalt capăt al firului.

– Cercetări și analize. Patterson la telefon.

Kate zâmbi melancolic la auzul tonului profesional. Lucrase cu Drew Patterson în '89, în timpul invaziei din Panama. Deși apreciat ca unul dintre cei mai buni analiști de date din clădire, Drew era considerat, totodată, și un neadaptat social de cei mai mulți dintre colegii săi. Un om singuratic, cu peste douăzeci și cinci

de ani de experiență în navigarea prin informații și transformarea lor în date utile, nu păruse să aibă prea multă personalitate atunci când Kate îl întâlnise pentru prima oară.

După câteva săptămâni însă, Kate descoperise că Drew era o persoană cu adevărat fascinantă și atentă, sub fațada sa de intelectualitate distinctă. Nu fusese între ei nici cea mai neînsemnată urmă de afacere sentimentală : Kate era încă prea nefericită în urma divorțului, iar Drew, cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, o tratase mai mult ca pe fiica pe care nu o avusese niciodată.

– Drew, aici e Kate Westland.

Vocea de la capătul opus al firului se învălui deodată într-o căldură sinceră.

– Kate ! N-am mai avut vești de la tine de... ei, știi tu de când. Unde naiba ești ?

– Te sun din Atlanta. Ascultă, poți să-mi faci un serviciu și să treci pe circuitul de siguranță ? Eu vorbesc de la un telefon sigur.

Patterson nu păru șocat de cererea ei. Urmă o mică pauză, apoi un bip. Linia era de-acum sigură. Vocea lui Patterson reveni cu un ton diferit.

– De vreme ce mi-ai cerut să mă asigur, presupun că nu m-ai sunat doar să mă-ntrebi ce mai fac.

Kate se uită la ușa închisă a biroului. N-avea timp să stea la taclale. Spera ca Drew să intre în joc.

– Drew, am nevoie de un serviciu.

Patterson vorbi cu prudență.

– Serviciile sunt periculoase pe-aici.

– Știu.

–Ai un motiv serios ?

Kate răspunse sincer :

– Cred că un prieten are necazuri. Necazuri care i-ar putea amenința viața.

La celălalt capăt al firului nu se simți nici o ezitare.

– Am înțeles. Știi regulile de bază. Am să neg totul dacă se află ceva, dar tot o să mă coste. Oricum, mult nu mai am de stat pe-aici. Au să mă trimită la plimbare într-un an sau doi. Ar fi fru-

mos să dispun atunci de un prieten pe care să-l pot suna și să-i cer un serviciu. Care-i problema ?

– Îmi trebuie tot ce poți afla despre un laborator de cercetare din Tennessee, al unei firme numite Bioteh. Cred că lucrează pe contract cu Guvernul, supervizată de SIA. Am și două nume de la compania asta.

Kate se opri, să se asigure că Patterson înțelegea despre ce-i vorba.

– Zi-le !

– Un doctor Ward. Și un doctor Merrit. Cred că se scrie M-E-R-R-I-T, dar nu sunt sigură.

– S-a făcut. Cum dau de tine ?

Kate îi comunică numărul.

– Cât de repede îți trebuie datele ?

– E ceva care se petrece în timp ce noi discutăm, Drew, și care a implicat deja niște morți, deci, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– E-n regulă. Am să fac tot ce pot.

Capitolul 10

Locul Dintre Lacuri
8:37 a.m.

Limita celor zece minute ale lui Riley fusese depășită de mult și Lewis sătea tot fixat pe poziția lui, din centrul luminișului, împreună cu doctorul Ward. Riley își struni furia și se apropie cu pași mari de cei doi.

Lewis ridică o mână pentru a-l opri pe Riley.

– Știu că există câteva lucruri pe care vrei să le afli și sunt pregătit să-ți spun totul.

– Nu-mi place să fiu mințit, domnule. Mai ales în legătură cu ceva ce ucide oameni.

– Îmi pare rău, zise Lewis liniștit. Adună-ți oamenii, să-i punem la curent cu situația.

Riley arătă de jur-împrejurul dealului.

- Dar securitatea ?

Lewis se uită la doctorul Ward.

– Crezi că au să se întoarcă ?

Ward ridică din umeri. De când pricepuse că peste proiectul său se trăsese cortina, entuziasmul pentru întreaga operațiune îi pierise. De-acum n-or să mai fie tranchilizante.

– Nu știu. Mă îndoiesc.

Lewis arătă spre oamenii săi, care adunau rămășițele familiei Werner în saci de plastic.

– Imediat ce curățăm locul, aduc câinii și ne luăm după chestiile alea. Cred că putem risca să-i chemăm încoace pe oamenii dumitale și să afle cu cine au de-a face.

Riley fluieră, își învârti mâna stângă de câteva ori deasupra capului, apoi arătă în jos. Oamenii săi își abandonară pozițiile și se îndreptară spre el. După ce se adunară cu toții, Riley făcu un semn spre Lewis.

– Domnul colonel are să ne pună la curent cu ceea ce se petrece. Vreau să-l ascultați, dar să rămâneți cu ochii pe liziera copacilor.

Când începu, Lewis trecu în poziția de repaus de paradă.

– Îmi cer scuze că nu v-am informat de la bun început, dar n-a fost alegerea mea. Vă asigur că decizia s-a luat la cele mai înalte niveluri și dintr-o anumită rațiune. S-a considerat că situația putea fi manevrată ușor și repede.

Lewis arătă cu un gest de jur-împrejurul luminișului.

– După cum se vede, n-a fost așa. Securitatea Proiectului Sinbat a fost stabilită ca o prioritate de maximă importanță a acestei misiuni. Acum, prioritatea noastră numărul unu este de a opri chestiile alea înainte să ucidă iar. Am să-l las pe doctorul Ward să vă informeze despre proiectul său și despre creaturile pe care le urmăriți.

Nemaipomenit, se gândi Riley. Acum nu mai erau maimuțe, ci „creaturi". Cu ce se ocupase Ward în clădirea aia ?

Ward începu șovăitor:

– L-ați auzit pe colonel referindu-se la Proiectul Sinbat. Sinbat este o combinație între cuvintele „sinteză" și „combatant". În Laboratorul de Inginerie Biotehnologică lucram la un prototip al unei creaturi care să poată înlocui parțial soldatul pe câmpul de luptă.

Ward se uită în jur la șase perechi de ochi neîncrezători, ce se ațintiră scurt asupra sa. Își umezi buza de sus. Nu se adresa unui grup de ofițeri de stat-major așezați în fotolii într-o încăpere cu aer condiționat din Pentagon. O întoarse ușor.

– Nu sub aspectul mânuirii unui armament sofisticat sau al uciderii dușmanului. În esență, această cercetare era varianta unui proiect la care Marina lucrează de ani de zile – antrenarea delfinilor pentru descoperirea de echipamente submarine sau pentru transportul de echipamente.

Lewis își dădu seama că vorbele lui Ward nu erau foarte bine primite și interveni :

– S-a simțit nevoia unei forme similare de creatură de unică folosință pentru armată. O creatură care să poată cără echipament sau arme în locuri în care n-am putea trimite oameni. Avem în vedere posibilitatea transportării echipamentului prin zone contaminate chimic sau radioactiv folosind o platformă de care ne putem dispensa imediat după aceea, continuă Lewis.

Așa numește el chestiile alea, se gândi Riley, nevenindu-i să creadă, „o platformă" ?

– Există tot felul de situații în care o ființă vie, capabilă de a se deplasa în teren, s-ar putea să se dovedească valoroasă și utilă în condiții când folosirea ființelor omenești nu este potrivită, vorbi mai departe Lewis.

Riley nu-și putea imagina multe situații de luptă în care folosirea ființelor omenești să *fie* potrivită.

Ward reluă povestirea.

– Ceea ce am făcut a fost să luăm un babuin normal și să efectuăm diverse tipuri de proceduri de inginerie genetică asupra proceselor sale de dezvoltare. Babuinul este cel mai mare simian sau, cum i se spune uzual, maimuță, care ne-a oferit o bună bază experimentală.

Am lucrat la creșterea taliei creaturii. Sinbatanții pe urmele cărora vă aflați sunt cea de-a patra generație pe care am crescut-o. Nu mai seamănă cu tipul original al constituției corporale. Masculii sunt în jur de un metru optzeci și cântăresc vreo șaptezeci și cinci de kilograme. Femelele sunt mai mici, cam de un metru șaptezeci și de vreo șaizeci și cinci de kilograme. În ciuda faptului că sunt ceva mai mici decât voi, au avantajul, în lupta fără armă, de a fi mai rapide și de a fi înarmate cu arme integrale.

– Ce naiba sunt „armele integrale" ? întrebă Trovinsky.

– Colții lor. Colții masculilor măsoară nouăsprezece centimetri, iar ai femelelor vreo șaisprezece. După cum ați putut vedea la cadavrele de-aici, colții ăștia au forța să zdrobească beregata unui bărbat matur. Trebuie să rețineți că principalele lor arme sunt colții. În plus, creaturile sunt foarte puternice, extrem de rapide și agresive. Se pot deplasa la sol sau prin copaci. Trecerea lor dincolo de lacul Barkley m-a luat prin surprindere, deoarece babuinii, în mod normal, nu se înghesuie să intre în apă. La sol pot atinge viteze de până la patruzeci de kilometri la oră, pe distanțe scurte.

– Nu pot depăși viteza unui glonț, de o mie de metri pe secundă, avansă armurierul doi, Troy Antricot.

Ward prinse viață auzind cum prețioasele sale creații sunt puse la îndoială, pentru prima oară.

– Nu, nu pot. Dar mai întâi trebuie să-i găsiți și apoi să-i loviți, înainte de a vă da ei gata. Până acum n-ați făcut o treabă prea bună în privința asta, nu-i așa ?

– Dar nici n-am știut cu cine ne confruntăm, doctore, ripostă Riley cu ardoare. Arătă de jur-împrejur, spre locul de tabără de-acum curățat. Deocamdată, sinbatanții dumneavoastră au reușit să ucidă un cuplu, fetița acestuia și ghidul. Destul de impresionant.

– Destul, interveni colonelul Lewis. Acum știți cu cine aveți de-a face. Imediat cum ajung câinii aici, pornim pe urmele lor și-i vom termina în dimineața asta. Oamenii cu câinii n-or să cunoască informațiile pe care tocmai vi le-am transmis.

– Deci creaturile nu sunt purtătoare de nici un virus ? întrebă Doc Seay.

– Nu.

– Dar cu ranițele ce e ? continuă Seay.

Lewis se uită la Ward, așteptând să răspundă.

– Ranițele nu sunt decât un echipament de antrenament. Trebuia să-i deprindem pe sinbatanți să-l poarte. Ranițele se prind cu două bretele pe care ei și le pot trece peste umeri.

– Atunci, de ce am fost avertizați să ne ținem departe de sinbatanți ? nu se lăsă Seay.

Ward schimbă cu Lewis o privire care îl enervă puțin pe Riley. Tot nu le spuneau întreaga poveste. Riley avea întrebări și în legă-

tură cu unele dintre tăieturile netede de pe cadavre – se îndoia ca acestea să fi fost făcute de colți.

Lewis răspunse el la întrebare :

– Acum, asta nu prezintă foarte mare importanță.

– Am sentimentul că s-ar putea să prezinte ! exclamă Riley.

Lewis reveni la apărarea sa de bază.

– Domnule Riley, de-acum știi destule ca să-ți poți îndeplini rolul, și o să faci ceea ce-ți spun eu. Chiar în clipa asta vreau să-ți pregătești oamenii de plecare.

Riley îl țintui pe colonel cu o privire ucigătoare. Era tentat s-o dea naibii și să se ducă, să nu mai audă de povestea asta. N-avea nevoie de așa o porcărie.

Doc Seay îl atinse pe cot și îi șopti :

– Haide, șefu'. N-o strica tocmai acum. Tot n-ai ce face.

Riley încă mai ezita, fulgerându-l cu privirea pe ofițerul superior. În ciuda prezenței lui Doc Seay alături de el, Riley nu voia să dea înapoi. Făcuse asta în fața prea multor oameni ca Lewis. Era sătul.

– Domnule – și folosesc termenul ăsta la modul general – puteți...

Zgomotul făcut de cealaltă dubă din dotarea SIA, care pătrunse în luminiș aducând câinii, îl întrerupse pe Riley, făcându-l să-și înghită remarca. Pricepu că, dacă ar fi completat fraza, Lewis l-ar fi eliberat pe loc din funcție și conducerea ar fi fost preluată de Knutz, ceea ar fi echivalat cu o chestiune formală. Era o situație extrem de periculoasă și nu avea voie să-și lase emoțiile să dicteze.

Când echipajele cu câini coborâră, Lewis se îndepărtă, părând să considere că în acest caz discreția era cea mai valoroasă. Riley trase adânc aer în piept și se calmă. Se întoarse spre oamenii săi, care urmăriseră confruntarea cu deosebit interes.

– E-n regulă. Știți cu cine avem de-a face. Să-i dăm drumul. În linie, glonț pe țeavă, arma pregătită !

Lewis le prezentă șerifilor situația, apoi le ordonă să-și ia câinii în primire. Animalele nu avură nici o problemă să prindă mirosul, și procesiunea porni înălțimea, cu Riley și Doc Seay în centru, mergând în urma celor doi șerifi și a câinilor. Restul echipei

DOA 682 se răspândi în formație de cercetași. Lewis, Ward și alți trei oameni din SIA, inclusiv Freeman, formau ariergarda. Lăsară elicopterul în centrul luminișului, cu dubele SIA parcate alături. Înălțimea avea să fie de-acum centrul operațiunilor.

Când intrară sub copaci, Seay se furișă lângă Riley și-i spuse în șoaptă :

– Hei, șefu', mai era ceva ciudat la locul ăla de tabără.

Fără să-și ia ochii de la terenul din fața lui, Riley întrebă :

– Ce ?

Seay privea și el înainte.

– Caii.

– Care cai ? întrebă Riley, aruncându-i lui Seay o privire rapidă.

– Exact asta zic și eu. Unde sunt caii Wernerilor ? Calul lui Hapscomb s-a întors la Tabăra de Călărie, dar ai Wernerilor nu, după cum zice instructorul-șef. Și nu sunt la locul de tabără. Ce s-a întâmplat cu ei ?

– Probabil că au scăpat.

Seay clătină din cap.

– Atunci ar fi trebuit să se întoarcă la Tabăra de Călărie ; caii se întorc întotdeauna la grajd.

– Poate că sinbatanții ăștia i-au prins undeva prin pădure, pe drumul de întoarcere.

– Așa cred, spuse Seay, pe un ton îndoielnic. Se pare că, totuși, ei ar fi mers pe drum. Pădurea e destul de deasă aici pentru a putea fi străbătută.

Tonul lui Seay îl făcu pe Riley să cântărească situația preț de câteva secunde. Doc avea dreptate. Unde erau ceilalți cai ? Găsiseră cu ușurință locul în care fuseseră priponiți toți patru, ca și drumul parcurs de Hapscomb când fugise. Căpestrele celorlalți trei cai fuseseră tăiate, nu dezlegate. Presupuse că Hapscomb îi eliberase înainte de a fugi.

Riley se gândi iar la tăieturile netede de pe cadavre. Să fi eliberat sinbatanții caii, tăindu-le căpestrele ? Pe lângă faptul că îl cam înghețа nivelul de inteligență necesar pentru a face așa ceva, Riley se întrebă ce motivație să fi avut. O clipă, îi trecu prin fața ochilor imaginea maimuțelor-călări – ceva coborât direct din

Planeta maimuțelor. Devine prea ciudat, se gândi Riley. Caii lipsă constituiau o altă întrebare ce se adăuga pieselor acestui puzzle de neînțeles, ultrasecret. O întrebare pe care Riley decise s-o lase deoparte pe moment.

Urmele sinbatanților duceau spre sud. Riley își verifică harta când se aflau la mai puțin de patru sute de metri de înălțime. Dacă o țineau tot așa, după încă o jumătate de clic aveau să atingă Fords Bay, un golfuleț al lacului Barkley. Potrivit hărții, acolo, terenul cobora brusc spre apă.

Curând, câinii se îndreptară oricum spre sud-vest, apoi aproape direct spre vest. Deodată, se opriră și începură să sară dintr-o parte în alta.

Riley se apropie de șerifi.

– Ce e ?

După câteva momente de discuție cu partenerul său, Lamb răspunse cu o întrebare :

– Ziceai că erau patru maimuțe, nu ?

Riley încuviință din cap.

Șeriful arătă spre sud și spre vest.

– Păi, se pare că s-au despărțit. Câinii prind mirosul din două direcții și sunt încurcați.

– Putem continua să mergem în ambele direcții ? întrebă Riley.

Lamb clătină din cap.

– Trebuie să luăm urma cea mai puternică, pentru început. Lucrăm în echipă. După ce o parcurgem, lăsăm câinii dezlegați să meargă pe cealaltă urmă. Plus că acum suntem sub vânt numai pe una dintre ele. Va trebui să ne întoarcem pe urme, ca s-o putem lua pe cealaltă.

Lewis și Ward apărură din spate și șeriful repetă explicația.

– Cât de departe credeți voi că se află ? întrebă Lewis.

Douglas ridică din umeri.

– Greu de spus.

Colonelul se hotărî.

– S-a făcut. Să lichidăm măcar două dintre ele.

Ward păru tulburat.

– Sunt surprins că s-au despărțit. Ele se orientează foarte bine în grup.

Pe Lewis îl îngrijorau lucruri mult mai importante.

– Poate că ele știu că sunt vânate. Habar n-am și nici nu-mi pasă. Să dăm gata o pereche de javre ! Mai întâi să mergem pe urma mai puternică.

Cei doi șerifi își îndemnară câinii spre vest și grupul porni. După puțin timp, ajunseră la o potecă ce mergea în direcția dorită și câinii rămaseră pe ea.

În timpul unei scurte opriri, Riley îl chemă pe Trovinsky :

– Mike, verifică puțin drumul înaintea câinilor și vezi dacă dai de ceva urme.

Trovinsky luă un avans de vreo zece pași față de cei doi polițiști. Stătu un minut, apoi se întoarse.

– S-a făcut, șefu'. Două rânduri de urme, exact pe mijlocul potecii, spre vest. Unele mai mari, altele mai mici.

Riley își despături harta și o privi cu atenție, ținând-o bine împotriva vântului, care amenința să i-o zboare din mâini. Se aflau la aproximativ un kilometru de tabăra Wernerilor. Poteca era trecută pe hartă și se unea cu Lick Creek Road peste încă cinci sute de metri. Avea sentimentul că animalele îi duceau deliberat pe drumul acesta. De când scăpaseră din laborator, fiecare mișcare părea să fi fost făcută cu un scop anume.

Colonelul Lewis dădu ordinul de plecare și porniră iarăși pe urme. După cincisprezece minute ajunseră la drumul pavat, cu un singur fir, trecut pe hartă cu numele de Lick Creek. Câinii merseră fără șovăire vreo patru sute de metri, până unde se făcea spre vest un drum amenajat cu pietriș, iar Lick Creek o lua spre sud. Câinii urmară drumul cu pietriș, trăgându-și nerăbdători stăpânii după ei.

Riley se uită iar pe hartă. Se aflau acum pe Fords Bay Road, care o ținea în continuare spre vest. Sinbatanții nu făceau nici un efort să-și ascundă urmele sau s-o ia prin copaci și deja parcurseseră aproape trei kilometri de la locul masacrului asupra Wernerilor. Se deplasau practic în linie dreaptă. După părerea lui Riley, totul era mult prea simplu.

Îi trecu prin minte că maimuțele se deplasau mai repede decât ei, dar era evident că nici Lewis, nici Ward nu se gândiseră la așa ceva. Riley era tentat să nu spună nimic, dar gândul ca vreuna dintre aceste creaturi să dea peste niște civili nevinovați îi șterse antipatia față de Ward și de Lewis. Încetini puțin, ajungând în grupul lui Lewis, și-i făcu semn lui Seay să preia conducerea.

În timp ce tropăia pe drum, Riley se uită la Ward.

– Doctore, cât de repede se pot deplasa sinbatanții ăștia ? Vreau să spun la drum lung.

Ward clătină din cap.

– Nu știu. Nu i-am testat niciodată conform acestui parametru.

Riley se hotărî să se exprime mai clar, de vreme ce era evident că doctorul nu înțelesese implicațiile întrebării.

– Ceea ce vreau eu este să-mi dau seama dacă recuperăm ceva din distanța dintre noi și aceste creaturi. Pot să-și mențină avansul sau pot chiar să-l sporească.

Riley văzu că întrebarea își găsește ecou în Lewis. Colonelul se opri brusc.

– Riley, spune-le oamenilor dumitale și șerifilor să nu mai înainteze. Își desprinse stația radio Motorola de la centură. Baza Cercetaș, aici e Șase. Terminat.

Riley nu auzi răspunsul, dar îl auzi pe Lewis.

– S-au întors înapoi de la Fort Campbell oamenii din Forțele Speciale ? Terminat.

Pauză.

– E-n regulă. Sună-mă imediat ce apar. Dar elicopterul ? Terminat.

După expresia lui Lewis, Riley ghici că răspunsul nu era unul bun.

– OK. Să rețină elicopterul acolo. Vreau să deplasați Baza Doi pe locația noastră de-aici. Ne aflăm acum... stai puțin.

Colonelul se opri și-și înălță sprâncenele întrebător spre Riley.

– Fords Bay Road, la vreo trei clicuri vest de tabără.

– Fords Bay Road, la vreo trei kilometri vest de poziția voastră. Vreau să ajungați aici CRP. Gata.

Când fâșâitul radioului se stinse, începu să toarne cu găleata. Riley se feri de rafalele de ploaie pe care vântul i le arunca în față. Asta avea să complice puțin lucrurile. Se apropie de șerifi, care-și găsiseră un slab adăpost sub un stejar mare. Nu putea spune a cui înfățișare era mai tristă : a câinilor sau a celor doi șerifi uzi -fleașcă.

– Mai puteți face ceva acum, băieți ?

– Pe dracu', nu ! Câinii n-or să mai miroasă, iar noi nici măcar nu mai putem vedea. De ce nu terminăm pentru astăzi, s-o reluăm mâine ?

„Pentru că avem patru cadavre și nu mai vrem și altele", răspunse Riley în mintea lui. Dar de vreme ce câinii deveniseră nefolositori, părea fără rost să-i mai țină pe-aici pe șerifi. Din nefericire, asta n-o putea decide Riley. Se ghemui alături de echipa sa într-un vag perimetru de securitate, așteptându-l pe Lewis să dea instrucțiuni.

Atlanta
10:06 a.m.

Kate smulse telefonul după primul apel.

– Westland.

– Kate, sunt Drew. Treci pe circuitul de siguranță, te rog.

– Sunt deja. Ce-ai aflat ?

– În primul rând, trebuie să știi că aici avem de-a face cu informații de Nivel Roșu Doi, acces Q. Știi ce înseamnă asta. Tot mai vrei să-ți spun ?

Kate știa, într-adevăr, ce însemna asta. Probleme mari, dacă aveau să fie prinși făcând săpături. Nivelul Roșu Doi venea imediat după cel mai înalt posibil nivel de informații secrete.

– Dă-i drumul !

Patterson se comportă negustorește în prezentarea celor câteva fapte pe care le descoperise.

– Laboratorul de Inginerie Biotehnologică, Bioteh, lucrează pe contract direct cu Pentagonul.

Kate își imaginase acest lucru.

– Bugetul Negru ?

– Da. Oamenii lui Trollers. N-am putut scoate prea multe din computer. Tot mai sunt niște isteți pe-acolo care-și păstrează dosarele și pe hârtie și pe disc – nimic incriminatoriu în baza centrală de date de pe hard disc. Mai multe am obținut pornind de la cele două nume pe care mi le-ai dat, prin baza de date curentă.

– Ward : doctor Glen Lowell Ward. A absolvit la Harvard, în 1968, și și-a luat doctoratul în medicină. După care a obținut un doctorat în genetică, în 1974, la Stanford. Este considerat unul dintre cei mai buni în domeniu. Specialitatea : creșterea animală. Împreună cu alții, a pus la punct hormonul creșterii la porcine.

Kate îl întrerupse pe Patterson.

– Ce-i aia ?

– Ceva care se injectează la porci. Îi face să se dezvolte mai repede, mai eficient, cu o carne mai slabă. Aceste animale ating mărimea necesară pe piață cu vreo zece zile mai devreme, ceea ce nu pare prea mult până când nu înmulțești numărul porcilor cu cheltuielile pentru hrănirea și îngrijirea lor pe zece zile. O să vezi că face destul de mulți bani.

– De ce lucrează pentru Guvern ?

– Nu știu, Kate, dar dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aș zice că pentru banii de cercetare și, mult mai important, pentru posibilitatea de a lucra fără atâtea restricții. Am mai găsit și niște rapoarte care afirmă că a fost amestecat în povestea cu țesuturile umane fetale, care a cam putit acum câțiva ani.

– Ai aflat cumva la ce lucrează acum ?

– Nu. Celălalt nume : Merrit. Doctor Robin Merrit. Absolventă a Universității Tennessee, cu un doctorat în bioinginerie, în 1985. A lucrat patru ani la Universitatea Texas, la Austin, ca cercetător de laborator. Specialitate : recombinarea ADN-urilor.

Kate stătu să coroboreze informația cu mesajul lui Riley.

– Drew, dacă-i pui pe oamenii ăștia doi alături de patru cadavre și de maimuțe, la ce ajungi ?

Cuvintele lui Patterson o înghețară.

– Aș zice că le-au făcut ceva maimuțelor. Practic, s-ar putea să nici nu mai fie maimuțe.

– Indiferent ce sunt, au scăpat, iar prietenii mei sunt implicați în intervenția pentru păstrarea securității.

Tonul lui Patterson se modifică, trecând de la cel profesional la cel personal.

– Ascultă, Kate. Știi că tipii ăștia joacă tare. Dacă sunt morți la mijloc, o să fie și o acoperire, iar în spatele ei or să se afle oameni foarte suspuși și foarte puternici. Deși sunt prinși aici prietenii tăi, nu prea avem ce face. Și cred că, indiferent ce li s-a spus, nu este în nici un caz întregul adevăr. Te-aș sfătui să nu te bazezi prea mult pe asta.

Kate știa că Patterson are dreptate. Nu prea vedea cu ce să-l ajute pe Dave, în afară de a-i transmite lui Powers informația.

– Mai este și altceva, Drew ?

– Nu. Vrei să mai fac săpături ? Nu sunt prea sigur că ar mai fi altceva de aflat fără să înalț un steguleț roșu.

Kate chibzui asupra ofertei.

– Dacă nu mai reușești să obții nimic despre programul în sine, poate mai afli câte ceva despre cei doi. Orice ne-ar oferi vreo indicație despre ceea ce se petrece. Dacă le-ai verifica cercetările secrete ?

– E-n regulă. Ai grijă.

– O să am. Terminat.

Kate apăsă scurt butonul OFF, apoi îl sună pe Powers.

Locul Dintre Lacuri
10:13 a.m.

Duba SIA sosi, în cele din urmă, și Lewis urcă în spate, făcându-le semn lui Ward și lui Riley să i se alăture. În interiorul plin de echipament electronic și mirosind a haine umede nu exista nici o fereastră, iar cabina șoferului era separată de partea din spate printr-o draperie groasă, de culoare neagră. Lewis ocupă un scaun rotativ în fața unui sistem de comunicație. Riley se așeză direct pe podea și se sprijini cu spatele de ușă. Ceilalți oameni de la SIA stăteau pe locurile lor și se uitau, în așteptare, la colonel. Ward se

prăvăli într-un alt scaun, reușind, cumva, să arate mai trist decât oricare.

– Ce-au avut de zis șerifii despre câini ?

Riley își trecu o mână peste frunte, încercând să oprească apa ce-i picura în ochi.

– Câinii sunt scoși din discuție până ce se oprește furtuna.

– Ai vreo propunere ?

Pe Riley îl surprinse puțin întrebarea colonelului. Își dădu seama că Lewis trebuia să fie la capătul puterilor. Își cântări răspunsul. Sinbatanții, sau cel puțin doi dintre ei, se aflau undeva înaintea lor, nu foarte departe. Deși câinii nu le mai erau de vreun folos, iar vizibilitatea coborâse la vreo cincisprezece metri, nu puteau să abandoneze, pur și simplu, și apoi să se întoarcă la laborator. Se uită la ceas.

– Oamenii mei trebuie să se întoarcă cu versumfurile peste puțin timp – cred că undeva între un sfert și o jumătate de oră. Fără ele, nu am face decât să bâjbâim. Propun să-i așteptăm să sosească și, între timp, să punem la punct un sistem de căutare, astfel încât să putem porni imediat cum ajung.

Lewis se ridică de pe scaun și se apropie de o hartă trasă în plastic, prinsă cu pioneze pe o planșetă.

– Să trecem la treabă.

În cincisprezece minute întocmiseră în linii mari un plan care să le permită să cerceteze cât mai mult din zonă, atât cât avea să le îngăduie condițiile și drumurile. Riley nu era prea optimist în privința șanselor de a-i găsi pe sinbatanți, pe vremea asta, fără câini, mai ales dacă aceștia continuau să se deplaseze, dar știa că se cerea să facă tot ce le stă în putință.

Cineva bătu în ușă și Riley o împinse în lături, spre ploaia biciuitoare de-afară. Era Knutz, îmbrăcat cu un costum impermeabil Goretex.

– Am adus vehiculele, șefu'.

– E-n regulă.

Riley luă mapa etanșă cu harta zonei și o legă cu o bucată de șnur de butoniera buzunarului extensibil din dreapta, după care trase fermoarul la jacheta sa de ploaie. Fără să bage în seamă vremea

proastă, Riley își strânse echipa în jurul capotei versumfului din dreapta. Celelalte trei vehicule erau parcate alături, cu șasiurile lor pătrățoase ținute sus, deasupra noroiului, prin suspensii ranforsate.

Versumf este citirea abrevierii VRSMMF : vehicul cu roți, supermobil, multifuncțional. Versumful începuse să fie folosit pe la mijlocul anilor optzeci, înlocuind nu numai venerabilul jeep, ci și transportorul gamma capră și măgarul mecanic folosite de unitățile aeropurtate. Vehiculul devenise deosebit de popular în timpul războiului din Golf. Modelul de bază era un 4 x 4, cu motor Diesel de 6,2 litri, 8-V. Viteza maximă de pe vitezometru era de o sută zece kilometri pe oră, dar membrii Grupului 5 depășiseră de mai multe ori această barieră. Putea să urce o rampă de șaizeci de grade, să treacă prin apă de un metru șaizeci și cinci și să parcurgă cincizeci de kilometri cu toate patru roțile cuplate.

Grupul 5 de Forțe Speciale luase modelul de bază al versumfului și-l modificase pentru operațiuni în Asia de Sud-Vest, zona de operațiuni a grupului. Pe fiecare vehicul se putea monta fie o armă automată de 0,50, fie un lansator automat de grenade de 40 mm într-o turelă deschisă din centrul cupolei : un fel de luminator armat. Trăgătorul stătea cu pieptul afară din vehicul, iar arma, fixată pe un soclu mobil, putea mătura 360 de grade. Versumful dispunea și de stație de comunicație radio pe unde ultrascurte. Fiecărei echipe i se repartizaseră patru vehicule.

După ce le fixă comandanților de vehicule diversele responsabilități, Riley adăugă în final :

– Când se despart echipele, utilizăm POS. Vreau oameni în turele și toate cotloanele scotocite. Știu că vremea nu este cea mai grozavă, dar avem de-a face cu ceva care a ucis și care va ucide din nou, până ce îi vom pune noi capăt. Nu subestimați lucrurile astea. Să nu considerați că avantajul este de partea voastră fiindcă aveți arme.

Se uită de jur-împrejur la chipurile udate de ploaie și se simți puțin stânjenit. Își împingea oamenii într-o situație care, potențial, le punea viața în pericol și se simțea extrem de răspunzător pentru fiecare dintre ei.

– Căutăm până când se întunecă. Păstrați contactul radio, conform planului. Duba rămasă la locul de tabără se va numi Baza Cercetaș. Numele de apel al colonelului Lewis este Cercetaș Șase, în duba de-aici. Știți care sunt numele noastre de apel. Verificați-vă toți mobilitatea și cadența cincizeciurilor, înainte de plecare. Întrebări ?

Doc Seay ridică o mână.

– Dacă intrăm în contact cu civili ? Ce autoritate avem asupra lor ?

Riley se întoarse spre colonelul Lewis.

– Domnule, ne puteți spune ceva despre asta ?

Lewis ieșise din dubă pentru a supraveghea informarea, iar acum veni alături de Riley.

– Din punct de vedere tehnic, nu avem nici o autoritate asupra civililor. Încă nu avem nici permisiunea de a închide zona. Dar dați-mi voie să vă zic ceva. Chestiile alea au ucis deja. Nu mai vreau și alte morți. Dacă dați peste careva, spuneți-i s-o șteargă dracului din zonă. Dacă vă întreabă de ce, motivați că-i un exercițiu federal legat de securitate. S-ar putea să nu vă creadă, dar măcar veți fi făcut tot ce vă stătea în putință.

Riley rămase surprins de omul de la SIA pentru a doua oară în această zi. Era clar că-i păsa în oarecare măsură de ceea ce făcea, ca și de oameni. Riley simțea că Lewis era și el supărat de evenimentele petrecute deja. Unul dintre imensele neajunsuri în serviciul militar era că uneori nu doreai să te implici într-o anumită situație, dar nu aveai de ales și urma să te descurci cum puteai mai bine.

Tot ce trebuia să se spună se spusese. Riley își puse harta deoparte.

– Să mergem !

Cei zece oameni din DOA 682 se despărțiră în patru grupuri și sări fiecare în vehiculul ce-i revenea. Ranger Unu era versumful lui Riley și numele de apel. Îl avea ca șofer pe unicul transmisionist al echipei, John Carter.

Ranger Doi era comandat de Knutz, cu Antricot ca șofer. Ranger Trei era al lui Doc Seay, condus de Bartlett și avându-l pe Ca-

ruso ca pasager. Bob Philips era șeful peste Ranger Patru, Trustin șoferul, iar din echipă mai făcea parte și Trovinsky.

Cele patru versumfuri porniră ; comandanții de vehicule stăteau în turele, la automatele de calibru 0,50. Șoferii se ghemuiseră în scaunele lor, cu nasul lipit de ochiul plan din sticlă, ce slujea de parbriz, în timp ce ștergătoarele se luptau din greu cu ploaia care curgea în rafale. Atât șoferii cât și comandanții purtau căști și aveau microfoane, putând să folosească astfel și stația radio, și interfonul. Părea să fie o zi lungă, de bălăceală prin noroi.

Fort Campbell
11:23 a.m.

Colonelul Hossey bătea darabana cu degetele pe birou. Ușa din fața lui se deschise și intră Powers. Subofițerul se opri regulamentar la distanță de doi pași și salută scurt.

– Sergent-major Powers prezent la raport, domnule.

– Ia loc, Dan.

Hossey așteptă ca Powers să se așeze.

– Ești în legătură cu șase-opt-doi ?

– Da, domnule.

– Ce se petrece ?

Powers își pregăti cu grijă răspunsul.

– După câte știu, fac oarece treabă secretă pentru SIA în vecinătatea Locului Dintre Lacuri, domnule.

– Când se întorc ?

– Nu știu, domnule.

– Când ai recepționat ultimul raport ?

– La 8:00, în dimineața asta, domnule.

– Ceva interesant în mesaj ?

Powers ezită.

– Nu, domnule.

– Atunci, de ce și-au luat versumfurile și cincizeciurile azi-dimineață, cu muniție de război ?

Powers știa că nu putea ține secret un asemenea lucru.

– Nu știu, domnule. L-am văzut pe sergentul șef Knutz când s-a întors, dar nu mi-a spus. Zicea că-i secret.

– Ai idee în ce sunt implicați ?

– Nu, domnule.

Hossey se uită îndelung, cu o privire gravă la sergentul-major.

– Dan, am înțeles că este vorba de materiale secrete care nu trebuie să ni se aducă nouă la cunoștință. Dar, totodată, sunt informat că tu și cu Dave Riley sunteți foarte apropiați și am bănuieli serioase că ți-a sugerat măcar o idee în legătură cu ceea ce se petrece acolo. Prima mea grijă este siguranța oamenilor mei. Vreau să știu dacă se află într-o situație periculoasă.

Powers oftă. Duse mâna la buzunarul mare din dreapta și scoase copiile tuturor mesajelor în legătură cu 682, transmise și primite. I le înmână comandantului grupului pe deasupra biroului.

Lui Hossey îi ajunseră doar două minute să le parcurgă pe toate.

– Nu-mi place, Dan. Patru morți și la știri încă nu-i nici o relatare în afara chestiei cu evadarea din închisoarea aia. Și SIA nu m-a înștiințat de nimic. Ce-a aflat prietena lui Riley ?

Pe Powers îl surprinse faptul că Hossey nu se supărase pentru partea aceea.

– Numai ceva informații despre doctorii care lucrează la laborator.

Îi dădu ciorna mesajului pregătit să i-l transmită lui Riley mai târziu, în cursul zilei.

Hossey își aruncă ochii pe el.

– Este o chestie nasoală. Inginerie genetică. Dumnezeu știe cu ce au de-a face pe-acolo.

Puse mâna pe un bloc notes și scrise ceva.

– Vreau să adaugi asta la următorul mesaj.

Powers luă peticul de hârtie împreună cu celelalte mesaje.

– Da, domnule.

– Acum, ieși afară și lasă-mă să muncesc puțin !

Capitolul 11

Locul Dintre Lacuri
2:30 p.m.

– Uită-te la ticăloșii ăștia de rebeli, murmură Jeremiah. Credeam că trebuie să se așeze acolo, la comandă.

– Până mâine nu începe, Jer.

Louis, cel mai mare dintre frații Sattler, trase frâna de mână a camionului și stinse motorul.

– Cred că la noapte rămân aici, dar își lasă remorcile în parcare o perioadă mai mare. Sunt sigur că mâine pleacă.

– Nu vreau să petrec nici o noapte în apropierea rebelilor.

Jeremiah scuipă un cocoloș mare de tutun pe fereastră, apoi deschise portiera, ieșind și el afară. Louis coborî pe partea lui și se întâlni cu frate-său în fața cabinei.

Patru bărbați călare trecură pe lângă ei în pleoscăit de copite, prin ploaie, și-și ridicară pălăriile. Louis răspunse la salutul călăreților, în vreme ce fratele său îi ignoră cu ostentație. Oamenii purtau culorile verde-deschis și bej ale cavaleriei sudiste. Jeremiah remarcă insigna de pe cataramele centurilor lor – Regimentul 3 Cavalerie, Georgia.

Jeremiah și fratele său erau îmbrăcați în vestoanele bleumarin și pantalonii bleu ai soldaților unioniști. Insignele îi desemnau ca membri ai Regimentului 7 Cavalerie – al lui Garry Owen. Louis purta gradul de locotenent ; Jeremiah, de numai cincisprezece ani, era ordonanță.

– Uite-l pe colonel. Să vedem unde ne legăm caii.

Cei doi frați tocmai sosiseră după o călătorie de șapte ore, din orașul de reședință al regimentului, Waukegan, Illinois, un oraș de mărime medie, situat la nord de Chicago. Șofer de camion în cealaltă viață a sa, Louis tracta remorca ce transporta opt dintre caii regimentului oriunde se deplasa unitatea pentru o reconstituire. Restul oamenilor urmau să sosească mai târziu, în cursul zilei și spre seară, cu mai multe mașini. Festivitățile de sfârșit de săptămână aveau să înceapă seara, cu o paradă a Forțelor Unioniste și Confederate pe întinsul câmp situat la cinci kilometri spre sud de Tabăra de Călărie LDL. După care cele două grupuri urmau să se despartă și să poarte o bătălie simulată, timp de două zile, înainte de-a o lua înapoi spre casă, duminică seara.

Louis așteptase tabăra. Se preconiza că aveau să fie prezente unități din aproape toate statele situate la est de Mississippi. Un vizitator ce s-ar fi plimbat prin zonă s-ar fi simțit transportat cu o sută treizeci de ani înapoi, într-o eră a cetățenilor-soldați, purtătorii celui mai sângeros război pe care-l văzuse până atunci omenirea.

Fiecare detaliu era atent reprodus, de la harnașamentul cailor și până la ochelarii cu ramă din sârmă, pe care-i purtau oamenii. În tabără nu se vedeau corturi moderne ; în locul lor, între copaci, erau întinse prelate din canava, iar oamenii găteau pe pirostrii, la foc deschis.

La fiecare reconstituire, Louis se simțea proiectat înapoi, într-un timp în care ar fi trebuit să se fi născut. În inima lui, era un cavalerist din Regimentul 7. Cealaltă existență a sa, ca șofer de camion pentru Compania Red Ball, era bună numai pentru a-i furniza mijloacele necesare să-și exploreze adevărata viață din aceste călătorii de la sfârșitul săptămânii.

Colonelul îi trimise să lege caii de o funie prinsă între doi copaci la marginea terenului și le zise să arunce animalelor și niște

hrană pentru noapte. Fuioarele de ceață și ploaia ușoară ca o boare reduceau vizibilitatea la mai puțin de o sută de metri.

O dată îndeplinită sarcina, cei doi frați începură să se uite după un loc unde să-și lege prelata. Jeremiah era ferm hotărât să nu-și fixeze locul de înnoptat în câmpul vizual al vreunei tabere rebele. Uneori, Louis era îngrijorat pentru frățiorul său ; lua totul prea în serios.

La insistențele lui Jeremiah, cei doi își instalară tabăra la extremitatea estică a terenului, în pădure. După ce isprăviră, se îndreptară spre tabăra principală pentru a se bucura, alături de ceilalți, de o după-amiază și o seară de autentică distracție, demnă de perioada Războiului Civil. Singurul lucru care le lipsea aici erau tovarășii de tabără.

Jeremiah căra și arma fratelui său, pe lângă a lui. Louis avea grijă de damigeana plină cu „Veselie-te-halesc", din care începuse să tragă câte un gât încă de când trecuseră limita dintre statele Illinois și Kentucky. Nu-l durea nimic și nici nu observase ploaia ușoară. Ajunși la marginea pădurii, Jeremiah se opri deodată ; fratele lui dădu peste el.

– Ce s-a-ntâm'lat ? mormăi Louis.

– Ia ascultă !

– Ce ?

– E liniște.

Mintea de cincisprezece ani a lui Jeremiah era în armonie cu pădurea și cu vietățile ei. Iar vietățile se făcuseră mici și tăceau. Dinaintea lor, se auzea slab zgomotul taberei principale. Louis nu voia decât să ajungă acolo și să-și împartă damigeana cu ceilalți. Își trase fratele de mână.

– Haide !

– Ș,ș,ș,t !

Jeremiah nu știa ce se întâmpla, dar dacă toate animalele pădurii stăteau tăcute, era bine pentru cei doi oameni să facă la fel. Își încordă privirea și încercă să vadă, întorcându-și capul într-o parte și-n alta. Ceva se apropia. Nu știa ce anume și nici din ce parte, dar se apropia.

– Ia, șopti el, dându-i fratelui său muscheta. E încărcată. N-am avut timp să pun și un glonț.

Vizibilitatea era redusă. Jeremiah își puse muscheta la șold, îndreptată spre pădure. Partea din el care mergea zi de zi la școală îi spunea că e un prost, dar partea din el care-și petrecea după-amiezele și sfârșitul de săptămână prin pădure îi spunea să fie atent.

Seriozitatea lui trecu și asupra fratelui, care-i adoptă poziția.

– Ce așteptăm ?

– Nu știu, dar e...

Ceva mare trecu rapid prin câmpul său vizual – pe deasupra capetelor lor, în copaci. Jeremiah orientă arma în sus și apăsă pe trăgaci. Pușca bubui și o limbă de foc se întinse spre crengile de sus. Se auzi un țipăt sinistru, puternic, și, brusc, ramurile prinseră viață, începând să se agite. Louis trase și el la întâmplare cu muscheta.

Zgomotele din copaci se îndepărtară. Jeremiah reîncărcă rapid, gonind și cu mâinile pe parcursul celor doisprezece pași, cu ușurința născută în urma a mii de exerciții. Totuși, de astă dată, incluse și pasul pe care nu-l făceau niciodată la reconstituiri : introduse pe țeavă glonțul exploziv de calibru 60. Își dorea să fi avut glonț în armă în locul încărcăturii simple, cu pulbere, a primei împușcături. Nu știa exact ce zărise în acea clipă, dar nu încăpea nici o îndoială că fusese ceva rău.

– Ce-i sus în copaci ?

Louis era de-acum perfect lucid.

Jeremiah ținea arma pregătită, ascultând. Zgomotele pădurii reveneau încet. Orice ar fi fost în copaci plecase. Fratele mai mic simți cum o mână rece i se așează peste inimă. Nu știa de ce, dar știa.

– A fost un demon. Se întoarse și se uită la fratele său. A fost aici să ne ceară.

Louis vru să râdă la cuvintele fratelui său, dar învățase de multă vreme că Jeremiah era o persoană deosebită, care simțea lucruri pe care alții nu le simțeau. În loc de râs, îl cuprinse o neliniște.

– Haide. Să mergem la tabăra principală.

2:34 p.m.

În versumful său, la trei kilometri spre nord-est, Riley scutură apa de pe ochelarii de protecție și se uită pe hartă. Acoperiseră o mare porțiune de teren pe parcursul ultimelor ore, dar fără nici un rezultat. Sinbatanții se puteau ascunde la zece metri de drum și n-aveau cum să-i descopere. Le trebuia mult noroc să dea peste ei, cât timp vremea avea să fie proastă. Ploaia se mai oprise puțin, dar încă nu se punea problema folosirii câinilor.

Ceva îl zgândărea pe Riley, fără să poată stabili exact ce anume. Avea sentimentul că nimeni nu știa cu adevărat ce se petrece. Fuga sinbatanților era un mister și ei nu reușiseră să se lămurească prea mult. Înlăturarea zgărzilor încurca și ea tabloul. Totuși, felul în care fusese condus totul îl enerva cel mai rău pe Riley. Dacă i s-ar fi spus de la început ce erau cu adevărat sinbatanții, ar fi forțat mai mult căutarea, mai ales noaptea. Privelișteа fetiței zăcând în iarba udă i se întipări adânc lui Riley în memorie.

De vreme ce sinbatanții erau doar niște babuini modificați, Riley nu le putea reproșa lor nimic. El învinuia sistemul și oamenii care-l făcuseră. Aceștia proiectau asemenea lucruri fără să țină seama de consecințe, iar apoi îi mințea pe oameni, încercând să și-i facă părtași.

Freeman și Lewis nu avuseseră nici un motiv serios să nu le spună, lui și echipei, adevărul despre sinbatanți. Și totuși, Riley nu era surprins. Secretomania devenise mai mult un obicei decât altceva. O maximă a comunității serviciilor de informații era să nu spui niciodată nimic dacă nu e absolut necesar. În plus, mai existau destule fire care nu duceau nicăieri, prea multe lucruri care nu se potriveau. *Încă* nu spuseseră totul.

Mutându-și privirea dintr-o parte în alta, Riley se uita cum trec încet copacii pe lângă el. Duduitul motorului și aerul umed omorau orice alt zgomot. Dacă nu-i găseau pe sinbatanți până seara, se întreba care avea să fie următorul pas al lui Lewis.

2:57 p.m.

În tabără, căpitanul Barret se uita cum se prelinge ploaia în râulețe pe parbrizul din plexiglas al elicopterului. În micile difuzoare încorporate în cască îi auzea pe soldații din Forțele Speciale vorbind între ei, din versumfuri, în vreme ce căutau. Faptul că putea sta uscat aici, în elicopter, era unul dintre avantajele de a fi pilot, față de un bate-țară, aproape la fel de important ca și cei șase sute cincizeci de dolari în plus pe lună, primă de zbor.

Căpitanul își îndepărtă de la ureche una dintre căști și se întoarse spre copilotul său.

– Cât crezi că mai durează până primim autorizația de decolare, Steve ?

Steve Vergil, copilotul de pe Huey, pocni guma de mestecat și lăsă jos revista pe care o citea.

– Durează un timp. Ultimul buletin de știri zicea că s-ar putea să se limpezească puțin în vreo două ore și să prindem o fereastră scurtă, fără ploaie și ceață, dar nu putem conta prea mult pe ea. Arătă afară. Vântul parcă s-a mai domolit puțin.

Barret se uită în spate peste umăr. Șeful echipajului, specialistul de rang patru Klohen, era întins peste scaunele din plasă și dormea. Încă o zi captivantă în țara aviatorilor. Stătuseră pe loc toată ziua și Barret nu avea deloc idee dacă urmau să mai petreacă aici încă o noapte.

Își întoarse în față privirea plictisită. Duba Guvernului era parcată la vreo patruzeci de metri de-acolo și era bine închisă. Barret nu știa cine naiba era în ea, dar făcuseră să dispară cadavrele din luminiș într-un timp record. Ceea ce se petrecea, orice ar fi fost, era un mare rahat, iar Barret voia să se țină cât mai departe cu putință de el.

Înăuntrul dubei SIA – Baza Cercetaș –, doctorul Ward asculta și el în difuzoarele stației radio rapoartele intermitente ale echipelor de cercetare. Unul dintre cei doi oameni de la SIA nota cu un creion de ceară mișcările versumfurilor pe învelitoarea transparentă din acetat a unei hărți zonale. Vehiculele cercetaseră deja o mare porțiune din jurul înălțimii și începeau să se deplaseze spre vest,

către Tabăra de Călărie. Ward se gândea că șansele de a-i găsi pe sinbatanți erau mici. Nu se prevăzuse niciodată ca aceste creaturi să fie căutate în condițiile în care nu mai aveau zgărzile la gât.

Celălalt om de la SIA, Gottleib, stătea în fața stației radio și citea un roman. Ward nu se simțea deloc în largul lui în interiorul întunecos, fără nici o fereastră prin care să se uite afară. Se gândi să treacă pe locul de lângă șofer, ca să se uite prin parbriz, dar hotărî că era mai bine să coboare.

Se ridică în picioare, strângându-și bine canadiana împrejurul corpului.

– Mă duc să trag o pișare.

Gottleib îl ignoră, iar celălalt dădu doar din cap. Ward ieși pe ușa laterală și-l întâmpină o ploaie ușoară, dar persistentă. Măcar nu mai bătea prea tare vântul. Ward era, oricum, ud-fleașcă, așa că ploaia proaspătă nu-l mai deranja.

De fapt, acum, că se afla afară, simți nevoia să urineze. O luă spre liziera pădurii, se opri la vreo zece pași distanță și-și trase fermoarul pantalonilor. Stând acolo, supraveghea neglijent pădurea. Privirea îi încremeni când întâlni o pereche de ochi galbeni, ce-l ațintea cu furie.

Vezica lui Ward se golise deja, dar spaima copleșitoare care-l prinse în gheare îi slăbi mușchii sfincterelui. Rahatul moale i se prelinse în pantaloni. Ward știu că e mort ; era doar o chestiune de timp. Nu-și putu aduna forțele nici cât să se întoarcă și să vadă cât de departe se afla duba sau elicopterul.

Din elicopter, Barret îl observase pe Ward coborând din dubă și îndreptându-se spre liziera pădurii. Pilotul ajunse astfel să fie singurul martor, în afara lui Ward, al evenimentelor din următoarele zece secunde. Îl văzu pe doctor înțepenind. Chiar începea să se gândească la ciudățenia situației, când o siluetă mare, maronie, străbătu ca țâșnind din pușcă cei zece pași de teren deschis dintre copaci și locul unde se afla doctorul și-l prăvăli la pământ.

– Isuse Cristoase ! țipă Barret, sărind drept în picioare.

Îi trecu prin minte să iasă afară, să dea ajutor, dar respinse imediat ideea. La naiba, nici unul dintre cei trei, din aparat, nu avea vreo armă mai mare decât un cuțit de supraviețuire.

Ward dădea din mâini, încercând în zadar să se debaraseze de sinbatant. Barret cuplă microfonul și urlă în el :

– Baza Cercetaș, aici Cercetaș Unu ! Afară e o creatură de-aia și-l atacă pe doctor ! Terminat.

Chiar înainte de-a încheia, Barret își dădu seama că ar fi putut formula mesajul mai explicit.

Răspunsului îi lipsi promptitudinea pe care ar fi trebuit s-o amorseze cuvintele. Gottleib era nelămurit.

– Aici Baza Cercetaș. Ce tot spui ? Terminat.

Barret văzu că Ward încetase să mai miște. Căpitanul încercă să-și clarifice primul mesaj, vorbind rar în microfon. Copilotul și șeful de echipaj, alertați de strigătul său, se uitară și ei prin fereastră, ca vrăjiți de scena ce se petrecea afară.

– Una dintre creaturile alea l-a pus la pământ pe doctor chiar lângă dubă. Cred că Ward e mort.

Aparent, Gottleib avea QI-ul unei musculițe.

– Îți bați joc de mine ?

Căpitanul SIA lăsă microfonul deschis când se adresă colegului său :

– Pete, vezi ce face doctorul acolo. Cei din elicopter spun că este atacat.

Se auzi un pârâit, indicând că microfonul fusese închis, și interveni Lewis, din cealaltă dubă :

– Aici Cercetaș Șase. Ce se petrece afară ? Terminat.

Barret țipă în radio :

– Nu ! Nu ieși.

Dar era prea târziu. Creatura părăsi cadavrul și se îndreptă spre dubă. Barret văzu ușa laterală ce alunecă în lături. Sinbatantul îl atacă pe omul de la SIA înainte ca acesta să pună piciorul jos.

– S-o ștergem naibii de-aici !

Vorbele lui Barret îi smulseră pe copilot și pe șeful de echipaj din starea de spectatori.

Vergil se întinse după lista de verificare de pe măsuța rabatabilă și începu să citească.

– Las-o naibii de listă ! țipă Barret. Generatorul, pe pornit. Combustibil.

În același timp, pilotul puse maneta de admisie pe poziția de start și apăsă pe butonul de pornire. Încet, motorul cu turbină se trezea la viață cu un vuiet crescând. În spate, șeful de echipaj fixă tot echipamentul liber.

Barret supraveghea ridicarea lentă a acului indicator al turometrului. La cincisprezece la sută, elicele se puseră, în cele din urmă, în mișcare. Pentru că folosise stația radio, bateria era descărcată și întregul proces dura ceva mai mult decât în mod normal. Cel puțin un minut, calculă Barret, până să se poată înălța în aer.

În interiorul dubei, Gottleib se răsuci în scaun tocmai când Pete se prăbuși pe podea cu sinbatantul peste el. Sângele îi gâlgâia dintr-o rană de la gât. În vreme ce țipetele lui Pete reverberau de panourile din jur, Gottleib se întinse după MP-5-ul de pe pupitrul transmițătorului. Simțind noua amenințare, sinbatantul sări de pe omul doborât cu o viteză surprinzătoare și se repezi înainte.

Barret auzi bubuitul unei arme semiautomate și un strigăt de moarte în microfonul deschis din dubă. Arma bubui iar și în căști pârâi vocea lui Lewis :

– Ce naiba se-ntâmplă acolo ? Terminat.

Barret comută radioul.

– Am auzit focuri de armă din interiorul dubei. Cred că l-au împușcat.

Totuși, avea să se înalțe de la sol, pentru orice eventualitate.

– Baza Cercetaș, aici e Cercetaș Șase. Raportează. Terminat.

Nici un răspuns.

Patruzeci de secunde de la pornire și putere abia de patruzeci procente. Copilotul puse comutatorul inversorului pe pornit.

– Direct la puterea maximă, vezi indicatoarele ! comandă Barret, ignorând obișnuitele verificări de siguranță.

Șuieratul motorului creștea. Doar zece, poate cincisprezece secunde, cel mult, și urmau să fie în aer. Barret se întrebă de ce nu răspundea omul din dubă.

În ușa dubei apăru sinbatantul, cu un MP-5 în mână. Brațele lungi țineau stângaci patul armei pe lângă corp. Picioarele arcuite erau depărtate într-o replică grotescă a poziției de tragere. Părul maroniu încâlcit îi acoperea corpul, iar de pe maxilarul său proe-

minent picura sânge. Cercetă din ochi luminișul și își opri privirea asupra sursei întregului zgomot.

– Isuse Cristoase ! E și-narmat ! țipă Barret când gloanțele începură să pocnească în plexiglasul de sub el.

Acolo unde gloanțele ricoșau, pe botul aparatului apăreau crăpături mari. Sinbatantul apăsă din nou pe trăgaci, dar arma rămăsese fără muniție. Aruncând jos pistoletul, creatura sprintă către elicopter.

La naiba cu toate cerințele de securitate și posibilitatea de supraîncălzire ! Barret împinse maneta la maximum și trase o mână întreagă de cuplaje. Elicopterul începu să tremure.

Sinbatantul venea la atac, țintind exact punctul în care trăsese. Izbi cu capul și plexiglasul se sfărâmă.

– Preia comenzile ! strigă Barret.

Pilotul își trase iute picioarele de pe pedala rotorului din coadă și scăpă de mâinile ce bâjbâiau orbește, încercând să-l prindă în strânsoarea lor de menghină. Barret văzu cum din rănile de la capul creaturii se prelingea sângele, invadându-i ochii galbeni ce-l aținteau neclintiți.

Copilotul repetă eforturile lui Barret asupra comenzilor și de astă dată aparatul începu să se ridice încet de la sol. Străduindu-se să se agațe de ceva, sinbatantul apucă cu forță pedala din dreapta, făcând ca aparatul să se rotească violent cu coada în direcția respectivă. Vergil apăsă cu disperare pedala din stânga, pentru a contracara efectul, și Barret izbi cu piciorul în mâna creaturii. Lovitura, combinată cu rotirea elicopterului, îl făcu pe sinbatant să slăbească strânsoarea și să-și dea drumul. Un vârf ascuțit din plexiglasul carlingii sparte i se înfipse adânc în brațul stâng.

Barret oftă cu ușurare văzând cum creatura se desprinse de aparat și căzu la pământ de la șase-șapte metri înălțime, rămânând nemișcată. Copilotul recâștigă, în cele din urmă, controlul asupra elicopterului ce se înclinase peste măsură.

Vergil scoase o înjurătură când rotorul din coadă se înfipse într-un copac și se frânse. Nu mai avură nici timp să reacționeze, căci elicopterul se răsturnă și căzu. O lamă a rotorului principal lovi prima pământul, răsucind-o pe cea de-a doua ; aceasta izbi car-

linga, retezându-i în două pe Barret și pe copilot. Izbitura finală îl proiectă în partea din spate a cabinei pe șeful de echipaj.

Zdruncinat în versumful lui, Riley auzi în căști țipetele piloților, apoi liniște. Izbucni vocea colonelului Lewis :

– Baza Cercetaș, aici Șase. Raportează. Terminat. Cercetaș Aer, aici Șase. Raportează. Terminat.

Liniște.

– Încetarea. Toate unitățile de cercetare să se îndrepte spre tabăra de bază. Trebuie să-l lichidăm pe ticălosul ăla. Gata.

Riley își întorsese deja vehiculul și avea să ajungă în tabără într-un minut. Roti țeava automatului de calibru 50 pe un arc de cerc. Ca să fie mai mult decât sigur, reîncărcă arma, scoțând proiectilul de pe țeavă. Ținea arma de mânerul dublu, strângând-o la piept și legănându-se o dată cu vehiculul.

Carter roti volanul, și versumful lunecă într-o curbă strânsă. Riley cercetă rapid cu privirea vârful înălțimii ce-i apăru înainte, urmărind cu vârful țevii arcul pe care-l parcurse din ochi. Văzu elicopterul răsturnat pe-o parte la marginea luminișului ; destul de surprinzător, dar nu era în flăcări. Riley cercetă restul versantului. Nici urmă de sinbatanți.

– Îndreaptă-te spre elicopter ! ordonă Riley.

Carter conduse într-acolo.

– Treci la cincizeci !.

Carter îi luă locul ; Riley sări afară și alergă spre elicopter. Simți mirosul combustibilului ce se scurgea și știu că peste câteva secunde probabil că epava avea să sară în aer. Aruncă o privire în ceea ce mai rămăsese din carlingă. Doar un amestec de sânge, carne, plexiglas și aparatură.

Riley ocoli spre partea laterală. Ușa compartimentului pentru marfă se înțepenise. Deschise capacul micului compartiment ce adăpostea dispozitivul de acționare a ieșirii de avarie și trase de manetă ; plexiglasul ferestrei laterale sări afară. Riley se strecură înăuntru și-l apucă pe șeful de echipaj, săltându-l peste marginea ferestrei. Urmă și el corpul inert, apoi își aruncă pe după umăr un

braț al rănitului și o luă la fugă exact în momentul în care elicopterul izbucni în flăcări.

Riley așeză rănitul pe bancheta din spate a versumfului și-i făcu o examinare rapidă. Omul respira și nu sângera, în afara câtorva zgârieturi. Avea să supraviețuiască o vreme, fără îngrijiri speciale.

Riley îl înlocui pe Carter la postul de trăgător și-și puse căștile. Cu coada ochiului, zări în alt versumf pătrunzând în luminiș. Riley își roti mâna dreaptă deasupra capului, arătă spre ochi, apoi făcu semn ca vehiculul – cu Doc Seay în turelă – s-o ia spre stânga și să preia securitatea acolo.

O siluetă maronie apăru în stânga câmpului vizual al lui Riley, împleticindu-se spre dubă. Riley apăsă pe trăgaci și cincizeciul bubui. După primele proiectile scurte, Riley înălță tirul, dar sinbatantul dispăru, la adăpostul dubei. Riley dădu drumul trăgaciului.

– Ranger Trei, îl vezi ? Terminat.

– Nu. Terminat.

Riley știa că Doc Seay ar fi văzut creatura dacă aceasta s-ar fi îndreptat spre liziera pădurii. Comută pe interfon.

– John, ia-o spre dreapta, să putem vedea partea opusă a dubei.

Versumful se deplasă aproape la pas. Riley orientă arma spre dubă și așteptă să vadă creatura adăpostindu-se dedesubt sau ghemuită de cealaltă parte.

Riley zări acum un alt trup care zăcea aproape de linia copacilor. Îi intră apoi în câmpul vizual ușa laterală a dubei, căscându-se larg.

– Oprește aici !

Între poziția sa și cea a lui Doc Seay, Riley știa că duba era complet acoperită. Mai era doar un singur loc în care se putea afla sinbatantul.

Riley trecu pe radio.

– Către toate stațiile. Aici Ranger Unu. Elicopterul este la pământ, în flăcări. Pilotul și copilotul morți. Se vede un corp zăcând lângă Baza Cercetaș. Sinbatantul s-a ascuns în dubă. Terminat.

– Aici Cercetaș Șase. Așteaptă până ajung eu. Sunt acolo cam în cinci minute.

În luminiș pătrunse versumful lui Philips. Riley îi indică șoferului să ocupe poziție la dreapta sa.

Un urlet înspăimântător izbucni prin ușa deschisă a dubei, străbătând prin aerul umed. Riley îl mai auzise o dată. Urletul se repetă. Îl prinseseră pe sinbatant și nu mai era nici o grabă să înainteze. Riley verifică unde se afla cel de-al patrulea versumf.

– Ranger Doi, aici e Unu. Ce TES[1] ai la Baza Cercetaș ? Terminat.

La bordul lui Ranger Doi, sergentul șef Joe Knutz evita ramurile joase ale copacilor, încercând să-și ferească țeava armei automate, de calibru 50, să nu agațe. Erau la mai puțin de patru sute de metri depărtare de locul taberei. Activă radioul pentru a răspunde întrebării lui Riley.

– Ajung acolo în două mici. Terminat.

– Perfect. Terminat.

Ranger Doi luă o curbă pe potecă. Roțile din stânga ale versumfului pierdură contactul ferm cu solul și vehiculul alunecă lateral, izbindu-se cu ușa șoferului de un copac.

Knutz trase o înjurătură prin deschizătura turelei, în vreme ce Antricot ambala roțile prin mocirlă :

– Cuplează-i dracu' toate patru roțile !

Antricot lăsă o clipă accelerația și strigă la rândul lui :

– Sunt cuplate, Cap ! Ne-am înțepenit.

Knutz își scoase căștile și sări afară prin turelă, ca să împingă vehiculul.

Pe înălțime, Riley îl chemă pe Seay prin radio.

– Ranger Trei, se vede vreo mișcare la trupul ăla de lângă dubă ? Terminat.

Nu avea de gând să trimită pe nimeni să se ducă pe jos atât de aproape de dubă.

– Nu. Am verificat cu binoclul. E doctorul Ward și pare mort de-a binelea. Terminat.

– S-a făcut. Pauză. Cercetaș Șase, aici...

---

[1] Timpul Estimat pentru Sosire (n. tr.).

Riley se opri când un alt urlet spintecă aerul. Acesta nu venea din direcția dubei, ci dinspre vest. Ascultă câteva clipe, fără să bage în seamă bolboroseala ce se auzea în căști, dar urletul nu se repetă.

– Ranger Patru, vreau să te deplasezi și să acoperi flancul vestic, spre pădure. Se pare că se mai îndreaptă unul încoace. Terminat.

– Perfect.

– Cercetaș Șase, aici e Ranger Unu. Terminat.

– Aici e Șase. Terminat.

– Câți oameni se aflau în dubă ? Terminat.

– Doi oameni de-ai mei și doctorul Ward. Terminat.

Asta însemna că doi oameni, probabil tot atât de morți, se aflau încă în interiorul vehiculului. Riley ar fi vrut ca Lewis să ajungă aici cât mai repede, să se poată ocupa de animalul din dubă. Presupunea că duba SIA avea probleme cu deplasarea pe vremea asta umedă. Și unde era Ranger Doi ?

Knutz aluneca în noroi, încercând să împingă, în vreme ce motorul versumfului schelălăia, învârtind roțile în gol. Sergentul șef al echipei izbi cu pumnul în tabla capotei din spate, pentru a-i atrage șoferului atenția. Antricot scoase capul pe fereastră.

– Balansează-te ! Dă înainte și înapoi în reprize scurte ! țipă Knutz.

Sergentul-șef își propti umărul în partea din spate a versumfului și împinse înainte, în timp ce Antricot accelera. Piciorul stâng îi alunecă și Knutz căzu în noroi exact în momentul în care Antricot schimbă viteza. Versumful se deplasă puțin înapoi, făcându-l pe Knutz să scoată un strigăt atunci când partea de jos a barei de protecție din spate îi țintui piciorul în pământul ud.

– Oprește ! Oprește ! țipă Knutz, strecurând, totodată, o lopată în noroi și încercând să-și tragă piciorul de sub vehicul. Probabil că Antricot îl auzise, deoarece stinse motorul. În liniștea ce se lăsase, Antricot auzi vorbele lui Knutz, care articula cu greutate :

– N-o mișca. Cred că mi-am rupt piciorul.

Un urlet izbucni aproape deasupra lor și Knutz întoarse capul. În mijlocul drumului, la mai puțin de zece pași, stătea un sinbatant,

privindu-l țintă. Cei doi își încrucișară privirile aproape trei secunde. Apoi, sinbatantul se urni din loc.

Riley auzi iar urletele. Celălalt era al naibii de aproape. Duba lui Lewis urcă pe colină și se opri la vreo trei metri în stânga lui.

Colonelul ieși afară și se repezi spre Riley.

– E încă înăuntru ?

Riley încuviință din cap.

– Deschide focul !

– Dar oamenii dumneavoastră dinăuntru ?

– Am zis să deschizi focul, domnule !

Riley știa că oamenii aflați în interiorul dubei erau mai mult ca sigur morți. Cuplă radioul pe transmisie.

– Aici Ranger Unu. Am să deschid focul asupra dubei. Să nu mai tragă nimeni dacă animalul nu încearcă să fugă. Terminat.

– Trei, perfect.

– Patru, perfect.

Riley lăsă comutatorul și se asigură că are o priză bună pe automat. Îndreptă țeava armei asupra deschizăturii ușii și apăsă pe trăgaci. Primele gloanțe zburară direct în ușa dubei.

Riley ținu trăgaciul apăsat în timp ce plimba șirul gloanțelor de la dreapta la stânga, zdrobind partea laterală a dubei. Proiectilele de 12 mm diametru găureau foaia metalică, făcând duba să joace pe suspensii.

Sinbatantul țâșni afară pe ușa pasagerului, din față, și o luă la goană spre pădure. Riley ridică degetul de pe trăgaci când roti țeava armei în urmărirea lui. Creatura țipa și se mișca mai încet decât se așteptase Riley. Mai avea vreo zece metri până la linia copacilor.

– Doboară-l ! Doboară-l ! urlă Lewis.

Oamenii colonelului se desfășurară și porniră să fugărească sinbatantul. Riley trase pe deasupra capetelor lor, forțându-i să se lase în jos. Primele proiectile au fost prea scurte, dar Riley le ajustă traiectoria, îndreptându-le spre creatura care fugea. Sinbatantul zbură lateral ca o păpușă de cârpă când gloanțele cămășuite cu oțel i se implântară în trup. Riley dădu drumul trăgaciului. Oamenii de la SIA se repeziră spre corp.

– La nord ! Spre Nord !

Riley recunoscu vocea lui Philips în căști și se răsuci să privească în direcția indicată. Cel de-al doilea sinbatant probabil că ocolise tabăra, evitând sectorul defensiv al lui Philips.

Riley văzu că sinbatantul căra ceva, apropiindu-se de trupul tovarășului său. Roti cincizeciul în poziție de tragere, dar nu apăsă pe trăgaci, deoarece oamenii de la SIA intraseră în linia sa de foc. Unul dintre ei slobozi o rafală puternică dintr-un MP-5. Sinbatantul se opri, ridică un M-16 și răspunse cu o rafală prelungită. Doi dintre oamenii de la SIA se prăbușiră, iar ceilalți se aruncau în noroi.

Riley rămase încremenit de scena la care tocmai asistase. Sinbatantul se retrase spre pădure și se făcu nevăzut.

Capitolul 12

Locul Dintre Lacuri
3:12 p.m.

– După el ! ordonă colonelul Lewis.

Riley îl privi de la înălțimea turelei versumfului.

– Nu, domnule.

Riley comută radioul.

– Ranger Doi, aici e Unu. Terminat. Așteptă câteva secunde. Ranger Doi, aici e Unu. Dacă mă auzi, întrerupe de două ori legătura. Terminat.

Fâșâitul grav al radioului continuă netulburat. Nimic.

Riley se uită la celelalte două vehicule ale sale. Doc Seay se apropiase cu versumful de oamenii de la SIA și acum cerceta cadavrele, în timp ce Caruso stătea pe post de trăgător, cu cincizeciul îndreptat spre pădure, unde dispăruse sinbatantul înarmat. Philips își deplasase vehiculul spre linia copacilor, oferind și el protecție. Riley simți o greutate în piept când încercă să cântărească în minte diferite moduri de a acționa. Se hotărî rapid și sări afară din vehicul, lăsându-l pe Carter în locul său la armă.

Colonelul Lewis se propti în fața lui Riley în momentul în care acesta puse piciorul pe pământ.

– Îți ordon să urmărești sinbatantul ăla, domnu' !

Riley îl privi în ochi.

– Nu, domnule. N-o să urmăresc chestia aia până ce nu știu exact cu ce anume am de-a face. M-ați mințit de la bun început și ați continuat să mă mințiți. În clipa de față, pentru mine, nu mai aveți nici o credibilitate ca ofițer.

Riley îl dădu la o parte din calea sa și se îndreptă spre Doc Seay, cu Lewis ținându-se după el.

– Cum se simt ?

Seay se ridică încet și clătină din cap.

– Morți, amândoi.

– Ai grijă de șeful de echipaj al elicopterului.

Riley i se adresă lui Lewis :

– Încă doi. Chestiile alea au provocat moartea a unsprezece oameni – de care știu eu. Nu știu dacă nu mai sunt și alții despre care nu ne-ați informat. Îmi lipsesc și mie doi oameni și s-ar putea ca de-acolo să fi avut sinbatantul M-16-le. Caz în care, doi dintre oamenii mei sunt, probabil, morți.

Riley se întoarse spre oamenii din echipa sa.

– Bob, ia-ți vehiculul și încearcă să dai de Knutz. Verifică drumurile dinspre sud-vest care duc încoace. Ai grijă. Chestiile alea sunt de-acum înarmate. Dă-mi semnale radio de control la fiecare cinci minute.

– S-a-nțeles, șefu'.

Philips sări la bordul versumfului și dispăru printre copaci. Riley se depărtă de cadavre și de colonelul Lewis. Băgă capul pe ușa dubei. Gloanțele automatului său spulberaseră interiorul. Trupurile celor doi oameni de la SIA nu fuseseră nici ele cruțate, gloanțele și rănile provocate de sinbatant transformându-le în niște cadavre aproape de nerecunoscut. Povestea era confirmată de pistoletul MP-5 golit, ce zăcea în noroi, și de cartușele de 9 mm din alamă de pe podeaua dubei și din murdăria de-afară.

Lipăind cu bocancii prin noroi, Riley se îndreptă spre locul unde zăcea cadavrul lui Ward. Ochii doctorului erau ațintiți în gol, spre lumină, în ploaia fină. Avea beregata sfâșiată. Riley nu simți nici o milă.

Riley o luă spre versumful lui Doc Seay. Situația șefului de echipaj de pe bancheta din spate se stabilizase. Omul era semiconștient și suporta în mod vădit o durere chinuitoare.

– Cum se simte ? îl întrebă Riley pe Doc Seay.

– Câteva fracturi minore. Nimic foarte grav. Cu piciorul stă mai rău, dar i l-au băgat în atele. Trebuie să-l ducem la post, să-i facă o radiografie, ca să-i pună la loc oasele rupte.

Riley se uită la ceas, apoi se apropie de Lewis, care-și supraveghea oamenii în vreme ce vârau cadavrul sinbatantului într-un sac special. Pe Riley îl dezgustă faptul că acordau cea mai mare prioritate rămășițelor creaturii, pe când trupurile oamenilor zăceau încă în mocirlă.

Înainte ca oamenii de la SIA să tragă fermoarul, Riley îi împinse deoparte și desfăcu marginile sacului, să se uite la creatură. Ceea ce văzu îl șocă. Avea un aspect mai degrabă uman decât de maimuță, ca și cum un om ar fi căpătat trăsături simiene. Din botul proeminent ieșeau niște colți lungi, dar, altfel, forma capului era umană, cu o frunte înaltă, sugerând inteligență. Ochii aveau irisul galben și, chiar și în moarte, vorbeau de ceva mai mult decât de o șiretenie animală. Avea corpul acoperit cu un păr fin, de culoare maronie. Mâinile erau în întregime omenești, cu doar câteva fire aspre de păr pe dos.

Privirea lui Riley alunecă de-a lungul corpului. Creatura avea o coadă puternică și picioarele musculoase curbate. Degetele mari de la picioare erau mai lungi decât ale omului și păreau în stare să apuce.

Peste umărul stâng al creaturii se vedea petrecută o legătură grosolană, făcută din fâșii de țesătură. Riley desfăcu nodul și se uită înăuntru. Conținea mai multe bisturie și ferăstraie medicale. Măcar acum știa cum fuseseră îndepărtate zgărzile și ce anume făcuse tăieturile netede de pe unele dintre cadavre. Nici urmă de raniță.

Felul în care sinbatantul folosise arma indica atât inteligență, cât și antrenament. Riley simți un fior rece gândindu-se la implicațiile celor recent descoperite. Nu era de mirare că doctor Merrit spusese „așa-zisele" maimuțe. Ce erau creaturile astea ?

Riley ridică privirea spre Lewis, luptându-se să-și stăpânească furia și să facă față problemelor imediate.

– Domnule, trebuie să-l trimitem pe șeful de echipaj al elicopterului la spital, la Fort Campbell.

Lewis își umezi buzele.

– Este într-o stare critică ?

– Nu, domnule. Doar fractură la picior, însă noi nu mai avem cu ce să-l ajutăm.

– Nu putem transporta pe nimeni până ce nu primesc instrucțiuni de la Washington despre felul în care să rezolv lucrurile pe-aici.

Riley nu se lăsă impresionat, dar își ținu gura. Lewis era băiat de mingi. Se afla într-un moment de pierdere a controlului. Prioritatea numărul unu a lui Riley era să-i găsească pe Knutz și pe Antricot, și-l trimisese pe Bob Philips să se ocupe de asta. Se întoarse la versumful său pentru a trece la cea de-a doua prioritate.

Carter cuplase antena vehiculului la stația radio portabilă PRC-70 ca să recepționeze mesajul de după-amiază de la Powers. Carter tocmai terminase de transcris de pe DDM grupurile de șase litere.

Riley se așeză pe locul șoferului, bucuros să nu mai stea în ploaie.

– Ai recepția ?

Carter îi dădu o foaie de hârtie.

Riley arătă spre radioul cu ultrascurte.

– Ceva de la Ranger Doi sau Patru ?

Carter răspunse negativ.

– Nimic de la Doi. Am încercat să-i contactez din două în două minute. Poate că li s-a defectat radioul. Am primit un rapsit de la Philips. Încă nimic.

Riley simți cum i se accentuează greutatea din stomac.

Carter îl privi.

– Ce crezi că i s-a întâmplat lui Knutz, șefu' ?

Riley arătă în direcția oamenilor morți, de la SIA.

– Păi, M-16-le pe care-l avea chestia aia era de undeva. Am așa o presimțire că ar putea să fi fost al lui Knutz sau al lui Antricot.

De fapt, Riley nu prea se îndoia de faptul că Antricot și Knutz erau morți. Întreaga operațiune se dusese de râpă într-un interval de numai zece minute, și asta numai fiindcă nu li se spusese adevărul. Era clar că îi proiectaseră și antrenaseră pe sinbatanți să fie mai mult decât animale de povară. Teama lui Riley pentru oamenii săi egala dezgustul resimțit pentru colonelul Lewis și doctorul Ward, împreună cu tot ce reprezentau ei.

Riley preluă foaia ce conținea POS-ul și-o decodifică rapid. Era evident că Powers o contactase pe Kate și obținuse informațiile cerute.

ZERO DOI XXX
FOB TREI XXX
LABORATORUL DE INGINERIE BIOTEHNOLOGICA
LUCREAZA CONTRACT PENTAGON XXX
PROIECT NECUNOSCUT DAR IN DOMENIUL
INGINERIEI GENETICE XXX
EXTREM DE SECRET XXX
WARD EXPERT IN HORMONI DE CRESTERE ȘI
INGINERIE GENETICA XXX
MERRIT SPECIALIST IN RECOMBINAREA ADN XXX
HOSSEY ZICE SA CERI AJUTOR LA NEVOIE XXX
STIE CAT MINE XXX
ALTCEVA NIMIC XXX
INCERC SA AFLU MAI MULTE XXX
AI GRIJA XXX
COMPADRE

Prea puțin și prea târziu. Riley spera că nici Kate, nici cel care-i transmisese informațiile acestea nu se expuseseră pentru a le obține. Faptul că Hossey cunoștea conținutul mesajelor era periculos pentru Kate, dar Riley nu-și făcea griji peste măsură din pricina asta. Colonelul Hossey fusese comandantul Detașamentului de

Forțe Speciale din Coreea (DET-C) când Riley executase misiunea Dragonul Sim în China, în urmă cu trei ani. Hossey rămăsese alături de echipa lui Riley și atunci când toți ceilalți o abandonaseră. Riley era dispus să aibă acum încredere în el.

Riley se lăsă înapoi pe locul din turelă, în spatele cincizeciului, și se gândi la ce avea să facă în continuare. Întreaga poveste îl scârbea. Nu se îndoia că acele creaturi fuseseră proiectate de Pentagon pentru a ataca și a ucide. Felul în care se întorseseră la această tabără indica un dezvoltat simț tactic. Își contraatacaseră urmăritorii în cel mai vulnerabil punct și aproape că reușiseră să-i lichideze pe cei ce rămăseseră aici, cu prețul pierderii doar a unuia dintre ei. Folosirea automatului M-16, a uneltelor, a sacului de echipament – toate erau extrem de tulburătoare.

Riley se simțea istovit și dezamăgit, pe cale de a-și pierde încrederea în Guvernul și în Armata Statelor Unite. Asta era cea de-a treia oară când executa misiuni secrete în care muriseră oameni. Și ce se obținuse ? Misiunea din China, din 1989, nu-și atinsese scopul, după cât putea spune Riley urmărind știrile pe parcursul anilor. Raidurile în Columbia loviseră scurt cartelul, dar comerțul cu droguri părea înfloritor și nu avusese loc nici o acțiune care să susțină acel efort. Iar acum se pierduse controlul asupra unui experiment militar despre care la început nici nu bănuise că se desfășura ; era, probabil, ilegal și, mai mult ca sigur, imoral.

La ce bun toate aceste morți ? Riley înțelegea ca soldații să moară și necesitatea de a acoperi acest lucru din rațiuni de securitate – deși, vai lor –, dar moartea civililor era cu totul altceva. Știa însă ce avea să se întâmple : o mulțime de mușamalizări și denigrări în cercuri secrete în legătură cu acest incident, după care lucrurile urmau să meargă înainte.

Îi văzu pe oamenii de la SIA înfășurând cadavrul lui Ward. Moartea doctorului avea să fie foarte convenabilă pentru cei implicați. Pe mort îl puteau arăta toți cu degetul.

Riley își dădu seama că se săturase până peste cap de acest gen de operațiuni. Nu era convins că voia să mai joace acest joc.

De fapt, nimic nu mai conta acum, cu trei dintre sinbatanți încă liberi.

Difuzorul stației radio pe unde ultrascurte reînvie.

– Ranger Unu, aici e Patru. Terminat.

Riley smulse microfonul.

– Aici Unu.

– L-am găsit pe Ranger Doi. Morți, amândoi. Le lipsesc automatele M-16. Terminat.

Riley închise ochii și se lăsă pe marginea din spate a turelei.

– Adu-i la Baza Cercetaș. Gata.

Lăsă microfonul să-i alunece din mână.

3:27 p.m.

Din duba rămasă, Lewis stabilise, în cele din urmă, legătura satelit, prin intermediul liniei sigure, cu generalul Trollers. Se hotărî să livreze întreaga informație într-un singur calup și să-l lase pe Trollers să aleagă.

– Am lichidat unul dintre sinbatanți, domnule. Doctorul Ward a fost ucis anterior. Am pierdut și patru oameni. Unul dintre elicopterele de la Campbell s-a prăbușit, iar pilotul și copilotul au fost uciși. Șeful de echipaj a fost rănit, dar acum starea lui e staționară. Forțele Speciale au pierdut doi oameni.

Urmă o pauză lungă.

– Și ceilalți trei sinbatanți ?

– Nu știu, domnule. Unul dintre ei se afla aici și a scăpat, așa că nu pot fi prea departe.

– O să reușești să le dai de urmă ?

Lewis își roti ochii. Generalul vorbea despre căutarea celor trei animale într-o zonă atât de întinsă, de parcă ar fi căutat acul în carul cu fân, doar că în cazul acesta acul știa să se întoarcă, să-l înțepe pe cel care-l căuta și apoi să dispară iar.

– Domnule, sinbatanții au acum arme... cel puțin două M-16, de care știm noi. Aici este război. Se impune să închidem parcul.

– Trebuie să dau o raită pe la Bătrânul.

Lewis se uită la ceasul de pe peretele dubei.

– Domnule, avem nevoie de ajutor imediat.

– Am să pun lucrurile în mișcare. Gata.

Lewis aruncă microfonul dezgustat, lăsându-l să se legene la capătul firului, peste marginea consolei.

3:52 p.m.

Grosul Forțelor Unioniste și Confederate sosi pe parcursul zilei. Mai bine de opt sute de entuziaști ai Războiului Civil se îngrămădeau acum pe terenul situat la vest de Tabăra de Călărie, curățând echipament, hrănind cai și depănând povești. Din cei opt sute, șaptezeci erau călare ; restul urmau să lupte ca infanteriști sau ca artileriști. Cel mai tânăr participant era un tobosar de opt ani, de pe Eighth Street, din New York. Cel mai bătrân era comandantul onorific al Regimentului 6 Michigan, în vârstă de nouăzeci și unu de ani.

Peste opt minute, aveau să se strângă sub diversele steaguri de luptă ; cei în albastru spre capătul nordic al pajiștii principale, iar cei în cenușiu, simbolic, spre capătul sudic. După paradă, cele două grupuri aveau să petreacă seara pregătind lupta simulată care începea a doua zi. Unele unități urmau să pornească încă din noaptea asta, pentru a-și ocupa pozițiile de luptă.

În mijlocul albaștrilor se aflau și frații Sattler. Aproape că uitaseră evenimentele din noaptea trecută, deși Louis era puțin îngrijorat de mohoreala lui Jeremiah. În curând însă începea reconstituirea, și Louis era încrezător că asta o să-l smulgă pe fratele său din starea de teamă în care se aflase toată ziua.

Cu puțin timp în urmă, dinspre est răzbătuse ecoul slab al unor împușcături. Louis se întrebă dacă zgomotul împușcăturilor de la Fort Campbell se auzea atât de departe. El nu credea așa ceva, dar nu găsea altă explicație pentru focurile de armă automată pe care le percepuse. Uită repede de asta, când se dădu ordinul de încolonare în formație.

Fort Campbell
3:56 p.m.

Powers se mai uită o dată la mesaj, pregătindu-se pentru furtuna ce avea să urmeze.

ZERO TREI DOA SASE OPT DOI XXX
RAPSIT XXX
IN TOTAL TREISPREZECE MORTI MILITARI
SI CIVILI XXX
KNUTZ ȘI TROY MORTI XXX
MAIMUȚELE SUNT CREATURI MODIFICATE
GENETIC NUMITE SINBATANTI XXX
SINBATANTII INARMATI SI POT FOLOSI ARMELE XXX
UN SINBATANT UCIS TREI INCA LIBERI XXX
NE TREBUIE AJUTOR XXX
SUPRAVEGHEM UNDE ULTRASCURTE
PE TREI SASE ZERO ZERO XX
TREI SASE ZERO ZERO XXX
INFORMEAZA COMANDANTUL GRUPULUI DE
SITUATIE XXX
AMIGO XXX

Lui Powers nu-i venea să creadă ceea ce de-abia terminase de citit. Formă numărul de la biroul colonelului Hossey și cineva ridică receptorul după primul apel.

Capitolul 13

Locul Dintre Lacuri
4:00 p.m.

Cadavrul lui Knutz și al lui Antricot zăceau pe bancheta din spate a versumfului lor, pline de noroi și de sânge. Knutz avea beregata tăiată perfect. Antricot, mai luptase în mod sigur. În afară de beregată, el avea spintecate fața și brațele. Pistolul lui Knutz se afla încă în teaca de la subsuoară, indicând faptul că fusese luat prin surprindere. Teaca lui Antricot era goală.

– Knutz a fost prins sub vehicul, explică Bob Philips. Era înțepenit în noroi și Top trebuie să se fi dus la spate, ca să încerce să-l împingă și să-l scoată. A fost nevoie să-l ridicăm pe Knutz cu cricul. Antricot zăcea lângă ușa șoferului.

Philips dădu la iveală un Beretta de 9 mm.

– Pistolul lui era alături, în noroi. Nici un foc tras.

Riley luă în tăcere pistolul și-l înghesui în buzunarul cel mare al combinezonului.

– Amândouă automatele M-16 dispăruseră, ca și HTG-urile.

– Acoperă-i ! ordonă Riley. Trovinsky, vreau să deplasezi versumfiul ca să protejezi accesul dinspre est și să-i manevrezi cincizeciul.

– Da, domnule.

– Bob, vreau ca tu să acoperi sudul.

– S-a-nțeles, șefu'.

Ploaia se oprise, în cele din urmă, făcând loc unei ceți umede. Riley se îndreptă spre duba în care era ascuns Lewis. Trase ușa în lături, fără să bată, și pași înăuntru.

Lewis, care vorbea la telefon, ridică privirea. Avea chipul răvășit.

– Te sun eu iarăși, peste câteva minute.

Puse receptorul în furcă.

– Domnule Riley, îmi cer scuze pentru cele întâmplate. Regret imens pierderea oamenilor dumitale.

Riley se așeză și-și puse M-16-le pe genunchi. Îl privi pe Lewis un minut lung. Ceilalți oameni din dubă erau foarte tăcuți. Freeman se făcuse mic într-un colț, încercând să nu fie băgat în seamă, lucru dificil pentru un bărbat de talia sa.

Când Riley vorbi, întreaga emoție îi răzbătu din voce :

– Spuneți-mi acum adevărul. Ce sunt lucrurile alea ?

Lewis se frecă la ochi.

– Adevărul este că nu știu ce sunt sinbatanții și de ce sunt în stare. Ridică o mână pentru a preîntâmpina izbucnirea lui Riley. Nu, ascultă-mă. Habar n-au. Probabil că unica persoană în viață care știe este doctor Merrit și am chemat-o încoace, să ne explice. Pot să-ți relatez ce *presupun* că urmau să facă și ce ne-a raportat doctorul Ward că sunt în stare. Dar în rest, ești la fel de informat ca și mine.

– Ceea ce ți-am spus mai devreme a fost în cea mai mare parte adevărat. Sinbatanții sunt creaturi modificate genetic, proiectate să fie soldați. Dar nu numai cărători de echipamente. Urmau ca ei să fie infanteriști. Luptători corp-la-corp. Unii de care să te poți debarasa fără să-ți pese. Unii cărora să le putem da o armă, să-i trimitem să lupte și pentru care să nu avem reclamații din partea publicului când sunt uciși. Mai mult decât atât, erau proiectați să fie chiar mai buni decât infanteristul actual. Mai agresivi. Mai puternici. Mai rapizi. Mai adaptabili la condiții grele de mediu.

Era un proiect cu bătaie lungă. Ai văzut ce pot face acum. În câțiva ani ar fi fost și mai buni.

Riley interveni :

– Dar cu armele cum e ? Unde-au învățat să le folosească ?

– La laborator. Am trimis acolo câțiva tipi din forțele paramilitare, să lucreze cu ei. Știu că Ward i-a dus pe dealurile de la Fort Campbell de vreo două ori.

– Cum controlau animalele ca să le poată scoate afară ?

– Ward le droga permanent, făcându-le mai docile. De-abia am aflat și noi asta. Sinbatanții n-au ieșit decât de două ori și erau la un nivel rudimentar în mânuirea armelor.

– Ce alt antrenament au mai primit ?

– Asta este. Intenția inițială a fost să-i facem, pur și simplu, să tragă cu arma, cu o oarecare precizie.

– Asta au învățat, recunoscu Riley sarcastic. Se pricep să reîncarce ?

Lewis ridică din umeri.

– După câte știu eu, pot ținti și apăsa pe trăgaci. Asta-i tot. Dacă mai e ceva, o să-ți spună Merrit, când ajunge aici.

– De ce nu m-ați pus la curent mai dinainte cu această capacitate a lor de a mânui arma ?

– *N-au avut* arme până ce nu le-au luat de la oamenii dumitale, răspunse Lewis slab.

– Oamenii dumneavoastră din duba de-aici au fost uciși cu propriile lor arme, îi aminti Riley. Asupra elicopterului s-a tras cu un MP-5 pe care l-am găsit aruncat afară. L-ați auzit pe pilot strigând că acea creatură era înarmată.

Riley clătină din cap. A încerca să discute lucrurile deja întâmplate părea inutil.

Prin pereții dubei pătrunse zgomotul unui elicopter ce se apropia.

– Trebuie să fie doctor Merrit.

Lewis se ridică în picioare.

– Poți să afli tot ceea ce te mai interesează direct de la ea.

Fort Campbell
4:00 p.m.

Alarma pentru Grupul 5 de Forțe Speciale începu în biroul colonelului Hossey. Trecu la comandanții de batalion, care, la rândul lor, îi convocară pe comandanții de companie. Comandanții de companie își înștiințară sergenții-majori și câte cinci conducători de echipă. Conducătorii de echipă trecură consemnul sergenților șefi ai echipelor.

Sunt trei batalioane în Grupul 5, trei companii în fiecare batalion, cinci echipe în fiecare companie, plus unități de servicii și ajutătoare : aproape o mie de bărbați și de femei cărora li s-a spus totul. Pe la 4:15 p.m., camerele de armament erau deschise și versumfurile scoase afară.

Soldații Grupului 5 erau obișnuiți cu alarmele, dar una de vineri după-amiaza care să cuprindă tot grupul trecea drept ceva neobișnuit. Alarmele erau declanșate de obicei în primele ore ale dimineții, datorită unei stranii teorii conform căreia toate situațiile de criză se produceau la orele 4 a.m. Ultima oară când își amintea cineva să fi fost alertat întregul grup fusese cu ocazia alarmei inițiale pentru criza din Golful Persic. Dar atunci, după alarmă, durase aproape o lună până să fie adus tot grupul, din cauza capacității limitate de transport aerian.

În după-amiaza aceasta însă lucrurile se petrecuseră altfel. Unicul cuvânt pe filiera comenzilor a impus ca oamenii să se echipeze și echipele să fie pregătite de deplasare cu vehicule de teren, închise și încărcate. Nici o vorbă despre vreo deplasare spre aeroport sau despre aparate de zbor care ar fi urmat să vină.

Satisfăcut că propria-i unitate se pregătea de acțiune, Hossey trecu acum la cea mai dificilă treabă pe care o avea de rezolvat. Îl sunase deja pe șeful de personal al postului și stabilise o întâlnire pentru ora 4:10 p.m. cu comandantul, generalul-maior Williams, la Cartierul General de la Fort Campbell. Când șoferul îl lăsă în fața clădirii vechi, din perioada celui de-al doilea război mondial, Hossey încercă să-și imagineze cel mai bun mod de a-i prezenta problema.

– Domnule, colonelul Hossey raportează !

Williams purta un costum de camuflaj și stătea la biroul său masiv.

– Bună ziua, Karl. Ia loc.

Așteptă până ce colonelul comandant al Beretelor Verzi se așeză.

– Acum poate-mi spui care-i situația aia de criză.

Cât putu de calm, Hossey începu cu trimiterea în teren a echipei, ieri, la porunca SIA. Când termină, Williams încuviință din cap.

– E-n regulă. Dar asta ce are de-a face acum ?

Hossey se lansă atunci în succesiunea evenimentelor descrise de Riley în mesajele sale, încheind cu poziția actuală a echipei 682 în Locul Dintre Lacuri, cu descoperirea elicopterului prăbușit, cu moartea lui Knutz și a lui Antricot și cu faptul că trei dintre creaturi se aflau încă în libertate.

William îl privi îndelung pe Hossey, cu asprime.

– Și vrei să cred chestia asta ? Maimuțe ucigașe, care bântuie omorând lumea ?

– Doi erau oamenii mei, replică Hossey. Eu cred.

William se încruntă.

– Dar maimuțe care să folosească arme ?

– Maimuțe modificate, domnule. Nu știm ce li s-a făcut în laboratorul ăla. Puteți verifica faptul că alarma a fost dată aici telefonic de SIA, ieri-dimineață.

William începu să bată darabana cu degetele pe birou, adunându-și gândurile.

– Îți dai seama, desigur, că omul tău a încălcat secretul și că tu însuți l-ai încălcat spunându-mi mie toate astea ?

– Da, domnule.

Williams apăsă pe butonul interfonului.

– Mary, fă-mi legătura cu generalul Trollers, de la SIA, pe linia de siguranță, prin interfon.

– Da, domnule.

Așteptară cincisprezece secunde, după care telefonul sună.

– 4 602. Linia nu este sigură.

Williams se întinse și apăsă un buton de pe aparatul său.

– Treci pe circuitul de siguranță, te rog.

Se auzi un fâșâit la celălalt capăt al firului.

– Asigurat.

– Aici generalul Williams, sun de la Fort Campbell. Trebuie să vorbesc cu generalul Trollers.

– Stați o clipă, domnule.

După aproape jumătate de minut, se auzi o voce gravă :

– Trollers la telefon.

– Domnule general Trollers, sunt generalul Williams, de la Fort Campbell. Am aici o problemă și am de gând s-o rezolv cu sau fără ajutorul dumneavoastră.

Clarksville, Tennessee
3:04 p.m.

– Nu mă atinge ! țipă Emma Plunket, vârându-și capul între umeri.

Pumnul soțului ei izbi peretele la vreo șapte-opt centimetri de capul Emmei, lăsând o adâncitură în peretele rulotei. Emma reacționă cu o viteză remarcabilă pentru o femeie înaltă de un metru optzeci și cu o greutate de aproape o sută de kilograme. Fentă spre dreapta, apoi o zbughi prin stânga. După opt pahare de Milwaukee's Best, Billy Joe era ceva mai lent decât în mod normal și Emma reuși să iasă din rulotă, trântind ușa de plasă în urma ei.

– Mișcă-ți curu-ncoace, curvă împuțită ! urlă Billy Joe, smulgând ușa din țâțâni și năvălind afară, în parcare, exact la timp ca să vadă aprinzându-se stopurile din spate ale camionetei sale Ford, model '75, când Emma intră scârțâind pe Route 41A, aproape ștergând o mașină ce venea din sens invers.

Billy Joe era de-a dreptul livid. Nu numai că-i luase camioneta, dar nici nu apucase încă să mănânce de seară, și pe plită nu se găsea nimic. De fapt, gândindu-se acum, așa începuse cearta. Se întorsese și el acasă după ce câștigase un prăpădit de salariu de zilier, ca s-o găsească pe netrebnica asta de curvă în fața televizo-

rului, fără nici o amărâtă de mâncare pe aragaz, ba mai făcând și pe desteapta. Billy Joe desfăcu o bere și se așeză pe treptele de lemn, alimentându-și furia cu carburant de la gheață. Nici o grijă, îi rupe el curu' când s-o-ntoarce-acas' scheunând.

„A se-ntoarce-acas' scheunând" nu era tocmai în capul listei de priorități a Emmei când aceasta făcu la stânga în bifurcația în care Route 41A se despărțea de Road 79, ce se termina în 79 Vest, cu destinația Dover. Cu soarele de la apus intrându-i în ochi și cu Clarksville ce se depărta din ce în ce mai mult, Emma își trecu în revistă opțiunile. Știa un lucru al naibii de sigur : obosise s-o tot încaseze de la Billy Joe ori de câte ori avea el chef. Se băgase în rahatul ăsta cu șase luni în urmă și-i cam ajungea.

În treizeci de minute ajunse la Dover. Emma traversă orașul, apoi o luă la stânga, printr-un cartier de case vechi și prăpădite. Intră pe aleea ce ducea la o locuință cu două nivele, ieși din mașină și se apropie de casă. Pe verandă stătea un bătrân, cu un ziar în mână. Bătrânul lăsă ziarul în jos și o privi apropiindu-se, fără nici o tresărire de emoție.

Vocea Emmei tremură de teamă :

– Bună, tată.

– Ce cauți aici ?

– Mama e înăuntru ?

– Te-am întrebat ceva, fetițo.

Emma nu răspunse, mutându-și greutatea apreciabilă de pe un picior pe altul.

– Billy Joe știe că ești aici ?

Tonul ei deveni plângăreț și urcă brusc cu o octavă :

– Mă bate, tată. Pur și simplu nu mai suport.

Bătrânul se mișcă pentru întâia oară. Aruncă ziarul jos și din doi pași iuți ajunse la Emma. Forța palmei sale îi lăsă pe față o pată roșie.

– Este *bărbatul* tău, fetițo ! Poate să te bată când poftește el. Ce-ai făcut ?

Vocea Emmei se înecă într-un scâncet :

– Nimic.

– Pe mine să nu mă minți. Ce-a zis Billy Joe c-ai făcut ?

Emma se uită peste umărul drept al tatălui ei și o văzu pe maică-sa stând acolo, în întunecimea holului. Îi prinse privirea și o imploră să-i vină în ajutor. Mama se întoarse și dispăru în întuneric.

Emma făcu stânga-mprejur și o luă înapoi spre camionetă. Taică-său rămase pe verandă, cu mâinile-n șolduri.

– Te duci înapoi la Billy Joe și faci ce zice el. Nu mai vreau să-ți văd mutra pe-aici decât dacă la volanul camionetei ăleia se află Billy Joe.

Emma băgă camioneta în marșarier și ieși în stradă cu spatele, azvârlind pietrișul de sub roți. O luă înapoi spre Road 79 și se opri la stop ezitând. S-o ia la dreapta, spre Clarksville și spre Billy Joe ?

„Of, of" își șopti ea. Cel puțin, nu în noaptea asta. Poate se mai răcorește puțin până mâine. Măcar n-o să fie atât de beat, speră ea.

Emma făcu la stânga pe Road 79. Opri la un bărulet și-și cumpără un pachet de douăsprezece Busch – berea ei favorită. Billy Joe n-o lăsa s-o bea. Zicea că-i prea scumpă. Emma își imagină că nu mai avea importanță ce cumpăra, oricum o încurcase – putea să meargă și la clasa-ntâi.

O luă la dreapta, pe Trace, drumul asfaltat, slab semnalizat, ce ducea la lacul Barkley. O mică parcare de lângă lac era vechiul ei loc de chiulă din vremea liceului. În această perioadă a anului era gol, dar într-o lună-două aveau să fie acolo multe mașini în nopțile de weekend, pline de liceeni cu hormonii răsculați.

Emma parcă mașina cu fața spre apă și opri motorul. Se dădu jos și urcă în spate, cu pachetul de douăsprezece cutii în mână, făcând amortizoarele să scârțâie. Se așeză pe apărătoarea roții din dreapta și desprinse capacul primei cutii de bere. O sorbi pe toată dintr-o singură înghițitură lungă – o abilitate care îl făcuse pe Billy Joe s-o îndrăgească mult la începutul relației lor. Azvârli cutia goală spre apă.

După șapte beri, Emma simți o anumită presiune în partea de jos a abdomenului. Râgâi și coborî greoi prin spatele camionetei. Încă două beri și avea să plesnească. Emma își făcu nevoile între copaci, după care se întoarse la camionetă, străduindu-se să se în-

cheie la blugi din mers. La douăzeci de pași de așternutul ei din oțel, se opri și începu să clipească, fără să-și creadă ochilor.

Cineva își făcea de lucru la ușa dinspre partea șoferului. La naiba, lui Billy Joe, cu siguranță nu i-ar fi plăcut una ca asta ! Emma strigă cu o voce de bețiv indignat :

– Mișcă-ți curu' de lângă camioneta mea !

Luă de pe jos o piatră și o aruncă.

Nu primi nici un răspuns. Apoi, figura întunecată se întoarse și Emma simți că i se lasă o greutate în stomac. Nu era o persoană.

Ceva mișcă spre stânga ei – o altă siluetă, cu o pușcă în mâini. Pe Emma o părăsi și ultima licărire de rațiune. Se întoarse și o rupse la fugă ; creaturile păstrară distanța, mânând-o spre partea de est a povârnișului.

Emma se repezi orbește prin tufișuri, izbindu-se de copaci, zgâriindu-se în mărăcini. Cursa continuă aproape cincisprezece minute. De fiecare dată când Emma încerca să se oprească și să se întoarcă, unul dintre *ei* era acolo, îndreptând-o în direcția dorită.

În cele din urmă, Emma trecu printr-un tufiș și sub pași nu mai avu nimic, decât hăul. În timp ce picioarele îi pedalau prin aer, se gândi ușurată că fuga se terminase.

Capitolul 14

Locul Dintre Lacuri
4:08 p.m.

Scheletul elicopterului fumega la marginea luminișului. Duba ciuruită stătea pe cauciucurile desumflate, cu interiorul plin de echipament sfărâmat, acoperit de sânge. Toate cadavrele erau puse în saci, aranjați la rând. DOA 682, cu întăriri dintre supraviețuitorii SIA, menținea un mic perimetru în jurul vârfului înălțimii.

Riley, Lewis și Merrit urcară împreună la bordul celuilalt elicopter pentru a se înapoia la Bioteh. Merrit insistase că avea să le arate ceva, dacă voiau cu adevărat să înțeleagă amenințarea pe care o constituiau sinbatanții. Riley socotea că tocmai câmpul de bătălie pe care-l părăseau era dovada clară a capacităților distructive ale creaturilor. Nu-și putea imagina nimic mai rău.

Aterizară și pătrunseră în clădire, într-un birou în care oamenii lui Lewis instalaseră un cuplaj radio. Într-un colț, se aflau un aparat video și un televizor. Lewis luă din mâna tehnicianului său comanda radio și-i făcu semn să părăsească încăperea, după care își desprinse privirea de la aparatură și le spuse celorlalți :

– Am instalat un difuzor și un microfon în cameră. O să organizăm o teleconferință, astfel încât să putem auzi cu toții ce are

de spus doctor Merrit. După aceea, o să stabilim cursul acțiunii. Celelalte persoane prezente pe linie sunt generalul Trollers, șeful meu, care actualmente se află pe drum spre Fort Campbell, generalul Williams, comandantul de la Fort Campbell, colonelul Hossey, comandantul Grupului 5 de Forțe Speciale, și ofițerul nostru de serviciu, de la sediul din Fairfax. Lewis deplasă un comutator. Aici Baza Cercetaș. Suntem gata.

Din difuzor bubui o voce groasă. Lewis se repezi să dea volumul mai mic.

– Aici generalul Trollers. În contact.

O nouă voce.

– Aici generalul Williams, de la Fort Campbell, și colonelul Hossey. În contact.

– Aici colonelul Statmore de la Baza Sediu. În contact.

– Aici colonelul Lewis. O am cu mine pe doctor Merrit, împreună cu domnul Riley, din Grupul 5 de Forțe Speciale. Doctor Merrit este persoana care știe cele mai multe despre sinbatanți. Domnul Riley comandă echipa care a participat la prima intervenție după ce-au scăpat sinbatanții, prin urmare este expertul nostru în contracararea lor.

– Doctor Merrit, sunt generalul Trollers. De la dumneata avem nevoie de informații.

Pe Riley nu-l surprinse furia din vocea lui Merrit, când aceasta spuse :

– Credeam că dispuneți de toate informațiile de care aveți nevoie, din expunerile și rapoartele de situație ale doctorului Ward.

Trollers făcu o încercare inutilă de a vorbi pe un ton împăciuitor :

– Eu dețin câteva informații, dar vreau să le faci dumneata o scurtă prezentare despre sinbatanți generalului Williams și colonelului Hossey. Trupele lor sunt în curs de alertare și se vor ocupa de neutralizarea problemei noastre. Eu am o imagine generală a Proiectului Sinbat, dar acum ne trebuie detalii. Se impune să aflăm dimensiunile amenințării și cum putem distruge animalele.

Merrit se aplecă puțin și închise ochii, concentrându-se să-și organizeze ideile. După care, vorbi :

– Sinbat vine de la „forme SINtetice (artificiale) de comBATanți". Am încercat să folosim procese artificiale pentru a dezvolta o formă organică în stare să funcționeze pe câmpul de luptă. Am lucrat cu gene de babuini și gene umane, folosind manipularea transgenetică, mai obișnuită fiind altoirea, pentru a produce un mutant de mari dimensiuni și cu o creștere rapidă. Am obținut o creatură care, la maturitate, era cu aproximativ patruzeci la sută mai mare decât un babuin normal și care creștea cu o rată de circa cincisprezece ori mai rapidă. Creatura păstrează ceva din fenotipul babuinului, specia originală, dar...

Vocea generalului Williams interveni :

– Ați putea să definiți fenotipul, vă rog ?

Merrit stătu pe gânduri câteva secunde.

– Fenotipul este aspectul observabil al unui organism, așa cum este el determinat genetic și de mediul de viață. Mai există și genotipul, reprezentând constituția genetică a unui organism, care poate fi sau nu exprimat prin caracteristici fizice.

În tonul lui Trollers se ghicea nerăbdarea.

– Astea toate sunt perfecte, doctore, dar pe noi nu ne interesează decât cu ce avem de dat piept și cum să facem să-l distrugem.

– Trebuie să înțelegeți conceptele, domnule general, ripostă Merrit prin radio, ridicând vocea, aproape ieșindu-și din fire. Cu un efort vizibil, continuă : Am să vă explic succint de ce. Sinbatanții sunt și babuini și oameni. Nu știm exact cât anume din fiecare. În realitate, sunt o specie cu totul nouă.

– Ați creat o specie nouă ? exclamă Willims neîncrezător. Cum ați reușit ?

Merrit o luă cu începutul.

– Biotehnologia este un domeniu relativ nou. Din punct de vedere istoric, 1977 este considerat anul unu, anul în care cercetătorii au înduplecat microorganismele să fabrice insulină pentru oameni și au produs pentru prima dată somatotropina, care este un hormon de creștere, ca și interferonul și unii microbi care se hrănesc cu uleiuri. Posibilitatea de a manipula genele a fost descoperită de mai bine de un deceniu.

– Atunci de ce n-a mai făcut-o nimeni până acum, cu excepția laboratorului vostru ? întrebă Williams.

– S-a făcut, dar nu cu gene umane. Regulamentele federale emise în iunie 1986 o interzic, dacă nu are loc într-un cadru controlat și aprobat. Posibilitatea de a obține prin mutații un microorganism inamic al omului era prea mare. O tehnologie care să implice atât de direct procesele de bază ale vieții se poate solda cu pericole mari și este controlată îndeaproape.

Să revenim însă la ceea ce am făcut noi. Cum spuneam, tehnologia și cunoștințele necesare existau de mai bine de un deceniu. Cu o...

– Scuză-mă, doctore, interveni generalul Trollers. Întorcându-mă la întrebarea generalului Williams, cred că toți cei de-aici ar trebui să știe că există o reală și puternică credință că rușii lucrează la versiunea proprie a Proiectului Sinbat încă din 1983, cu toate că, în cele mai bune estimări, potrivit informațiilor noastre, îi despart ani buni de obținerea oricărui fel de succes. O dată cu dezmembrarea Uniunii Sovietice, nu mai știm sigur care este situația actuală a proiectului lor.

Riley se așteptase să fie oferită o oarecare justificare pentru acest proiect. Deși lumea se schimbase mult în ultimii câțiva ani, era interesant de constatat că rusul-bau-bau încă mai trăia, chiar dacă într-o formă mai diminuată. Riley se abținu să atragă atenția că, în asemenea condiții, ei îl întâlniseră pe bau-bau și că acesta le aparținea.

Merrit încercă să reia povestea.

– Cu o dispensă de la Pentagon, am lucrat direct cu gene umane și de babuin, combinându-le. Combinarea a fost ușoară. N-a fost însă ușor să obținem o combinație viabilă. Sinbatanții pe urmele cărora vă aflați sunt cea de-a patra generație a primei noastre combinații viabile, care a apărut cam după douăzeci de mii de încercări.

Sub aspect fizic, referindu-ne iar la fenotipul lor, rezultatele sunt evidente. Sinbatanții sunt ceva mai mici decât omul mediu, dar mult mai mari decât babuinul mediu. Au picioarele prehensile, ceea ce înseamnă că-și pot folosi degetele mari pentru a apuca

obiecte și a se cățăra. Mâinile, de altfel, sunt mai mult umane, facilitând folosirea echipamentelor proiectate pentru oameni. Au o coadă funcțională și pielea acoperită cu un strat subțire de păr maroniu.

Capul este, probabil, partea cea mai deosebită. Au maxilare mari, care-și mențin colții babuinilor. Cu toate astea, fruntea nu e teșită, ca la majoritatea primatelor. Și de aceea, domnule general, trebuie să înțelegeți când vorbesc despre ceea ce este vizibil și ce nu. Nu cunoaștem adevăratele posibilități ale sinbatanților. Și există câteva motive în acest sens.

Colonelul Hossey vorbi pentru prima oară :

– De ce nu ne relatați mai întâi despre capacitățile lor pe care le cunoașteți și abia după aceea vom putea pătrunde și în domeniul speculațiilor. Eu sunt interesat în special de posibilitățile acestora de a mânui armele.

Vocea lui Merrit deveni monotonă când începu să expună faptele :

– Proiectul preconiza producerea unui înlocuitor pentru soldatul individual pe câmpul de luptă. Existau câteva cerințe de bază stabilite de Pentagon pentru proiect. Una se referea, în mod evident, la talia fizică și și la forță, pe care le-am obținut prin manipulare genetică. Alta privea posibilitatea de reproducere sau creștere rapidă a acestor creaturi. Teoretic, puteam crea o armată în laborator, în anumite limite de timp – practic, aveam permanent gata o armată pe țeavă. „Cost minim de întreținere, cu potențial rapid" cred că era expresia folosită de doctorul Ward. Am reușit asta parțial, prin manipularea genelor care afectează creșterea. În acest domeniu era expert doctorul Ward.

Cel mai sensibil factor în cazul sinbatanților era inteligența. S-a acceptat de la început că nu puteam produce o creatură capabilă să folosească mașinării sofisticate, cum ar fi rachetele sau aparatele de zbor, dar simțeam că puteam realiza una care să fie în stare să folosească o armă individuală. Voiam ca această creatură să reușească să răspundă la câteva comenzi simple și să lupte. Pentru asta, aveam nevoie de un grad mai înalt de inteligență decât era îndeobște prezent în lumea animală sau fusese vreodată produs în

cadrul experimentelor genetice. Aici a intervenit factorul uman. Am folosit țesuturi fetale umane ca sursă de gene în combinațiile transgenice. Cum ziceam...

– O clipă, interveni generalul Williams. Asta nu este ilegal ?

Lui Riley întrebarea i se păru mai degrabă prostească, având în vedere scopul întregului Proiect Sinbat. Ce mai însemna încă o abatere sau o încălcare a unei reguli ?

– Am primit o dispensă... sau cel puțin așa a spus doctorul Ward, continuă Merrit pe același ton plat. Cum ziceam, a fost nevoie de mult timp și de efort ca să găsim o potrivire viabilă. Era în aceeași măsură o chestiune de noroc și de cunoștințe practice. Cu fiecare generație, am continuat să manipulăm și să îmbunătățim. Acesta este domeniul asupra căruia m-am concentrat eu.

Am reușit să obținem un nivel ridicat de inteligență, dar totodată și o extrem de ridicată agresivitate. Pentru a face față agresivității, doctorul Ward folosea medicamente calmante, în diverse combinații. Am simțit clar că aceste medicamente aveau efect și asupra capacității de gândire a sinbatanților și am să vă arăt foarte pe scurt ce s-a întâmplat când aceștia nu s-au aflat sub efectul lor.

Capacitatea normală a sinbatanților de a folosi arme este foarte limitată. În laborator au exersat să mânuiască doar arme de jucărie. E vorba de prima generație care a fost efectiv dusă în teren. Toți patru sinbatanții au petrecut patru zile în libertate sub instruirea unor militari, învățând să tragă cu arme adevărate.

Acum, luă cuvântul Lewis :

– V-am verificat înregistrările făcute cu ocazia acelui antrenament. Sunt în stare să tragă ; am văzut nenumărate dovezi ale acestui fapt. Totuși, nu par să fie în stare de prea multe cu armele, de pildă, să le reîncarce sau să le curețe. Când isprăvesc un încărcător, pentru ei arma este terminată. Deoarece creaturile erau drogate în timp ce se antrenau, se punea întrebarea dacă antrenamentul chiar o să țină.

– Dar dacă ar învăța să reîncarce ? întrebă Riley.

– Cineva ar trebui să-i învețe, răspunse Lewis.

– I-a învățat cineva cum să scape sau cum să-și taie zgărzile ? se interesă Riley calm. Celor doi oameni pe care i-am pierdut le-au

fost luate harnașamentele pentru transportat greutăți, care aveau încărcătoare suplimentare, în buzunarele destinate muniției. Trebuie să fi existat un motiv pentru care le-au luat sinbatanții.

După un scurt moment de liniște, în care fiecare refelectă asupra chestiunii, Merrit continuă :

– Domnul Riley observă bine. Nu putem fi siguri de ce sunt în stare sinbatanții. Cred că nu trebuie să-i subestimăm. Doar pentru faptul că nu i-am învățat ceva, nu înseamnă neapărat că nu știu cum să procedeze.

– Trebuie să înțelegeți realitatea din perspectiva sinbatanților. Tot ce știu ei este laboratorul și cele câteva ieșiri în libertate, la Fort Campbell. Instinctul și unicul lor scop va deveni acum supraviețuirea. Atacă din trei motive : agresivitatea înnăscută, căutarea hranei și ceea ce iau ei drept apărare împotriva încercărilor voastre de a-i aduce înapoi.

În privința primelor două aspecte, sinbatanții, conform creșterii lor rapide, sunt extrem de agresivi și au o foarte înaltă rată a metabolismului. Trebuie să mănânce într-un ritm egal cu ciclul lor accelerat de viață. Aproape permanent le este îngrozitor de foame.

– Dacă se dezvoltă atât de rapid, nu au o viață mai scurtă ? întrebă Riley.

– Ba da. Acești sinbatanți adulți mai au de trăit doar patru luni, potrivit anticipării.

– Nu putem aștepta patru luni, comentă Trollers.

– Nu, nu putem, acceptă Merrit. Or să vrea și ei să supraviețuiască, la fel de mult ca mine sau ca dumneavoastră. Or să lupte pentru viață, dacă simt vreo amenințare. Deja ați avut un exemplu. Cei care s-au întors au atacat și au încercat să distrugă ce au văzut ei ca fiind o amenințare.

Merrit își plimbă privirea de jur-împrejurul încăperii, vocea înviorându-i-se iar, în cele din urmă :

– Dar cea mai mare îngrijorare a mea este că acolo avem ceva cu totul neașteptat.

– Ce vrei să spui ? întrebă Lewis.

– Vreau să spun că se poate să nu fi înțeles, de fapt, niciodată funcția mentală a sinbatanților. Sunt creaturi inteligente – și nu

cred că asta se poate nega. După părerea mea, sunt mult mai inteligente decât le-a considerat doctorul Ward. În afara mediului de constrângere din laborator, nu se poate spune ce capacități își pot dezvolta când sunt pe picioarele lor, sau chiar și-au dezvoltat, pentru care noi nu i-am testat.

– Cum ar fi ? întrebă Riley.

În loc de răspuns, Merrit se duse și dădu drumul la aparatul video.

– Am să descriu ce vedeți, astfel încât să poată pricepe și cei care nu se află aici. Este o bandă video înregistrată în urmă cu vreo trei luni. De fiecare dată când lucram în zona de izolare, aveam o persoană care supraveghea aparatul video în afara izolatorului, pentru a verifica ce se petrece înăuntru. În acea zi, eu eram înăuntru, iar unul dintre asistenții noștri, Mark Donovan, supraveghea monitorul.

O să vă dau câteva repere asupra situației din acea zi deosebită. Doctorul Ward era plecat de cinci zile la Washington, pentru o conferință. Imediat după plecarea sa, le-am scos sinbatanților din dietă calmantele. Voiam să văd ce-o să se întâmple când urmau să acționeze la ceea ce se putea numi nivelul normal de funcționare.

Ochii lui Riley urmăreau silueta care apăru pe ecran și rămase în fața celor două compartimente. Creaturile din interior ședeau și se uitau numai drept înainte.

Merrit își descrise acțiunile :

– Am stat pur și simplu acolo, o perioadă de timp. Nu observasem nici o schimbare notabilă pe parcursul celor cinci zile de când le suprimasem calmantele și aveam de gând să le reintroduc în masa următoare. S-ar putea spune că era ultima ocazie pe care o aveau de a face altceva decât până atunci.

Merrit tăcu vreo treizeci de secunde, apoi Merrit de pe ecran se apropie de compartimentul din stânga.

Încercând să explice ce se întâmpla pe ecran, în vocea ei simțea încordarea.

– Îl vedeți pe sinbatantul mascul din Cubul #1 întorcându-se spre perechea sa și atacând-o. Nu mai văzusem agresiuni între par-

tenerii unei perechi, motiv pentru care le permiteam să stea împreună. Am crezut că o ucide.

Pe ecran, sinbatantul mai mare aflat în compartimentul din stânga îl pusese pe celălalt la pământ și părea că-l izbește cu capul de pereți. Mâna lui Merrit era pe închizătoarea cu cifru a cubului, și umbla la cifre. Din fundal, se auzi o voce care o întrebă ce face :

– După cum observați, încercam să stabilesc combinația pentru deschidere. Voiam să încerc să salvez femela. Din fericire, Mark a reacționat rapid. Îl auziți întrebând și căutând să afle de ce făceam așa ceva. Mi-a zădărnicit toate încercările folosind computerul.

Camera reveni asupra cubului, în vreme ce Merrit se depărtă de ușă, lăsând baltă încuietoarea. Sinbatantul mascul își opri atacul și se întoarse s-o privească. Femela se ridică și ea, fără să pară că ar fi pățit ceva.

– Ulterior, după ce-i sedasem, i-am făcut femelei un control complet. Nu avea nici o urmă pe corp. Nimic care să indice că fusese atacată cu adevărat.

– Și ? întrebă Lewis. Vrei să spui că sinbatanții au încercat să te păcălească, ca să deschizi ușa ?

Merrit se uită la el, cu ochii larg-deschiși, ticul de la ochiul stâng făcându-i obrazul să zvâcnească la câteva secunde.

– Îmi dau seama că vi se pare greu de crezut, dar știu exact că asta încercau să mă determine să fac. Trebuie să mă credeți !

– Să ne întoarcem la urmărire, doctore, interveni vocea lui Trollers. Cât de deștepte sunt afurisitele alea când nu sunt sedate ? Pot comunica unele cu altele ?

Merrit închise ochii și trase de câteva ori, adânc, aer în piept. Riley observă că avea pumnii strânși, cu încheieturile albite.

– Știe vreunul dintre dumneavoastră ceva despre mintea bicamerală ?

Expresiile plate ale lui Riley și Lewis îi răspunseră pe deplin.

– E-n regulă. Am să încerc să simplific asta pe cât se poate, începu Merrit. Întrebare-cheie : care este diferența dintre om și animal – babuin, de pildă. Cei mai mulți ar spune : gândirea. Dar nu-i adevărat. Toate exemplele manifeste de gândire sunt prezente în lumea animală : învățarea, conceptele, chiar un limbaj rudimentar.

Babuinii folosesc aproximativ optzeci de semnale sau comenzi – practic, comunicarea. Această abilitate a fost un alt factor în alegerea babuinului ca parte a bazei noastre genetice pentru crearea sinbatanților.

În același mod au început și oamenii. Există o teorie potrivit căreia oamenii s-au desprins cu adevărat de lumea animală numai atunci când au fost în stare să comunice pe scară largă cu un limbaj verbal și să acționeze mai degrabă ca indivizi decât ca parte a unui grup. Mai este și o teorie care spune că înainte de a avea un limbaj verbal extins, Homo sapiens putea comunica la un fel de nivel telepatic. Deși asta era de folos în cazul unei apărări eficiente de grup într-un mediu dificil, întârzia, totodată, progresul, deoarece era nevoie ca grupul să stea strâns unit și să gândească oarecum la fel. O dată ce ne-am dezvoltat limbajul verbal, am fost în stare să explorăm și să avem mai multă inițiativă ca indivizi.

Un lucru interesant este că dezvoltarea limbajului nu a fost dictată atât de factori externi, cât de evoluția creierului însuși. Aici intervine mintea bicamerală. Creierul uman constă din două jumătăți aproape identice, dar cu foarte puține conexiuni între ele.

Centrii vorbirii, din creier, sunt prezenți aproape în aceeași măsură în ambele emisfere ; cu toate astea, la oameni, sunt funcționali în proporție de nouăzeci și șapte la sută în emisfera stângă. Ce s-a întâmplat cu centrul vorbirii din emisfera dreaptă ? Se află încă acolo, dar este nefuncțional, la aproape toată lumea. Unii cred că acesta e locul în care își are sediul o capacitate telepatică simplă. Inițial, creierul omului avea mai multe lăgături între cele două părți, iar centrii vorbirii conlucrau.

La sinbatanți, centrii vorbirii sunt dezvoltați în mod egal în ambele părți ale creierului. Nu sunt în stare de vorbire propriu-zisă – cel puțin nu una pe care s-o putem noi determina –, dar au acea parte a creierului prezentă în ambele emisfere. La ei, cele două emisfere ale creierului sunt, de asemenea, mai conectate reciproc decât în cazul omului. Cred că e posibil ca sinbatanții să aibă capacitatea de a comunica mental unii cu alții, într-o oarecare măsură. Se află într-un punct de evoluție situat între maimuțele superioare și oameni.

– Haide, doctore ! explodă Trollers. Nu mai rămâne decât să ne spui că citesc gândurile. Nu-s decât niște animale afurisite.

– Sunt mai mult decât animale ! izbucni Merrit. Sunt...

Se opri brusc, cu privirea rătăcită.

– Sunt ce ? o îndemnă colonelul Hossey.

Merrit clipi și se uită la Riley.

– Trebuie distruși, spuse ea cu un calm cu care ar fi declarat că soarele va răsări mâine dimineață. Trebuie să fie distruși toți.

– Înapoi la întrebarea despre inteligență, zise Riley, încercând să readucă întâlnirea pe un făgaș util. Pot confirma că sunt mai istețe decât toate animalele pe care le-am văzut vreodată.

O atinse pe Merrit ușor pe umăr.

– Ne puteți da o idee despre cât de deștepți sunt ?

Merrit încuviință din cap abia sesizabil.

– Nu încape îndoială că sunt extrem de inteligenți – șireți ar fi probabil un cuvânt mai potrivit. Nu cred că au posibilitatea de a face multe raționamente abstracte, dar sunt foarte capabili să formuleze planuri elementare. Și cred că evenimentele ultimelor douăzeci și patru de ore vin în sprijinul acestei afirmații. Poate că nu vom ști niciodată cum au reușit să scape, dar au profitat de situație și vor continua s-o facă până ce îi vom opri.

Duduitul elicelor elicopterului ce șfichiuiau aerul acoperi glasul liniștit al lui Merrit. Riley ieși în hol și se uită afară. Un elicopter UH-60 Blackhawk se așeză în parcare. Ușile alunecară în lături și zece soldați înarmați săriră afară. Riley îi recunoscu pe mai mulți dintre ei. Era o echipă din compania A, batalionul 3. Elicopterul se înălță brusc și se depărtă cu zgomot spre est, înapoi, pentru o altă încărcătură.

– A sosit prima încărcătură cu întăriri, îi anunță Riley pe ceilalți.

Generalul Trollers zise :

– Am oameni din Grupul 5 lăsați la sol, la podurile ce duc spre Locul Dintre Lacuri, ca să închidă parcul. Forța de Serviciu 160 lansează și ea niște elicoptere înarmate, care să acopere suprafața apei, pentru a se asigura că n-au să încerce să scape pe aceeași cale pe care au intrat.

– Am să plasez trei echipe la lacul Barkley, în apropierea voastră, adăugă colonelul Hossey. Trebuie să se ridice de la sol, cu bărcile, în cincisprezece minute.

Trollers își continuă informarea :

– Am luat deja legătura cu autoritățile statale din Kentucky și Tennessee. Imediat ce închidem parcul, îl și curățăm.

Riley se simțea ușurat că roțile se puseseră, în cele din urmă, în mișcare. Colonelul Hossey lansă apoi întrebarea care i se tot învârtise lui Riley prin minte de la începutul misiunii sale :

– Ce se află în ranițele despre care mi s-a vorbit ?

Merrit trase adânc aer în piept.

– Ranițele conțin embrioni din cea de-a cincea generație și hrană pentru a-i ajuta să supraviețuiască procesului nașterii. După cum v-am spus, cu fiecare generație, lucram la o modalitate prin care să putem produce mai rapid noi creaturi. Una dintre cerințele Proiectului era să putem păstra aceste creaturi într-un fel de „stare de așteptare", până când avea să fie nevoie de ele. Am folosit embrioni congelați. Prelevam embrionii din femele la începutul celui de-al treilea trimestru și-i congelam. Îi țineam pe sinbatanți în compartimente ca perechi și le permiteam să se împerecheze în voie, preluând de fiecare dată embrionii.

Teoria era că la scoaterea din mediul staționar înghețat, ranițele aveau să furnizeze un mediu potrivit pentru completarea proceselor de naștere și creștere. Era ceea ce noi am denumit Faza IV de încercare. În cadrul ultimului nostru test pentru această fază, din paisprezece nașteri de posibili sinbatanți viabili am avut succes cu patru. Și asta în condiții de laborator.

Trollers interveni :

– Câți embrioni sunt în ranițe ?

Matematica lui Merrit se arătă ucigătoare.

– Doi în fiecare păstaie. Șapte păstăi într-o raniță. Două ranițe furate. Douăzeci și opt de embrioni.

– Adică s-ar putea să avem douăzeci și opt de lucruri de-alea cutreierând pe-aici ?

Generalul Williams era neîncrezător.

– Mă îndoiesc foarte tare că măcar cincizeci la sută dintre ei vor supraviețui procesului nașterii. Nu este o naștere normală. Sunt cuplați la suficientă hrană pentru a atinge talia normală pentru naștere cam în patruzeci și opt de ore. Apoi, planul era ca sinbatanții maturi să aibă grijă de nou-născuți, aducându-le mâncare până ce aveau să fie și ei în stare să vâneze singuri. Acesta a fost un alt motiv pentru care le-am dat o configurație de rucsac – astfel ca maturii să-și poarte puii până la naștere. Prin urmare, vom avea între zece și douăzeci și ceva de chestii de-alea dacă nu le dăm de urmă înainte să înceapă procesul ? întrebă Williams.

Merrit scoase o foaie de hârtie și începu să calculeze în timp ce vorbea :

– Dacă nu prindeți toți sinbatanții, s-ar putea să fie mult mai rău de-atât, domnule general.

– Cum adică ?

– V-am zis că am avut un factor de creștere de cincisprezece ori peste normal ; pentru ca să obținem sinbatanți, noi folosim babuini normali, fiindcă așa a ieșit. Babuinul normal este capabil de reproducere după o mie de zile, adică la o vârstă cu puțin peste trei ani. Sinbatanții pot face asta în șaizeci și șapte de zile.

– Așadar ?

– Așadar, acești sinbatanți încep să crească în două zile de când începe să lucreze păstaia. După șaizeci și șapte de zile din acel moment, noua generație atinge pubertatea.

– Vrei să spui că sunt în stare să mai facă și alții ?

– Da. Și cu o perioadă de gestație de numai zece zile, s-ar putea să vedem o nouă generație de sinbatanți după trei luni de când se naște prima. Merrit înșira rapid cifre pe hârtie. Progresia geometrică este ametitoare. De asemenea, nu uitați că prima generație de adulți – cei trei încă în viață, două femele și un mascul – se pot reproduce iar, cu aceeași gestație rapidă, chiar în vreme ce generația din ranițe se dezvoltă spre propria ei vârstă de împerechere.

După o scurtă pauză, vorbi generalul Trollers :

– Nu trebuie să ne îngrijorăm de asta. Îi vom prinde în următoarele patruzeci și opt de ore. Chiar dacă ranițele activează, putem

să-i măturăm pe toți sinbatanții din interiorul parcului. N-au nici o șansă să supraviețuiască până la vârsta de împerechere.

Riley se gândi că era un fel de a vorbi destul de orgolios, ținând cont de stricăciunile provocate până acum. Sinbatanții reușiseră foarte bine să rămână în viață și ascunși, deocamdată. Totuși, cu ajutorul de la Fort Campbell și cu parcul închis, ar fi trebuit să fie în stare să dea de ei.

– Am să aterizez la Aeroportul Militar Campbell în treizeci de minute, anunță Trollers. Mă deplasez la locația voastră, în parc, și stabilesc acolo Cartierul General. Între timp, blocăm parcul. Terminat.

Lewis închise radioul.

– S-o luăm înapoi, spre parc.

Riley se uită la Merrit. Ticul ei nervos își vedea de treabă, sub ochiul stâng. Se impunea să țină o strânsă legătură cu ea. Lucrul cel mai important era că sinbatanții căzuseră în capcană, în interiorul Zonei Locul Dintre Lacuri, iar ei aduceau, în fine, în joc o forță adecvată pentru a le face față.

Atlanta
5:15 p.m.

Kate smulse receptorul la primul apel.

– Westland.

– Asigură-te.

Kate comută bruiajul.

– M-am asigurat.

Patterson îi transmise ce aflase pe tonul cu care ar fi tratat o afacere :

– Ai doi oameni ciudați care lucrează la proiectul ăla de la Bioteh. Pe care-l vrei primul ?

– Începi cu Ward, spuse Kate.

– Am descoperit de ce lucrează pentru Trollers. A fost prins acum patru ani folosind țesuturi fetale – asta după ce acest lucru fusese interzis de președinte. Lucra pentru una dintre cele mai mari firme de bioinginerie din țară ; când oamenii lui Trollers au pus

laba pe el, au folosit ceea ce descoperiseră ca să-l scoată de-acolo. El a pretins că e nevinovat, dar se pare că au avut probe puternice împotriva lui. Firma a păstrat tăcerea pentru că nu voiau să-și facă publicitate proastă, iar Ward s-a dus pentru că n-a vrut să ajungă la pușcărie.

– Mă întreb dacă treaba nu fusese aranjată de Trollers, zise Kate.

– Din ce-am aflat eu, nimic nu indică așa ceva, dar n-ar fi imposibil. Nu trebuie, totuși, să uiți că în bioinginerie sunt băgați al naibii de mulți bani.

– Deci știm de ce era Ward la Bioteh, zise Kate. Altceva ?

– Asta-i cu Ward. Făcând săpături în culisele Serviciilor Secrete, am găsit chestii foarte interesante cu privire la celălalt personaj, Merrit. Încep cu ce-i mai recent și apoi mă întorc : Acum trei luni, Merrit a încercat să părăsească munca de la Bioteh. Nu este prea clar din ce motive, dar SIA a încuiat-o cu unul dintre discursurile alea : „Avem noi grijă să nu mai lucrezi vreodată pentru altcineva."

Întorcându-se de-acolo, a fost reclamată de Universitatea Texas, la Austin, unde lucra, pentru că efectua experimente neautorizate pe pisici. Se pare că avea niște teorii ciudate despre creierul lor și-și făcea propriile ei experimente. A fost prinsă și aproape dată afară. Membrul din conducerea facultății pe care l-au intervievat a declarat că Merrit avea o personalitate instabilă.

Însă lucrul cu adevărat interesant despre ea este familia, mai ales tatăl. S-a numărat printre cei care au fost prinși înăuntru când s-a defectat o fabrică de materiale nucleare pentru armament, din Idaho, pe la începutul anilor șaptezeci. Știrea nu a fost dată publicității, dar era cât pe ce să se topească un reactor, undeva, într-un loc numit Cedar Creek. Una dintre bare a explodat și a omorât patru oameni. Locul era prea încins pentru a încerca să scoți trupurile afară, așa că s-au mulțumit să toarne beton deasupra și să acopere totul, inclusiv cele patru corpuri. Unul dintre cei patru era tatăl lui Merrit.

– Fir-ar să fie ! comentă Kate. Asta ar putea contribui la o personalitate instabilă. Dar ce are-a face chestia cu ce se întâmplă acum ?

– Păi, în primul rând, replică Patterson, ofițerul însărcinat cu investigațiile pentru acordarea accesului lui Merrit la informații secrete a recomandat respingerea. A declarat că, după opinia mai multor persoane, ea încă mai nutrește resentimente la adresa Guvernului nu numai pentru că tatăl îi fusese ucis, dar și pentru că trupul lui nu fusese recuperat.

– Aș fi împărtășit recomandarea tipului, zise Kate. Atunci, de ce a primit permisiunea ?

– Ward s-a zbătut din greu pentru asta, iar Trollers l-a sprijinit. Era pur și simplu prea bună în domeniu ca s-o neglijezi. Cred că au intuit că n-au de ce să-și facă griji. Nimic din trecutul ei nu sugera că ar fi putut constitui un factor de risc pentru securitate, ci doar o persoană ciudată.

– I-au făcut o evaluare psihiatrică ?

– Da. Am reușit să arunc o privire pe raportul psiho pe care i l-au întocmit înainte de a merge să lucreze acolo. Nimic semnificativ, în afara faptului că doctorul a simțit că este extrem de idealistă și în același timp paranoică. O combinație ciudată. Dar...

Patterson făcu o pauză.

– Ce ?

– Dar eu cred că raportul nu e complet.

– De ce ar fi sustras cineva o parte din evaluarea ei psiho ? întrebă Kate.

– Poate din cauză că raportul complet ar fi determinat scoaterea lui Merrit din cadrul Proiectului. Poate Ward l-a convins pe Trollers că Merrit era prea importantă pentru Proiect și că el o putea controla. Nu sunt sigur dacă informația asta ajută la ceva, dar întotdeauna e bine să știi cu cine lucrezi.

– Sunt de acord, răspunse Kate. Îți sunt extrem de recunoscătoare pentru tot ce mi-ai comunicat. Oricum, nu știu dacă vreuna dintre informațiile date mai contează acum. Au alertat Grupul 5 și

alte câteva unități de la Fort Campbell, ca să se ocupe de problema asta, așa că Dave măcar n-o să mai fie singur acolo.

– Minunat. Anunță-mă dacă mai ai nevoie de ceva.

– E-n regulă, Drew. Mulțumesc mult. Îți rămân datoare.

– Terminat.

Punând receptorul jos, Kate se gândi la cele ce i se spuseseră. Într-adevăr, nu era prea multă informație utilă. Întocmi pe o foaie de hârtie un rezumat și ridică din nou receptorul. Trebuia să i-o transmită lui Powers înainte ca acesta să plece, așa încât să i-o poată trece mai departe lui Dave.

Capitolul 15

Lacul Barkley
5:34 p.m.

– Încet. Încet. Mai încet.

Sergentul-major Powers stătea aplecat în afara elicopterului UH-60 și se uita la suprafața apei în timp ce vorbea în microfonul încorporat în cască, ghidându-l pe pilot la coborâre. Apa întunecată a lacului Barkley era frământată de suflul elicelor elicopterului ce aluneca pe deasupra ei, la numai trei metri înălțime, cu o viteză de cincisprezece kilometri pe oră.

Powers își aruncă privirea spre ceilalți trei oameni din aparat. Fiecare îi făcu semn cu degetul mare ridicat că totul era în ordine.

– Lansăm ! îi anunță el pe piloți.

– S-a făcut.

Pilotul din stânga se uită peste umăr la oamenii în negru, timp în care cel din dreapta continuă să controleze aparatul.

– Desprindere ! strigă Powers, plesnind cu palma maneta care comanda dezlipirea Zodiacului de sub burta elicopterului. Barca se desprinse și căzu.

Powers îi indică pe cei doi oameni care stăteau pe prag, de-o parte și de alta a compartimentului de marfă, în partea din față.

– Hai !

Ei își aruncară peste bord rucsacii etanși, apoi, imediat, își făcură vânt în urma lor.

Powers scoase picioarele afară, peste marginea aparatului.

– Hai ! strigă el peste umăr, și celălalt sări o dată cu el.

Cei patru oameni ajunseră cu toții afară în șase secunde.

Când părăsise aparatul, Powers își aruncase rucsacul – prins cu o coardă de siguranță de cinci metri –, apoi se avântă și el, băgându-și capul între umeri și apucându-se cu mâinile de după ceafă. Șocul cufundării cu viteză în apa rece îi tăie respirația. Aerul prins în costumul etanș îl făcu să tâșnească la suprafață. Își puse labele de înotător, trase rucsacul aproape și, întorcându-se pe spate, vâsli cu picioarele spre Zodiac.

Când se cățără peste bord, genunchiul vătămat protestă împotriva sforțării la care era supus. Doi dintre ceilalți membri ai echipei montau deja motorul de patruzeci de cai putere la locul lui și-l puneau în funcțiune. Erau din compania B, batalionul 3, echipa de scufundători. Sergentul echipei se afla în concediu de boală toată săptămâna, așa că Powers se oferise imediat voluntar pentru postul de sergent șef pentru această operațiune. În confuzia stării de alarmă și a dislocării trupelor, comandantul de batalion nu descoperise mișcarea.

Motorul se trezi cu zgomot la viață și Powers îi conduse spre poziția stabilită. În vreme ce se deplasau, Powers îl rugă pe unul dintre oameni să-i desfacă fermoarul costumului etanș. Și-l dădu jos, după care-i întoarse serviciul.

Un al doilea elicopter le trecu în viteză pe deasupra capetelor și lăsă la apă încă patru oameni într-o barcă, la o sută de metri în partea de sus a lacului. În zece minute, în apă se aflau nouă bărci, întinse de-a lungul unei linii ce pleca de la Debarcaderul Bacon Creek spre sud, până mai jos de Golful Fords. Deasupra, patrula un aparat OH-6 de atac, din Forța de Serviciu 160, cu un automat scos afară, peste bechia din dreapta, iar piloții supravegheau cu atenție suprafața apei.

Powers bagă un glonț pe țeava pistolului său automat M-16 și zâmbi. Se afla iarăși în acțiune. Durerea surdă de la genunchiul lovit era înecată în clocotul adrenalinei.

Locul Dintre Lacuri
5:56 p.m.

Riley urmărea agitația din jurul său : aterizau și decolau elicoptere și era instalată o rețea sigură de comunicații, astfel încât generalul Williams să-și poată controla forțele. Un colonel din personalul generalului prezenta situația operațiunilor, iar Riley se ținea și el de grupul de comandă, ascultând. Înfățișarea sa neîngrijită și strălucirea din priviri îl împiedicau pe tânărul locotenent să-l gonească din zonă.

– Ambele poduri peste Route 68, care traversează Zona LDL, sunt acum închise. Soldați din batalionul 2, Grupul 5 de Forțe Speciale, păzesc acum ieșirile din drum, iar poliția statală din Kentucky împiedică oamenii să se apropie dinspre celălalt capăt.

Omul izbi cu un arătător în harta prinsă cu pioneze de un stativ.

– Celălalt pod, aflat la treizeci și doi de kilometri spre nord, aici, unde Trace iese din parc, e și el pe cale de a fi închis. Permitem numai ieșirea, nu și intrarea.

Folosim în primul rând soldați din Grupul 5 pentru această misiune, fiindcă ei au acces la secret. Oricum, perimetrul sudic al parcului este în întregime format din uscat și va necesita mai multe trupe pentru asigurare decât poate furniza Grupul 5. Din acest motiv, două batalioane ale Diviziei 101 se îmbarcă acum pentru a fi dispuse pe Route 79, de unde lacul Barkley traversează spre lacul Kentucky. Vor folosi drumul ca linie de reper, orientată spre nord.

Arătătorul alunecă de-a lungul lacului Barkley, apoi sări pe lacul Kentucky.

– În afara Zodiacurilor Forțelor Speciale, care supraveghează de pe apă, ambele lacuri sunt survolate de elicoptere din Forța de

Serviciu 160. În total, înconjurăm aproape o sută șaptezeci de mii de acri de pădure.

Al naibii de multă pădure în care să se ascundă trei animale, se gândi Riley. Era bucuros că aduceau, în sfârșit, ceea ce părea să fie o forță adecvată pentru a rezolva problema, dar ar fi dorit ca acest lucru să se fi întâmplat în urmă cu douăzeci și patru de ore.

– Cum îi veți găsi pe sinbatanți după ce veți asigura perimetrul ? întrebă generalul Trollers.

– Vom folosi împotriva lor automatele de pe elicopterele OH-6, ale Forței de Serviciu 160. Dispozitivele de vizualizare în infraroșu de la bordul aparatelor ar trebui să fie în stare să depisteze animalele, chiar și la adăpostul copacilor.

Colonelul care prezenta informarea făcu o pauză.

– Din nefericire, mai sunt încă civili în parc, iar semnalele termice provenite de la un sinbatant și de la un om sunt prea asemănătoare. Trebuie să stăm pe loc până ce evacuăm parcul.

Ideea de bază este să profităm cât mai este lumină de zi pentru a închide parcul astăzi și să folosim ziua de mâine pentru a goli parcul de civili. După care, sâmbătă noaptea, aparatele de luptă OH-6 vor survola parcul, folosind dispozitivele de vizare în infraroșu pentru minitunurile instalate la bord. Chiar acum un aparat de luptă Spectre, sosește de la Baza Aeriană Militară Hurlburt, care ne va pune la dispoziție o platformă ce poate rămâne pe țintă permanent și-și poate folosi sistemul de televiziune cu nivel scăzut de lumină pentru a suplimenta elicopterele. Orice are două mâini și două picioare va fi mitraliat, iar locul marcat. Echipe din componența Grupului 5 se vor afla în aer pe aparate UH-60 și vor ateriza imediat la toate locurile de tragere, pentru a investiga rămășițele.

Echipa lui Riley se număra printre cele desemnate. Mai existau încă două echipe A cu aceeași misiune la Cartierul General. Riley era de acord cu decizia de a-i căuta pe sinbatanți din aer. Nu-i mai surâdea ideea să-i urmărească iarăși de la sol, chiar cu câini, mai ales acum, când creaturile erau înarmate.

– Dacă nu dați de ei mâine noapte, păstăile încep să lucreze în dimineața următoare. N-o să aveți o viață prea liniștită.

Comentariul lui Merrit îl prinse nepregătit pe ofițerul care prezenta situația.Trollers se ridică în picioare, să răspundă.

– Știm. Nu există alternative. Vremea este încă nefavorabilă, ca să folosim câinii pentru urmărire. Putem încerca să folosim infraroșul, dar, la vreo șase-șapte kilometri de aici, se află un grup care reconstituie Războiul Civil. Asta înseamnă aproape o mie de persoane răspândite în teren și pregătite să se joace mâine de-a războiul. În zona parcului mai există și câțiva turiști și vânători. Suntem în curs de a-i expedia pe acești oameni, dar nu cred că-i putem găsi pe toți până în zori. Mâine vom parcurge toate potecile, cu o portavoce, încercând să-i alertăm și să-i scoatem afară.

Trebuie să ne preocupe, totodată, și securitatea. În fața autorităților civile vom susține că au scăpat niște militari înarmați de la Fort Campbell și-i căutăm.

Riley se întrebă cum va funcționa această poveste de acoperire. Era clar că SIA se străduia să țină capacul pe oală, chiar dacă temperatura se ridicase în ultimele două zile.

Colonelul Hossey puse întrebarea care tocmai îi trecea prin minte și lui Riley :

– Cum putem fi siguri că punem mâna pe toți sinbatanții dacă-i ratăm noaptea viitoare și încep să lucreze păstăile ?

Doctor Merrit se ridică în picioare. Militarii care umpleau cortul se întoarseră și o ascultară pe micuța cercetătoare, cu vocea slăbită de încordarea ultimelor câteva zile.

– Joi de dimineață e posibil să se nască maximum douăzeci și opt de sinbatanți. Deși nu vor supraviețui cu toții, este exclus să vă pot da numărul exact. Dacă am reuși să găsim locul în care inițiază ranițele, am găsi, eventual, rămășițele celor care nu supraviețuiesc și asta ne-ar da o cifră corectă. Cel mai periculos ar fi să nu putem conta pe un cuplu care să se împerecheze.

Generalul Trollers ridică o mână pentru a preveni și alte vorbe prevestitoare de rele.

– Îi vom găsi înainte ca păstăile să lucreze.

Se sculă în picioare, dând de înțeles că ședința de informare se sfârșise.

– Să trecem la treabă !

6:13 p.m.

Louis era nemulțumit de elicopterele care se învârteau pe deasupra capetelor lor. Cum să pretindă că trăiește în 1863 când simțurile îi erau agresate de amintirea constantă a timpurilor moderne. Regimentul 7 Cavalerie era desfășurat pe o direcție ce urmărea flancul nordic al liniilor Uniunii, pregătindu-se pentru bătălia de a doua zi.

Louis arunca vreascuri în focul pe care-l aprinsese, așteptând să fiarbă cafeaua din oală. Fratele său, Jeremiah, se comporta încă speriat. Afurisitul de puștan pierdea prea mult timp prin pădure, acasă, și pleca urechea prea mult la predici.

Printre acele lucruri stranii din copaci, simțite în cursul zilei, elicoptere și vremea mizerabilă, Louis începea să-și piardă entuziasmul pentru această reconstituire. Tânjea după căldura căminului și a soției sale, din Illinois.

Lacul Barkley
7:12 p.m.

Undeva la înălțime, un vultur mare dăduse roată vreo zece minute Golfului Fonds. În cele din urmă, se lăsă în jos, cu aripile larg desfăcute, asupra curenților înșelători ce se jucau de-a lungul falezei. Pasărea trecu printre câteva ramuri și aterizâ cu ghearele deschise pe o grămadă mare de carne aflată în putrefacție. Creierul cât o boabă de mazăre al păsării înregistră o exaltare. Ciocul i se înfundă în hoit. Pasărea se lupta cu o a doua îmbucătură când simțurile i se alertară la sesizarea unei amenințări. Întinzându-și aripile, se înălță dintr-o bătaie rapidă.

Prea târziu. Un picior îi fusese prins de dedesubt. O clipă se stabili un echilibru curios între aripile ce băteau sălbatic și greutatea de jos. Strânsoarea se întări. Vulturul făcu o ultimă încercare de a se elibera, țipând puternic.

De pe apă, Powers urmărise pasărea rotindu-se în cercuri la lumina zilei ce se împuțina. Auzi ecoul țipătului disperat cum stră-

bate apele și aștepta ca pasărea să reapară în văzduh. Dar după cinci minute Powers scoase harta.

– Linia nordică a Golfului Fords arăta curbe de nivel strânse, reprezentând o faleză. Fuseseră informați despre faptul că acele creaturi pe urmele cărora se aflau puteau să se urce în copaci, deci părea logic să se poată urca și pe stânci. Se părea că nu erau decât două modalități de a pătrunde în despicătura de la baza falezei : coborârea de sus sau venirea dinspre apă.

Powers le făcu semn cu mâna deasupra capului celorlalte două bărci, să rămână pe loc și să acopere și zona sa. Se întoarse spre oamenii din barcă.

– Intrăm în golful ăla. Vreau să fiți cu ochii-n patru. Am văzut nu de mult un vultur coborând acolo și vreau să mă lămuresc ce și cum. Să mergem.

Într-un minut, ajunseră la intrarea în golf. Powers împinse o creangă ce atârna peste apă și le bara drumul. După intrarea strâmtă, golful se lărgea până la o deschidere de vreo sută de metri. Așa cum bătea soarele pieziș, printre copacii înalți de pe ambele țărmuri, semăna cu o lungă catedrală verde. Spre nord, malul se înalță, devenind abrupt. Spre sud, malul era relativ acoperit de copaci.

Navigatorul, Cartwright, lăsase motorul mai încet și barca se deplasa cu viteză mică. După vreo două sute de metri, Powers semnaliză o oprire temporară.

– Nu simțiți un miros ?

Cartwright încuviință din cap.

– Aici a murit ceva.

– Ia-o de-a lungul malului. Am eu grijă la adâncime și la obstacole.

Cartwright încetini. Zodiacul se cufunda în apă numai vreo zece centimetri, dar motorul se adâncea cam cu treizeci de centimetri în plus. Powers se uita întruna când la țărm, când direct în apă, înaintea bărcii. Copacii creșteau unii într-alții pe porțiunea îngustă de pământ dintre linia țărmului și faleză, iar între trunchiurile lor spațiul era umplut de tufișuri dese.

În cele din urmă, când mirosul deveni foarte puternic, Powers îi făcu semn lui Cartwright să oprească și-și confecționară cu toții

măști din fețele aflate în trusele de prim-ajutor. Powers mai mirosise moartea ; ceea ce putrezea acolo, înaintea lor, nu era o vevericță. Era ceva mare.

Se apropiară mai mult. Powers simți o greutate în stomac. Mută piedica pistolului său M-16 pe poziția foc semiautomat.

– Oprește !

Glasul său era estompat de țesătura verde pe care și-o înfășurase în jurul gurii și nasului. Cartwright stinse motorul și veni și el în partea din față a bărcii. Ceilalți doi țineau armele pregătite, acoperind flancurile.

La trei metri depărtare, pe mal, se vedeau printre pietre grămezi de oase albe.

– Ies pe țărm. Acoperiți-mă.

Powers trecu peste marginea bărcii, în apa surprinzător de rece. Suprafața întunecată îi înconjură pieptul până ce ajunse aproape de mal. Dând ramurile la o parte, Powers începu să cerceteze ceea ce tocmai descoperise.

– Adu barca ! strigă Powers.

Scrută copacii și suprafața verticală a falezei căutând să vadă orice mișcare, cu țeava armei îndreptată permanent pe direcția privirii. După cât reuși să-și dea seama, oasele erau de animal, dar nu voia să contribuie și el la grămada înspăimântătoare.

După ce Zodiacul acostă și oamenii săi îl legară de un copac, Powers îi desfășură pe cei trei pe un front abia schițat, cu fața spre faleză. Nu avură nevoie de vreun avertisment. Semnele morții erau prezente pretutindeni.

– Aruncați o privire în jur. Aveți grijă, uitați-vă cu atenție la copaci.

După nici cinci secunde, glasul lui Cartwright sparse liniștea :

– Aici, domnule sergent-major !

Powers se năpusti prin tufișuri spre locul în care se afla omul. Oase mari, acoperite de carne sfâșiată, erau amestecate cu organe interne în putrefacție. Powers recunoscu cele trei cranii : cai.

Se uită în sus la peretele falezei. Caii se repeziseră de pe buza stâncii abrupte și se prăbușiseră aici. Nu-și imagina cum să fi fost caii atât de proști încât să se sinucidă de bună voie – unul după

altul. Ceva îi gonise de pe faleză. După care, acest ceva se ospătase din cadavrele lor.

Strigătul altuia dintre oamenii săi îi întrerupse gândurile.

– Domnule sergent-major !

Powers se apropie de locul unde se aflau ceilalți doi soldați. Unul era pe cale să-și piardă cina ; când sosi, Powers înțelese de ce.

Cadavrul era zdrobit și cea mai mare parte a cărnii de pe picioare sfâșiată. Ochii de un albastru limpede se holbau însă cu nepăsare la întunericul ce se lăsa.

O găsiseră pe Emma Plunket.

Capitolul 16

Locul Dintre Lacuri
7:34 p.m.

Powers își dispuse cei patru oameni din echipă pe un perimetru restrâns, spate în spate. Malul jos al Golfului Fords se întuneca tot mai mult pe măsură ce soarele cobora ; curând, noaptea urma să-i învăluie. Dețineau două seturi de ochelari de vizare în infraroșu, dar Powers nu se simțea aici în siguranță, cu sau fără ochelari. În afara automatelor M-16, mai aveau și o pușcă M-21, cu vizare de noapte, cu laser. Cartwright se agita lângă Powers, scrutând întruna peretele falezei.

– Ce e ? întrebă Powers cu voce gravă.

Cartwright arătă în sus, spre peretele din stâncă.

– Suntem urmăriți. O simt. Suntem urmăriți de când am tras la mal.

În peretele de piatră erau destule crăpături și fisuri care să ascundă o sută de sinbatanți. Powers trebui să admită că, de zece minute, avea același sentiment. După ce descoperiseră cadavrul femeii, îi strânsese pe toți mai aproape și nu mai continuaseră cercetările. Fiecare om stătea cu arma pregătită, dar se aflau în

dezavantaj pe terenul jos. Nu era timpul să caute necazuri, mai ales că ele puteau să vină singure asupra lor, și asta cât de curând.

Powers își desfăcu ranița și deschise stația radio.

7:38 p.m.

Un locotenent tânăr apăru la ușa versumfului în care Riley fusese expediat și acum încerca să doarmă puțin.

– Domnule Riley, au nevoie de dumneavoastră la COT.

Riley își smulse automatul M-16 și îl urmă pe locotenent spre Comandamentul Operațional Trollers. Cei doi generali împreună cu colonelul Hossey se strînseseră în jurul unui radio. Colonelul îi făcu semn cu brațul teafăr să se apropie. Riley recunoscu vocea de la radio de îndată ce-o auzi.

– Repet, am găsit cadavrul unei femei și trei cai. Sunt adunate aici și oasele mai multor animale mici. Terminat.

Trollers luă microfonul.

– Cum au fost uciși ? Terminat.

– Par să fi fost aruncați de sus, de pe faleză. Terminat.

– Cereți-le poziția, atrase atenția Hossey.

– Ce poziție aveți ? Terminat.

– Partea nordică a Golfului Fords. O clipă. Vocea lui Powers dispăru cu un pârâit și apoi reveni : Rețea unu-doi-patru, șase-patru-trei. Repet : unu-doi-patru, șase-patru-trei. Avem nevoie de întăriri. Terminat.

Riley se uită pe hartă. Se lega. Powers se afla la numai câteva clicuri depărtare, spre sud. Sinbatanții nu fugeau. Se ascundeau. Merrit spusese că nu aveau nici un loc anume unde să fugă. Faleza era cea mai sigură poziție pentru ei, pe o rază de kilometri întregi. Powers găsise caii lui Werner.

Trollers întrebă :

– Vreo urmă a sinbatanților pe-acolo, în afara cadavrelor ? Terminat.

– Nu.

Urmă o scurtă pauză.

– Dar îi simt. Sunt aici. Suntem supravegheați. Terminat.

Trollers se întoarse întrebător spre Hossey. Hossey ridică privirea de pe harta pe care trasase poziția.

– Sergentul-major Powers este un soldat bun. N-ar fi spus asta dacă n-ar fi crezut că trebuie s-o auzim. A participat la niște acțiuni dificile și a supraviețuit. S-a încrezut în instinctele lui.

Trollers se uită la Riley.

– Ai poziția. Du-te !

Deschise microfonul.

– Am trimis ajutor. Rămâi pe poziție. Gata. Pauză. Bufnița, aici Baza Cercetaș. Terminat.

7:46 p.m.

Mica pată roșie cerceta printre pietre. Uitându-se prin obiectivul de noapte, Powers vedea clar și pata și pietrele din jur, în ciuda întunericului. Luneta de noapte montată pe M-21 constituia un mare progres față de toate sistemele anterioare cu care lucrase. Punctul de vizare al armei era acolo unde atingea raza laser emisă.

Când se lăsă întunericul, Powers decisese o retragere tactică – ordinul generalului Trollers de a rămâne ferm pe poziție nefiind valabil –, cu îmbarcarea tuturor pe Zodiac și ancorarea la douăzeci de metri de mal. Puteau face aceeași treabă din barcă, și Powers s-ar fi simțit mai în siguranță cu apa între el și mal. Desigur, dacă sinbatanții aveau arme, după cum fuseseră instruiți, poziția asta era mai expusă, însă Powers hotărâse că mișcarea merita. Dacă sinbatanții se aflau undeva pe peretele de stâncă, aveau avantajul înălțimii. Powers spera să micșoreze parțial unghiul vertical, punând o oarecare distanță între oamenii săi și baza falezei. Ceva se mișcă la periferia câmpului vizual al lunetei. Powers reglă claritatea și sări înapoi. Un sinbatant ! Era sus, la vreo trei metri sub buza falezei. Dispăru din vizor, topindu-se în stâncă. Powers scrută cu atenție, să-l vadă reapărând. Iată-l, deplasându-se cu repeziciune. Powers fixă pata roșie și trase. Când glonțul izbi, din stânca lovită săriră scântei și peretele explodă de țipete.

Powers înjură, încercând să prindă iar creatura cu raza laser. Probabil că înălțătorul era ușor deplasat ; nu reușise să fixeze centrul, ceea ce dusese la ratare. Sinbatantul se ghemui la adăpostul falezei și dispăru înainte de a-l putea doborî. O împușcătură bubui lângă el și Cartwright strigă :

– Am zărit doi urcând. Sunt dincolo de faleză. Nu cred că am nimerit. Plesni cu palma peste M-16-le său. N-am cum să ochesc cu porcăriile astea de ochelari de noapte.

– Fir-ar să fie ! murmură Powers pentru sine.

Nu reușiseră altceva decât să-i gonească pe sinbatanți din culcuș.

7:48 p.m.

La auzul celor două împușcături ce sfâșiară aerul nopții, Louis se depărtă de foc și se uită spre est. Erau campați cu restul „regimentului", în total patruzeci și trei de oameni, de-a lungul lizierei pădurii. Cei șaisprezece cai stăteau priponiți de copaci. De când începuse să apună soarele, prin zonă se deplasaseră numeroase elicoptere și vehicule.

– Asta n-a sunat deloc a muschetă, zise Jeremiah.

– Ce-a fost cu țipetele alea ? întrebă sergentul regimentului, Buford P. Lister, fără să se adreseze cuiva anume.

Țipetele care urmaseră primei împușcături îl făcuseră pe Louis să simtă cum i se ridică părul pe spinare.

– N-am idee.

– N-ai nici o treabă, aruncă Billy Pates.

Omul era ceea ce Louis ar fi etichetat drept nebunul regimentului. Pe lângă el, oricine părea inteligent. Pates duse gamela la buze.

– Câtă vreme avem apă de-asta de foc, totul o să fie-n regulă.

Și totul păru chiar să fie în regulă o perioadă de timp, Cel puțin zece minute. Louis se lupta cu cea de-a treia încercare de a interpreta o glumă de-a lui Buford când Jeremiah îl trase de mânecă.

– Ce-i ?

– Ascultă.

Louis se uită iritat la fratele său.

– Ce ?

– Pădurea.

Îi acordă zece secunde, căutând să elimine zgomotele taberei.

– Nu aud nimic.

Jeremiah dădu din cap.

– Asta zic și eu. E liniște. N-aud nici un animal de noapte. Îți aduci aminte de dimineață ? Chestia aia care ne-a atacat ? Exact așa s-a întâmplat înainte de a se repezi asupra noastră din copaci. Se întoarce.

Louis vru să-și mângâie fratele pe cap. Prostuțul de el, mereu se purta ciudat.

– Nici măcar nu știi ce-a fost. De unde naiba știi tu că se întoarce ?

– E Diavolul. Vine să ne ceară sufletele.

– Ei, las-o naibi, Jer ! O iei razna. Ascultă aici...

Louis se opri când un cal necheză, apoi un altul. Animalele trăgeau de căpestre, chinuindu-se să fugă înapoi.

Oamenii care aveau cai părăsiră focul și se îndreptară spre pădure, încercând să liniștească animalele. Calul lui Louis, Jezebel, aproape că-și desfăcuse frâul ; Louis tocmai îl lega la loc când îl observă pe fratele său alături, cu muscheta în mână, ignorându-și propriul cal și uitându-se cu mare atenție spre pădure.

– Nu vrei să-mi dai o mână de ajutor, Jer ? întrebă Louis cu iritare în glas.

– Uite-l ! strigă fratele său, ducându-și rapid muscheta la umăr și trăgând un foc.

Când bubuitul grav al pulberii se stinse, se dezlănțui iadul. Din întuneric explodară siluete, descărcând arme asupra oamenilor care priveau fără să le vină a crede. Buford Lister și Billy Pates se numărară printre cele șase victime din primele zece secunde, care căzură la pământ, sfâșiind aerul cu strigătele lor.

Jeremiah și Louis o luară la fugă, Jeremiah reîncărcând din alergare, Louis înhățându-și muscheta și trusa când trecură în viteză pe lângă foc. Alte câteva gloanțe șuierară prin aer, în jurul ca-

petelor lor, apoi focul încetă. Se opriră la două sute de metri în câmp și făcură drumul înapoi, Jeremiah cu muscheta pregătită, Louis reîncărcând. Alți oameni speriați, din 7 Cavalerie, erau împrăștiați împrejur suflând din greu din cauza alergării și strigându-și întrebări fără rost.

Soldați din alte tabere sosiră în fugă să se intereseze de cele întâmplate. Dar nimeni nu se mai întoarse spre liziera pădurii, unde fusese campat Regimentul 7 Cavalerie, al Statelor Unite. Ultimul strigăt muri.

8:14 p.m.

La opt sute de metri depărtare, cele trei versumfuri ale echipei DOA 682 rulau pe o potecă, fără ca ocupanții lor să fie conștienți de distrugerea produsă în apropiere. Căștile de radio și interfon, împreună cu duduitul motoarelor Diesel, asurzeau practic întreaga echipă.

Riley ascultase raportul lui Powers, cum că deschisese focul asupra sinbatanților și că acele creaturi escaladaseră faleza și fugeau. Se apropiau și alte unități. COT încerca să creeze în pripă o rețea care să încerce să-i prindă pe sinbatanți.

Radioul pârâi.

– Aici Bufnița. Am prins mai multe contacte pe TVLR, vehicule și pedeștri. Am pe ecran și cai. Imposibil să găsesc ținta. Terminat.

– Toate elementele, aici Baza Cercetaș. Căutați să vă marcați cu ceva, ca să vă poată identifica Bufnița. Terminat.

Riley își dădu drumul să alunece în versumf și scotoci într-unul dintre buzunarele exterioare ale rucsacului său, de unde scoase o șapcă neagră, cu bor larg. Întoarse șapca pe dos, lăsându-i la vedere banda fluorescentă și o puse pe cap. Cum stătea în tureliă, știa că banda fluorescentă avea să fie clar distinsă de televiziunea cu lumină redusă (TVLR) a aparatului de luptă Spectre și a elicopterelor OH-6.

– Aici Bufnița. Recepționez focuri de armă de calibru mic. Poziția unu-doi-cinci, șase-cinci-trei. Repet : Focuri de armă de calibru mic. Poziția : unu-doi-cinci, șase cinci trei. Terminat.

Riley își lumină harta cu o lanternă cu lumină roșie.

– Ia-o pe prima la dreapta ! John.

Când vehiculul coti, Riley ridică piedica de la trăgaciul armei de calibru 50.

Capitolul 17

Locul Dintre Lacuri
8:33 p.m.

Doc Seay și Martie Trustin se ocupau de răniți la lumina farurilor diverselor camionete și rulote. Riley își dispusese într-un perimetru larg restul echipei, suplimentat de aproape o sută de oameni cu muschete din Războiul Civil. Ar fi fost aproape caraghios dacă n-ar fi existat cele patru cadavre ce zăceau în apropiere sub pături și răniții cărora li se acordau îngrijiri.

Riley anunțase deja situația la Baza Cercetaș. În afară de a păstra un perimetru, pentru a-i împiedica pe sinbatanți să revină, nu prea știa ce să facă. Să pornească în urmărirea lor nu era posibil, deoarece nu aveau idee unde se aflau creaturile. Până să ajungă ei aici, sinbatanții dispăruseră deja, și nimeni nu știa în ce direcție.

Riley ignorase numeroasele întrebări adresate de participanții la reconstituirea Războiului Civil. Nu putea spune altceva, decât să-i avertizeze pe toți să rămână în limitele câmpului deschis.

Acum, în câmp pătrundeau vehicule militare sosite ca întăriri. Generalul Trollers și colonelul Lewis sărîră dintr-un versumf și se apropiară în grabă de locul unde se afla Riley.

Ochii lui Trollers aruncau flăcări în lumina farurilor.

– Încotro au luat-o sinbatanții ?

Riley ridică din umeri.

– Nu știu, domnule. Au lovit venind dinspre vest, dar n-am reușit să găsesc pe nimeni care să-mi poată spune încotro au luat-o.

– Dar Bufnița ?

– Prinde multe ținte. Oamenii noștri sunt marcați, dar tipii ăștia, cu reconstituirea lor, sunt răspândiți pretutindeni.

Trollers se întoarse spre colonelul Lewis.

– Oamenii ăștia să spele putina de-aici *acum.*

– Da, domnule.

8:57 p.m.

Puține animale au avut o întâlnire mai devastatoare cu oamenii decât bizonii, pe care, de obicei, americanii îi numesc în mod greșit bivoli. De la un maximum estimat la treizeci de milioane până la mai puțin de cinci sute spre începutul secolului, turmele au sporit încet, numărul bizonilor fiind în prezent de aproximativ treizeci și cinci, cincizeci de mii.

Când luna se înalță la jumătatea cerului, spre răsărit, turma de cincizeci și trei de bizoni ai Rezervației Buffalo Range din Locul Dintre Lacuri tocmai spori cu unul. După ce mama își termină de lins vițelul nou-născut, curățându-l, acesta începu imediat să sugă.

Strânși în grupuri separate, masculii singuratici, imenși, unii în greutate de aproape o mie de kilograme, ignorau eforturile materne. Mai erau circa două luni până la sezonul de împerechere, când aveau să se amestece iar cu turmele de femele și pui pentru a da curs procesului reproductiv.

În această seară anume, unul dintre masculi, un bizon bătrân, care fusese martorul multor anotimpuri, era agitat, dar nu din pricina evenimentelor ce se petreceau înăuntrul gardului rezervației. Ceva din afară îl tulbura.

Își întorcea capul masiv într-o parte și-n alta, măturând pământul cu părul lung și încâlcit. Nările i se zbătură când trase adânc în piept aerul întunecat : îl simțea iar, în limita posibilităților sale

de a mirosi, venind dinspre est. Sinapsele se declanșară în creierul bizonului, care încerca să-și reamintească acest miros specific.

Masculul aștepta, din ce în ce mai neliniștit. Mirosul se apropia – un aflux de pericol. Treziți de mișcările bătrânului, și alți tauri se sculară. Un val de freamăt străbătu turma. Instinctiv, mamele își împinseră viteii spre centru, iar masculii se răspândiră în semicerc, cu fața spre Trace, care mergea paralel cu gardul dinspre est al rezervației.

Ochii mărgelați ai bătrânului taur se îngustară, cercetând linia întunecată a copacilor de dincolo de drum. Ceva părăsi cam șovăitor adăpostul întunericului și se strecură în drum. Altă siluetă o urmă pe prima. Intrușii erau atrași de mirosul sângelui proaspăt al nașterii. Taurii începură să fornăie și să izbească cu copita în pământ, legănându-și coamele uriașe înainte și înapoi.

Nou-sosiții traversară drumul și rămaseră sus pe gard, simțind că sârma ghimpată era limita până la care se aflau în siguranță. Se uitară peste miile de kilograme de protecție comută dintre ei și vițelul nou-născut.

Nu aceasta trebuia să fie noaptea decisivă. Intrușii se întoarseră la adăpostul pădurii, în căutarea unei prăzi mai ușoare.

Turma avu nevoie de aproape o oră ca să se liniștească. Curând, dormeau cu toții, în afara bătrânului, iar nou-născutul se înghesuise lângă mama sa. Bătrânul taur o luă încet de-a lungul gardului. Era tulburat. Simțea ceva rău și asta nu-i plăcea. Știa că acești prădători se vor întoarce.

10:15 p.m.

Riley își puse echipa într-o alertă de cincizeci la sută. După o noapte lungă, mâine urma o zi critică. Oamenii aveau nevoie de odihnă. Se îndoia ca sinbatanții să atace Baza Cercetaș, dar în acest punct era depășit în încercarea de a-și imagina ce vor face ei și ce nu.

Primise ultimul mesaj de la Kate prin Powers, când subofițerul se retrăsese la tabăra de bază după aventura de la faleză. Dacă

Ward nu mai conta de-acum, Merrit conta cu prisosință. Cât anume putea fi crezut din ceea ce spunea ? Riley nu fusese impresionat din cale-afară de banda video. Deși era posibil ca sinbatanții să fi încercat s-o păcălească pe Merrit, ca să deschidă cuștile, era mai sigur că ea reacționase exagerat. Riley clătină din cap. Problema n-o constituia Merrit, ci sinbatanții. Se impunea să se concentreze pe ceea ce știa cu siguranță.

Se lăsă cu spatele pe rucsacul său, în afara conului de lumină al farurilor, la COT, și cântări cu atenție situația. Aproape jumătate dintre cei sosiți pentru reconstituirea Războiului Civil fuseseră îndepărtați, dar mai rămăseseră ici-colo câte unii răzleți. Nici nu se știa dacă mai existau și alte persoane în parc. Mâine urma să fie marea curățire, iar apoi, mâine seară, vânătoarea.

Totul părea prea simplu. Sinbatanții se aflaseră cu un pas înaintea sa încă de la început, în principal fiindcă îi considerase animale, și nicidecum niște oponenți inteligenți. Acum, când cunoștea adevărul, venise vremea să îndrepte acea greșeală tactică. Anticiparea mișcărilor adversarului era o cerință de prim ordin a planurilor operaționale. Riley se hotărî să treacă mental în revistă faptele, să vadă cum se potriveau între ele și apoi să încerce să proiecteze cursul acțiunilor sinbatanților.

Când tocmai începuse să se concentreze, din întuneric își făcu apariția o siluetă.

– Trebuie să stăm de vorbă.

Riley ieși de sub pătura din lână și-l urmă pe colonelul Hossey până la duba SIA. Un singur om supraveghea pupitrul de comunicații. Obiectul căutărilor lui Hossey era o siluetă mică, înfășurată într-o pătură, ce se afla pe un scaun. Colonelul o bătu ușor pe umăr, trezind-o.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Stai ! strigă Merrit. Clipi, alungându-și somnul din gene. Încă un contact cu sinbatanții ?

Hossey se îndreptă spre ușă.

– Nu. Vreau să discutăm ceea ce se petrece. Hai afară, să vorbim.

Cerul se mai limpezise și printre nori se vedeau câteva stele. Buletinele de știri anunțau ploi intermitente până la sfârșitul săptămânii. Temperatura scăzuse în jur de minus opt grade, și Riley își putea vedea aburul respirației când vorbeau.

Hossey începu cu întrebarea rămasă fără răspuns și pentru Riley, care se referea la evenimentele trecute.

– Cum au scăpat sinbatanții ?

Merrit se uită la Hossey, apoi privi în jur pe furiș. Vorbi cu o voce slabă :

– Duminică noaptea a fost o pană de curent – de fapt, luni dimineața. Ca răspuns la scăderea inițială a tensiunii, paznicul a scăzut și el tensiunea în zona de izolare a sinbatanților. Atunci au ajuns la laborator cei trei evadați pe care-i folosește colonelul Lewis în povestea lui de acoperire. Nu știu de ce, dar l-au omorât pe paznic, după care au dat buzna în laborator. Am găsit toate trei cadavrele lor în dimineața următoare. Paznicul dispăruse, dar i-au descoperit cadavrul într-o dubă condusă de sora unuia dintre evadați.

– Rahat ! exclamă Riley. Adică aveați deja patru morți când ne-am prezentat noi aici, luni dimineața ?

Merrit continuă :

– Paznicul a fost ucis de pușcăriași, dar pe cei trei i-au ucis sinbatanții.

– Grozav. Al naibii de grozav.

Riley își încleștă pumnii. Ar fi vrut să lovească rău de tot pe cineva sau în ceva.

– Am crezut că zgărzile îi terminaseră, înainte să ajungeți voi aici, îi reaminti Merrit.

Riley închise ochii și numără încet până la zece, încercând să-și țină furia în frâu. Știa că nu Merrit era răspunzătoare de a fi luat decizia să nu-i fie informată echipa.

Hossey rezumă :

– Deci, chiar acum, sinbatanții au ucis o grămadă de oameni, iar noi nu am reușit să lichidăm decât unul dintre ei, pierzând un elicopter în acțiune.

Riley arătă spre COT.

– Nu și-a dat seama nimeni de-acolo că nu întâmplător chestiile alea au fost mereu cu un pas înaintea noastră ? Sinbatanții au avut un plan oarecare, în timp ce noi am reacționat trăgând din căciulă acțiunile de răspuns.

Merrit era nedumerită.

– Credeam că de data asta aveați și dumneavoastră un plan.

Hossey încercă s-o facă să înțeleagă.

– Avem, dar tot le mai lăsăm sinbatanților multă inițiativă. Am încercat să-i spun generalului Trollers că treaba nu-i atât de simplă precum pare, dar el e de altă părere. El crede că atacul asupra celor sosiți cu reconstituirea Războiului Civil a reprezentat un act disperat, pentru că sergentul-major Powers i-a gonit din bârlog. Trollers crede, de asemenea, că acum sinbatanții fug. Dumneata ce zici despre atacul ăsta ?

Merrit rămase tăcută câteva momente.

– După părerea mea nu au atacat fără motiv. Până acum, fiecare mișcare a lor a fost justificată. Probabil au considerat că civilii ăștia făceau parte din forța care-i urmărea și au atacat și ei, ca replică. Oamenii cu reconstituirea erau înarmați și acționau într-o manieră militară. Cred că e rațional să presupun că sinbatanții nu ar fi putut face deosebirea dintre real și simulat.

– Dar a rezultat că sunt creaturi inteligente, nu ? Și sinbatanții știu că sunt urmăriți, interveni Hossey, intrând în miezul problemei.

– Nu încape nici o îndoială în privința asta, răspunse Merrit.

– Ca ființe inteligente care vor să supraviețuiască, ce crezi că vor face acum ?

– Trebuie să găsească un alt bârlog. Vor avea nevoie de o sursă de hrană pentru noua generație și de un ascunziș măcar pentru câteva zile.

– Atunci, planul pentru ziua de mâine o să meargă ? vru să știe Hossey.

Merrit clătină din cap.

– Chiar că habar n-am. Ei știu că sunt vânați, dar n-au cum să știe cât de întinsă e plasa care se strânge în jurul lor. Cum am mai spus, cred că vor încerca să se ascundă. Au mai făcut asta o dată, la faleză.

– Dacă scapă ? întrebă Riley.

– Unde ? replică Merrit.

– Nu știu. Riley se gândi câteva secunde. Poate că ar trebui să mergem pe faleză, să aruncăm o privire la locul în care s-au ascuns, și să ne formăm o idee despre ce anume făceau. E posibil să ne ajute în descoperirea viitorului bârlog.

Hossey se ralie imediat acestei idei.

– Te trimitem acolo de cum se face lumină.

10:30 p.m.

Caii regimentului își smulseseră legăturile și scăpaseră în momentul agitației de după lăsarea nopții, dispărând fără urmă. Acum, militarii le spuneau să elibereze imediat zona și să plece acasă. Louis pierdu cinci minute fără nici un rezultat, certându-se cu un sergent-major. Al naibii să fie dacă avea să lase de izbeliște opt cai de valoare, dintre care șase nici măcar nu erau ai lui.

Majorul fusese înțelegător față de situație, dar neclintit. Îi promisese vag lui Louis că îi vor anunța când se va redeschide parcul, după capturarea evadaților, ca să se poată întoarce, să-și recupereze animalele. La întrebarea lui Louis când era posibil să se întâmple asta, militarul îi spusese să se ducă acasă.

– La dracu' ! murmură Louis.

Se întoarse spre Jeremiah.

– Hai să plecăm de-aici !

Se înapoiară în parcarea principală, unde se afla camionul lor. Frații traseră rampa înăuntru și închiseră ușile din spate, pregătind camionul de călătorie. Urcară în cabină și Louis porni motorul.

– Ești gata ? întrebă el.

Nu primi nici un răspuns de la fratele său. Jeremiah nu mai rostise nici un cuvânt de la atac. În ceea ce-l privea pe Louis, cu cât ajungeau mai repede acasă, cu atât era mai bine. Armata mânca rahat cu evadații ăia. Ce naiba să caute prizonierii fugiți în copaci ? Și era ceva ciudat cu „fugarii", din cât apucase el să-i zărească. Nu arătau prea normal. Louis nu-l invidia pe comandantul regimentu-

lui care se oferise să zboare de la Nashville la Chicago, să anunțe familiile celor patru oameni uciși.

Urmară îndrumările militarilor, care îi ghidară să iasă din tabără și să pătrundă pe Lick Creek Road. Vehicule ale armatei, cu armele automate montate pe capote și cu farurile aprinse, erau înșirate pe tot parcursul drumului. Louis pătrunse pe Trace la Casa de oaspeți Golden Pond, apoi, la semnalul bastonului luminos al unui soldat, făcu la dreapta pe Route 68.

La podul peste lacul Barkley, în mijlocul tablierului erau bariere așezate de armată, care blocau circulația spre exterior. De cealaltă parte a podului, poliția statală din Kentucky fixase bariere care interziceau intrarea pe pod din sensul opus. Când trecu de ultimul militar, Louis oftă ușurat. Pe deasupra apei, de ambele părți ale lacului, zburau elicoptere cu reflectoare de căutare. Erau al naibii de serioși în privința închiderii parcului.

Rulară prin Cadiz, apoi spre est, pe 68 ; la I-24 urmau să cotească spre nord, către casă. Louis se hotărî să conducă fără oprire și să-și ducă fratele departe de locul acesta cât mai repede cu putință.

Capitolul 18

MIERCURI, 8 APRILIE

Locul Dintre Lacuri
4:12 a.m.

Trei siluete întunecate stăteau printre copaci, la marginea pădurii, două dintre ele cu câte ceva în spinare. Merrit știa că ar fi trebuit să-i fie frică, dar, din cine știe ce motiv, nu-i era. Dimpotrivă, se simțea aproape liniștită. O porni prin iarbă spre ele, cu mâinile ridicate deasupra capului, indicând că nu avea nici o armă sau vreo intenție agresivă. Sinbatanții rămaseră pe loc, privind-o cu ochii lor galbeni, fără să clipească.

Merrit voi să vorbească, dar știa că ei nu înțelegeau vorbirea articulată. Și așa, cum putea să le explice ce se întâmpla ? Ei erau cei vânați, iar ea era un vânător. Sinbatanții se mișcară, în cele din urmă, întorcându-se și îndreptându-se spre întunecimea pădurii. Merrit se opri din mers. Ei dispărură, cu excepția unuia, care se uită înapoi peste umăr, spre ea. Ea îl privi cu mai multă atenție. Nu mai era un sinbatant, ci un chip uman... un bărbat. Merrit recunoscu chipul cu o tresărire ; era tatăl ei. O luă înspre el, atrasă de ceva

mai puternic decât ea. Pe măsură ce se apropia, bărbatul se schimba înapoi în sinbatant, cu gura larg-deschisă și colții rânjiți. Merrit se întoarse și o rupse la fugă.

Când se trezi, ridicându-și capul cu o smucitură de pe biroul pe care se odihnise, Robin Merrit aproape căzu de pe scaun. Era udă de transpirație. Privirea tulbure îi fugi spre ușa dubei, așteptându-se pe jumătate să-și vadă tatăl stând acolo. Când ochii i se mai limpeziră, îl recunoscu pe colonelul Lewis profilat pe fondul luminos al pupitrului de comunicații.

– Ești OK ?

Merrit clipi.

– Da.

– Ai țipat. Mai dormi puțin. Am discutat cu colonelul Hossey. O să te duci cu Riley la prima geană de lumină, să vezi vizuina de la faleză.

– E-n regulă.

Când își lăsă capul în jos, gândurile despre sinbatanți îi umplură mintea.

7:27 a.m.

– Tango Doi-Șapte, ești pe poziție ? Terminat.

– Aici Doi-Șapte. Perfect. Te-am acoperit. Terminat.

Riley își roti brațul deasupra capului, către mal. Cele patru Zodiacuri se apropiară în linie, cu câte un automat greu M-60 instalat la fiecare proră, acoperind înaintarea. Alte trei Zodiacuri, cu oameni din celelalte echipe, rămaseră în larg pentru a da ajutor la nevoie. Două echipe A erau postate în partea de sus a falezei ca să asigure foc de acoperire și să oprească orice încercare a sinbatanților de a scăpa pe-acolo, dacă se întorseseră cumva la bârlogul lor.

Deasupra, generalul Williams se afla la bordul elicopterului său Blackhawk, de comandă și control (CC), supraveghind rețeaua radio. Riley purta în spate un SRC-77, cu căștile petrecute peste umărul stâng și prinse în partea din față a vestei de camuflaj.

Apăsă cu mâna stângă butonul de transmisie.

– Pătrundem. Terminat.

Când bărcile acostară și echipa lui Riley asigură zona, nu mai era nici urmă de sinbatanți. Riley își trimise oamenii să inspecteze pe o distanță de câte cincizeci de metri în fiecare direcție, asigurându-se că măcar la nivelul solului locul era curat. Sinbatanții se puteau ascunde pe peretele stâncii, dar el trebuia să conteze pe oamenii din bărci și de deasupra falezei ca să se îngrijească de asta.

Satisfăcut de faptul că avea un punct de debarcare relativ sigur, Riley apăsă butonul de transmisie al stației.

– Aici curat. Aduceți-o pe Merrit. Terminat.

Un al cincilea Zodiac acostă. Doctor Merrit debarcă, iar Riley și Powers o salutară. Sergentul-major îi arătă ceva.

– Caii morți sunt aici. Am îndepărtat aseară cadavrul femeii. A fost găsit acolo.

Se deplasară la baza falezei. Riley scoase o *maceta* și tăie cu ea tufișurile și ierburile, făcând loc să se vadă mai bine rămășițele cailor morți. Remarcă faptul că Merrit fie era obișnuită cu privelișteа morții, fie era detașată de realitate atunci când vorbi :

– Cei patru sinbatanți care au scăpat erau foarte vicleni. Aș crede că au gonit caii de la locul taberei unde a fost ucisă familia Werner și apoi i-au forțat să se arunce de pe faleză. După care trebuie să se fi despărțit. Voi ați urmărit doi dintre ei spre vest, dar ceilalți doi trebuie să fi rămas, în speranța că nu vor mai fi căutați. De fapt, cei doi pe care i-ați urmărit au fost, probabil, o diversiune pentru a vă îndepărta de acest loc. Sunt sigură că au ținut aici ambele seturi de păstăi. Merrit se aplecă deasupra rămășițelor cailor, fără să pară afectată de duhoare, și punctă : Uitați-vă la tăieturile astea de pe coaste. Cred că au plănuit să plaseze păstăile înăuntrul cadavrelor cailor. Asta ar fi asigurat o rezervă corespunzătoare de hrană după clocirea păstăilor, cel puțin pentru o vreme, chiar dacă ceilalți doi urmau să părăsească locul și să vă îndepărteze, la nevoie.

Radioul piui.

– Aici Tango Doi-Șapte. Coborâm. Terminat.

Riley se uită în sus, la frânghiile aruncate peste buza falezei. Oameni cu pistoale automate și le trecură peste umeri și începură

să coboare încet în rapel, vârându-și gura armei în fiecare crăpătură și fisură care ar fi putut ascunde un sinbatant.

Riley se îndoia că vor găsi ceva, dar verificarea merita să fie făcută. Își concentră atenția asupra bazei peretelui.

– De vreme ce le-am luat locul ăsta, ce credeți că vor face acum ? Vor căuta o zonă similară și vor face același lucru ?

Merrit încuviință din cap.

– Prima lor grijă va fi găsirea unei surse de hrană pentru pui. Deși sunt omnivori, mai mult ca sigur vor căuta carne, pentru că asta ar fi cea mai directă sursă de hrană în cantitate mare.

Riley își scoase harta, o întinse pe pământ și se ghemui să se uite la ea.

– Unde te-ai duce dacă ți-ar trebui carne, Dan ?

Powers îngenunche lângă el.

– Sunt căprioare din belșug pe-aici.

– Dar ei ar trebui să le vâneze. Nu cred că pot fugări o căprioară și sunt sigur că nu și-ar folosi armele pentru asta. Și-ar trăda poziția. Riley clătină din cap. Nu, eu vorbesc de ceva mai ușor de-atât.

Powers indică pe hartă cu un deget gros.

– Atunci, m-aș duce aici.

5:34 a.m.

Ziua se scurse cu aparate de zbor și versumfuri care cutreierau parcul cu megafoane, îndemnând pe toată lumea să părăsească zona. Exodul se domoli până spre sfârșitul după-amiezei. În ultimele două ore, de la toate barierele plasate pe drumurile de acces se primiră numai rapoarte negative la întrebarea dacă încă se mai înregistrau plecări din parc. Pe parcursul întregii zile nu se înregistrase nici un semn din partea sinbatanților. Nici un contact vizual, nici o urmă, nici un contact direct, nimic.

Generalul Williams avea de dus cea mai importantă luptă nu cu sinbatanții, ci cu mediile de informare, care se năpustiră ca lăcustele în jurul perimetrului, cerând să afle ce se petrecea. Două

elicoptere cu reporteri din Nashville încercaseră să pătrundă în spațiul aerian al perimetrului și fuseseră întoarse din drum de aparate de luptă. Povestea de acoperire încă ținea, deși li se luaseră deja interviuri unora dintre participanții la simularea Războiului Civil, care creaseră oarecare confuzie asupra situației.

Duduitul elicelor de elicopter străpunse văzduhul și o formație de OH-6, aparținând Operațiunilor Speciale, trecu într-unul dintre raiduri. Elicopterele cu rotor unic erau pilotate de Călăuzele de Noapte, membrii Forței de Serviciu 160 a Operațiunilor Speciale. Aparatele de două persoane erau dotate cu dispozitive perfecționate de vedere pe timp de noapte și în infraroșu, precum și cu minitunuri de 7,62 mm fixate în afară, pe câte o bechie. În misiunea din această seară, aparatele zburau perechi, cercetând zona după o rețea pentru stabilirea căreia ofițerii de operațiuni își petrecuseră întreaga zi în calcule minuțioase. O dată cu întunericul, urmau să deschidă focul asupra oricărei imagini cu două mâini și două picioare, fără bandă fluorescentă, care s-o marcheze ca făcând parte dintre prieteni.

6:54 p.m.

Powers cercetă cu privirea pășunea. Bizonii erau agitați. Agitația începu din cealaltă parte a turmei și se întinse până când cuprinse toate animalele. În timp ce Powers se uita, bizonii se adunară laolaltă într-un perimetru defensiv strâns, cât mai departe cu putință de gardul rezervației – masculii masivi în afară, femelele și puii la mijloc.

Radioul se auzea încet, ca un bâzâit enervant în urechea lui, în vreme ce COT coordona diversele elemente ce urmau să înceapă cercetarea aeriană peste șase minute. Powers și echipa sa stăteau ascunși pe o mică colină, ce se înălța deasupra rezervației bizonilor. Se aflau acolo de șase ore, de când Powers și Riley îl convinseseră pe colonelul Hossey că animalele din țarc aveau să constituie o țintă tentantă pentru sinbatanți și că șopronul părăsit de la marginea câmpului putea fi un bun ascunziș pentru creaturi.

Powers simțea că era mai de folos să aștepte aici decât să stea pe ici-pe colo la COT.

Soarele se pregătea să apună și amurgul făcea ca luminozitatea să fie foarte proastă. Powers își puse ochelarii de vedere pe timp de noapte și-i activă. De cealaltă parte a pășunii, față de poziția ocupată de Powers și echipa sa, rezervația, înconjurată cu un gard din sârmă ghimpată, era mărginită de Trace.

– Pregătiți-vă ! șopti Powers. Bizonii sunt speriați de ceva.

Oamenii își activară lunetele pentru vizarea de noapte ; razele invizibile de laser se strecurară de-a curmezișul câmpului deschis, sondând linia îndepărtată a copacilor.

Două siluete, aplecate aproape de pământ, se desprinseră dintre copaci pe partea opusă a drumului. Powers abia reușea să le vadă prin ochelari, dar nu voia să riște nimic. Dădu ordinul când cele două umbre se aflau încă pe Trace, la marginea drumului. Cu un pocnet, două puști deschiseră focul la unison.

Powers schiopătă înapoi, pe colină, și sări în versumf. Șoferul aprinse motorul și o porniră cu mare zgomot pe drumul neasfaltat ce înconjura rezervația.

Versumful se opri și farurile iluminară scena. Powers sări afară din vehicul, cu pușca pregătită. Erau doi câini. Primul, un airdale slăbănog, zăcea mort, împușcat în piept. Cel de-al doilea, un prepelicar galben, cu blana aproape neagră de murdărie, zăcea gâfâind, cu sângele șiroindu-i din gaura lăsată de glonț în coapsa piciorului stâng din spate.

Powers clătină din cap, aplecându-se deasupra câinelui. Prepelicarul se uită în sus spre el, cu ochii mari, și scheună.

– Ce căutai aici, tontule ? șopti Powers, lăsând arma în jos.

Câinelui i se vedeau coastele și avea blana plină de mărăcini și noroi. Era limpede că vagabondase înainte de-a ajunge în acest loc.

Powers îi cercetă rana : glonțul străpunsese camea fără să atingă osul. Îi înfășură cu grijă piciorul într-un bandaj. Strânse legătura, apoi luă câinele în brațe și-l puse în partea din spate a versumfului. Doar atât, deocamdată, în privința ideii lor cu bizonii. Powers ocoli

din nou rezervația și se întoarse la punctul său de observație. Poate că prădătorii mai mari urmau să apară mai târziu.

8:34 p.m.

– Ești sigur că pot vedea asta ? Pare tare mică.

Merrit se uita neîncrezătoare la banda fluorescentă cusută pe partea de deasupra a șepcii cu cozoroc lung, pe care i-o dăduse Riley.

Riley aprobă din cap.

– Dispozitivele de observare din aparatele astea nu numai că permit vederea pe timp de noapte, dar o mai și amplifică puțin. Câtă vreme porți banda, ei știu că faci parte dintre băieții buni. Se vede de sus ca un far.

Un elicopter Blackhawk se așeză la sol. Riley o bătu ușor pe Merrit pe brat.

– Să mergem !

Riley atârnă stația radio pe umăr, înghesui capătul antenei în bluză și-și luă arma. Făcu semn echipei să pornească, apoi o însoți pe Merrit la elicopter și o așeză pe scaunul din fața sa. Aparatul se înălță, crescând lin turația elicelor.

Riley își puse la urechi o pereche de căști.

– Sunt șeful de echipă Riley. Suntem cu toții gata.

Pilotul răspunse :

– Perfect. Sunt căpitanul Patrick. Vom zbura pe deasupra aparatelor de luptă și suntem pe frecvența lor, așa că puteți auzi ce vorbesc.

În timp ce elicopterul câștiga în înălțime, oamenii lui Riley instalau, de fiecare parte a compartimentului de transport, frânghii de rapel. Corzile erau prinse de inele mari, ce atârnau din tavan, apoi erau încolăcite cu grijă în saci de campanie, pentru a fi folosite dacă aparatul trebuia să fie părăsit într-o zonă în care nu se putea ateriza. După ce verifică echipamentul, Riley se întoarse spre echipa sa și făcu semn, strigând ca să acopere zgomotul elicelor și al motorului :

– E-n regulă. Armați și încărcați !

Opt încărcătoare fură fixate la arme și închizătoarele trase. Armele erau ținute între genunchi, cu țevile în podea. Erau pregătiți.

9:14 p.m.

– Centrul Acvila, aici Bufnița Trei-Unu. Am prins o mișcare. Localizarea punctului, la opt clicuri est de punctul de control trei-șapte. Cer permisiunea de a părăsi ruta prestabilită de cercetare, pentru investigații. Terminat.

– Aici Centrul Acvila. Permisiune acordată. Terminat.

Riley găsi pe hartă punctul de control trei-șapte și-i spuse pilotului prin interfon :

– Să mergem într-acolo, domnule.

Simți un val de adrenalină. Primul contact al serii. Poate ultimul.

– Perfect, zise pilotul.

Elicopterul Blackhawk se lansă spre vest, trecând pe deasupra unui OH-6 de luptă. Riley văzu luminile de poziție, verzi și roșii, ale elicopterului mai mic de dedesubt.

– Aici Bufnița Trei-Unu. Am ținte multiple, ce se deplasează spre vest. Sunt sub-copaci. Terminat.

– Aici Centrul Acvila. Perfect, Trei-Unu. Întrerup. Bufnița Unu-Șase, întrerupe schema și ajută-l pe Trei-Unu. Trei-Unu și Unu-Șase, treceți pe frecvența unu-nouă-cinci. Toate celelalte elemente rămâneți pe loc și mutați-vă la altitudinea de două sute de AGL. S-ar putea să se încingă aici. Terminat.

Semănând cu niște licurici, celelalte aparate de luptă sfredeliră cerul nopții, urcând la două sute de metri și ocupând poziție, timp în care cele două desemnate se grupară. Riley îl rugă pe pilotul elicopterului Blackhawk să schimbe frecvența și-i ascultă pe cei doi piloți coordonându-se în vreme ce se apropiau de ținte.

– I-ai prins ? Terminat.

– Da. Te-am prins și pe tine și pe ei, clar. Tu mă vezi ? Terminat.

– Da. Te am în vizor. Am câmp liber de foc pe două sute de grade. Terminat.

– Eu am un doi-șaptezeci. Centrul Acvila, am ținte multiple pe infraroșu. Imaginea este fragmentată. Se deplasează pe sub copaci. Cer permisiunea de a deschide focul. Terminat.

După o scurtă pauză, ajunse prin eter vocea generalului Williams.

– Aici Acvila Șase. Arată ca și cum ar fi oameni ? Terminat.

– Acvila Șase, aici Bufnița Trei-Unu. Nu pot spune după infraroșu. E prea multă căldură reziduală de la copaci, ca să am o imagine clară. Dacă-i prindem în câmp deschis, îi putem verifica cu ochelarii pentru timp de noapte. Terminat.

– Ai vreo zonă deschisă în imediata apropiere ? Terminat.

– Da. Avem un câmp la vreo cinci sute de metri spre sud. Terminat.

– Folosește minitunurile și deplasează ținta spre câmpul ăla, pentru o identificare clară. Terminat.

– S-a făcut.

O linie de trasoare se desfășură de sub unul dintre elicoptere. Iar și iar, în rafale scurte, mânând ținta în direcția dorită.

– Aici Trei-Unu. Se deplasează spre sud. Terminat.

– Aici Unu-Șase. Sunt pe poziție, pe linia copacilor. Terminat.

Riley i se adresă pilotului de pe UH-60 :

– Duceți-ne deasupra lui Unu-Șase. Deasupra câmpului, ca să vedem linia copacilor.

Riley își puse ochelari de noapte și-i dădu o pereche și lui Merrit.

– Uită-te la linia de colo a copacilor.

Încă o rafală.

– Aici Trei-Unu. Au ajuns. Terminat.

– Acolo ! Riley o apucă pe Merrit de braț. Îi zărești ?

În lucirea verde a ochelarilor, dintre copaci începură să iasă niște siluete întunecate.

– Ce vezi ? o întrebă Riley pe Merrit, încercând să deslușească ceva.

– Nu știu, se mișcă repede.

– Aici Unu-Șase. Opriți tragerea. Opriți tragerea. Am țintele la loc deschis. Sunt șase căprioare. Terminat.

În vocea lui Williams se simțea dezamăgirea :

– Aici Acvila Șase. Reluați schema de căutare. Terminat.

– Întoarceți-vă sus, domnule, spuse Riley în interfon.

Elicopterul Blackhawk se înălță în văzduh, iar ei se puseră pe așteptat.

Se deplasară în jos de încă trei ori când aparatele de luptă detectau căldură pe sub copaci și, de fiecare dată, obținură un rezultat negativ. Pe măsură ce se instala frigul nopții și căldura reziduală se împrăștia, vizoarele în infraroșu începură să funcționeze mai bine, identificând țintele de sub copaci fără să mai fie nevoie să le scoată la loc deschis. Nici urmă de sinbatanți – numai căprioare și alte animale mici.

Pe la miezul nopții, elicopterele începură să reia traseele pe care le cercetaseră deja. Exista posibilitatea ca sinbatanții să se fi mișcat prin zonă și să le fi scăpat, dar această posibilitate era redusă. Ofițerii de operațiuni planificaseră chiar și o acțiune de realimentare a aparatelor, pentru a se asigura că zonele alăturate au fost supravegheate și că nu rămân porțiuni neverificate.

La cinci minute după miezul nopții, elicopterul lui Riley se lăsă spre sol, cu luminile de poziție clipind, și se așeză cu roțile în iarbă. Riley sări jos pe partea stângă a aparatului, apoi se întoarse s-o ajute și pe Merrit să coboare. Echipa debarcă plictisită și obosită. Aparatul se înălță într-un vârtej de aer și o apucă spre punctul avansat de realimentare cu combustibili și muniție (PARCOM), amenajat de 160 pe un câmp din apropiere.

– Asigurați-vă că aveți șepcile pe cap, cu banda în sus ! ordonă Riley.

Deși se găseau la comandament, nu voia să riște nimic. Se îndreptă împreună cu Merrit spre COT. Grupul aflat în cortul cel mare, care asculta rapoartele radio și marca traseele pe harta întinsă, nu era deloc vesel. Tot parcul fusese acoperit. Răscoliseră bârlogul cu de-amănuntul. Nu dibuiseră în parc nici un sinbatant în viață. De la perimetrele de apărare se primiseră rapoarte negative. Nimic.

– Ce facem acum ?

Generalul Williams adresă întrebarea generalului Trollers, cel mai mare în grad la sol. Trollers era la fel de epuizat ca și ceilalți oameni.

– Am făcut cam tot ce-am putut.

Se întoarse spre Merrit.

– Există vreun loc unde credeți că s-ar putea ascunde de infraroșu ?

Merrit părea pierdută în gânduri.

– N-am idee.

Riley asculta acest schimb de replici cu un sentiment crescând de furie neputincioasă. Nu știa clar ce anume îi provoca mânia. În mod surprinzător, nu se putea gândi la sinbatanți ca la niște dușmani. Chiar dacă îi uciseseră doi dintre oameni, plus cuplul Werner și fetița, începea să realizeze că sinbatanții erau, ca și el, doar niște pioni în acest joc. Cel către care își putea îndrepta cel mai bine dezgustul era Trollers. Hossey și Williams fuseseră și ei prinși în schema de reparație. Totuși, responsabilitatea Proiectului îi aparținea lui Trollers. Dar Riley știa că până și Trollers era doar un exponent. Vina ultimă aparținea unui sistem care vedea necesitatea dezvoltării unor asemenea lucruri ca sinbatanții.

Riley expuse faptele, aproape ca și cum ar fi încercat să se convingă pe sine însuși :

– Am cercetat parcul. Suntem aproape siguri că în interiorul lui nu se află nici un sinbatant în viață. Perimetrul pe care l-am stabilit a fost sigur și nu există nici un mod prin care sinbatanții să fi putut s-o ia pe Route 79 sau spre vreunul dintre poduri, înainte de a le bloca. I-am fi localizat în apă din elicopter, dacă ar fi încercat să fugă în acest fel. Se uită de jur-împrejur, la cei din cort. Prin urmare, unde sunt ? Să fie morți și să nu-i prindem pe infraroșu ? Sau s-or fi ascunzând în vreun ochi de apă ori în vreo peșteră în care nu poate pătrunde infraroșul ?

Williams cercetă harta.

– După câte știm noi, nu există nici o peșteră în parc. Dacă erau băgați în apă, ar fi fost nevoiți să respire și am fi detectat oarecare diferență de căldură la suprafață.

O cisternă încărcată cu combustibil de aviație se târa pe drum, îndreptându-se spre PARCOM, unde erau realimentate elicoptere-

le. Riley o urmări cum dispărea din câmpul vizual. Atunci îi veni ideea, de parcă ar fi avut-o permanent în cap. Se întoarse spre ceilalți.

– Nu mai sunt în parc.

Trollers se răsuci furios spre el.

– Cum ? Cum ar fi putut ieși, domnule ?

Riley îl privi pe general în ochi.

– Au plecat cu mașina.

– Ce-au făcut ?

– Oamenii cu reconstituirea Războiului Civil, explică Riley. Aveau remorci pentru cai. Au fost verificați la plecare ?

Generalul Williams clipi, apoi clătină încet din cap.

– Nu. Ne grăbeam prea tare ca să-i alungăm din parc. Nici nu ne-am gândit la asta.

Lui Riley îi venea să-și tragă o palmă fiindcă nu-și dăduse seama mai devreme. Stătuse chiar acolo când încărcaseră unii dintre așa-zișii soldați și se uitase cum pleacă mașinile si remorcile. Dacă ar fi căutat oameni, ar fi căutat în remorci, dar toți se gândiseră la sinbatanți ca la niște animale lipsite de rațiune. Riley se jură că făcea pentru ultima oară această greșeală.

– E necesar să luăm legătura cu autoritățile civile și să dăm de urma camioanelor.

Lui Trollers nu-i venea să creadă.

– Vrei să spui că au șters-o cu unul dintre vehiculele alea ?

Riley spuse fără înconjur :

– Trebuie să acceptăm că acești sinbâtanți sunt inteligenți și că vor face aproape orice pentru a supraviețui. Fie că o credeți pe doctor Merrit, fie că nu, au capacități de care noi nici măcar nu știm. Au ieșit din parc.

– De ce ești atât de sigur ? întrebă Trollers.

Riley rămase ferm pe poziție.

– Nu sunt sigur, dar este unicul lucru rațional. Se impune să acceptăm evidența. În măsura în care se poate afirma acest lucru, sinbatanții nu se află în parc. Asta înseamnă că au ieșit cumva, iar cea mai logică explicație este că au plecat într-o mașină. Asta ar

justifica atacul asupra „luptătorilor" din Războiul Civil. Ne-au forțat mâna, făcându-ne să-i dăm repede afară.

Era prea mult pentru Trollers.

– Zici că chestiile alea au priceput că parcul era înconjurat și că nu puteau ieși decât strecurându-se într-un vehicul ? Cum să fi știut una ca asta ?

– La fel cum au știut să atace Baza Cercetaș, răspunse Riley. Tot așa cum s-au despărțit și au încercat să ne atragă într-o direcție greșită. Avem de-a face cu ceva ce nu înțelegem, domnule general.

Pentru generalul Trollers nu era o situație plăcută să-i vorbească astfel un sublocotenent.

– Nu-mi spune mie ce trebuie să fac, domnule. Am făcut eu...

– Domnule, am o sugestie.

Hossey încercă să-i liniștească pe toți.

– Putem să menținem perimetrul și să continuăm cercetările aici. Dacă cei trei sinbatanți adulți au reușit să se ascundă undeva în parc, cred că le va fi mult mai greu să rămână acolo când se vor naște puii. Îi vom găsi atunci. Dar dacă au ieșit, se impune să stabilim legătura cu autoritățile civile și să verificăm.

– Știi cât va fi de greu să găsești toate vehiculele alea și să descoperi dacă sinbatanții erau în ele ?

Generalul Williams se uită la cifrele roșii ale ceasului de deasupra radioului.

– Mai sunt cam șase ore până să lucreze păstăile din ranițe. Dacă sinbatanții s-au aflat într-una dintre remorcile așa-zișilor soldați, ar fi putut să sară jos oriunde pe parcurs. Avem nevoie de o minune ca să-i mai găsim acum.

Trollers se frecă pe frunte.

– E-n regulă. Am să-mi pun oamenii din Virginia să se ocupe de chestiunea vehiculelor. În rest, totul rămâne pe loc și continuăm să scotocim.

Capitolul 19

JOI, 9 APRILIE

Chicago, Illinois
6:17 a.m.

Ken Bradley era entuziasmat de noua slujbă care-l aștepta în Atlanta. Se împlineau acum două luni de când nu mai avea servici și lucrurile, în sfârșit, se îndreptau. Mai puțin entuziasmat era de ultima sarcină pe care fusese nevoit s-o îndeplinească înainte de a pleca cu familia la drum. În vechiul său Ford LTD, cutreierase drumurile de la vest de Soldiers' Field, traversând numeroasele șine de cale ferată ce treceau pe-acolo și căutând locul potrivit.

De când căpătase slujba, Ken încercase să găsească pe cineva care s-o ia pe Holly, cățeaua fiicei sale, dar o corcitură de patruzeci de kilograme, cu o ureche pe jumătate mâncată, nu avea prea mare căutare. O luaseră de când era mică și Ken voise s-o ducă undeva, s-o trimită la plimbare. Când vestea despre acest plan ajunsese la urechile lui Kristen, pe fată o apucaseră furiile. Îi promisese să n-o facă.

Ken apucă la întâmplare pe o stradă dosnică dintre niște depozite, până ce traficul de pe South Indiana Avenue nu se mai văzu. Atunci opri, coborî din mașină și deschise ușa din spate. Desfăcu zgarda câinelui și o aruncă pe scaunul din față dreapta.

– Hai, fetițo !

Holly îl privi plictisită și nu se mișcă.

– Hai, corcitură tâmpită !

Ken se întinse, o apucă bine de labele din față și o trase, dar patruzeci de kilograme de ciobănesc german și labrador negru se pot dovedi foarte dificil de scos de pe locul din spate al unei mașini, când nu există cooperare. În cele din urmă, se urcă acolo și, sprijinit în cealaltă portieră, o împinse de fund cu picioarele. Lăsându-se învinsă, Holly sări afară pe ușă și rămase în strada plină de gunoaie, uitându-se în sus la el. Ken trânti ușa și trecu la volan. Holly veni întrebătoare lângă ușă, cu nasul turtit de sticlă. El întoarse mașina și o luă spre South Indiana. În oglinda retrovizoare o văzu pe Holly urmărindu-l.

– La naiba ! murmură Ken, și apăsă mai puternic pe accelerator.

Când dădu colțul în viteză, Holly dispăru.

Înainte de a ajunge acasă, coborî geamul și aruncă zgarda în stradă. Acum, măcar îi putea spune cinstit fiicei sale că nu-i trimisese câinele la plimbare. Urma să inventeze o poveste despre o familie cu o fetiță care a vrut să-l ia.

În stradă, Holly se opri, în cele din urmă, și se uită în jur. Umbrele o chemau întunecate de pretutindeni. Înălță capul și adulmecă aerul. Cu un scheunat ușor, se strecură printr-o gaură din peretele unui depozit părăsit.

6:30 a.m.

Ofițerul de poliție Billy Shields își conducea mașina pe I-90, urmărind cum începea să se aglomereze traficul, când zări camionul cu remorcă pentru transportul cailor tras pe marginea drumului. Shields depăși remorca staționată, observând că ușile din spate

erau întredeschise. Parcă în fața camionului, raportă prin radio oprirea și coborî.

Ușa șoferului era deschisă. Shields urcă și-și băgă capul înăuntru. În cabină nici țipenie. Se întrebă dacă nu cumva mașina se defectase și șoferul o luase pe jos până la următoarea ieșire, să capete ajutor. Shields se duse în spate, zdrobind pietrișul sub tălpile cizmelor. Trase ușa și o deschise.

Ofițerul avusese parte să vadă destule accidente de mașină, chiar unele în care victimele erau strânse cu fărașul de pe șosea, dar așa ceva nu mai văzuse niciodată. În paiele de pe dușumeaua remorcii zăceau doi bărbați, cu trupurile făcute realmente bucăți. Unul dintre ei era complet eviscerat, cu intestinele împrăștiate peste tot, ca niște spaghete. Gâtul celuilalt era aproape complet retezat, iar capul îi stătea răsucit într-un unghi imposibil.

Shields avea arma în mână, dar nu-și amintea să fi scos-o. Cercetă din ochi interiorul remorcii și urmări cu țeava pistolului direcția privirii. Nimic în afară de baloți de paie și hrană pentru cai. Se grăbi înapoi spre mașina sa de patrulare, încercând să nu verse micul dejun.

Locul Dintre Lacuri
7:24 a.m.

– Am dat de ei ! exclamă generalul Trollers citind faxul. Un polițist din Chicago a găsit un camion cu remorcă pentru transportul cailor cu două cadavre înăuntru. Doi frați care participaseră la reconstituire. Ambele cadavre sunt sfâșiate urât.

– Unde ? întrebă generalul Williams.

– La sud de Chicago, parcat pe marginea unei interstatale.

Înșfăcă un atlas și răsfoi repede prin el ; o mulțime în eșpectativă i se uita peste umăr.

– La naiba, dar știu că au făcut cale lungă ! Degetul i se opri pe o hartă mărită a orașului Chicago. Aici... imediat înainte de intersecția lui I-90 cu I-55.

– Vreo urmă propriu-zisă de sinbatanți ? întrebă Hossey.

– Nu. Autoritățile locale o tratează ca o dublă crimă.

Riley se gândi la casa lui din Bronx. Se uită la colonelul Hossey.

– Sunt în oraș.

Cortul se cufundă în liniște preț de un minut, timp în care fiecare realiză implicațiile prezenței sinbatanților liberi într-o zonă puternic populată.

Trollers se întoarse spre colonelul Lewis.

– Să punem în mișcare un aparat de zbor. Putem ajunge acolo în două ore.

– Și apoi, ce, domnule ?

Trollers clipi la întreruperea brutală a lui Riley.

– Adică ?

– Ce veți face când veți ajunge acolo, domnule ? Trebuie să căutați într-o junglă urbană. Sinbatanții au mii de locuri unde să se ascundă și milioane de oameni cu care să se hrănească. Până acum am încercat orice să-i găsim – câini, elicoptere, vizoare în infraroșu, Spectre, vehicule, capcane – și nimic n-a mers. Ce vă face să credeți că va merge vreuna dintre toate astea acum ?

Trollers îi întoarse provocarea.

– Și ce sugerezi ? Să-i lăsăm în pace, până când lucrează păstăile ?

– Nu, domnule. Sugerez să alertăm autoritățile locale asupra primejdiei reale. Nu ne mai putem permite să păstrăm secretul. Dacă sunteți de părere că în acest parc am avut o numărătoare bogată de cadavre, așteptați să petreacă ei ceva timp la Chicago !

– Nu putem alerta autoritățile locale.

Vocea generalului Trollers era fermă.

– Nu ne putem permite să nu le alertăm, replică Riley. Sinbatanții vor fi descoperiți, mai devreme sau mai târziu. Să sperăm că mai devreme. Cu cât or să stea mai mult acolo, cu atât vor ucide mai mult. Și o dată activate păstăile... – Riley se uită la ceas – ceea ce se întâmplă cam în aceste momente, nu vom mai fi niciodată siguri că i-am prins pe toți.

– Este inacceptabil să alarmăm autoritățile locale. Ne vom deplasa acolo noi înșine și vom încerca să stăpânim problema. Ținem deoparte presa și forțele de ordine de pe plan local, iar la prima apariție a sinbatanților federalizăm întregul caz.

Colonelul Hossey dezaprobă din cap.

– E ilegal. La naiba, și ce-am făcut aici, în parcul ăsta, este ilegal. Legea convocării de ajutoare pentru forțele de ordine publice interzice folosirea trupelor federale în acțiuni interne dacă actul nu este autorizat direct de președinte.

Lewis îl privi pe Hossey de parcă bătrânului colonel îi mai crescuse un cap pe umeri.

– Las-o moale, omule. Știi ce se întâmplă dacă scapă vreun cuvințel despre Proiectul Sinbat la public sau chiar la subcomitetul cu probleme militare din Congres ?

Lewis ațintì un deget gros spre Riley și Merrit.

– Vă mișcați fundurile la Chicago CRP! La aterizare or să vă aștepte actele și DI-urile. Mă voi asigura să beneficiați de o acoperire bună. Avem planuri pentru chestii de-astea.

În drum spre Chicago
10:34 a.m.

Pilotul deschisese la maxim supapa de admisie și elicopterul Blackhawk vibra la drum cu două sute optzeci de kilometri pe oră. Riley stătea în spate, simțindu-se stânjenit în hainele civile, pe care le îmbrăcase în fugă, înaintea decolării. Un al doilea Blackhawk urma să plece în treizeci de minute, cu Lewis la bord. Acesta avea să stabilească legătura cu reprezentantul șefului poliției din Chicago. Riley și Merrit se duceau direct la camionul pentru cai.

Riley aruncă o privire spre Merrit, care stătea pe locul din fața sa. Nu scosese nici un cuvânt de la decolare. Riley cântări informațiile pe care i le dăduse Westland în ultima oră și, în cele din urmă, se aplecă să-i vorbească lui Merrit.

– Crezi că-i vom găsi ?

– Chicago e un loc groaznic pentru depistarea unor creaturi care nu doresc să fie găsite, zise ea. Sunt îngrijorată de ceea ce o să se întâmple când sinbatanții vor avea nevoie de hrană, nu numai pentru ei, dar și pentru embrionii care vor supraviețui. Merrit clătină din cap. Trebuie alertate autoritățile locale și presa.

Riley tocmai dusese această bătălie și o pierduse.

– Lucrez în armată de suficient de multă vreme și am fost în destule misiuni secrete ca să știu că, de nenumărate ori, dorința de a păstra securitatea trece înaintea bunului-simț. Trollers este preocupat, în principal, să nu scape nici o informație despre proiectul ăsta. Are deja o cantitate mare de morți și nu știe cum s-o acopere, lucru care pare să-l îngrijoreze. Nimic din ce ai spune tu sau eu n-o să-i schimbe hotărârea.

– Nu poți renunța atât de ușor, insistă Merrit.

– Hei, nu *eu* am creat lucrurile alea ! se răți Riley. Și nu renunț. De ce crezi că mă aflu în afurisitul ăsta de elicopter ? Eu sunt gunoierul care trebuie să mătur în urma voastră. Deja mi-au murit doi oameni și nu vreau să mai pierd și alții. Ce vrei să fac ? Să mă duc la presă ? Să mă duc la cei care or să ne întâmpine în Chicago și să le spun : „Ei, vedeți, măi, că vi s-au rătăcit prin oraș trei mașini de ucis, proiectate genetic, și mai au și o ciurdă de pui" ?

Riley se opri și inspiră adânc, încercând să-și stăpânească furia ce-i pulsa prin vene.

– Oricum, nu prea contează, nu-i așa ? La viteza cu care au dat iama prin oameni la Locul Dintre Lacuri, am sentimentul că sinbatanții tăi or să ajungă pe prima pagină a ziarelor destul de repede.

Ochii lui Merrit fulgerară la ultima remarcă a lui Riley.

– Nu-s *ai mei !*

– Hei, tu i-ai făcut ! insistă Riley, privind-o cu atenție.

– Am greșit când m-am angajat la ceea ce mi-au cerut ei. Începu să plângă. Am să plătesc pentru asta ! Am să plătesc pentru asta !

– Ascultă, făcu Riley, apucând-o de umăr. Ia-o mai ușor. Îi prindem noi.

– E deja prea târziu, spuse ea, și vaierul turbo-propulsoarelor îi spulberă vorbele.

Riley se lăsă înapoi pe scaunul din plasă și se frecă la ochi. Era obosit și tulburat, nu numai de cele întâmplate sau de cele ce aveau să se întâmple, ci și de chestiuni mai profunde.

– Aterizăm în două minute, anunță pilotul prin interfon.

Riley clătină din capul și se uită pe fereastră. Zgârie-norii din centrul orașului Chicago se profilau spre nord. Țesătura urbană se întindea cât vedeai cu ochii. Undeva, acolo, se aflau sinbatanții. Puteau fi oriunde.

Un ofițer de poliție stătea în parcare și-i ghida la coborâre. Riley văzu câteva mașini de poliție care staționau în jurul unui camion. Pilotul ateriză pe locul indicat.

Riley se aplecă deasupra lui Merrit și o trezi.

– Să mergem !

Ea privi pe ușă afară fără să se miște.

– Hai, strigă Riley. Să ne urnim !

Merrit se ridică încet în picioare și-l urmă.

Îi aștepta un bărbat cu o căutătură aspră, cu păr țepos și tuns scurt, îmbrăcat într-un costum șifonat.

– Sergent Scott.

Riley îi întinse mâna.

– Agent special Riley, iar ea e doctor Merrit.

Scott înclină din cap.

– Vă așteaptă locotenentul, lângă camion.

– Credeam că l-au găsit lângă interstatală, comentă Riley în timpul mersului.

Scott izbucni în râs.

– Daaa, acolo era, dar a trebuit să-l mutăm. Ai bătaie de cap cu traficul, ai bătaie de cap cu orașul. L-am remorcat până aici. Avem fotografii și criminaliștii au răscolit totul, așa că nu te mai trudi. Îți poate arăta locotenentul toate chestiile astea.

Când se apropiară de camion, o femeie scundă și subțire, cu părul negru, tăiat scurt, ieși din spate. Purta pantaloni largi de cu-

loare cenușie, pantofi sport și o bluză fără mâneci, care lăsa să i se vadă pielea măslinie a brațelor. Îi amintea lui Riley de fata care obișnuia să piardă vremea fumând în spatele liceului din South Bronx. Era la fel de tuciurie ca și el, și fața i se încreți când ieși în lumina strălucitoare a soarelui. Îi privi pe Riley și pe Merrit nu prea încântată.

– Sunteți fezii ?

Riley scoase DI-ul pe care i-l dăduse pilotul elicopterului, identificându-l ca agent special FBI.

– Agent Riley. Ea e doctor Merrit. Lucrează cu echipa mea.

Femeia nu întinse mâna.

– Locotenent Giannini, Omucideri, Chicago. Aici e ditamai rahatul !

Riley se duse lângă ea.

– Pot să arunc o privire ?

Giannini ridică din umeri.

– Da. Totuși, eu n-aș lua-o pe doctor Merrit înăuntru, dacă nu are stomacul prea tare.

Arătă spre o dubă neagră, pe care scria : „Procuror-Omucideri."

– Trebuie să mut cadavrele astea cât mai repede. Le-am fi mutat pân-acum, dar a sunat șeful să ne spună că veniți.

Ignorară comentariul lui Giannini și urcară în compartimentul din spate al camionului. Riley dădu cu ochii de scena sângeroasă. Își aruncă privirea spre Merrit ; ea părea detașată și se uita la cadavre fără nici o expresie. Riley umblă prin remorcă, observând balegile din paie în partea din față. Sinbatanții trebuie să fi călătorit aici, ascunși în baloții de paie. Nici urmă de ranițe – oricum nu s-ar fi așteptat să le găsească. Ceva îl făcuse pe șofer să oprească și să deschidă ușa din spate. Auzise sau văzuse ceva în oglinda retrovizoare ? Poate că-i observase pe sinbatanți încercând să iasă afară.

Riley speră ca departamentul de poliție din Chicago să presupună că fecalele erau de la cai și să nu cerceteze prea amănunțit. Făcu vânt cu piciorul câtorva paie peste mormanul de fecale, înainte de a coborî și a se apropia de femeia-detectiv.

– Ai găsit ceva înăuntru ?

Giannini încuviință din cap.

– Doar două cadavre. Deschise un carnețel. Portofelele îi identifică drept Jeremiah și Louis Sattler. Camionul e al lui Louis. Închise carnețelul. Șeful zicea că aveți niște idei în legătură cu cine a făcut asta și vreau să cooperez cu voi.

Ridică din umerii ascuțiți și-l privi pe Riley în ochi.

– Așadar, ce ai și de ce preiau fezii chestia-asta ?

– Lucrez în cadrul Forțelor de Serviciu, uciderii în serie. Urmărim doi bărbați, pe care-i credem responsabili pentru câteva crime în Tennessee. E posibil ca ei să fi făcut o plimbare cu camionul ăsta și-am venit încoace.

Giannini bagă mâna în buzunar și scoase un pachet de gumă de mestecat. Își aruncă în gură două bucăți, fără să ofere cuiva.

– M-am lăsat de fumat săptămâna trecută. Ajută un pic. Molfăi guma câteva momente. E-n regulă. Dar tu, doctore, cum îți câștigi pâinea ?

– Lucrez cu agentul Riley. Întocmesc profilul psihologic al criminalilor.

– Psihiatru ! OK. Mă rog, nu mă prea privește pe mine. Șeful a zis că acum cazul e al vostru. Nu vreau să-mi fie uciși cetățenii, așa că am să vă ajut cât pot. Deci, ce facem ?

Riley se uită în jur.

– Unde a fost găsit camionul ?

– Vă duc acolo.

Giannini dădu câteva ordine unor polițiști în uniformă, apoi îi conduse la o mașină fără însemne. Riley se urcă în față, lângă șofer, iar Merrit se așeză în spate.

– Tipii ăștia doi... trebuie să fie destul de dibaci. Am văzut ceva cadavre ciopârțite, dar astea te cam lasă crăcănat.

Giannini se uită peste umăr, spre Merrit.

– Sper că nu te deranjează limbajul meu, doctore.

Merrit părea să nu fi observat.

– Mă rog, oricum, e lucru ciudat, tipii ăștia-s canibali sau ce ? Vreau să zic, bietelor hoituri de colo le lipsea ceva cărniță.

Riley încuviință din cap, în timp ce ieșeau din parcare.

– Suspecții noștri le-au mai făcut asta și altor cadavre.

– U-hu-huu !

Giannini coborî zgomotos rampa spre autostradă și se strecură expert prin trafic ; apoi fixă un girofar albastru pe acoperișul mașinii și ieși din șosea.

– Uite aici ! Camionul era parcat în afara drumului, exact pe locul ăsta.

Riley se dădu jos din mașină și se uită în jur. Clădiri înghesuite de fiecare parte a autostrăzii.

– Ai o estimare a momentului morții ?

Giannini privea mașinile care treceau.

– O apreciere aproximativă : cam o oră înainte de a fi găsite cadavrele. E posibil ca procurorul să ne dea un timp mai exact. Își pocni guma. La naiba, poate că suspecții voștri au pus laba pe altă mașină și sunt de-acum în alt stat.

Riley se gândi la ranițe și la miile de ascunzișuri din oraș, ca și la sursa imediată de hrană.

– Nu. Aici se ascund.

Giannini se încruntă.

– De unde știi ?

– O simt.

Vorbele-i zburaseră înainte să-și dea seama ce spusese.

Giannini îl privi cu atenție.

– Un fed cu simțiri. Asta-i ceva nou pentru mine.

Riley nu băgă în seamă comentariul.

– Hai să ne plimbăm puțin.

Urcară înapoi în mașină. Giannini îi scoase de pe interstatală și-i duse prin cartierele din jur. Cu sentimentul că se scufundă, Riley cercetă din ochi numărul imens de depozite și de clădiri abandonate.

– Ce cauți ? întrebă Giannini.

– Doar aruncam o privire, răspunse Riley. N-am mai fost niciodată pe-aici.

– Pari a fi din New York, observă Giannini.

– Da. Bronx, răspunse Riley, alergând cu privirea peste împrejurimi, din mersul mașinii.

– Italian ? întrebă detectivul.

– Nu. Irlandaz și portorican.

– Hmm ! sună comentariul lui Giannini.

– Ce-i acolo ?

Aproape că uitaseră de Merrit, care se afla pe bancheta din spate. Arăta înainte, printre ei.

– E Soldiers' Field, unde joacă Ursii, îi spuse Giannini.

– Ursii ?

Giannini se uită la Riley ridicând o sprânceană și dădu colțul, îndreptându-se spre marele stadion.

– O echipă de fotbal profesionist, explică Riley.

– Oprește aici, zise Merrit.

Giannini opri mașina de patrulare la începutul unui pasaj suspendat, ce traversa un nod gordian de cale ferată și ducea dincolo de stadion. La capătul opus al pasajului se întindea un parc, care dădea pe malul lacului Michigan. Parcul era bine îngrijit și Riley se îndoi că sinbatanții ar putea reuși să rămână mult timp ascunși acolo, cu toate că era singurul loc deschis pe care-l văzuse de când aterizaseră.

– Dar parcul ? întrebă Merrit, prin telepatie.

Riley tresări când Giannini își întoarse capul de la Merrit spre el.

– Tu crezi că nebunii ăia ar încerca să se ascundă în parc după ce au măcelărit doi oameni ?

– Le place natura, explică Riley fără convingere. Dar ai dreptate, nu s-ar duce acolo.

– De ce ești atât de sigur că n-au plecat mai departe ? Ziceai că au venit încoace din Tennessee. Mi se pare că sunt deprinși cu mișcarea și, dacă au vreun pic de creier, n-ar vrea s-o lungească prea mult pe-aici.

– Poate că trebuie, zise Riley plictisit.

Obosise să se tot joace astfel. Simțea nevoia să scape de polițistă – punea prea multe întrebări.

– Să mergem la sediul vostru. O fi ajuns și șeful meu.

Giannini execută o întoarcere pe loc și cauciucurile scârțâiră. Restul drumului se scurse în tăcere.

Colonelul Lewis aștepta în biroul comandantului poliției, îmbrăcat ordonat, într-un costum cu vestă. Îl prelucrase pe acesta, asigurându-se că toate informațiile despre dubla ucidere urmau să fie ținute departe de presă. Șeful era mai mult decât fericit ca ofițerii săi, și așa suprasolicitați, să scape de acest caz. Un dosar mai puțin era un dosar rezolvat.

– Voi fi bucuros să vă dau o mână de ajutor, orice nevoie ați avea, zise șeful când întâlnirea se termină. V-o repartizez pe locotenent Giannini, ca legătură permanentă. Îi spuneți ce vreți, și ea vă face rost.

Riley privi cu coada ochiului la polițistă și-i văzu maxilarul încordat. Lewis îi dădu lui Riley indicațiile necesare să ajungă la o casă sigură, pe care o stabilise în oraș. Se îndepărtă împreună cu Merrit și-l lăsă pe Riley cu Giannini, ca să-i prezinte acesteia lista de informații. Giannini îl conduse într-un mic birou pătrat, ticsit cu dosare.

– Înhață un scaun, zise ea, prăvălindu-se în spatele biroului.

Stătu acolo un minut lung, cântărindu-l liniștită pe Riley cu ochii ei negri, apoi luă un carnețel și un creion.

– E-n regulă. Dă-mi lista de rufe murdare, cu ceea ce vrei să afli. Șeful tău trebuie să aibă ceva greutate dacă l-a făcut pe șeful meu să fie atât de cooperant.

Cât călătorise în mașină, Riley se gândise la cele necesare.

– Trebuie să aflăm despre orice omor, mai ales dacă circumstanțele sunt similare celor deținute în cazul camionului pentru cai – cadavre mutilate și restul.

– Desigur, replică Giannini, luând notițe.

Riley îi ignoră tonul sarcastic.

– O să trec de două ori pe zi, ca să preaiau chestia asta. Trebuie să aflăm vești și despre persoanele dispărute, în mod diferențiat, pe zonele în care au fost văzute ultima oară.

Giannini se încruntă.

– Asta n-o să fie prea simplu. Noi înregistrăm oficial oamenii dispăruți abia după patruzeci și opt de ore. Până atunci e normal, fiin'că ei nu vin acasă și ne sesizează careva, așa că n-o să prea facem ditamai lista cu locul unde-au fost ultima oară.

Patruzeci și opt de ore. Riley înjură în gând. Era o pistă moartă.

– E-n regulă. Mai trebuie să știm și dacă raportează careva că a văzut ceva ciudat.

– Ceva ciudat ! Giannini lăsă jos carnețelul. Nu se mai osteni să-și ascundă tonul zeflemitor : Cum adică, ciudat ? Suntem în Chicago, ce 'mnezeu. Întruna se-ntâmplă câte ceva ciudat.

– Tipii ăștia doi au fost văzuți ultima oară purtând piei de animale – blană și tot tacâmul, explică Riley stângaci. Dacă raportează careva ceva cum ar fi, să zicem, un vârcolac, trebuie să aflu CRP.

– Un *vârcolac* ?

Giannini trase adânc aer în piept și se uită în tavan vreo jumătate de minut.

– S-a făcut, agent Riley. De ce nu joci cu cărțile pe față ? Cine dracu' ești ? Nu ești de la FBI, asta-i cât se poate de clar. Ei poartă mereu costume cu vestă și au carnețele. Chiar și *ei* știu că raportarea persoanelor dispărute se face după patruzeci și opt de ore. Nu vreau deloc să par lipsită de respect, dar habar n-ai de aplicarea legilor. Și habar n-ai despre Chicago. Cum să te ajut, dacă nu mă ajuți ?

Riley continuă, fără să remarce întrebările.

– Fugarii vor ieși, probabil, din ascunziș noaptea, dacă vor ieși. N-or să se ducă prin moteluri sau prin baruri, sau de-astea... nu le prea plac oamenii.

Îi întâlni privirile ucigătoare.

– Ăsta e genul de ciudățenie la care mă refer.

Giannini își strânse gura pungă și glasul îi deveni glacial :

– E-n regulă. Ciudat. O s-o ai. Altceva ?

Riley se ridică în picioare.

– Nimic.

Îi dădu cartea de vizită pe care o primise de la Lewis.

– Ăsta-i numărul meu. Sună-mă dacă se-ntâmplă ceva.

– Ă-hă.

9:04 p.m.

– Avem la dispoziție, jos, în stradă, două mașini închise, fără însemne, zise Lewis. Și opt linii de telefon portabil. Nu-i decât o chestiune de timp.

– Să așteptăm ca sinbatanții să ucidă pe cineva, replică Riley.

– Sau să fie observați.

– Dar ce reacție o să aibă poliția când o să deschidem focul în oraș ? întrebă Riley, uitându-se la membrii echipei sale, care-și întindeau sacii de dormit pe dușumeaua din lemn.

Oamenii își sprijiniseră armele de perete, pregătiți să le folosească. Ocupau un depozit în partea de sud a orașului, folosit de agenții federale ca DEA sau FBI ori de câte ori desfășurau operațiuni în zonă. Restul personalului din echipa lui Riley sosise în urmă cu câteva ore, arătând cu toții stânjeniți în hainele lor civile. Li se eliberaseră acte și cartele care-i identificau drept agenți federali.

– Nu-ți face griji în privința poliției. Asta-i treaba mea, zise Lewis.

În clădire se mai aflau și vreo șase dintre oamenii săi, gata să intervină. Aveau un post de comandă amenajat nu numai ca centrală telefonică, dar și cu scanere de ascultare pe toate frecvențele de urgență.

Riley ridică din umeri. *Era* problema lui Lewis și, în ceea ce-l privea pe el personal, spera ca, în final, să zboare capacul de pe întreaga operațiune. Îl preocupa mult siguranța oamenilor săi.

Doc Seay fusese numit sergent șef al echipei ; în urmă cu jumătate de oră, îl luase deoparte pe Riley să-l pună la curent cu tărășenia din Tennessee. Presa locală înghițise povestea cu pușcăriașii evadați. Morțile lui Knutz și Antricot se datoraseră, chipurile, plasării lor la bordul unui elicopter care se prăbușise în timpul unui exercițiu de antrenament. Seay zicea că Hossey fusese destul de supărat pe SIA, dar șeful Comandamentului Operațiunilor Speciale de la Fort Bragg se deplasase personal cu avionul și intervenise între colonelul Hossey și generalul Trollers.

Încă o porcărie ascunsă cu mătura sub covor în numele securității naționale. Riley prefera să se gândească la ea mai degrabă

ca la o problemă de securitate a carierei pentru majoritatea celor implicați.

– Vreau ca oamenii tăi să fie pregătiți de deplasare cu un preaviz de cinci minute, îi ordonă Lewis lui Riley. Dacă prindem ceva pe scanere, pornim imediat.

– Da, domnule.

11:35 p.m.

Holly era cu nasul îngropat într-o cutie de carton cu legume stricate, aruncate dintr-un vehicul de transport pe drumul de ieșire din oraș. Câinele mânca lacom, zdrobind în măsele niște morcovi, când se opri brusc și-și înălță capul. Se uită într-o parte și-ntr-alta, străduindu-se să pătrundă cu privirea întunericul străzii pustii. Un felinar singuratic, la mai bine de o sută de metri depărtare, arunca în jur o lumină firavă, făcând să sclipească cioburile de sticlă împrăștiate pe jos. Zgomotul traficului zonelor mai populate ale orașului ajungea până aici estompat.

Totuși, nici zgomotul, nici lumina nu-i atrăseseră atenția lui Holly. Dincolo de mirosul mâncării ei putrezite, prinsese un iz de altceva, ceva despre care mintea îi spunea că era un pericol. Se furișă mai încolo în întuneric, lângă un conteiner de gunoi, și se ghemui la pământ, scrutând noaptea. Atunci auzi zgomot de sticlă spartă. Ceva se mișca, apropiindu-se dinspre capătul cufundat în întuneric al străzii. Gâfâituri adânci, aspre, iscară ecouri între zidurile depozitului.

Holly întoarse capul într-o parte și-n alta. Un scheunat adânc îi înăbușea gâtlejul, dar instinctul de autoconservare îi dictă să nu deschidă gura.

În lumina slabă, la treizeci de metri distanță, apăru, clătinându-se, o siluetă. Imaginea beținanului o liniști puțin pe Holly. Dar într-o secundă deveni din nou încordată, căci alte două siluete își făcură apariția în spatele omului, mișcându-se cu repeziciune. Abia avu timp să le înregistreze prezența, când ele se repeziră asupra nefericitei ființe omenești. Omul apucă să scoată un țipăt scurt de

surpriză, înainte ca beregata să-i fie retezată. Siluetele începură să-i târâie cadavrul spre întuneric.

Deodată, una dintre creaturi se opri și se întoarse, sfredelind întunecimea străzii cu ochii săi galbeni. Holly îngheță, și i se opri respirația, știind instinctiv că era în pericol. Botul plin de sânge al creaturii se întoarse în direcția ei și mârâi, dezvelindu-și colții mari.

Holly o rupse la fugă spre capătul celălalt al străzii, urmărită de urlete guturale.

Capitolul 20

VINERI, 10 APRILIE

Chicago
7:04 a.m.

– Vreo veste ? întrebă Merrit.

– Nimic, răspunse Riley, strecurându-și pistolul de 9 mm în teaca de la subsuoară, sub geaca din pânză groasă.

Riley arătă spre biroul la care stătea Lewis, parcurgând rapoartele adunate din toate sursele.

– Ne ducem în zona unde sinbatanții au părăsit camionul și începem să căutăm spre marginea orașului, scotocind toate clădirile abandonate. E un foc tras la plesneală, dar e mai mult decât să stai aici toată ziua.

Merrit se uită la oamenii lui Riley, care mâncau hrană rece, adusă de unul dintre agenții SIA.

– Cum o să procedați ?

– Ne ducem în haine civile, înarmați doar cu pistoale. Avem DI-uri de la FBI, iar Lewis se va ocupa de autoritățile locale.

– S-ar putea să meargă.

Merrit arătă spre harta orașului prinsă de un stativ.

– Nu cred că s-au depărtat prea mult de locul în care au părăsit camionul. Dacă ora decesului celor doi frați este corectă, sinbatanții au avut numai câteva ore le dispoziție înainte ca păstăile să inițieze. O dată petrecut acest lucru, au fost nevoiți să găsească un loc unde să se ascundă.

– Cât durează până să se poată deplasa pe picioarele lor sinbatanții cei tineri ? întrebă Riley.

– Două-trei zile, răspunse Merrit. O săptămână, ca să fie în stare să se hrănească singuri, ucigând animale mici, cum ár fi șobolani, câini sau pisici, ori căutând prin gunoaie. Într-o lună or să fie dezvoltați optzeci la sută. În două luni, capabili de reproducere. În patru luni, complet maturi.

– Când vor constitui o amenințare pentru oameni ?

Merrit ridică din umeri.

– Asta-i greu de spus. Individual, aș zice că într-o lună. Dar nu mi-ar plăcea să dau de un grup de sinbatanți de-o săptămână, care acționează în comun.

– Dacă descoperim culcușul lor în următoarele patru-cinci zile, ar trebui să punem mâna pe toți puii, nu ?

– Ar trebui, dacă nu s-au despărțit și au mai mult de un ascunziș.

Asta îl făcu pe Riley să se oprească o clipă. Așa ar fi procedat și el în locul sinbatanților.

– Crezi că au acționat astfel ?

– Sper că nu, dar în Tennessee s-au despărțit, ca să supraviețuiască, îi aminti Merrit. N-ar avea nici un motiv să n-o facă din nou.

Riley reveni.

– Dacă-i găsim pe cei trei adulți în următoarele patru zile și-i lichidăm, cei mici vor muri de foame ?

– Numai dacă adulții nu le-au lăsat o provizie corespunzătoare de hrană.

– La naiba ! se enervă Riley. Au mai încercat o dată cu caii, în LDL, așa că îmi închipui c-au s-o facă iar.

Merrit aprobă din cap.

– Acum începi să vezi și tu dimensiunile problemei. Nu numai atât, dar nu uita că adulții pot să procreeze iarăși. Cu o perioadă de gestație scurtă, de zece zile, putem vedea încă o generație de sinbatanți născându-se nu la începutul săptămânii următoare, ci al celeilalte.

– Sunt la curent cu toate astea, zise Riley iritat. Faptul că par a fi mereu cu un pas înaintea noastră mă îngrijorează mai mult. Ori îi facem să comită o greșeală, ori avem nevoie de o grămadă de noroc – și nu-mi place să lucrez așa. Problema pe care o am eu cu toate astea...

Se opri la apropierea colonelului Lewis.

– Tocmai a sunat locotenent Giannini. Zice că are ceva ce te-ar putea interesa. Îți iau eu oamenii și încep căutările, cât timp dumneata te duci în centru. Îi aruncă lui Riley un telefon portabil. Ținem legătura. Clar ?

– Da, domnule.

Se întoarse spre Merrit.

– S-o-ntindem !

8:55 a.m.

Când Riley și Merrit apărură la ușa ei, Giannini tocmai scufunda o gogoașă într-o ceașcă de cafea. Îi salută cu castronul în care se alfa compoziția de gogoși, făcându-le semn să intre.

– Luați câte-un loc.

Riley se uită cercetător în jur, apoi se retrase să mai aducă un scaun, în timp ce Merrit se așeză pe singurul disponibil. Urmă un interval de liniște întreruptă doar de zgomotele micului dejun al colaboratoarei lor. Riley se tot uita în jur, înregistrând dosarele îngrămădite ici-colo și coșul de gunoi supraîncărcat. Pe pereți atârnau câteva documente prinse în ramă și Riley îl parcurse pe cel mai apropiat, o mențiune pentru bravură în timpul rezolvării unui jaf la o bancă. Riley și Giannini se contemplau reciproc. Privirile li se încrucișară o clipă lungă.

Giannini își smulse prima privirea din ochii lui, arătând spre un vas murdar de cafea, de pe masa ei de lucru.

– Vreți ?

Merrit neagă din cap, dar Riley se ridică și-și umplu o ceașcă din plastic cu lichidul negru. Sorbi o înghițitură și se strâmbă din cauza gustului nisipos.

– Ce-ai aflat ?

Giannini dădu un picior scaunului pe care stătea, sorbind dintr-o cană crăpată.

– Nimic concret. M-am dus și eu la secția de poliție din zona în care au dispărut ucigașii voștri. Am fost acolo de dimineață, la ieșirea din schimb. Zâmbi larg, făcând să i se cuteze pielea în jurul ochilor. Dacă vrei să afli ce se-ntâmplă pe stradă, pierzi puțin vremea prin vestiar.

– Prin vestiar ? întrebă Merrit.

– Daa, zise Giannini și zâmbi iar. Nu-ți face griji, am mai văzut eu ce-au ei pe-acolo.

Își puse jos cana. Merrit nu reacționă la remarca lui Giannini.

– În fine. Erau doi tipi care vorbeau de un bătrân pierde-vară, care-i bătuse la cap când își făceau ei rondul. Era supărat foc, fiindcă i se furase căruțul cu care mergea la „cumpărături".

– Și ? o îndemnă Riley.

– Păi, vagabondul zicea că-l lăsase parcat lângă „locuința" lui – unii dintre oamenii ăștia țin foarte mult la teritoriul lor – și o – vezi să nu cazi – o „gorilă", ăsta a fost termenul lui, i-a furat căruțul.

Riley făcu un pas înainte.

– O gorilă ? Cum arăta ?

Giannini ridică din umeri.

– Asta a fost tot ce-au zis.

– Putem da de vagabondul ăsta ? întrebă Riley.

Ea neagă din cap.

– Mă îndoiesc. Sunt, probabil, zeci de indivizi fără adăpost în zona aia, iar tipii ăia doi nu-și aminteau mare lucru despre cum arăta. Știu însă locul cu pricina. E la vreo opt blocuri de punctul în care a fost părăsit camionul.

– Putem merge acolo ?

Giannini se ridică în picioare, legându-și la subsuoară teaca unui revolver de calibru mare.

Fort Campbell
9:00 a.m.

Sergentul-major Powers citi ultimul mesaj de la Riley, apoi îl rupse în bucățele și-l arse în coșul de gunoi. Ceilalți membri ai personalului din sediul batalionului tocmai sosiseră, după ce-și petrecuseră ultimele ore la antrenamentul fizic ; se spălau și luau masa de dimineață.

Cu un șchiopătat ușor, Powers se îndreptă spre clădirea în care avea sediul comandamentul Grupului. Bătu o singură dată în ușa comandantului și intră. Oprindu-se la cei doi pași regulamentari înaintea biroului, salută și așteptă.

Colonelul Hossey ridică privirea din hârtiile împrăștiate pe birou.

– Care-i ultimul mesaj ?

– Sunt instalați în Chicago. Riley crede că sinbatanții și-au făcut sălaș acolo, într-o clădire părăsită, și că nu-i vor găsi înainte ca ei înșiși să stabilească contactul.

– Fir-ar să fie ! murmură Hossey. Altceva ?

– Nu, domnule. Știu unde sunt cazați Riley și oamenii săi și numărul de telefon din acel loc.

– E-n regulă. Vreau să fii în stare de alertă două echipe, gata de plecare în cincisprezece minute. Muniție de război, haine civile... cunoști povestea.

– Da, domnule.

– Voi ordona să fie pregătit de plecare un Blackhawk. Telefonezi la aeroport și vorbești cu pilotul de serviciu. Asigură-te că poți să fii legătura cu el.

– Da, domnule.

–Ai grijă de toate.

Chicago
9:30 a.m.

– Asta este strada pe care patrulau cei doi ofițeri, zise Giannini, trăgând mașina fără însemne lângă bordură, lângă un hidrant. Vagabondul putea să fi ieșit de pe oricare dintre străzile astea laterale.

Riley se uită în jur. Își amintea de South Bronx, locul copilăriei sale. La parterul clădirilor, numeroasele magazine mici tocmai deschideau, să-și întâmpine clienții zilei. Locuințele se situau la etajele superioare. Străzile laterale duceau la alte clădiri, cu apartamente și birouri. Câteva dintre clădiri erau abandonate, iar unele incendiate.

– Să facem câțiva pași, spuse Riley, deschizând ușa.

Giannini și Merrit îl urmară.

Mergând pe trotuarele și pe aleile murdare, Riley își pierdu speranța de a mai da vreodată de urma sinbatanților. Erau prea multe locuri în care se puteau ascunde. Se uită în sus la ferestrele sparte, ce se holbau la el ca nenumărați ochi ; creaturile se puteau ascunde în spatele oricăreia dintre ele.

Chiar dacă-i depista pe sinbatanți, Riley nu era deloc sigur că el și oamenii săi îi puteau opri. Cele două pistoale M-16 ale lui Knutz și Antricot nu fuseseră găsite, ceea ce însemna că era foarte probabil ca sinbatanții să le mai aibă, împreună cu vestele de luptă, care conțineau muniție de rezervă. În ciuda pretențiilor lui Ward că aceștia nu fuseseră învățați să reîncarce armele, Riley nu voia să-i pună la încercare.

După două ore de hoinăreală, Riley simți nerăbdarea lui Giannini. Abia dacă schimbaseră douăzeci de vorbe în acest interval de timp.

În sfârșit, Giannini se opri înaintea unei prăvălii cu delicatese.

– Să mâncăm ceva.

Riley încuviință și intrară în micul local. Rămase surprins când Giannini îi vorbi proprietarului în italiană. Cei doi păreau să se cunoască și conversau rapid, în timp ce bătrânul tăia carnea și brânza pentru sandvișurile pe care le comandaseră. Când cele trei

mari „submarine" ajunseră pe tejghea, Riley insistă să plătească el, iar Giannini nici măcar nu se prefăcu a fi împotrivă. Ocupară o masă lângă fereastră. Întrucât era vremea prânzului, mulțimea începu să năvălească.

– Ești de prin preajmă ? întrebă Riley.

– Nu. Dar am lucrat în zona asta, când am intrat în Forțe.

Giannini luă o îmbucătură mare din sandvișul ei. Riley se amuza s-o vadă pe Merrit măsurând din priviri bucata mare de pâine și umplutura rece.

– De când ești polițistă ? întrebă Riley.

– Paișpe ani.

– Îți place ?

Giannini întoarse capul într-o parte, ridică o sprânceană și-i răspunse lui Riley cu gura plină :

– Scrii o carte sau ce ? E o slujbă. Înghiți. Daa, îmi place. Face ca fiecare zi să fie interesantă. Aș lua-o razna dacă ar trebui să mă scol în fiecare dimineață și să fac, la naiba, același lucru zilnic.

Se întoarse spre Merrit.

– Deci, Doc, ai vreo idee, unde ți s-or fi dus ucigașii ? Ești groaznic de tăcută.

– Au găsit un ascunziș, zise Merrit.

– Da ? Giannini clătină din cap. Ca să facă ce ? Trebuie să mănânce, nu ? Și ce așteaptă ? Au nevoie de bani ? Poate că-și caută o slujbă. Poate că jefuiesc oamenii. Nu ne-ai dat nici un spanac de indiciu. Tot ce vrei de la noi este să-ți spunem dacă se întâmplă ceva neobișnuit. Cu toate astea, tocmai am pierdut o dimineață umblând pe străzi și căutând, Dumnezeu știe ce. S-ar cădea să cam ai habar după ce te uiți.

Se întoarse din nou spre Riley.

– Ce-ar fi să ne dai o descriere a suspecților, în afară de faptul că poartă blănuri de animale.

O clipă, Riley se simți tentat să lase totul deoparte și să-i spună. Își aminti propria-i amărăciune provocată de faptul că nici pe el nu-l informaseră la început, și, cu toate astea, uite că făcea și el același lucru.

– Altceva nu mai avem, zise Riley liniștit.

– Spanac ! aruncă Giannini, trântindu-și sandvișul pe masă. Atunci, *ea* cu ce dracu' se ocupă ? întrebă, arătând-o pe Merrit. Face profilul psihologic așa, din nimic ?

– Eu... Îl fundamentez pe ceea ce găsesc la locul crimei, se bâlbâi Merrit. Le înregistrez acțiunile și încerc să-mi dau seama cu cine avem de-a face.

– Ți-am spus că mă ocup de treaba asta de paișpe ani, dar niciodată n-am fost implicată în ceva atât de ciudat, zise Giannini. Se poate ca șeful să fi avut motivele lui să înghită toată prostia asta, foarte frumos, dar nu înseamnă că trebuie s-o fac și eu. Am verificat prin sursa mea la FBI și mi-a spus că n-are în computer nici un agent special Riley. Am sunat la biroul legistului și m-au informat că cele două cadavre, ale fraților Sattler, au fost luate de niște tipi de la guvernul federal și că nu se știe unde se află acum. Nici măcar nu li s-a făcut autopsia. Giannini se înclină puțin. Deci, cine sunteți și ce se petrece ? Și nu mă lua pe mine cu tâmpenii federale ultrasecrete. Chestiile astea țin doar în filme. Eu sunt polițistă și ăsta e orașul meu, iar tu îți bați joc.

Cât vorbi Giannini, Riley nu se clinti. Când polițista își ieși din fire, el se aplecă spre ea și coborî glasul.

– N-am să te prostesc, e bine ? Dacă-ți spun ce se petrece cu adevărat, n-o să fie ca în filme, pentru că ăia cu care ai de-a face nu se joacă și nu țin discursuri. Ne pot ucide pe amândoi. Tu ești polițistă de paisprezece ani ; ei bine, eu joc doar de câțiva ani un alt joc, care are regulile lui. Nu le fac eu și nu-mi plac afurisitele astea de reguli, iar uneori nici măcar nu le văd rostul, dar asta nu înseamnă că pot să acționez cum îmi place mie.

Orice lucru are un preț. Ar trebui să știi asta... ești polițistă. Nu respecți regula, plătești prețul. Dacă-ți zic ce se petrece cu adevărat – din moment ce ți-e clar că povestea cu care am venit e o gogoriță –, atunci ar trebui să fii și pregătită să plătești prețul când cade ciocanul.

Își descheie jacheta din doc și-și ridică tricoul, arătându-și o clipă pielea cicatrizată în locurile pe unde gloanțele îi ieșiseră din corp.

– Eu am plătit mai înainte prețul. Ești domică ? Chiar vrei ?

Giannini răspunse cu fermitate.

– Vreau.

Riley se ridică în picioare.

– Să mergem la mașină.

Aruncară la gunoi resturile prânzului și se îndreptară spre mașina de poliție. Cât se aflaseră ei înăuntru, îi blocase o mașină a unei televiziuni prin cablu și acum muncitorii trăgeau cablurile într-un canal. Giannini trebuia să aștepte plecarea dubei, să poată ieși în stradă.

– Găsește un loc de parcare și doctor Merrit o să-ți spună pe urmele cui ne aflăm.

Polițista parcă sub o porțiune suspendată a autostrăzii și, în zgomotul traficului de deasupra, Merrit porni să istorisească monoton povestea sinbatanților, de la început până în momentul evadării. De-acolo, până la sosirea în Chicago, continuă Riley acțiunea. Când termină, Giannini îl cercetă cu privirea.

– Dacă nu erau cadavrele alea, pe care le-am văzut în camion, m-aș uita imediat după camera ascunsă. E cea mai nebunească chestie pe care-am auzit-o în viața mea. Clipi. Nu-ți bați joc de mine, nu ?

Riley neagă din cap.

– Nu.

Giannini căzu înapoi pe spătarul scaunului.

– Ce rahat ! murmură ea. Deci ești din armată, în Forțele Speciale ?

Riley încuviință din cap.

– Și chestiile astea ți-au tras-o, ție și oamenilor tăi, acolo, în parc ?

Riley clătină din cap în silă.

– Atunci cum dracu' te gândești c-o să-i prinzi aici ?

– Fiindcă în Tennessee habar n-aveam cu cine ne confruntam de-a face. M-au mințit, așa cum te-am mințit și eu pe tine. Și

de-asta îți spun acum adevărul. Oamenii mei sunt aici, în oraș. La primul semn al sinbatanților, pornim în forță.

– Primul semn vor fi, probabil, câteva cadavre, dacă ceea ce spui despre lucrurile alea e adevărat, zise Giannini.

– Știu, răspunse Riley.

Locotenent Giannini se întoarse spre Merrit.

– Dumneata ai făcut lucrurile alea ?

Merrit n-o auzi ; era pierdută în propriile sale gânduri. Polițista repetă întrebarea.

– Am făcut parte din echipa care le-a creat.

– Isuse Cristoase ! explodă detectiv Giannini. La ce dracu' te gândeai când le-ai fabricat ?

Merrit se întoarse și se uită pe fereastră.

– Am să plătesc pentru asta, șopti ea.

– Acum, problema e alta, interveni Riley. Sinbatanții *au fost* creați și sunt pe-aici, pe undeva, prin oraș.

Giannini oftă și se așeză mai bine în spatele volanului, uitându-se înainte prin parbriz.

– E-n regulă. Nu pot informa pe nimeni, nu-i așa ?

– Dacă nu te potolești, ai să fii scoasă din circulație imediat ce află Lewis, zise Riley.

Giannini se gândi câteva momente, apoi schimbă vorba :

– Crezi că gorila care a furat căruciorul s-ar putea să fie una dintre creaturile voastre ?

– E posibil, răspunse Riley. Dar se poate și ca omul, pur și simplu, să fi fost beat.

– La ce le-ar fi folosit un cărucior ?

– Nu știu, zise Riley. Dar cred că vom afla. Mai devreme sau mai târziu, vor ucide, și-ai să auzi despre asta. Atunci, ne ducem și-i umflăm.

Giannini se uită la el.

– Și dacă nu ? Hă ? Dacă nu pui mâna pe ei și se înmulțesc ?

– Punem noi mâna pe ei, insistă Riley.

– Ă-hă.

6:45 p.m.

Dincolo de ferestre, peste oraș, se lăsa amurgul. Riley o depuse pe Merrit cu o oră în urmă la centrul de comandă și vorbise cu Lewis. Nu găsiseră nici o urmă de-a sinbatanților pe parcursul căutărilor discrete de peste zi. Lewis își continuase drumul spre sediul poliției, de pe State Street. Giannini îl întâmpină cu știrea că nu avea nici o noutate.

– Am verificat totul. Nimic care ar putea să fie creaturile voastre.

Giannini ridică privirea din rapoartele poliției și se uită la Riley.

– Dă-mi voie să te-ntreb ceva.

– Ce ? zise Riley, ostenit.

– Fezii te-au mințit... exact cum m-ai mințit și tu pe mine, până m-am implicat în caz. Acum ești aici și încerci să cureți ditamai grămada de rahat pe care ți-au pus-o unii în brațe. Se frecă obosită cu mâna pe frunte. Și-ai zis că te ocupi de asta de multă vreme și că nu-i prima oară când ești băgat în așa ceva. Corect ?

– Da, admise Riley.

– Atunci, de ce-o faci ? întrebă Giannini. Nu te cunosc, dar simt oamenii. Tu trebuie să fii... să fii un bun soldat. Și simt că ești și un om bun. Dacă n-ai fi fost, nu mi-ai fi spus ce se petrece. Așadar, de ce-o faci, totuși ?

Riley strânse în pumn ceașcă de plastic din care băuse cafea și-o aruncă la coșul de gunoi ce deborda. Se așeză pe scaunul vechi de lemn și-și propti picioarele pe marginea din față, zgâriată, a biroului lui Giannini.

– O fac fiindcă sunt de părere că-s destul de bun la așa ceva. Locurile în care am fost și lucrurile pe care le-am făcut... cineva trebuia s-o facă. Îmi place să cred că mă descurc mai bine decât cine știe ce papagal care și-ar prăpădi oamenii.

– Ai fi putut să fii bun și la altceva decât ceea ce faci, zise Giannini liniștită.

– Da, admise Riley. Dar armata m-a scos de pe străzile din South Bronx. Toți colegii mei de școală – și vorbesc de școala generală, că majoritatea lor n-a reușit la liceu – sunt în pușcărie, morți sau ca și morți. Dar eu am căpătat bilet de ieșire. Armata a fost bună pentru mine. Am obținut o diplomă de bacalaureat și un certificat de studii de la școala militară. Am avut ocazia să călătoresc în toată lumea și...

– Să vizitezi locuri exotice, să întâlnești oameni interesanți și să-i ucizi, i-o tăie Giannini.

Riley se îndreptă pe scaun și ochii săi negri îi întîlniră pe-ai ei.

– Da, am mai auzit texte de-astea. Și am *făcut*-o. Dar lasă-mă să *te* întreb și eu ceva. Ai trăit vreodată într-o țară străină ?

– Nu, recunoscu ea.

– Ei bine, eu da. Am fost prin toată lumea. Am văzut o mulțime de țări și de oameni. Și oamenii – ei nu-s prea diferiți. Oamenii sunt la fel pretutindeni. Și buni și răi. Cei mai mulți nu vor decât să-și trăiască viața fără să-i frece Guvernul la cap.

Picioarele din față ale scaunului lui Riley izbiră podeaua cu un pocnet.

– Sigur, nu-i decât o porcărie – să-i urmărești pe sinbatanții ăștia. Faptul că au fost creați, faptul că au rupt în bucăți o grămadă de oameni, inclusiv o fetiță. Da. E-n regulă. Sunt de acord. Dar ce-ai vrea să fac ? Să dau de-a azvârlita cu Guvernul ?

Îți spun un singur lucru – un lucru în care cred cu tărie, continuă el. Trăim în cea mai mare țară din lume. Da, avem problemele noastre. Cine nu are ? *Lumea*-i un loc de rahat. Ai umblat pe străzi. Știi de ce sunt oamenii în stare. Nu urmează ca unii dintre ei să ajungă în Guvern ? Iar oameni ca mine și cei din echipa mea, și miile de oameni ca noi alcătuiesc sociocalea, care duce întâmplător spre Linia de Centură. Eu trebuie să cred asta. Totul este un joc al echilibrului puterilor, nu-i așa ? Până acum, pare să fi funcționat corect.

Riley se ridică în picioare.

– Trebuie să crezi în ceva. În momentul ăsta avem un țel : să ucidem cât mai repede lucrurile alea.

Giannini se ridică și ea.

– Eu te ajut să le găsești. *Tu* le ucizi.

Capitolul 21

SÂMBĂTĂ, 11 APRILIE

Chicago
9:04 a.m.

Riley luă telefonul portabil din mâna lui Lewis.

– Da ?

– Avem ceva.

Vocea lui Giannini era liniștită.

– Ce ?

– A fost dată dispărută o echipă a unei companii de televiziune prin cablu.

– Dispărută ?

– Ar fi trebuit să se întoarcă până aseară, pe la șase. Încă nu s-au arătat. Doi oameni.

– În ce loc s-au aflat ?

– Un echipaj de-al nostru a găsit duba – de echipă, nici urmă. Indiana și Cullerton. Aproape de locul în care am fost noi ieri. Mergem într-acolo. Să fii la biroul meu în cincisprezece minute.

Riley închise. Lewis se ținea aproape.

– Ce se-ntâmplă ?

Riley avu nevoie de o clipă, să-și adune gândurile. Își aminti de duba din fața prăvăliei cu delicatese, de ieri, și-i căzu fisa.

– Sunt în subteran.

– Ce ? întrebă Lewis, nedumerit.

– Sinbatanții sunt în subteran, repetă Riley, băgându-și în pistol o magazie de paisprezece gloanțe și stercurându-și arma în teaca de la subsuoară. O să avem nevoie de ochelari pentru noapte. Dispozitivele cu infraroșu probabil că n-or să ne fie de prea mare ajutor acolo jos. Am să verific. Am să vă sun și să-mi aduc restul echipei, dacă pare să fie o pistă bună.

Se întoarse spre Merrit.

– Ești gata ?

– Da.

Riley nu era atât de sigur de asta. Merrit arăta epuizată, cu fața trasă de nesomn. Se obișnuise să lucreze cu oamenii aflați la limita epuizării fizice, dar în felul de a fi al lui Merrit era ceva care-l îngrijora. Ceea ce o apăsa pe ea trecea dincolo de fizic.

În timp ce ieșeau din clădire, Riley i se adresă :

– Cât de bună este vederea sinbatanților în timpul nopții ?

– Bună, răspunse Merrit.

– Bună ? repetă Riley, apucând-o de braț. Ward zicea că sunt creaturi diurne. Cât anume de *bună* ?

– Cam de trei ori mai bună decât cea umană, răspunse Merrit, uitându-se la degetele lui Riley, care-i strângeau brațul.

– Excepțional, zise Riley, dându-i drumul. Pur și simplu, excepțional.

9:55 a.m.

Giannini arătă spre gura de canal înconjurată cu un gărduț portabil de avertizare.

– Șeful de echipă spune că aveau indicația să coboare și să întindă cablurile. Urmau să se întoarcă până la șase, aseară. Am primit telefonul azi-dimineață.

Giannini se uită spre vehiculul parcat alături.

– Nici urmă de joc murdar. Duba era neîncuiată și trusele de scule lipsesc.

– A scoborât cineva până acum ? întrebă Riley.

Giannini neagă din cap.

– Nu. Voia s-o facă șeful de echipă, ca să vadă despre ce-i vorba, dar l-am trimis acasă. M-am gândit să-ți ofer ție onoarea.

Riley se lăsă în genunchi și băgă capul înăuntru.

– Ce-i acolo, jos ?

Giannini ridică din umeri.

– Canale de scurgere, cred.

Tot ce putea să vadă Riley era o scară din metal, ce se pierdea în puțul întunecos.

– Împrumută-mi, te rog, lanterna.

Giannini se duse la mașină și reveni cu o lanternă mare, cu patru baterii. Riley o aprinse și lumină puțul. Puțul avea o adâncime de vreo zece metri și se termina într-o pardoseală murdară, de beton. Nici urmă de echipă.

Riley se uită cercetător la Merrit.

– Ce crezi ?

Merrit își ațintise privirea deasupra găurii întunecate.

– E logic. E un loc perfect în care să se ascundă. Ziua pot să stea acolo jos, iar noaptea pot să iasă după hrană. De asemenea, pot umbla pe dedesubt fără să fie observați.

Riley își trecu picioarele peste buza canalului și puse talpa pe prima treaptă a scării de metal.

– Ce faci ? întrebă Giannini.

– Mă duc să trag o ocheadă.

– Singur ?

– Poți să vii, replică Riley.

Giannini oftă.

– E-n regulă. Ia-o tu înainte.

– Vreau să merg și eu, zise Merrit deodată.

Riley îi aruncă o căutătură rapidă.

– Nu chiar acum. Nu ne ducem decât să tragem o ocheadă. Dacă observăm ceva, va trebui să chemăm ajutoare.

– Aveți nevoie de mine ca să vă descurcați cu sinbatanții, insistă Merrit.

Riley se bătu ușor peste teaca pistolului.

– Mă descurc eu cu ei. Așteaptă aici.

Riley coborî scara, stârnind ecouri între pereții puțului. Ajunse jos și se uită împrejur. Un tunel înalt de vreo doi metri și jumătate și lat de un metru și ceva se desfășura în ambele direcții. Pereții erau din beton nefinisat. Giannini ajunse lângă el și se uită și ea.

– Pot fi la cine știe ce distanță de-aici.

– Așa e. Riley arătă spre mănunchiurile de cabluri ce se întindeau de-a lungul unui perete. Dar cei doi trebuie să fi lucrat pe undeva, prin apropiere. Dacă i-au atacat sinbatanții, ar trebui să găsim vreun semn oarecare.

Riley avea pistolul în mână, iar Giannini îl scoase și ea. El lumină pardoseala, acoperită cu bucăți de noroi.

– Acolo ! zise Riley.

Două rânduri de urme o luau la stânga.

– Să ne mișcăm !

Riley mergea înainte, clefăind cu tălpile prin mâlul negru. Lumina lanternei îi preceda cu numai vreo trei metri, lăsând restul tunelului în întuneric. Ceva luci în fața lor și Riley ațintì pistolul și lumina într-acolo.

– Ce e ? șuieră Giannini.

Riley păși mai departe, cu pistolul pregătit. O cască de protecție cu emblema companiei zăcea pe jos, alături de o cheie franceză. Riley plimbă lumina în jur, cercetând zona. Se opri șocat.

– Isuse Cristoase ! murmură. Nu te uita la asta, îi spuse lui Giannini când păși lângă el.

Polițista se băgă înainte.

– Ce-i ?

Când văzu ce descoperise Riley, Giannini încremeni, apoi inspiră de câteva ori adânc, pentru a-și reveni. Din cei doi lucrători nu mai rămăseseră decât două capete retezate și un morman de intestine și oase. Uniformele sfâșiate erau îndesate sub cele două capete, ai căror ochi erau ațintiți în gol, cu chipurile încremenite pentru totdeauna într-o expresie de groază.

– Ce anume le-a făcut așa ceva ? întrebă Giannini.

– Sinbatanții i-au ucis, după care i-au hăcuit, ca să le scoată carnea de pe oase.

Riley mută lumina spre stânga. În noroi se deslușeau clar urmele familiare ale sinbatanților, împreună cu patru linii drepte ce dispăreau în adâncul tunelului.

– Astea sunt urmele bine cunoscute, remarcă Riley, lăsându-se pe vine. Liniile drepte trebuie să fie ale căruciorului de marfă. Doi oameni, două rânduri de urme. Au ucis doi oameni, i-au ciopârțit, apoi au încărcat căruciorul. A fost nevoie de două drumuri, să care tot.

– Fir-ar să fie ! murmură Giannini, cu ochii pironiți la rămășițe. Fir-ar să fie !

– Să ne întoarcem deasupra, zise Riley, apucând-o de braț. E necesară mai multă putere de foc pentru a porni prin tunelul ăsta.

11:30 a.m.

Locotenent Giannini închisese strada cu cordoane, iar oamenii lui Riley erau înghesuiți în partea din spate a camionului mare, acoperit, parcat alături de intrarea în canal. Merrit stătu lângă Riley când acesta prezentă situația echipei :

– Avem două rânduri clare de urme. Trovinsky, vreau să mergi în față, cu mine. Vom purta cu toții ochelari de vedere pe timp de noapte. Disciplină strictă cu zgomotul și lumina : vreau să-i ucidem, nu să-i speriem. Nu uitați, sunt înarmați. Riley scoase din buzunar un obiect mic înfășurat în foiță. Ne vom marca traseul și pe fiecare dintre noi cu balize chimice luminoase.

Riley sparse pachetul și trase afară bastonașul luminos, care însă în lumina slabă a camionului nu se distingea. Cu ochelarii de noapte, baliza chimică luminoasă se vedea strălucitoare. Riley trecu o bucățică de coardă prin gaura de la capătul bastonașului și apoi peste spate. Restul echipei sale făcu la fel.

– Asta o să vă marcheze din spate. Asigurați-vă că puneți în funcțiune dispozitivul de IR de la OVN-uri, care o să vă marcheze

din față. Vreau să rămâneți grupați. Când vedeți sinbatanți, trageți și ucideți. Trebuie să lichidăm toți trei adulții. Întrebări ?

Nici una. Riley i se adresă lui Merrit :

– Stai imediat dinapoia mea.

Se uită afară, după camion și o văzu pe Giannini sprijinită de mașina ei, în afara razei auditive. Fusese îndepărtată de colonel, când sosise acesta, și nu se simțise prea bine.

– Hai s-o facem !

Riley sări jos din camion și se îndreptă spre intrarea în canal.

La capătul de jos al scării, așteptă să coboare și ceilalți șapte membri ai echipei, împreună cu Merrit. Ceva mai devreme, oamenii lui Lewis înlăturaseră, în saci din plastic, rămășițele celor doi oameni de la compania televiziunii prin cablu.

Când toată echipa se strânse, Doc Seay îl trase pe Riley de mânecă.

– Ce crezi ?

– Despre ce ? întrebă Riley.

– Îi prindem pe toți ?

Riley privi de-a lungul tunelului.

– Am face al naibii de bine.

Riley se uită lung în jur – toți erau la locurile lor. Trovinsky îi conducea cu rapiditate prin tunel, luându-se după urma dublă, lăsată de roțile căruciorului. Riley venea imediat în spatele său, simțindu-se limitat în mișcare și vulnerabil. Avantajul numeric pe care-l aveau – puțin peste doi la unu – nu le va fi de prea mare ajutor în locul acesta strâmt. Tehnologia nu reprezenta nici ea un adevărat avantaj. Aveau ochelarii, dar dacă informația dată de Merrit cu privire la posibilitatea sinbatanților de a vedea pe întuneric era valabilă, atunci ochelarii erau mai degrabă un factor de echilibru decât o binefacere.

Tunelul coti la dreapta și Riley păși lipăind prin stratul subțire de noroi, cu ochii pironiți în spatele lui Trovinsky. Capul de coloană pășea cu privirea în pământ, urmărind dârele lăsate de cărucior. În ciuda încercărilor de a se păstra liniștea, zgomotul echipei ce se deplasa prin tunel se auzea cu ușurință. Ajunseră la prima intersecție – un tunel care-l traversa perpendicular pe cel de-a lungul căruia

înaintau ei. Urmele făceau la stânga. Riley sparse o baliză chimică luminoasă IR și o lăsă în intersecție, marcând drumul înapoi.

Ceva îi luci în ochelari, exact în față. Riley îl bătu ușor pe umăr pe Trovinsky, făcându-l să se oprească.

–Acoperă-mă ! șopti el.

Trovinsky se trase spre partea dreaptă a tunelului și îngenunche pe pardoseala acoperită cu spumă, ignorând lichidul lipicios care-i pătrunse prin pantaloni. Restul echipei se răspândi, în așteptare. Riley înaintă cu automatul pregătit. Obiectul se contură încet prin lentilele ochelarilor săi : căruciorul furat. Se opri puțin și cercetă zona cu privirea. Tunelul continua, atât cât se putea vedea. În dreptul căruciorului era ceea ce părea o crăpătură în perete, de vreo jumătate de metru lățime. Începea de la jumătate de metru înălțime și se extindea spre tavan.

Riley se apropie de cărucior ; în partea de jos, metalul arunca o lucire de sânge închegat. Se opri și ascultă atent vreo treizeci de secunde. Singurele sunete erau ale mișcărilor nervoase făcute de membrii propriei echipe, aflate în spatele său. Se aplecă și, cu arma îndreptată înainte, își aruncă privirea în crăpătură. Se lărgea până la aproape un metru și cobora drept în jos șase-șapte metri. În peretele vertical de beton nu se zărea nici o treaptă. Jos era un alt nivel orizontal din beton, format într-un mic intrând, ce părea să se deschidă spre stânga. Nici urmă de sinbatanți.

Riley se întoarse și făcu semn cu o mână. Doc Seay își dădu jos din spate micul rucsac, scoase doi colaci de coardă, se apropie și i le dădu. Riley o luă pe cea mai scurtă, de vreo patru metri, și alcătui imediat un scaun elvețian de ajutor, pe care și-l prinse în jurul picioarelor și al mijlocului. Își desfăcu o carabină de pe vesta de luptă și petrecu coarda prin ea, în partea din față a mijlocului.

Apoi, Riley legă coarda mai lungă de scheletul căruciorului, și-l propti de-a curmezișul deschiderii din perete. Păși peste cărucior, trecu coarda prin carabina scaunului elvețian și o petrecu în jurul cadrului metalic. Se înclină pe spate, ținând cu o mână coarda lipită la piept, iar cu cealaltă automatul M-16. Dădu din cap spre Seay, își depărtă mâna de la piept și coborî în salturi scurte, ajungând jos în câteva secunde.

Riley se lăsă repede pe genunchi și cercetă împrejurimile. Se afla într-o încăpere mică, de vreun metru și jumătate lărgime, cu o deschidere exact în fața lui. Nici urmă de sinbatanți, în afara unor pete întunecate de pe pardoseala din beton, probabil pete de sânge, după presupunerea lui Riley. Scoțând capătul liber al frânghiei din carabină, înaintă și se uită prin deschidere. De o parte și de cealaltă se întindea un alt tunel, în formă de potcoavă, de vreo doi metri și jumătate înălțime pe aproape doi metri lățime. Pe celălalt perete, conducte groase și cabluri, prinse cu scoabe din metal, mergeau de-a lungul tunelului. Pereții erau din ciment sfărâmicios, acoperiți ici-colo cu o murdărie umedă. În aer se simțea, vag, miros de putrefacție.

Riley se strecură în tunel și cercetă solul. Nu descoperi nici o urmă a sinbatanților. Un lucru putea spune cu certitudine : tunelul acesta nu făcea parte din sistemul de canalizare. Pe podeaua sa treceau două șine mici, distanțate la vreo jumătate de metru, ca și cum pe aici ar fi circulat cândva un trenuleț.

După câteva momente, Riley se întoarse în mica încăpere și-și trecu automatul la spate. Apucă frânghia cu ambele mâini și, sprijinindu-se cu picioarele în perete, se trase în sus, înapoi la un Doc Seay neliniștit.

– Ce-ai găsit ? șopti Seay.

– Un alt tunel, răspunse Riley, cu o voce normală. Nu știu cât se extinde, dar pare să țină ceva. N-am dat de nici o urmă. Înainte de a merge mai departe, cred că ne trebuie o hartă a acestui sistem de tuneluri. Bâjbâim prin întuneric, iar asta este în avantajul sinbatanților. Riley trase frânghia, o dezlegă și o strânse la loc. Să ne întoarcem la suprafață.

1:56 p.m.

Partea din spate a camionului devenise acum comandamentul lui Lewis. Unul dintre pereții laterali era aproape complet acoperit cu radiouri, iar centrul ocupat de o măsuță. În jurul măsuței stăteau

colonelul, Riley, Merrit și Giannini, uitându-se la niște planuri pe ozalid.

– Suspecții voștri, zise Giannini, aruncându-i lui Riley o privire scurtă, sunt într-un sistem de tuneluri care au fost cândva folosite pentru transportul mărfii. Bătu cu degetul în planuri. Le-am obținut de la Comisia Subterane din cadrul Departamentului Municipal Transporturi, dar tot ce se vede aici reprezintă doar sistemul de canalizare și metroul. Sistemul în care ai pătruns tu se află dedesubtul lor.

– Și pentru tunelurile astea de transport nu ai planuri ? întrebă Lewis neîncrezător.

Drept răspuns, Giannini își deschise carnețelul.

– Am parlamentat vreun ceas cu tipul ăla în vârstă de la Comisia Subterane, după ce mi-ați cerut cu toții să verific treaba asta. Mi-a spus că nu sunt înregistrate nici un fel de planuri pentru tunelurile alea.

– În fine, dar cât anume se extind ? întrebă Riley.

Giannini dădu pagina.

– Când au fost construite, se întindeau pe sub oraș aproape o sută de kilometri.

– Ce ? explodă Riley. O sută de kilometri !

Giannini dădu aprobator din cap.

– Nici mie nu mi-a venit să cred. Dă-mi voie să-ți prezint un rezumat al celor spuse de tip. Dădu câteva pagini înapoi. Perfect. Ia să vedem. Construcția la tunelurile astea a început în 1898 ; au fost date în folosință în 1904. Inițial, s-au construit pentru transportul cărbunelui spre clădirile din centru, în ideea de a descongestiona traficul pe străzi. Se pare că acolo terenul este format din niște argile albastre, foarte ușor de săpat. Aveau echipe care săpau toată noaptea la tuneluri, iar schimbul de zi turna betonul pentru consolidarea pereților. Giannini își ridică privirea. Aici e ceva interesant. Voi ați citit *Jungla*, de Upton Sinclair ?

Lewis neagă din cap iritat, în vreme ce Riley se mulțumi să aștepte. Știa că Giannini îl înțepa pe colonel.

– Ei bine, personajul principal din cartea asta, Jurgis Rudkus, lucra ca săpător exact în aceste tuneluri. Clătină din cap. E ciudat,

eu am citit cartea, dar nu m-am gândit niciodată că tunelurile alea chiar există. Oricum, ultimul tunel a fost construit în 1954, pentru Prudential Building, dar n-a fost niciodată folosit. Sistemul a fost închis în 1959, anul în care Compania de Tuneluri Chicago – cei ce construiesc și administrează tunelurile – a dat faliment.

– Putem încerca să găsim ceva documente de la compania asta ? întrebă Riley.

– Nu. M-am interesat.

– Cine răspunde acum de tuneluri ?

Giannini scăpă un zâmbet plictisit.

– Municipalitatea, cine ?

Riley se lăsă pe spate în scaunul pliant.

– Are cineva idee unde duc ?

Giannini dădu la o parte planșa de deasupra și descoperi planul unei străzi.

– Nimeni nu le știe exact întinderea. De-a lungul anilor, diverse părți ale sistemului au fost blocate sau distruse. Când au construit metroul, au traversat unele tuneluri de transport, mai ales când au construit metroul sub State și Dearborn Street.

Riley cercetă harta.

– Asta-i la nord de-aici. Zici că tunelurile deserveau centrul. Ai idee până unde se întind într-acolo ?

Degetul lui Giannini descrise un cerc larg, incluzând nu numai Bucla formată de râul Chicago și lacul Michigan, dar și dincolo de râu, spre nord și spre vest.

– Nu sunt numai aici, în Buclă, dar trec și de cealaltă parte a râului.

– Folosește cineva aceste tuneluri de transport ? întrebă Merrit.

– Da, zise Giannini. Municipalitatea a concesionat unele dintre ele Companiei de electricitate Edison și câtorva companii de cabluri, dar aceștia folosesc doar o porțiune foarte restrânsă – de vreo trei kilometri, cel mult.

– Așadar, avem vreo sută de kilometri de tuneluri acolo jos, unde s-ar putea ascunde suspecții, conchise Riley. Iar noi nu deți-

nem nici o hartă a sistemului, așa că trebuie să mergem orbește și să rătăcim pe-acolo, în speranța că dăm de ei.

Merrit arătă spre hartă.

– Aici au furat căruciorul, la sud. Echipa de electricieni a dispărut aici, iar tu, pe cât poți spune, ai mers vreo jumătate de kilometru prin canalizare înainte de a ajunge în punctul unde sinbatanții au coborât în tunelul de transport. Eu sunt de părere că se ascund într-un loc foarte depărtat de cel pe unde ies la suprafață.

– Detectiv Giannini, întrebă Lewis, mai ai vreo informație cu privire la tunelurile care s-ar putea afla încă în uz ?

Giannini se uită în carnețelul ei.

– Numai mărunțișuri. Din tuneluri sunt treceri direct în subsolurile multora dintre clădiri, astfel încât cărbunele putea fi adus direct în clădirile respective. Aproape toate aceste treceri au fost închise ; de fapt, bătrânul mi-a spus că mulți proprietari de clădiri din Buclă nici măcar nu știu că au fost conectați la acest sistem sau că el există. Ridică din umeri. Asta-i cam tot ce-am aflat.

– Mulțumesc, spuse Lewis. O să te contactăm dacă ne mai trebuie ceva.

Giannini plecă fără altă vorbă, uitându-se scurt la Riley.

Lewis se întoarse spre Riley.

– Vreo idee ?

– Mai avem nevoie de oameni, domnule. Trebuie să verificăm aproape o sută de kilometri de tuneluri. O să dureze ceva.

– S-ar putea ca sinbatanții nici să nu fie în tuneluri, observă Merrit. Le pot folosi numai ca sistem de drumuri și ei să se ascundă, de fapt, în subsolul vreunei clădiri. Sunt sigură că au găsit un loc relativ izolat, unde și-au fixat baza pentru a-și înșiriji puii.

– Putem spera să găsim niște urme și să avem noroc, zise Riley.

Lewis oftă.

– E-n regulă. Am să-l sun pe generalul Trollers și să încerc să mai obțin niște oameni. Între timp, voi începeți din locul în care știm că s-au aflat ultima oară sinbatanții și o luați spre nord, către centru.

3:23 p.m.

– Am dat de urme ! șuieră Trovinsky, stârnind reverberații în pereții de ciment.

Riley se apropie de el și se uită în jos, la stratul subțire de noroi care acoperea acea porțiune a pardoselii. Se vedeau clar două urme de picior gol, îndreptându-se spre tunelul de transport.

– E-n regulă, zise Riley. S-o pornim într-acolo.

Își despărți echipa în două, luând-o cu Trovinsky, Caruso și Carter spre stânga și trimițându-l pe Doc Seay cu trei oameni spre dreapta. Cele două echipe aveau să se despartă în continuare în echipe de câte doi, când ajungeau la următoarea intersecție. Riley îi spuse lui Seay să nu rămână mai puțin de doi într-o echipă și nici chiar în acest stadiu, tot nu se simțea în largul său pentru a-i înfrunta pe sinbatanți. Radiourile cu unde ultrascurte nu funcționau în tuneluri, deci erau nevoiți să se bizuie pe balizele chimice luminoase pentru a-și marca traseul. Riley se temea cel mai mult ca nu cumva vreunul din echipa lui să fie atacat, și el nici măcar să nu știe.

Tunelul se înălța ușor și, când noroiul dispăru de pe pardoseala de beton, Trovinsky făcu o pauză. Ajunse la următoarea zonă cu noroi, apoi se opri.

– Au dispărut.

Riley se uită peste umărul lui. Noroiul era neatins.

– N-am trecut de nici o cotitură. Cum au putut dispărea ?

Trovinsky se uită împrejur.

– Îți amintești când au luat-o prin copaci, la Locul Dintre Lacuri ?

Riley încuviință din cap.

Trovinsky arătă spre tuburile mari, prin care treceau cablurile electrice și telefonice, prinse de perete.

– Pun pariu că au luat-o de-a lungul lor.

– Rahat ! murmură Riley. E-n regulă, să mergem mai departe. Dacă nu s-au întors pe propriile lor urme, trebuie să fie undeva mai încolo.

5:56 p.m.

Doc Seay se opri și le făcu semn oamenilor să ia o pauză. Se deplasau de mai bine de trei ore și parcurseseră cam cinci kilometri de tuneluri. Dăduseră o dată de urmele sinbatanților – imprimate abia vizibil într-un petic de noroi – dar numai o singură dată. Trecuseră deja de șaisprezece tuneluri laterale, dar Seay își păstrase grupul intact și pe aceeași direcție, drept spre nord, după busolă. Uitându-se pe hartă la lumina infraroșie a ochelarilor, Seay estimă că se aflau exact sub Buclă și foarte aproape de râu. După cât știa el, se putea să fi ajuns chiar sub râu ; era greu de spus de-aici, de jos.

În vreme ce Seay studia poziția pe hartă, Bob Philips șuieră brusc, atrăgându-i atenția :

– Ascultă, zise Bob și arătă spre următoarea intersecție.

Seay își întoarse urechea într-acolo, încordându-și auzul. Mai întâi, nu deslușì nimic, apoi însă începu să perceapă un sunet intermitent, foarte slab, ca un clinchet, reverberat de pereți – ceva ce se izbea în pardoseala de beton. El indică echipei, prin semne, să ia poziții defensive, orientate spre intersecția aflată la trei metri mai departe.

Deodată, zgomotul se opri. Seay își ținu răsuflarea, apoi zgomotul se auzi iar, mai tare și mai rapid, dar apoi se depărtă treptat. Seay se repezi spre intersecție și zări o clipă ceva scund, care dădu colțul și dispăru.

– Să mergem ! țipă el.

Oamenii săi se năpustiră în urma lui, alergând prin tunel. Când dădură colțul, Seay văzu ce anume făcuse zgomotul, dar se afla prea departe pentru a deslușì ceva – la aproape cincizeci de metri mai jos, pe coridorul întunecat.

Seay se aruncă la pământ când un șir de trasoare roșii îi explodă pe lângă urechea dreaptă, pârâiturile seci ale gloanțelor iscând ecouri în jur.

– Opriți focul ! strigă el și se rostogoli din calea gloanțelor.

La fel de neașteptat ca și focurile, se instală o liniște bruscă. Seay se ridică încet de jos și se întoarse spre oamenii săi. Inginerul echipei, Bartlett, stătea cu arma în mână și cu un aer plouat.

– Isuse, Bartlett, era cât pe ce să-mi iei capul ! îl mustră Seay. Măcar ai văzut în ce-ai tras ?

– Am văzut ceva fugind, zise Bartlett.

– Părea prea mic să fie un sinbatant, comentă Bob Philips. Poate un câine.

– Un câine ? întrebă Seay. Cum de-a ajuns un câine aici, jos ? Poate că a fost unul dintre puii de sinbatant.

– Merrit zicea că puii nu vor fi în stare să se deplaseze o vreme, observă Philips.

– Merrit a mai dat greș și altă dată, zise Seay. Arătă în lungul coridorului. S-o luăm din loc, dar de-acum înainte, nici unul, absolut nici unul, nu mai trage prin formație.

Se întoarse cu ochelarii bulbucați în direcția lui Bartlett.

– Clar ?

– Clar, domnule sergent.

8:12 p.m.

Sâmbăta era ziua de muncă preferată a lui Lester Karney. Singura zi în care Primăria era goală. Lester împlinise treizeci și opt de ani, dar părea de șaizeci. Avea trupul subțire ca o ață, iar chipul brăzdat și ciupit de ravagiile alcoolului.

Lester își împinse căruciorul pentru curățenie de-a lungul holului principal de la etajul întâi, spre liftul de serviciu. Urcă în lift și apăsă pe butonul pe care scria S3. Cu un uruit monoton, liftul începu să coboare, trecu de parter și de primele două nivele ale subsolului, spre ultimul nivel. Ușile se deschiseră cu un fâșâit, lăsând să se vadă un coridor întunecos, ce ducea spre camera crematoriului și spre zonele de depozitare. Lester aprinse rândul de becuri fără apărătoare, înșiruite de-a lungul coridorului, și lăsă că-

ruciorul în fața liftului. Scoase o pungă de hârtie de sub o cârpă de praf și o îndesă în buzunarul cel mare de la spate al salopetei.

Lester intră prin ușile duble care dădeau în camera crematoriului, apoi făcu brusc la stânga, pe coridor. Clătină din cap trecând pe lângă cutiile de carton puse unele peste altele, la întâmplare, pe lângă pereți. Dacă ar fi venit vreodată prin subsol inspectorul de la pompieri, ar fi fost al naibii de mult de plată. Dar Lester știa că nici un oficial nu mai coborâse aici de vreme îndelungată. Răscolise și el o dată prin câteva cutii și găsise ziare vechi de treizeci și cinci de ani.

Auzi clinchetul unei sticle după colț și zâmbi. Intră într-o cameră căptușită cu lăzi, în centrul căreia se afla un birou foarte uzat. În spatele biroului trona o negresă slabă, de vârstă incertă, cu fața încrețită într-un zâmbet.

– Stai jos, Lester, iubitule !

Lester se așeză pe colțul biroului, își scoase propria sticlă și ciocni cu a femeii.

– Peste cap cu ea ! Luă o înghițitură prelungă. Așadar, cum merge etajul al doilea, Liz ?

– Ca și etajul unu, răspunse ea, chicotind.

Era micul lor ritual de sâmbătă seara. Lester trase încă un gât, apoi puse cu grijă sticla jos, pe dușumea, lângă birou.

– Ești puțintel grăbit în seara asta, Lester, nu-i așa ? zise Liz când el se apropie ocolind biroul.

– A fost o săptămână lungă, dulceața mea, răspunse Lester, strângând-o de mijloc pe la spate.

– Hm ! făcu Liz, arcuindu-se și întâlnindu-i sărutul.

Lester o ridică de pe scaun și o întoarse spre el. Cu mișcări domoale, îi trase jos salopeta, lăsând-o să cadă la picioarele ei. O împinse apoi pe tăblia biroului și începu să-și desfacă și el salopeta.

Îi apucă picioarele, i le ridică în sus și plonjă în ea. O dată scufundați în pasiunea animalică a momentului, cei doi nu mai avură ochi pentru murdăria din jur.

Lester nu băgă în seamă zgomotul sticlelor căzute la pământ, pe când Liz îl sesiză. Deschise ochii și se uită peste umărul omului

de deasupra ei. Dar, în fața imaginii celorlalți ocupanți ai încăperii, ochii aproape că-i ieșiră din orbite. Scoase un strigăt și Lester începu s-o străpungă mai puternic, până ce, brusc, se răsuci spre spate și fața îi încremeni într-o strâmbătură, iar corpul i se cutremură. Liz țipă din nou și Lester îi zâmbi o clipă înainte ca o mână să i se înfășoare în jurul gâtului, în timp ce alta, strângând un cuțit, să i-l taie, retezându-i vena jugulară. Sângele explodă, revărsându-se peste Liz, țintuită pe birou sub greutatea muribundului. Liz îl împinse, fără să reușească, și o față amenințătoare, dominată de doi colți masivi, se prăvăli peste cadavrul lui Lester.

Liz închise ochii și începu să rostească în gând rugăciunile pe care i le băgase în cap maică-sa, în timpul copilăriei petrecute în Alabama. Dar durerea îi întrerupse rugăciunile și, pentru câteva secunde, țipetele ei chinuite răsunară neauzite de nimeni prin subsolurile Primăriei.

Fort Campbell
9:00 p.m.

Hossey rupse mărunt mesajul pe care i-l transcrisese Powers și îndesă bucățelele în buzunar. Sergentul-major stătea în picioare lângă Hossey, care privea pe fereastră de la sediul Grupului 5, scrutând stelele de pe cerul senin al nopții.

– Ce credeți, domnule ?

– Cred că-i un rahat cât toate zilele, Dan, răspunse Hossey. Cred că Lewis e băgat în el până peste cap, iar Trollers face jocuri politice.

– N-au să-i găsească, domnule, zise Powers. O sută de kilometri de tuneluri... Clătină din cap. Rahat ! În Vietnam am atacat tuneluri și întotdeauna a ieșit prost. Și nu aveam de-a face cu asemenea chestii.

Hossey se frecă pe ceafă.

– Știu. Știu. Le mai trebuie oameni.

– Am pus pe picior de plecare compania B, domnule, își prezentă Powers oferta.

Hossey oftă și arătă în partea opusă a drumului.

– Vezi mașina aia, Dan ?

– Da, domnule.

– Ce crezi ?

Se uită la cei doi oameni așezați pe bancheta din față. Powers oftă și el.

– SIA.

– Da. În momentul în care alertăm Bravo, vor fi călare pe noi. Aș avea nevoie de elicoptere ca să-i duc la Chicago, dar când am vorbit cu căpitanul Devens, acum zece minute, la aeroport, mi-a spus că sunt aici doi oameni de-ai lui Trollers și n-ar putea decola niciodată.

– Rahat ! murmură Powers.

Hossey plecă de lângă fereastră și se întoarse la biroul lui.

– Dar dacă noi nu putem rezolva treaba, știu eu pe cineva care poate. Și oamenii lui sunt ceva mai aproape decât noi.

– Cine, domnule ?

Hossey întinse mâna și-și trecu degetul peste petlița de trupe de șoc de pe umărul stâng.

– Am vorbit cu colonelul Luckert din batalionul 1, Trupe de Șoc, astăzi, ceva mai devreme, și compania Alfa din subordinea lui se află chiar acum la Tabăra McCoy, în Wisconsin. Mi-a spus că am putea-o folosi.

Pentru prima oară în acea seară, peste chipul lui Powers trecu un zâmbet. O companie de la Trupele de Șoc. Zâmbetul însă îi dispăru după ce se gândi mai bine.

– Vă vor degrada, domnule.

– Da, așa e.

Hossey luă telefonul.

– Dar dacă nu acționez, pot să moară oameni. Nu prea am de ales. Îi alertez chiar acum, să intervină.

Chicago
10:56 p.m.

Riley își scoase vesta de luptă udă de noroi și de transpirație și o aruncă pe podeaua dubei. Lewis stătea în fața unui pupitru de comunicații, privindu-l alb.

– Du-te și dormi puțin, îi ordonă Riley lui Doc Seay, care doar clătină din cap și se strecură afară pe ușa din spate.

Petrecuseră ultimele treizeci de minute prezentându-i lui Lewis rezultatele – sau, mai bine-zis, lipsa rezultatelor – căutărilor lor de peste zi. Ușa din spate a dubei pocni în urma lui Seay, și Riley rămase singur cu colonelul și cu agenții SIA din schimbul de noapte.

– Crezi că omul lui Seay a deschis focul asupra unui pui de sînbatant ? întrebă Lewis.

Riley își scoase pistolul de 9 mm din teaca vestei și începu să-l desfacă pentru a-l curăța.

– Nu știu, domnule. Are vreo importanță ? Bartlett n-a nimerit.

Lewis se uită pe o hartă.

– Pot spune că ai acoperit, împreună cu oamenii dumitale, vreo doisprezece kilometri de tunel.

– Înseamnă că n-au mai rămas decât vreo optzeci, zise Riley. Și asta fără să punem la socoteală că s-ar putea să se ascundă în afara sistemului de tuneluri și să-l folosească pe acesta pentru deplasări.

Lewis plesni cu harta în masă.

– *Trebuie* să punem mâna pe ei mâine. Nu ne putem menține acoperirea până luni.

– Știu, domnule, spuse Riley. Mai avem nevoie de oameni.

Lewis se frecă la ochi.

– Ai dreptate. I-am comunicat generalului Trollers acum vreo douăzeci de minute, dar el insistă să păstrăm acoperirea cât este posibil.

Riley fixă ușor țeava pistolului la locul ei.

– Dacă nu ni se dau mai mulți băieți care să se ocupe de treaba asta, o s-o ținem sub acoperire până ce-o să ne explodeze în față. Și atunci, o să se producă panică. Au rămas doar patru sau cinci zile până când puii vor fi în stare să se hrănească singuri, în cazul în care Merrit are dreptate. Din acest punct, nu prea mai știu ce-i de făcut.

Lewis nu răspunse.

Riley termină de reasamblat pistolul și-l strecură pe sub cămașă, în teaca de la subsuoară.

– Am nevoie de puțin somn, domnule. Cum se luminează de ziuă, ne întoarcem. Dacă ați fi avut mai mulți oameni, acum ar fi fost cineva acolo care să caute, adăugă el ca să se afle în vorbă.

Riley împinse ușa din spate a dubei și sări afară, închizând-o după el. Se îndrepta spre agenția de închiriat mașini, când, din întuneric, apăru în stânga sa o umbră. Se răsuci și, înainte de a-și da seama cine era, își furișă mâna spre teaca pistolului.

– Nici o veste bună, presupun, comentă Giannini, aruncându-și în gură o lamă de gumă.

Riley se relaxă puțin.

– Nu.

– Hai să bem o ceașcă de cafea, zise Giannini și o luă spre mașina sa, fără însemne.

Riley o urmă și se prăbuși pe scaunul din dreapta. Tăcură amândoi în timp ce Giannini conducea pe străzile întunecate din centrul orașului. Trase în fața unei cafenele deschise peste noapte.

– Așteaptă-mă aici.

Giannini pătrunse înăuntru și se întoarse după câteva minute cu două cești de cafea. Îi oferi una lui Riley și scoase capacul de pe a sa.

– Și acum ?

Riley suflă în cafea.

– Nu știu. Intrăm iar acolo jos, mâine dimineață, după ce dormim puțin.

– Nu există vreo posibilitate să gazăm, eventual, tunelurile, ca să lichidăm chestiile alea ? întrebă Giannini.

– M-am gândit și la asta, dar e prea periculos. Dacă folosim vreun agent chimic, acesta o să iasă afară din sistemul de tuneluri și o să pătrundă în clădiri prin subsoluri, iar pe străzi, prin tunelurile de legătură. Singura soluție ar fi să bag acolo jos o mulțime de oameni, care să parcurgă întregul sistem. Chiar și atunci există șansa ca *ei* să se poată deplasa, dar să rămână nevăzuți.

– Avem mii de ofițeri de poliție pe care i-am putea folosi, zise Giannini.

– Trollers ar prefera să vadă jumătate din oraș mort decât să facă așa ceva, răspunse Riley. Eu tot încerc să-ți explic că securitatea este prioritatea numărul unu pentru acești indivizi. N-aș fi surprins nici dacă oamenii mei și cu mine am fi scoși mâine de-aici și Trollers ar lăsa ca treaba asta să fie a *voastră*.

– Dar cum i-ar justifica pe sinbatanți ?

– N-ar fi nevoie. Între ei și Trollers nu e nici o legătură.

– Sinbatanții au automatele M-16 ale oamenilor tăi.

– Pierdute în timpul unui exercițiu de antrenament, precizâ Riley.

– Dar cum le-ar fi explicată existența sinbatanților ?

– În nici un fel, zise Riley. Lui Trollers nici nu-i pasă de asta. Nu vrea decât să-și primească felia din plăcinta Bugetului, iar cariera să nu-i fie prejudiciată.

– Cristoase, nu pot să cred așa o porcărie, mormăi Giannini.

– Ba da, poți, replică Riley. Să nu-mi spui mie că n-ai în departament oameni care sunt mai preocupați de siguranța fundurilor personale decât de a celor din subordine.

– Da, avem și de-ăștia. Dar aici e vorba deja de o grămadă de oameni uciși, iar numărătoarea cadavrelor continuă.

– Ai fi uimită de unele lucruri de care e în stare Guvernul tău, spuse Riley cu amărăciune nedisimulată.

– Nu-mi pasă, zise Giannini. Ce mă interesează este să-i oprim pe sinbatanții ăștia. Dacă nu-i lichidezi mâine, mă prezint la șeful meu.

Riley ridică din umeri.

– Te poți prezenta, dar n-o să fiu prea surprins dacă o să le ia partea lui Trollers și lui Lewis.

– Atunci, mă voi adresa opiniei publice, contracară Giannini.

Riley oftă.

– E-n regulă, dă-mi voie să-ți spun ce se întâmplă. Eu țin legătura cu comandantul *meu*, de la Fort Campbell. Lewis nu știe de asta. Iar comandantul meu a alertat deja niște trupe din Wisconsin, care vor fi trimise aici pe calea aerului, să ajute la căutări. Deci, în caz că nu rezolvăm mâine nimic, *eu* voi fi cel care va ajunge înaintea opiniei publice. Cred că atunci când or să aterizeze în Chicago vreo zece elicoptere cu trupe de șoc înarmate până în dinți, care or să intre în tuneluri, povestea o să explodeze destul de rapid.

Capitolul 22

SÂMBĂTĂ, 12 APRILIE

Chicago
7:04 a.m.

Luând în primire o parte dintre oamenii lui Lewis, Riley își despărți forțele în patru echipe de câte trei oameni. Balizele chimice luminoase pe care le folosiseră în ziua precedentă se consumaseră, așa că astăzi fiecare echipă avea dispozitive de pulverizare cu vopsea reflectorizantă IR, pe care urma să le întrebuințeze la trasarea de săgeți pe pereții tunelurilor, pentru a-și marca direcția și zonele cercetate. Planul de bază era să se despartă la primele intersecții, fiecare echipă căutând să păstreze direcția nord. Măsurând distanțele cu pasul, le rămâneau aproximativ patru kilometri de mers spre nord, până în apropierea râului Chicago. Riley era ca și sigur că acolo exista un număr limitat de treceri pe sub râu ; dacă reușeau să le cerceteze, puteau spune dacă sinbatanții se aflau sub Buclă sau dacă se deplasaseră în altă zonă a orașului.

Cel mai dificil aspect al întregii operațiuni îl constituia faptul că nu aveau nici o hartă a sistemului. Trecuseră pe lângă numeroase ieșiri din tunel în ziua precedentă, dar majoritatea erau zidite, fie

în tunelul principal, fie la capătul tunelului de acces, la intrarea în subsolul clădirilor. Seay găsise două puncte de acces în subsolurile unor clădiri, dar nu-și putuse da seama exact în care dintre ele. Dacă ar fi ieșit la nivelul străzii, ar fi atras atenția asupra lui, așa că își continuase căutările.

Când trecu prin tunelul de transport, împreună cu Killian, omul de la SIA, și Caruso, Riley se gândi că șansele de succes erau cam de cincizeci la sută. Spera din tot sufletul să dea peste locul în care sinbatanții adulți își adăpostiseră progenitura. Atunci, creaturile mai degrabă ar fi sărit la bătaie, decât să fugă.

În tunel era răcoare – o temperatură constantă, de minus opt grade – și neplăcut de umed. Mica baliză IR, atașată în partea din față a ochelarilor bulbucați, arunca în jur o lumină vizibilă de la zece metri ; mai departe trona întunericul. Tunelul era înfricoșător de tăcut și lui Riley îi venea greu să-și imagineze străzile aglomerate, la numai șaisprezece metri deasupra.

10:12 a.m.

Holly își înălță capul și nările îi fremătară, adulmecând aerul. Micul culcuș al câinelui, încropit printre ziare mâncate de șobolani și cutii de carton, înghesuit într-un colț al celui de-al treilea subsol al unui depozit pustiu, îi folosise ca adăpost în ultimele douăzeci și patru de ore, de când părăsise zona în care văzuse cele două creaturi ciudate. Acum, părea că nici locul acesta nu mai e sigur.

În aer plutea frica ; simțea venind din mai multe surse. Această teamă puternică îi cutreieră mintea și i se prelinse în lungul șirei spinării. Se ridică și-și abandonă poziția, îndreptându-se către scara șubredă din lemn, ce ducea spre lumină.

11:30 a.m.

Giannini răsfoia fără prea mare entuziasm dosarul voluminos, cu persoanele dispărute. Dintr-o îndelungată experiență, știa că cele mai multe erau fugite – de la fete tinere la soți grăbiți –, dar

unele voiau s-o ia de la capăt, chiar dacă soarta nu le-ar fi oferit nici o șansă. Printre ele erau și victime – un număr tulburător de mare, fără ca, în realitate, să poată spune cineva câte anume. Chiar și cu încâlcita urzeală a societății moderne, numărul celor care pur și simplu dispăreau o făcea pe Giannini să fie convinsă că prin lume umblau vânători extrem de vorace, care își alegeau prada dintre ființele omenești. Până acum însă, toți acești vânători fuseseră ei înșiși oameni. Gândul că un prădător *ne*-uman se afla acum pe străzile propriului său oraș o înghețа.

Cele mai multe dintre birourile alăturate erau goale. Activitatea detectivilor se situa la o cotă scăzută sâmbăta dimineața. Neputința o făcea să se simtă bolnavă, fizic ; nu era obișnuită cu o situație în care să nu poată face nimic. Se împotrivea pornirii de a ieși în stradă, de a trage la o parte capacul unei guri de canal și de a coborî în adâncuri. Dacă sinbatanții erau pe cât de periculoși îi prezentase Riley – și cadavrele celor doi oameni de la compania de cabluri o confirmau –, atunci ar face o mișcare prostească. Pe deasupra, exista posibilitatea de a se ciocni cu Riley sau cu oamenii săi. Cu siguranță că aceștia ar fi tras mai întâi, lăsând întrebările pe mai târziu.

În altă parte nu avea unde să se ducă, iar acasă n-o aștepta nimeni. Terminase al doilea divorț cu doi ani în urmă și, la scurt timp, hotărâse că prefera să fie singură decât în compania cuiva care i-ar fi influențat nesemnificativ viața. Slujba îi ajungea – cel puțin până acum.

Giannini se ridică și ieși cu pași mari din birou, îndreptându-se spre centrul de comunicații al poliției, unde măcar putea să stea jos și să se uite, așteptând următoarele evenimente.

1:30 p.m.

Așezată în colțul din spate al dubei, Merrit era ignorată atât de colonelul Lewis, cât și de oamenii acestuia. Și nu fiindcă aveau prea multe de făcut. DP Chicago putea să sune oricând, pentru a le transmite noutăți, dar deocamdată sinbatanții comiseseră doar o

greșeală – uciderea echipei de la compania de cabluri. Alte grozăvii încă nu fuseseră descoperite și se putea ca nici să nu fie descoperite vreodată.

Merrit se aplecă puțin și vocea ei gravă sparse liniștea din interiorul dubei.

– Domnule colonel, ce se întâmplă la laborator ?

Lewis se trezi luat prin surprindere.

– Ce ?

– Ce se întâmplă la Bioteh ?

Lewis ridică din umeri.

– Cei de-acolo verifică înregistrările computerului, să vadă dacă se mai poate trage vreo concluzie în legătură cu evenimentele petrecute luni noaptea, deși, din spusele fetei pe care am găsit-o în stare de șoc, se pare că pușcăriașii scăpați au fost cauza evadării sinbatanților.

– Dar înregistrările de pe parcursul desfășurării Proiectului ?

Vocea lui Lewis deveni mai prudentă.

– Se va avea grijă și de ele.

– Ce înseamnă asta ?

– Înseamnă că am cheltuit o grămadă de bani cu Proiectul Sinbat și că n-o să-i aruncăm pe apa sâmbetei. S-ar putea să ne fie de oarecare folos, pe viitor.

Merrit încuviință din cap, fără să mai scoată o vorbă, și se așeză înapoi pe scaunul ei pliant, mascându-și gândurile înapoia unei expresii plate.

3:00 p.m.

Riley se opri, simțind cum i se insinuează în creier o senzație care îl ocolise mai bine de un an. Era supravegheat. Nu știa cum de-o percepea, dar avea suficientă experiență pentru a se încrede în ceea ce simțea. Cel de-al șaselea simț reprezintă unul sau mai multe dintre cele cinci simțuri nefolosite în prim-plan, dar care surprind lucruri ce bântuie prin subconștient. Numai unei persoane cu

o atenție concentrată îi ajunge în zona conștientă a creierului o asemenea senzație.

Riley ridică mâna în sus și ceilalți doi se opriră, Killian ceva mai încet decât i-ar fi plăcut. Riley rămase nemișcat, deplasându-și privirea în arcuri scurte prin ochelarii bulbucați. Cercetă betonul șiroind de umezeală, apoi cablurile și conductele de pe latura dreaptă a tunelului. După care, își concentră auzul și ascultă, deslușind picurul apei pe pardoseală și frământarea celor doi oameni dinapoia sa. Ce anume îl alarmase ?

Trecu un minut. Încă unul. Riley rămase în continuare nemișcat. Îl auzi pe unul dintre cei doi – Killian, presupuse el – schimbându-și poziția cu un foșnet de haine. Cinci minute, și Riley nu se clintise. Știa că omul său, Caruso, putea aprecia cât de important era să aibă răbdare.

Riley își scosese într-o zi echipa pe terenul de golf de la Fort Campbell și-i pusese să se întindă pe jos, printre niște tufișuri de la marginea terenului. Își petrecuseră întreaga dimineață acolo, fără să se miște. În acel interval de timp, nici unul dintre jucătorii de golf care trecuseră pe lângă ei nu-i observase, în ciuda faptului că se aflau la vedere. Un jucător chiar se apropiase, venind după o minge, până la șase-șapte metri de ei, și nu realizase că îl urmăreau zece perechi de ochi.

Tunelul acesta însă nu era un teren de sport, iar sinbatanții nu erau jucători de golf. Riley își umplu plămânii cu aer și-l exhală ușor. Dacă sinbatanții se aflau acolo și puteau să vadă pe întuneric la fel de bine – dacă nu mai bine – ca și el, atunci se uitau la el și la oamenii săi care stăteau pe loc. Așadar, ce mai așteptau ? Aveau automatele M-16 ale lui Knutz și Antricot, dacă nu cumva terminaseră muniția.

Nu, se autocorectă Riley. N-ar fi tras. Nu dacă își aveau vizuina în preajmă. Erau forțați să îndepărteze orice amenințare potențială fără zarvă, fără să atragă atenția asupra lor.

Dacă el ar fi fost unul dintre ei, cum ar fi procedat ? se întrebă Riley. Se răsuci și se lăsă să cadă într-un genunchi, făcându-i pe Killian și pe Caruso să tresară. Cu arma M-16 la umăr, cercetă partea superioară a tuburilor cu cabluri prinse de peretele din

dreapta, aflat în spatele lor. Surprinse o mișcare rapidă și deschise focul ; trasoarele se porniră să brăzdeze întunericul la jumătate de metru deasupra capului lui Caruso. Ceilalți doi oameni se aruncară la pământ și Riley mai trase două rafale de câte trei gloanțe.

Din spate vuiră trasoare roșii, și Riley se culcă la pământ sub focul sinbatanților, care se aflaseră în fața sa. Un strigăt de surpriză îi spuse lui Riley că unul dintre oamenii săi fusese lovit. Se întoarse pe burtă și răspunse cu o rafală rapidă de trei focuri. Gloanțele ricoșară din pereții de beton și se pierdură țiuind în întuneric.

– Caruso ? șuieră Riley.

– E-n regulă, șefu'. Killian e lovit.

Se lăsă o liniște deplină. Se retrăgeau sinbatanții, avansau sau se mențineau pe poziții ?

– Caruso, tu acoperi spatele, direcția din care am venit. Dacă se apropie, vor merge pe conducte. Eu acopăr cealaltă direcție. Clar ?

– Am înțeles.

Urmă o scurtă pauză.

– Killian sângerează rău, domnule.

Riley se retrase spre ceilalți doi. Ținând capul sus și cercetând tunelul, își lăsă mâna spre corpul omului de la SIA.

– Unde-i rănit ?

– La piept, după câte-mi dau seama.

Killian zăcea pe partea dreaptă. Mâna lui Riley alunecă printr-un terci de carne zdrelită și sânge, de pe spatele lui Killian. Glonțul de mare viteză, de 5,56 mm, trebuia să fi pătruns prin piept, trecând apoi prin trup, zdrobind oasele și sfâșiind carnea la ieșire. Riley își plimbă mâna spre gât, să verifice pulsul. Abia se mai simțea. Cu o mână, Riley continuă să aștintească arma spre tunel, iar cu cealaltă presă rana, încercând să oprească sângele. În acest timp, își aminti de cursurile medicale intensive ; nu știa unde se afla rana de intrare, iar sângele se scurgea și pe-acolo, micșorând șansele de viață.

A bandaja ambele răni ar fi însemnat să-și diminueze siguranța. Îl vedeau sinbatanții ? Îl urmăreau, în așteptare ? Luă iarăși pulsul. Nimic. Fir-ar să fie, înjură Riley, apucând arma cu ambele

mâini. Ochii săi scrutau întunericul – nu se vedea nici o mișcare. Trecu selectorul pe poziția foc semiautomat și apăsă pe trăgaci. Glonțul țiui fără nici un efect de-a lungul tunelului.

– Ia ! zise Doc Seay. Ai auzit ?

Trovinsky confirmă din cap.

– Da, acolo. Într-acolo.

Făcu la dreapta și, lipăind cu picioarele prin apă, se repezi printr-un tunel, cu arma pregătită.

– Ușurel, șopti Doc Seay. Ușurel.

Se târî înainte, cu Trovinsky în dreapta și cu omul de la SIA încheind formația și mergând cu spatele.

Răsună încă un foc, ce reverberă din pereții de beton. Mai aproape de astă dată.

Caruso puse degetul pe trăgaci înainte de-a apuca să vadă lucirea din mijlocul frunții primei siluete care apăruse din întunericul tunelului.

– Au sosit ajutoarele, domnule, îi șopti el lui Riley.

– Suntem aici, strigă Riley. I-am întâlnit. S-ar putea să fie sus, pe conducte.

Cele trei siluete se apropiară, cu armele pregătite. Riley îl recunoscu pe Doc Seay.

– Avem un rănit, Doc. Trovinsky, ia-l pe Caruso și avansați vreo șase-șapte metri de-a lungul tunelului. Cred că sinbatanții au șters-o, dar tu asigură-te.

– Sigur, șefu'.

Doc îngenunche lângă Killian și mâinile sale experte cercetară trupul rănitului.

– E mort, șefu'.

Riley se prăbuși cu spatele de zidul tunelului.

– Și acum ? întrebă Seay.

Riley scoase cutia cu vopsea IR și stropi cadavrul lui Killian.

– Lăsăm cadavrul aici și le căutăm culcușul. Trebuie să fie pe-aproape, altfel n-ar fi atacat.

În imediata vecinătate nu era vreun semn că Riley l-ar fi nimerit pe unul dintre sinbatanți când deschisese focul. Nici nu se așteptase la altceva. Cu ochelarii speciali, era imposibil să se folosească de cătarea armei și ochea la întâmplare.

– Să mergem ! ordonă el.

Riley o luă înainte prin tunel, în direcția în care se îndrepta când simțise pentru prima oară că era supravegheat. După douăzeci de metri, ajunse la intersecția cu un tunel lateral.

– Doc, ia-ți oamenii, du-te până la intersecția următoare și întoarce-te. Eu o iau la stânga și revin aici. Sinbatanții trebuie să fie foarte aproape.

Riley și Caruso făcură la stânga, de-a lungul tunelului lateral. Riley se opri din zece în zece pași și ascultă atent, dar nu auzi nimic. Adulmecă aerul și prinse un iz slab de hoit. Trecu piedica pistolului M-16 pe poziția foc automat, în rafale de câte trei gloanțe. După douăzeci de pași, văzu în peretele din stânga o deschidere. Făcându-i lui Caruso semn să-l acopere, Riley se lipi de perete, micșorând unghiul spre deschidere. Era un cadru de ușă rectangular, acoperit cândva cu scânduri din care lipseau câteva, lăsând o intrare întunecată. Mirosul venea dinăuntru.

Riley se plasă direct în fața intrării și așteptă, simțind cum, în ciuda temperaturii scăzute, i se prelinge sudoarea pe șira spinării. Cu botul armei înainte, Riley pătrunse prin deschidere. I se arătă un coridor scurt, de aproape trei metri, cu nelipsitele șine, ce dispăreau într-un zid de cărămidă. Pe jos erau împrăștiate resturi de intestine, oase sfărâmate și carne sfâșiată, de om și de alte viețăți. Rămășițele celor două ranițe luate de la laborator zăceau printre resturile însângerate. Cantitatea și natura bucăților de cadavre împrăștiate nu-i lăsară lui Riley nici un dubiu în privința faptului că numărul morților provocate de sinbatanți sporise deja.

Riley se uită cercetător în sus, la tavan, apoi de-a lungul pereților micii deschideri. El găsise ascunzătoarea, dar sinbatanții dispăruseră.

4:23 p.m.

Vizuina era iluminată de lanterne cu patru baterii, ce-i dezvăluiau înspăimântătorul conținut. Merrit îngenunche lângă cilindrii de plastic din ranițe și-i examină cu atenție. Întinse o pătură pe jos și răscoli rămășițele, sortându-le în grămezi. Colonelul Lewis – aflat la prima sa descindere în adâncuri – și Riley stăteau în spatele ei, urmărindu-i activitatea. Purtau cu toții pe față măști din pânză, încercând să stăvilească mirosul îngrozitor din încăpere – cu excepția lui Merrit, de fapt. Riley se hotărî să nu-și mai facă griji în privința ei. Erau aproape de vânatul pe care-l urmăreau și nu voia să fie distras de ciudata cercetătoare.

– Ai idee cam câți pui vii de sinbatanți avem ? întrebă Riley cu vocea ușor estompată, din cauza măștii.

Merrit ridică un craniu ceva mai mare decât o minge de baseball.

– Ăsta-i un craniu de sinbatant. Luă un altul. Ăsta-i de pisică. Arătă spre un craniu care, evident, era de om. Știți și voi ce-i ăla. Bătu ușor cu degetul în cel de sinbatant. Căutați-le pe-astea.

Riley se așeză în patru labe și se puse pe treabă. Lewis se uită câteva minute, apoi i se alătură. După o jumătate de oră, cercetaseră toată suprafața podelei. Pe pătură se aflau cincisprezece cranii de pui de sinbatant.

– Au supraviețuit treisprezece, observă Lewis.

– Dacă n-au ascuns o parte din rămășițe, comentă Riley.

Nu avea de gând să mai ia nimic de bun în ceea ce-i privea pe sinbatanți.

Lewis se ridică în picioare și se uită la Merrit.

– Unde crezi că s-au dus ?

Merrit ridică din umeri.

– N-am idee, dar cred că au să rămână în tuneluri. Până acum, le-au servit scopurile.

– Nu suntem cu nimic mai aproape decât înainte, zise Riley. Tot ce-am reușit să facem...

– Știu ce-am făcut ! Glasul lui Lewis trăda tensiunea ultimei săptămâni. Știu prea bine, domnule Riley. Al meu a fost omul pe care tocmai a trebuit să-l târâm afară din tunel. Dar eu nu fac regulile – eu le respect. Tot ce pot face e să *sugerez*, și i-am sugerat de mai multe ori generalului Trollers să mai aducem trupe. Dar nu-i de acord. Am să-i recomand iarăși ; asta-i tot ce-mi stă în putință.

Cu acest comentariu, Lewis părăsi încăperea cu pași mari, luând-o înapoi pe drumul pe care-l marcase Riley, până la punctul de intrare.

Riley și Merrit rămaseră tăcuți în cripta făcută de sinbatanți, fiecare pierdut în gândurile sale. Merrit rupse prima tăcerea :

– Trebuie să facem ceva.

– Știu, spuse Riley. Întrebarea e, ce anume ? Sunt de acord, sinbatanții se află încă aici. N-au nici un motiv să fi plecat. Dar dacă rătăcim ca până acum, au toate avantajele, iar timpul este de partea lor. Sunt ca șobolanii, în stare să se înmulțească rapid și să se ascundă și...

– Lasă-mă să mă duc eu după ei, îl întrerupse Merrit. Au să vină la mine.

– Ce vrei să spui ? întrebă Riley.

– Au să vină la mine, repetă ea. Vin la mine în vis... încearcă să comunice cu noi. Nu ne rămâne decât să-i ascultăm. Pot să-i aduc la tine.

Riley o privea fără să spună un cuvânt, iar ea continuă :

– Știu că o să meargă. Sinbatanții au fost cei mai apropiați... Se opri, căutându-și cuvintele. Cele mai bune minți cu care am lucrat vreodată. În Texas nu puteam lucra decât cu pisici, dar chiar și atunci am simțit procesul, funcționarea. Se apropie și-l prinse pe Riley de braț. Mi-au pătruns în minte la laborator – ai văzut pe caseta video. Au s-o facă iarăși, aici. Arătă în jur. N-ai să-i găsești niciodată în tunelurile astea. Se deplasează unde vor – ieșind noaptea la suprafață, pentru mâncare, trecând și pe sub râu spre alte părți ale orașului. Deja s-au înmulțit. Singura modalitate să dăm de ei și să-i exterminăm este cea pe care o propun eu.

Riley se opri asupra unui amănunt din discursul dezlânat al lui Merrit – în afara faptului că acum știa ce lipsește din raportul despre profilul ei psihologic. Îi îndepărtă blând mâna de pe brațul său.

– Am o idee. Hai s-o găsim pe Giannini.

7:23 p.m.

Detectiv Giannini ascultase fără să comenteze relatarea lui Riley cu privire la evenimentele zilei. Era conform temerilor ei. După ce Riley termină cu ordinul lui Lewis ca vizuina să fie înconjurată de oameni în eventualitatea întoarcerii sinbatanților, vorbi și ea :

– Dacă sunt deștepți măcar pe jumătate din cât spui, zise polițista, atintind-o pe Merrit cu degetul, atunci n-au să se întoarcă acolo.

– Știu, consimți Riley. De-asta cred că e momentul să întreprindem ceva radical.

Giannini se încruntă.

– Ca spre exemplu ?

Pe măsură ce Riley își contura ideea, cuta dintre sprâncene i se adânci. Când termină, polițista rămase tăcută un minut lung, apoi clătină din cap.

– Nici nu-ți trece prin cap ce efect va avea planul tău asupra orașului. Și nici nu poți fi sigur c-ai să-i ucizi pe sinbatanți.

– Cred că-i o ocazie bună să punem mâna pe ei. Și chiar dacă nu reușim, asta are să-i scoată din tuneluri la loc deschis.

– O pot face oamenii tăi ? întrebă Giannini.

– Pot s-o fac eu, replică Riley.

– Uiți un lucru, zise Merrit. Chiar dacă termini aici cu toți sinbatanții, asta nu înseamnă că amenințarea o să ia sfârșit.

– Cum adică ? întrebă Riley.

– În computerele de la Bioteh există destule informații ca să vină altcineva și să reia întregul proiect, explică Merrit.

– Hai să ne ocupăm de probleme pe rând, zise Riley. În momentul ăsta, mă preocupă doar distrugerea tuturor sinbatanților care se află în viață. Cei potențiali, din computerul din Tennessee, pot să mai aștepte.

– Nu, zise Giannini cu fermitate, surprinzându-l pe Riley. Nu pot aștepta. Mi-ai spus că te ocupi de chestii de-astea de ani de zile, și tocmai acest fel de atitudine pe care o ai trebuie să te facă să continui. Am văzut că lucrurile astea sunt inamicii oamenilor și nu reușesc să-i găsesc vreo justificare unui asemenea proiect. Dacă cineva e în stare să intre în computerul de-acolo și să ia totul de la capăt, atunci e responsabilitatea noastră să facem ca aceste orori să nu se mai întâmple.

– Responsabilitatea *noastră* ? repetă Riley. Și *tu* cum ai de gând să te implici concret ?

– Am să acționez cât îmi stă în putință, ripostă Giannini.

Brusc, Riley zâmbi.

– E-n regulă. Bine. Te deranjează dacă te întrerupi puțin și intri în computer într-o sâmbătă seara ?

– Nu, dacă ajută la oprirea lucrurilor ăstora, răspunse Giannini, ridicându-se în picioare.

Fort Campbell
7:45 p.m.

Colonelul Hossey citi pentru ultima oară mesajul radio primit de la Riley și-l puse pe birou. Se uită la sergentul-major Powers.

– Ești gata să faci asta, Dan ?

– Da, domnule.

– Dacă se întâmplă să cazi prins, o să te coste cariera.

Powers ridică din umeri.

– Ducă-se naibii, domnule ! Nu mă pot ascunde de fiecare dată în spatele pensiei.

Hossey încuviință din cap.

– Se pare că Dave se pregătește și el să se bage în rahat acolo, la Chicago. Nu mi-ar plăcea deloc să-mi pierd cei mai buni doi soldați.

– Nu vă faceți griji din pricina noastră, domnule. Ne descurcăm noi.

Hossey se ridică în picioare și-i strânse mâna sergentului-major.

– Noroc ! Și, Dan, spre binele amândurora, nu am avut niciodată conversația asta.

– Perfect, domnule. Asta voiam să spun și eu.

Powers se răsuci pe călcâie și ieși pe ușă.

Hossey puse mâna pe telefon și formă numărul de la comandamentul batalionului 2 Trupe de Șoc, de la Aeroportul Militar Hunter, de lângă Savannah.

Capitolul 23

Chicago
7:45 p.m.

Giannini îl privea fascinată pe Riley turnând în tubul de PVC, pe care-l ținea între genunchi, amestecul vâscos și așteptând ca fluidul să se ridice până la vreo treizeci de centimetri.

– O să explodeze chestia asta ? întrebă ea.

Confirmând din cap, Riley luă un polonic și apăsă cu el în mijlocul amestecului, unde creă o mică depresiune.

– Șapte kilograme și jumătate de îngrășământ la doi litri de benzină. Îți strică ziua garantat. Înainte de a deveni ofițer și domn, specialitatea mea era ingineria – sau demolările, în funcție de ceea ce trebuia să facem, să construim sau să dărâmăm. Nici nu ți-ar veni să crezi cât e de ușor, oarecum, să demolezi rapid dacă știi ce ai de făcut și vrei să razi tot. Ținu polonicul pe loc câteva minute, până ce mixtura luă forma lui. Capsele pe care le-am furat de pe șantier o să le amorseze. Scoase polonicul și puse bucata de conductă lângă celelalte șapte pe care le pregătise deja. Se întăresc ele până ajungem la țintă.

Își aruncă privirea spre Merrit, care stătea la o fereastră de pe fațada depozitului abandonat și se uita absentă pe stradă. Riley îi

întâlni privirea lui Giannini, iar ea își înălță sprâncenele și dădu din umeri. Îi povestise și polițistei ce făcuse Merrit în vizuina sinbatanților, și Giannini fusese de acord că femeia depășise cu mult granița nebuniei. Dar acceptase și concluzia lui, că puteau folosi ajutorul dat de Merrit, fiindcă ea era singurul expert în materie de sinbatanți.

– Să mergem, zise Giannini. Le punem la mine în mașină.

Încărcară amândoi dozele, apoi o înghesuiră pe Merrit pe banchetа din spate. Giannini porni motorul și plecară.

Fort Campbell
7:50 p.m.

La capătul sudic al principalului post de la Fort Campbell se află o zonă cunoscută drept Baza Vechiul Clarksville. Înconjurată de un drum asfaltat cu o singură bandă și de un gard ruginit, ea adăpostește actualmente comandamentul Regimentului 160 Aviație, Operațiuni Speciale și, într-un colț, depozitul de muniție al postului.

Cu câteva decenii în urmă însă Baza Vechiul Clarksville servise unui alt scop ; fusese depozit de armament nuclear. În versanții înălțimilor din întreaga zonă erau construite buncăre masive și numeroase cazemate din beton, care adăpostiseră cândva paza Marinei. Acum, structurile erau camuflate de vegetație.

Sergentul-major Powers avea farurile camionetei îndreptate spre fațada unuia dintre buncărele abandonate. Lucrând iute, descuie lacătul masiv care asigura bara din fier, trecută peste ușile buncărului. Când trase bara, metalul ruginit protestă, scârțâind. Ușile mari se deschiseră cu un scrâșnet.

Powers scoase din buzunarul salopetei o lanternă cu lupă și lumină interiorul buncărului. Dacă Hossey ar fi aflat despre existența acestei ascunzători, Powers știa că bătrânul colonel nu ar fi ezitat nici un moment înainte de a-l expedia la închisoarea militară federală Leavenworth, din Kansas. La sosirea în Fort Campbell, cu un an și jumătate în urmă, Powers moștenise ascun-

zătoarea de la un sergent-major ieșit la pensie, cu care servise în Vietnam. Era de la sine înțeles că ar fi preferat să nu aibă nevoie de ea, dar acum își dovedea utilitatea.

Powers găsi ce-i trebuia. Trase în sus capacul din șipci al lăzii cu explozibil plastic C-4 și scoase pachetele albe. Reluă rapid, în ordine inversă, pașii făcuți și încuie buncărul la loc, apoi sări în camionetă și se îndepărtă.

Chicago
8:50 p.m.

– Cum o să ducem toate astea unde trebuie ? vru să știe Giannini, privind înainte prin parbriz.

– În același fel cum au dus și sinbatanții ce au avut de dus, replică Riley.

Giannini arătă spre barierele poliției, care blocau strada, și spre duba întunecată, aflată lângă micul cort ce acoperea intrarea în canal.

– Cum o să le ducem *acolo* ?

– O să le cărăm, răspunse Riley, zâmbind.

– N-or să ne vadă ? întrebă Giannini.

– Cine ? Oamenii lui Lewis ? Și-au înțepenit fundurile în fața ecranelor computerelor ; nu se ostenesc ei să se uite afară. Ca și cum chiar ar munci. Nu-i nici o chestie, o rezolvăm noi.

– De ce nu te duci, pur și simplu, la Lewis cu planul ăsta ? întrebă Giannini. S-ar putea să le placă – să scape dintr-o lovitură de problemă.

– M-aș duce, admise Riley. Și n-ar fi exclus să le placă. Dar ar fi posibil și să se lălăie cam mult. Trebuie să mergem *la noapte*. Mâine e luni și o să mișune lumea pe-aici, chiar și seara. Nu pot risca să-i mai telefoneze Lewis lui Trollers și să mai țină o conferință, s-o analizeze. Trebuie să terminăm povestea acum.

– Dar oamenii care păzesc vizuina ? întrebă Merrit pe neașteptate, luându-i pe amândoi prin surprindere.

– Nu-i nici o problemă. Doc Seay și ceilalți șase membri ai echipei mele, împreună cu cei trei de la SIA, au să golească ei tunelul înainte de ora 2:00, mâine dimineață.

Riley se uită la ceas la lumina semafoarelor.

– Asta înseamnă că avem la dispoziție cinci ore ca să ducem tot calabalâcul, să-l instalăm și să eliberăm ringul înainte de a ajunge rahatul la ventilator.

Riley ieși din mașină. Cele două femei deschiseră portierele și-i urmară exemplul.

– Am să vă dau și eu o mână de ajutor, zise Merrit. Merg cu voi.

Riley scoase prima doză.

– De ce nu stai tu aici, doar să te uiți ?

– Nu, insistă Merrit. Pot să vă ajut.

Riley clătină din cap.

– Nu cred că...

– Hei, mârâi Giannini, cu o doză pe umăr. Lăsați gura și puneți mâna la treabă !

Riley înhăță încă o doză și i-o întinse lui Merrit.

– Vino după mine.

Zona Bumpus Mills, Tennessee
9:00 p.m.

Sergentul-major Powers fluiera la volanul camionetei sale ce-și găsea drumul prin Tennessee, la lumina farurilor. Aruncă o privire spre locul din dreapta, pe care, în lumina slabă a bordului, se vedea un morman de articole diverse. El zâmbi. Erau câteva pungi mari cu un amestec incendiar, pe care-l preparase înainte de a lua explozibilul C-4. Trei părți de fluor și o parte pilitură de aluminiu, stăteau lângă și mai mortala combinație de C-4 și capse detonante. Ar fi neplăcut să aibă acum un accident.

Trecuse mult timp de când nu mai fusese nevoit să rezolve o asemenea problemă și provocarea îi surâdea. Urmările aveau să se

vadă mâine. La noapte era acțiunea, iar acțiunea era combustibilul cu care funcționa Powers.

Când o luă pe Route 139, scurgerea timpului deveni mai lentă pentru Powers, care începu să se pregătească mental în vederea evenimentelor nopții. După treizeci de ani în armată și în Forțele Speciale, nu era greu. Zâmbetul i se amplifică.

Chicago
11:30 p.m.

– Cât mai e ? întrebă Giannini, trăgând la căruciorul rablagit.

– Încă vreo patru sute de metri, răspunse Riley.

Întorseseră căruciorul pe o parte și-i dăduseră drumul de la nivelul canalului de scurgere în tunelul de transport ; lăsaseră în jos, cu o frânghie, cu multă grijă, cele opt bucăți de conductă, apoi coborâseră și ei. De mai bine de o oră se deplasau spre nord. Fixaseră lanterne în partea din față a căruciorului și lumina bătea la șase-șapte metri înainte. Giannini și Merrit se aflau de-o parte și de alta a lanternelor, și trăgeau, în vreme ce Riley împingea din spate. Mergea greu, pentru că roțile mici, fie se înțepeneau în noroi, fie scăpau brusc și se roteau lateral, făcând căruciorul să se bălăbăne. Neliniștea creștea când căruciorul amenința să se răstoarne și să-și împrăștie pe jos periculosul conținut.

Riley era cu ochii în patru. Făceau toți trei destul zgomot cât să alerteze orice sinbatant cale de un kilometru. Lumina îi trăda și ea, dar Riley avea doar o singură pereche de ochelari pentru noapte și n-ar fi reușit niciodată să se descurce cu Merrit și Giannini orbecăind prin întuneric. Automatul său M-16 se odihnea în partea din față a căruciorului, pe locul copilului, iar pistolul aștepta în teaca sa, de la subsuoară. Giannini își dăduse jos jacheta, și de sub brațul stâng i se ițea un Colt Python măricel.

– Cum stăm cu timpul ? întrebă Giannini.

Riley se uită la ceas.

– Suntem puțin în întârziere.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
12:45 p.m.

În ultimele trei zile, paznicul SIA stătuse de gardă numai în schimbul de noapte, de la zece la șase ; știrea își consumase noutatea în primele două ore ale primului schimb. Întreaga clădire fusese golită și tot echipamentul îngrămădit în holul principal. Urma să fie luat și dus a doua zi dimineața.

Paznicul se lăsă pe spate în scaun și mai dădu o pagină din cartea ieftină pe care o începuse în prima noapte. Când ochii îi înregistrară primul cuvânt, ceva îi fulgeră pe dinaintea ochilor. Voi să se ridice, dar o bucată de pânză i se strânse în jurul gurii și, reflex, inspiră puternic. În cinci secunde era inconștient.

Ca și cum i-ai lua bomboana unui copil, gândi sergentul-major Powers, apucându-l pe paznic de subsuori și începând să-l târască afară din clădire, până dincolo de parcare. Powers îl legă de unul dintre stâlpii pentru iluminat și, spre mai multă siguranță, îl legă și la ochi. Își făcu socoteala că paznicul o să fie dus pentru cel puțin șase ore, dar el nu avea de gând să riște nimic.

Powers își recuperă camioneta de unde o ascunsese, la patru sute de metri distanță, și veni cu ea la laborator. O parcă în fața ușii din față și începu să-și descarce echipamentul.

Chicago
12:45 a.m.

Tunelul începu să coboare ușor și aerul deveni din ce în ce mai umed. Picături de condens se desprindeau de pe tavan și cădeau, formând pe pardoseală un pârâiaș de apă murdară. Continuară să meargă până ce tunelul începu să urce puțin.

– Aici.

Merrit se uită în jur.

– Ești sigur că suntem sub râu ?

Riley confirmă din cap.

– Numărătoarea pașilor și direcția se verifică. Tocmai am coborât încă vreun metru și jumătate și-aș zice că-i al naibii de umed aici.

– Și acum ? întrebă Giannini. Știi ce ai de făcut ?

– Crezi că vă aduceam tot drumul ăsta fără să știu ce am de făcut ? întrebă Riley și luă de pe cărucior prima bucată de conductă.

– Hei, am văzut eu și prostii mai mari, replică Giannini, scoțând revolverul și desfăcând o lanternă de pe căruț. Acopăr eu drumul pe care am venit.

Riley se opri și-i dădu lui Merrit pistolul său.

– Ia cealaltă lanternă și acoperă în direcția aia.

Riley scoase din vestă o minilanternă, cu lupă, o prinse cu dinții și se apucă să mestereasă la prima bucată de conductă. Apucă grijuliu o capsă și înfășură în jurul ei de opt ori un fitil detonant, apoi o plasă în mica deschidere de la baza conductei și o presă în amestecul de nitrat de amoniu și benzină. Folosind trinitrotoluenul ca element exploziv de valoare unu, amestecul avea o eficacitate de numai 0,42 – de unde insistența lui Riley de a folosi o cantitate mai mare decât îi spuneau calculele că era necesar.

După ce termină cu prima conductă, Riley o puse la loc în cărucior, cu partea capsată în jos și capătul concav în sus. Trecu prudent fitilul prin grătarul stropit cu sânge, din partea de dedesubt a căruciorului, și-l răsuci, ca să nu intre în apa ce se prelingea pe jos. Făcu același lucru pentru toate opt bucățile de conductă. Apoi legă cele opt capse de-a lungul unei alte bucăți de fitil detonant și lăsă ultima parte să atârne liber.

La sfârșit, legă o tigaie mare, garnisită cu un strat de explozibil de un centimetru grosime, cam la treizeci de centimetri sub partea de dedesubt a căruciorului. Amorsă încărcătura cu o altă capsă și un fitil detonant.

Giannini arunca din când în când câte o privire peste umăr, la Riley, urmărindu-l cum răsucea expert explozibilul ca într-o funie

și cum umbla cu detonatorii fragili. Căută ceva hazliu, să mai însenineze puțin atmosfera, apoi renunță, concentrându-se asupra coridorului întunecat ce se întindea dincolo de raza ei vizuală.

Riley se ridică încet în picioare cu ambele bucăți de fitil detonant în mâini.

– Sunt gata să le leg la detonatori.

– De ce doi ? întrebă Giannini.

– *Întotdeauna* se folosește un sistem dublu de detonare. Arătă fitilul legat la conducte. Ăsta-i cel primar. Ar trebui să explodeze toate cele opt conducte deodată. Dacă ăsta ratează – arătă celălalt fitil –, atunci al doilea e pregătit să declanșeze cinci minute mai târziu. Detonează explozibilul din tigaia de dedesubtul conductelor. Explozia asta ar trebui să fie suficientă ca să lucreze capsele din conducte.

– Și atunci ? întrebă Merrit, abătându-și pentru prima oară atenția.

Riley arătă spre bucățile de conductă.

– Alea se numesc încărcături formatate. Nu știu exact cum funcționează, dar forma concavă a părții de deasupra focalizează explozia.

– Nu trebuie să le pui în contact cu ceea ce vrei să arunci în aer ? întrebă Merrit.

– Nu. Trebuie să aibă ceva distanță ca să se concentreze explozia. Se uită la tavanul scorojit. Nu știu cât de gros este betonul aici sus, dar nu poate fi mai gros de un metru, un metru și ceva. Deasupra se află un strat de pământ, apoi râul. E destul explozibil aici să străpungă cel puțin un metru și jumătate de beton armat – iar ăsta nu-i armat – și vreo trei metri de pământ. O să facă treabă.

– Gata cu vorba, hai să ieșim de-aici ! sugeră Giannini.

Riley se uită la ceas.

– E aproape două. Seay o să-și scoată oamenii în câteva minute. Am să aștept până atunci, ca să cuplez astea la detonator.

2:00 a.m.

Doc Seay, împreună cu ceilalți șase membri din DOA 682 se ridicară și-și părăsiră pozițiile defensive în clipa în care limba minutarului ajunse în dreptul lui doisprezece, marcând ora.

– Să ieșim de aici ! ordonă Seay.

Când șeful agenților SIA vru să protesteze, Seay ridică din umeri.

– Puteți să rămâneți aici și să muriți, sau puteți merge cu noi la suprafață. E alegerea voastră.

– Ce vrei să spui cu „să rămâneți aici și să muriți" ? întrebă omul de la SIA.

– Stai aici și afli, replică Seay secretos, pornind cu oamenii săi prin tunel.

Cei trei agenți SIA se uitară scurt unii la alții, apoi o luară repede pe urmele soldaților din Forțele Speciale.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
2:01 a.m.

Powers răspândi pungile cu amestec exploziv prin toate încăperile de la parterul clădirii, acordând o atenție specială echipamentului adunat în holul principal, și mai ales computerelor. Lângă fiecare pungă plasă o mică încărcătură de C-4. Le amorsă cu câte o capsă explozivă și le legă împreună printr-un fitil detonator. Apoi scoase fitilul prin ușa din spate și-l conectă la un detonator comandat prin radio.

Încărcătura de C-4 avea să detoneze amestecul de aluminiu și fluor, care urma să explodeze, provocând un vacuum total în interiorul clădiri. Presiunea aerului din exterior avea să declanșeze implozia structurii, distrugând efectiv totul înăuntru. Powers ar fi preferat să arunce pur și simplu clădirea în aer, spulberând-o de pe fața pământului, dar cantitatea de C-4 necesară pentru așa ceva o depășea pe cea disponibilă în buncăr. Amestecul de pulbere pentru inițierea rapidă urma să fie de ajutor.

Powers se folosi de cheile paznicului pentru a coborî la nivelul inferior, unde făcu același lucru, conectând încărcăturile la alt detonator cu telecomandă, pe aceeași frecvență cu cel de deasupra. Luă liftul, urcă înapoi și ieși din clădire.

Chicago
2:04 a.m.

Riley folosi în cele din urmă ultimele două obiecte pe care le căraseră cu greu până aici – două cutioare închise, cu ceasuri înăuntru. Conectă fitilul detonator de la bucățile de conductă la detonatorul de jos, apoi îl conectă pe cel pentru sistemul de siguranță. Își ridică privirea spre Merrit și Giannini, care se apropiaseră.

– Ceasul meu arată 2:05, zise el. Seay părăsește tunelul și va fi afară în treizeci de minute. Nouă ne va lua vreo patruzeci ca să ieșim. Potrivi limba orară a ceasului pentru conducte la unsprezece. Îl fixez pe cel principal să explodeze într-o oră. Potrivi ceasul sistemului de siguranță la 10:55. Siguranța declanșează într-o oră și cinci minute, dacă principalul nu explodează. Sunteți gata să pornim spre ieșire ?

Amândouă femeile confirmară din cap.

Riley scoase din buzunar un set de patru baterii și rupse folia din plastic de deasupra. Puse două baterii în ceasul de siguranță și minutarul începu să se miște. Apoi le fixă pe celelalte două în ceasul principal și, imediat, își potrivi ceasul de la mână, să sune peste o oră. Plasă fiecare ceas în câte o cutie cu încuietoare, pe care le încuie cu chei diferite. Îi dădu cheile lui Giannini.

– Ia-le tu.

– La ce ne mai trebuie ? Nici nu înțeleg de ce încuiem chestiile astea.

– Le încui pentru că, în cazul – șanse unu la sută – în care dau sinbatanții peste aranjamentul nostru, nu vreau să se bage la detonatori.

– Ar putea pur și simplu să tragă sârmele afară, observă ea.

– Ar putea, încuviință Riley. Dar mai mult de-atât nu poți face. Mai avem cincizeci și nouă de minute. S-o-ntindem.

O luară în jos pe tunel, cu Riley în frunte, Merrit la mijloc și Giannini la urmă.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
2:20 a.m.

Powers stătea în cabina camionetei sale și se uita la luminile ce străluceau în holul clădirii. Deschise capacul micului frigider dintre locurile din față, scoase o cutie cu apă minerală și-i trase căpăcelul. Sorbi îndelung, plimbă apa prin gură și apoi o înghiți. După o scurtă pauză, râgâi.

Scoase din buzunarul hanoracului telecomanda detonatorului și o sprijini de volan, lângă cutia cu apă minerală, apoi mai trase o sorbitură lungă.

– Ia să vedem noi dacă meșterul se mai pricepe să prepare un inițiator cu pulbere ca lumea, își zise el, jucându-se cu degetul pe butonul de declanșare. Îl comută. În hol se produse o fulgerare puternică, apoi nu se mai întâmplă nimic preț de o milisecundă. Ferestrele clădirii fură brusc absorbite înăuntru, cu un vâjâit, în vreme ce totul era supt în vacuumul provocat de explozie. Încă o scurtă pauză, și acoperișul se surpă cu un bubuit de tunet.

Când atmosfera se limpezi, misiunea fusese îndeplinită. Singurul lucru pe care aveau să-l mai vadă din Laboratorul de Inginerie Biotehnologică mâine dimineață era o grămadă de sfărâmături.

Powers băgă telecomanda înapoi în buzunar și demară încet, conducând cu o mână, pe când cu cealaltă continuă să-și bea apa minerală, sărbătorind cu gândul la berea rece care-l aștepta la Fort Campbell.

Chicago
2:35 a.m.

Parcurseseră mai bine de jumătate din drumul de întoarcere spre intrarea în canal. Riley mergea în frunte, ducând lanterna cu mâna dreaptă, sub mânerele pistolului automat M-16. Ținea arătătorul mâinii stângi pe trăgaci, în timp ce lumina dansa pe pereți, de la stânga la dreapta, înainte și înapoi, într-o mișcare continuă. După el venea Merrit, împleticindu-se istovită, cu pistolul lui în mână. La urmă, Giannini, care mergea lateral, cu lanterna într-o mână, luminând din spate, și cu revolverul în cealaltă mână. Nu schimbaseră nici o vorbă de când plecaseră de la locul unde plasaseră explozibilul ; erau pierduți, fiecare, în gânduri sau încercau să se adapteze mediului înconjurător ostil, ce-i învăluia.

Ajunseră la unul dintre nenumăratele tuneluri transversale și Riley lumină rapid stânga-dreapta, apoi își continuă neabătut calea, drept înainte, spre sud. Pereții păreau acum mai apropiați și mai respingători. Întunericul, dincolo de modestul con de lumină al lanternelor, era absolut.

Un alt coridor transversal, și Riley păși în intersecție. Aruncând o privire rapidă spre stânga, se răsuci să verifice spre dreapta. Când se întoarse, dintr-acolo se repezi asupra lui un sinbatant, în plin atac. Brațe mari, musculoase, i se înfășurară în jurul trupului și Riley lăsă imediat din mâini arma și lanterna, pentru a-și apăra viața, încercând să nu lase colții să se apropie de gâtul său.

Imediat în spate, cel de-al doilea sinbatant, cu ochii ațintiți asupra lui Merrit, nu acordă nici o atenție marii amenințări pe care o constituia Giannini și pistolul ei. Sări peste trupurile încleștate, al lui Riley și al primului sinbatant, și ateriză peste doctor Merrit, trântind-o la pământ. Când colții îi sfâșiară cămașa și-i pătrunseră în stomac, Merrit scoase un țipăt. Giannini își roti lanterna, cu pistolul îndreptat spre cele două siluete ce se luptau în centrul razei de lumină.

– Dă-te la o parte ! strigă ea la Merrit.

Brațul stâng al lui Riley era înfipt în beregata sinbatantului. De pe colții ce se apropiau de fața lui Riley se scurgea abundent

salivă. Simțea o durere îndepărtată, în timp ce sinbatantul pivota în jurul său, cu mâinile lui puternice. Izbi creatura în burtă cu pumnul drept, fără vreun efect aparent.

Cel de-al doilea sinbatant își ridică privirea spre Giannini, care prinse o poziție bună de tragere, ținând lanterna strâns, cu mâna liberă, dedesubtul țevii pistolului. Unghiul de tragere dispăru când Merrit se întinse și-l înconjură pe sinbatant cu ambele mâini.

– Dă-i drumul ! țipă Giannini.

Merrit însă se ținu în continuare de el, în vreme ce sinbatantul se aplecă și-i răsuci capul, frângându-i gâtul. Giannini trase trei focuri ; două dintre ele îl loviră, ucigându-l.

Împușcăturile îi răsunară lui Riley în urechi exact în clipa în care sinbatantul de deasupra sa îl mușcă de umăr. Auzi, mai degrabă decât simți, cum trosnește osul. Sinbatantul se rostogoli, trăgându-l pe Riley peste el, ca pe un scut.

– Trage ! strigă Riley când capul sinbatantului se lăsă în jos o secundă, într-o a doua încercare de a-l prinde cu colții de gât.

Își smulse brațul drept din încleștarea sinbatantului și-și înfipse degetele bine întinse în fața creaturii. În momentul în care trei degete ale lui Riley îi pătrunseră în ochiul drept, creatura scoase un urlet. Riley își simți oasele degetelor pocnindu-i ; sinbatantul se retrase, eliberându-l din strânsoare.

Giannini trase ultimele trei gloanțe asupra creaturii, ce dispărea în viteză la adăpostul întunericului. Îngenunche imediat, scoase butoiașul revolverului, lăsă cartușele goale să cadă jos și fixă în locul lor o magazie plină. Se ridică și lumină cu lanterna de-a lungul coridorului.

– Cred că l-am atins.

Riley se străduí să se ridice în capul oaselor, sprijinindu-se cu spatele de perete. Își simțea oasele umărului drept frecându-i-se unele de altele.

– Ce-i cu Merrit ? gâfâi el.

Giannini se retrase și îngenunche lângă doctor.

– Moartă. Gât frânt. I-am spus să se dea la o parte și, în schimb, ea s-a agățat de mizerabila aia de ființă.

– A vrut să moară, zise Riley, răsuflând din greu.

– Ce ?

– Noi i-am omorât pe ăștia... și dacă Powers a distrus laboratorul..., singura legătură pentru a-i reface pe sinbatanți rămânea doctor Merrit. Știa asta. Acum, s-a dus și ea.

Giannini clătină din cap și îndreptă lumina spre Riley.

– Drace, ești tot una ! Poți să te miști ?

– Cred că da, zise Riley, scrâșnind din dinți.

Apucă mâna ei întinsă și încercă să se ridice în picioare, dar piciorul stâng îi înțepeni.

– Ticălosul ! murmură el. N-am simțit când m-a rănit. Se aplecă și se pipăi ușor. Nu-i rupt. Trebuie să fi făcut vreo întindere în momentul în care a sărit sinbatantul la mine.

– Uite, îți dau eu o mână.

Giannini îl ajută să se ridice pe picioare și Riley își trecu brațul stâng peste umărul ei.

– Poți să mergi așa ?

Lăsându-și greutatea pe ea de fiecare dată când punea piciorul stâng în pământ, făcură câțiva pași, de probă.

– Daa !

Porniră la drum.

– Dar dacă mai apare vreun sinbatant, o să fim descoperiți, comentă Giannini.

– Pe unul l-am ucis. Unul e rănit. Asta înseamnă că nu mai e decât unul întreg și cred că ăsta o să rămână cu puii, zise Riley. Dar dacă nu ieșim cât mai repede, o să avem și alte griji, mai mari decât sinbatanții.

3:02 a.m.

– Ce naiba căutați voi aici ? întrebă Lewis, uitându-se la grupul de oameni strânși în jurul intrării în canal.

– Îl așteptăm pe șefu' Riley, domnule, răspunse Doc Seay.

– De ce nu sunteți la posturile voastre ? întrebă Lewis.

– Pentru că nu se mai puteau păstra mult timp, domnule.

– Ce ? făcu Lewis, nevenindu-i să creadă.

– Nu se mai puteau păstra, domnule. Seay se uită la ceas. De fapt, în câteva minute, întregul sistem de tuneluri va deveni impracticabil.

Lewis îl privi fix pe Seay, trecându-și în revistă toate bodogănelile cazone. Făcu ochii mari.

– Unde-i Riley ? Se uită de jur-împrejur, la cei prezenți. Ce face ?

– Face cu dinamită o gaură în tavanul tunelului, în zona de sub râul Chicago, zise Seay.

Realizând implicațiile, Lewis rămase cu gura căscată.

Seay nu relată însă și faptul că începea să fie îngrijorat în legătură cu Riley și cu cele două femei. Erau în întârziere.

3:07 a.m.

Ceasul principal marcă cifra douăsprezece și impulsul electric produse o scânteie, care aprinse fitilul detonant. Fitilul detonant nu arse – explodă, acționând simultan toate cele opt capse. Capsele aprinseră amestecul de amoniu-benzină, de jos în sus, făcând ca forța exploziei să se concentreze spre tavanul tunelului de transport.

Riley fusese destul de modest în aprecieri. În tavanul tunelului apăru instantaneu o gaură de mărimea unui automobil, forța exploziei trecând cu ușurință prin beton în pământul de deasupra. Gaura se micșoră treptat, până ce străpunse albia râului Chicago. Acolo, forța exploziei provocate de om își pierdu puterea în cea a Mamei Naturi. Presiunea se inversă și apa pătrunse în jos.

Prin tunel răsună un bubuit înfundat. Giannini se opri ; Riley se împiedică, cât pe ce să cadă.

– Ce-a fost asta ?

– Știi ce-a fost, zise Riley.

– Cât de repede o să năvălească apa ? întrebă ea, pornind mai departe.

– Habar n-am.

– Cât mai avem de mers ?

– Nu știu, zise Riley. Ia-te numai după săgețile pe care le-am marcat cu vopsea.

3:08 a.m.

– Fir-ar să fie ! bombăni Riley, care se împiedică și căzu trăgând-o și pe Giannini după el. Îmi simt capul ușor. Cred că pierd prea mult sânge de la umăr.

– De la umăr ? întrebă Giannini.

Îl lumină cu lanterna și dădu deoparte pânza ruptă. La vederea cărnii sfâșiate se înecă și icni. Sângele îi îmbibase toată partea stângă. Coborând lumina, văzu că pata întunecată ajunsese până la cizme.

– De ce nu mi-ai spus ?

– Pentru că nu aveam timp și am crezut că mă descurc, șopti Riley, închizând ochii și încercând să-și recapete controlul asupra creierului pe care și-l simțea învârtindu-i-se în cap.

Mai simțise asta în elicopterul cu care părăsise China după ce fusese împușcat. Știa că-i mai rămăseseră numai câteva minute până să-și piardă cunoștința.

– Lasă-mă și du-te, zise.

– Rahat ! replică Giannini, răscolind prin vesta lui de luptă, în căutarea unui bandaj.

Îl găsi în trusa de prim-ajutor și-l presă pe rană. Lui Riley îi scăpă un suspin de durere printre dinții încleștați.

3:09 a.m.

La acea oră, pe podul dinspre Kinzie Street, se întâmplă să treacă doar o mașină, iar în întuneric, ocupanții ei nu observară că în apă, la sud de pod, se formase un vârtej. Rotindu-se violent, sugea de pe suprafața apei gunoaie și le trăgea șase-șapte metri în jos, spre gaura de pe fundul râului. Apa se repezea în gaură cu un

debit în jur de patru sute de mii de litri pe minut. Tunelul de transport era complet inundat sub râu și apa se tot întindea, spre nord și spre sud, spre est și spre vest, nivelul ei descrescând pe măsură ce pătrundea în mai multe tuneluri. Dar apa care putea veni era în cantități nelimitate. Întregul lac Michigan aștepta să se scurgă în râu și mai departe, în tuneluri, până ce și ultimul metru pătrat de spațiu de sub nivelul râului avea să fie umplut.

3:10 a.m.

– Haide, să mergem ! îl îndemnă Giannini pe Riley, trăgându-l de braț.

El se ridică pe piciorul sănătos.

– E-n regulă.

O luară mai departe. Prin tunel se auzea un vuiet grav, monoton, dar apa încă nu apăruse. Peste vuietul apei se auzi un alt sunet – un urlet înfiorător.

– Asta ce-a fost ? întrebă Giannini.

– Un sinbatant, răspunse Riley.

– Unde ? întrebă ea, alergând cu lumina lanternei încoace și încolo și cercetând de jur-împrejur.

– Nu în apropierea noastră, răspunse Riley. Cred că s-a udat la picioare și încearcă să-și dea seama cum o să-i scoată afară de-aici pe toți ăia micii. Să sperăm că nu reușește.

Își continuară drumul, Riley căutând să nu se mai gândească la nimic altceva decât cum să pună un picior înaintea altuia și apoi a celuilalt. Lui Giannini îi transpira mâna pe lanternă. Se simțea vulnerabilă fără pistol, dar aveau nevoie de lanternă pentru a-și găsi drumul spre suprafață. Zări încă una dintre săgețile pe care le pictaseră pe perete la venire. Intrarea nu se putea afla prea departe. O nouă intersecție le făcea semn să se apropie.

Pe Giannini o luă prin surprindere zgomotul apei care-i ajunse din urmă, trântindu-i jos. Îl pierdu pe Riley din strânsoare și lanterna aproape că-i scăpă din mână. Se luptă cu apa învolburată, ce-i

ajungea la nivelul coapsei, și se ridică în picioare. Nici urmă de Riley.

– Rahat ! se înfurie ea, scufundându-și mâna în apa din jur.

Nimic. Își strecură lanterna sub curea și începu că caute cu asiduitate. Ceva îi atinse ușor mâna și ea prinse cu putere. Apucă zdravăn și-l trase afară pe Riley, care scuipa și tușea. În ochii lui nu se vedea nici un semn de recunoaștere.

– Nu-ți pierde cunoștința acum, îl rugă ea.

Scoase lanterna de sub curea și lumină drumul mai departe. Apa era întunecată și la suprafața ei uleioasă pluteau nenumărate gunoaie. Îi înconjura coapsele ca o cuvertură rece și murdară.

– Haide ! îl îndemnă ea pe Riley, încercând să-l determine să se miște.

Simțea apa urcând tot mai sus, cu fiecare pas pe care-l făcea.

3:12 a.m.

Seay se mai uită o dată la ceas și-și trecu peste umăr cureaua M-16-lui.

– Să mergem, ordonă el, trecându-și picioarele peste buza canalului.

Restul membrilor echipei DOA 682 îl urmară fără vorbă, lăsându-l pe colonelul Lewis și pe oamenii săi să contemple deschiderea întunecată.

Seay coborî în canalizare și se îndreptă rapid spre intrarea în tunelul de transport. Luminând cu lanterna în jos, văzu apă în încăperea de dedesubt.

– Trovinsky, tu vii cu mine. Restul rămâneți aici și pregătiți-vă să ne trageți cu ceva afară.

Ceilalți cinci oameni ai echipei formară un punct de ancorare pentru frânghia cu care se lăsară în jos Seay și Trovinsky. Când, în cele din urmă, puseră piciorul în canal, apa le ajungea până la mijloc.

Seay o luă imediat la stânga, spre nord, înaintând cu greu prin apă.

3:16 a.m.

Apa îi ajungea lui Giannini până la piept și abia dacă mai avansau. Riley îi trăgea brațul în jos cu o greutate sporită de hainele îmbibate și-și mișca anevoie picioarele. Sângele îi pătrunsese prin bandajul pe care i-l pusese ea la umăr și lăsa o dâră în urma lor, pe suprafața înspumată a apei.

– Du-te, lasă-mă pe mine, șopti el.

– Deci, tot mai e ceva viață acolo, comentă ea.

– Cu mine n-ai să reușești și nu mai ai mult timp la dispoziție, insistă Riley.

– Suntem aproape, mârâi ea, aplecându-se ușor. Aș fi vrut să nu fii atât de bun la demolări, adăugă ea. Era suficientă și o gaură mai mică.

– Nu i-am mai auzit pe sinbatanți, de la urletul ăla, murmură slab Riley. Cred că i-am dat gata.

– Eu cred că *ne*-am dat gata, i-o întoarse Giannini.

Un val o izbi în față și Giannini scuipă ceva ce-i intrase în gură.

– La dracu', ai idee ce porcării mai mișună prin râul ăsta ? Dacă nu ne înecăm, murim de hepatită.

Ajunseră la o altă intersecție. Giannini se opri un moment, sprijinindu-l pe Riley de suporții pentru cabluri, din perete, și păși pe unul dintre tuneluri, uitându-se de-a lungul lui. Nici un semn care să le spună pe unde s-o ia. Săgețile erau de-acum sub nivelul apei. Nu avea idee încotro să pornească mai departe.

Se repezi și-l prinse pe Riley de spatele vestei, scoțându-i capul deasupra. Riley își pierdea cunoștința. Mai făcu un pas pe lângă suporții pentru cabluri. Apa era adâncă de vreun metru și șaizeci, lăsând până la tavanul boltit un spațiu de nici jumătate de metru.

– Haide, Riley. Nu te lăsa tocmai acum.

Simți în brat curentul apei, ce încerca să-l smulgă pe Riley.

– Ajută-mă puțin și tu, amice ! îl imploră ea.

Mâna sănătoasă a lui Riley se prinse de cureaua ei, strângând-o cu degete slabe.

– Asta era, zise Giannini, uitându-se neliniștită în jur. Asta era.

Alunecă cu picioarele pe lângă conducte, apropiindu-se cu încă un pas de ieșire, oricât de departe s-ar fi aflat aceasta.

Spre stânga ei licări o luminiță.

– Aici ! strigă ea, descărcându-și revolverul în apă, pentru a atrage mai bine atenția.

Doi oameni, cărora nu li se vedeau decât capetele, apărură de după cel mai apropiat colț.

– Venim să vă luăm ! strigă Doc Seay din frunte.

Se apropie înotând și-l apucă pe Riley.

– E rănit grav, gâfâi Giannini.

– Să ieșim de-aici ! strigă Seay.

Trovinsky o ajută pe femeia epuizată. Seay îl prinse pe Riley de sub bărbie și începu să înoate bras, înapoi spre deschiderea aflată la depărtare de numai un cot, unde-i aștepta frânghia.

6:34 a.m.

Trei etaje mai jos și două blocuri la est de Bursa de Mărfuri din Chicago, într-un tunel lateral al sistemului de transport, pe apele negre ca smoala, pluteau la întâmplare corpurile a unsprezece pui de sinbatanți și al unui adult cu un ochi scos. Dedesubtul Bursei de Mărfuri, o intrare blocată, dinspre sistemul de transport, era mormântul de sub ape al singurului adult care nu fusese rănit. Femela ajunsese până aici cu câteva ore mai devreme, luptându-se cu apa, cu câte un pui strâns la piept în fiecare braț.

Mâinile îi erau însângerate de cât încercase să desfacă scândurile ce blocau intrarea din tunel în subsolurile clădirii. Brațul stâng se prinsese în mica deschidere pe care ea o crease, fixat acolo de presiunea unui jet rece de apă ce țâșnise prin gaură. Reușise însă să strecoare cei doi pui prin gaură înainte de a ceda puterii apei.

Când dimineața sosi peste clădirile din Buclă, oamenii descoperiră încet-încet mareea crescândă a apelor râului, din subsolurile clădirilor. Apa trecu de cablurile electrice și curentul începu să se întrerupă ; pe la mijlocul dimineții, compania de electricitate decuplă curentul în întreaga zonă afectată de inundație. Nimeni nu știa de unde venise toată apa aceea, până când cineva observă vârtejul din râul Chicago, de la sud de podul dinspre Kinzie Street. Și nici atunci, nimeni nu-și putu da seama cum de ajungea apa de-acolo în clădiri.

EPILOG

MIERCURI, 15 APRILIE

Fort Campbell, Kentucky
9:00 a.m.

Riley își ridică privirea când ușa camerei sale se deschise și detectiv Giannini păși înăuntru.

– Ei, dar asta-i o surpriză ! zâmbi el larg, bucuros s-o vadă, mai ales după toți vizitatorii oficiali din cursul ultimelor câteva zile.

– O surpriză plăcută sau neplăcută ? întrebă ea, apropiindu-se.

– Plăcută.

Ea se uită fugar la ziarele ce zăceau pe masa de lângă patul lui.

– Te ții la curent cu povestea ?

Riley urmărise din patul său de spital evoluția la zi a Potopului din Chicago. Remarcase că primul scufundător trimis să verifice lucrurile acolo jos era un fost angajat al Marinei. Nu-l mirase comunicatul oficial : „Cu toate că nu există o concluzie definitivă, inundația trebuie să fi fost provocată din cauza tavanului obosit de vreme al tunelului de transport, în zona de trecere pe sub râu." Și, desigur, nu se arătă surprins când președintele declară centrul orașului Chicago drept zonă calamitată și Corpul de Geniu al armatei pătrunse acolo pentru a înlătura dezastrul. Nu avea nici o îndoială că cineva

din personalul generalului Trollers era intim implicat în acest efort și că atunci când vor fi descoperite cadavre – umane sau de sinbatanți – acestea vor fi mătrășite la iuteală.

Făcuse față unei anchete dure din partea unui cabotin de-al lui Trollers, după ce fusese salvat. Pe Lewis îl eliberaseră din post și dispăruse. Îl interogaseră pe Riley în legătură cu explozia de la Bioteh, dar se prefăcu neștiutor și ei abandonaseră chestiunea. Ideea de bază părea să fie următoarea : era destulă mizerie de curățat, ca să se continue săpăturile. În orice caz, prea multă lume de la Fort Campbell și dintre superiorii lui Riley știa ce se întâmplase, pentru ca Trollers să facă vreun efort fățiș de a-l pedepsi pe Riley.

– Da, se pare că totul se leagă, ca în scamatoria cu cele trei cercuri, comentă el.

Giannini se așeză pe un scaun din fața patului.

– M-am dat la fund – am plecat seara trecută. Șeful meu crede că ar fi bine să dispar o vreme, așa că m-a trecut în concediu cu plată. Voiam să văd cum o duci.

– Sunt bine. Cred că mă țin aici din aceleași motive din care te-a trimis și șeful tău în concediu. Mai durează puțin până ce mi se vindecă umărul, dar în rest, totul e bine.

– M-au luat fezii la întrebări un timp, dar accentul s-a pus în principal pe amenințările cu privire la viitorul meu, dacă zic vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat. Giannini se aplecă ușor spre el. Am auzit că ar fi găsit acolo jos niște cadavre, dar totul a fost preluat de armată.

Riley clătină din cap.

– Au să mușamalizeze totul.

– Desigur.

Urmă o pauză lungă, apoi Riley o privi pe Giannini.

– Hei, ia ascultă...! ezită el.

– Ce-i ? întrebă Giannini.

Riley se foi în pat.

– Păi, nu voiam decât să-ți mulțumesc pentru ce-ai făcut.

– Adică pentru că ți-am salvat viața ? întrebă Giannini, zâmbind.

– Păi, daa, de-asta, admise Riley.

– Daa, de-asta, îl imită Giannini, apoi deveni serioasă. Crezi că i-am terminat pe toți ? Nu s-a raportat nimic neobișnuit pe străzi.

Riley se gândise aproape numai la acest lucru pe parcursul ultimelor patruzeci și opt de ore.

– Dacă a scăpat vreunul dintre ăia mici, ai s-auzi cât de curând.

– Dacă nu drenează inginerii prea repede tunelurile și nu se întorc sinbatanții în subteran, observă Giannini.

Riley clătină din cap.

– Poți fi sigură că n-o să se grăbească armata să scoată apa.

Giannini se lăsă să cadă înapoi pe spătarul scaunului.

– Se estimează că pierderile provocate oamenilor de afaceri din Buclă or să se ridice la sute de milioane.

– Nu te gândi că Trollers își face prea mari griji în privința asta.

– Pur și simplu nu-mi vine să cred cum e posibil să se poată acoperi așa ceva, zise Giannini.

– Poți să te duci oricând la presă, remarcă Riley.

– Da, și să-mi pun capul jos. Nu-s chiar atât de proastă cum par.

– Cred că aparențele înșeală, zise Riley.

Giannini oftă.

– Tot ce putem face este să așteptăm și să vedem ce se întâmplă.

Se lăsă o lungă tăcere. Riley încercă să se ridice în capul oaselor și Giannini sări să-l ajute, punându-i câteva perne la spate.

– Mulțumesc, zise Riley. Mângâie cu mâna sănătoasă atelele care-i strângeau degetele rupte. Hei, ascultă...

– Da, zise Giannini.

Riley se mai foi un moment, apoi își ridică ochii și-i întâlni privirea fermă.

– Sună cam prostește, dar nici măcar nu știu care ți-e numele mic.

Giannini zâmbi și se așeză înapoi pe scaun.

– Donna.

Chicago
10:20 p.m.

Holly se strecură pe sub gardul ce înconjura șantierul unui nou zgârie-nori care avea să fericească Bucla. Se apropie de stiva de bare metalice și cherestea așezată pe mărimi, unde își aflase noul cămin, când, deodată, încremeni și blana de pe ceafă i se zbârli. Recunoscu imediat mirosul, iar ochii ei începură să scruteze întunericul pentru a descoperi sursa. Târându-se încet, cu burta la pământ, își urmă calea, iar mirosul deveni mai puternic.

Ceva se deplasă rapid prin zona deschisă dintre două trailere. Holly rămase nemișcată și aștepta. Mișcarea se repetă. Acum se vedeau două siluete. Erau înalte de aproape jumătate de metru și se deplasau cu mișcări smucite. Una dintre ele se întoarse și se strâmbă, arătându-și colții, care erau ceva mai mari decât ai lui Holly. Cele două arătări începură să se apropie de ea, depărtându-se una de cealaltă, ca s-o prindă la mijloc.

Holly lăsă coada în jos și se răsuci pe jumătate, s-o ia la goană. Apoi se opri. Și totuși n-avea s-o facă. Țâșni din poziția în care se afla și șarjă, luându-l pe micul sinbatant din stânga complet prin surprindere. Colții ei se închiseră peste gâtul lui, și Holly scutură cu furie nefericita creatură până ce-i pocni șira spinării.

Celălalt sinbatant o rupse la fugă. Holly îl lăsă pe primul să cadă la pământ, cu trupul moale ca al unei păpuși de cârpă, și o porni după cel de-al doilea. Sinbatantul ajunse la gard și se strecură pe dedesubt, cu Holly pe urmele sale, la aproape un metru și jumătate. Se îndreptă spre pare, dar Holly îl ajunse pe la jumătatea străzii și-l înhață cu colții de ceafă. Când mâinile micuțe începură s-o izbească în coaste, Holly îi dădu drumul scurt, pentru a-l mușca, dar de astă dată mortal.

În treizeci de secunde, muri și ultimul sinbatant. Holly îi puse o labă pe piept și-și înălță spre lună botul plin de sânge.

Război! Pe scene diferite ale globului, cu arme din ce în ce mai sofisticate. Dar ceea ce rămâne întotdeauna neschimbat este umanismul personajelor, necorupt de ororile din jurul lor, sentimentul solidarității și al prieteniei în momentele-limită, curajul și voința de a supraviețui – natura omenească în cea mai reală dimensiune a sa. Iată de ce literatura de război se bucură de un imens succes la public.

În curând:

Arno Hilf
ADIO ENTEBE!

Peter McAleese și Mark Bles
SOLDATUL PERFECT

PETER McALEESE și MARK BLES

SOLDATUL PERFECT

Povestea lui Peter McAleese, cel care a servit în cele mai bune regimente de elită din lume, este unică în felul ei. Copil fiind, în Shettleston, o mahala mizeră și rău famată din Glasgow („acolo unde băieții din Gorbals veneau ca să învețe cum să mardească"), s-a hotărât, încă de la o vârstă destul de fragedă, să devină soldat. Și nu un soldat oarecare, ci soldatul *cel mai bun*. *Soldatul perfect* este povestea vieții lui, o confesiune de o sinceritate brutală, șocantă... Povestea unei cariere de douăzeci și cinci de ani, o carieră care n-a însemnat altceva decât un șir, aproape neîntrerupt, de lupte.

TRADUCERE DE CRISTIAN UNTEANU

ARNO HILF

ADIO ENTEBE!

Aeroportul din Entebe, Uganda, 2 iulie 1976. Douăzeci și șapte de teroriști palestinieni țin sub amenințarea armelor o sută trei ostatici evrei, într-un avion de pasageri al companiei Air France. Situația pare fără ieșire. Și totuși... 3 iulie 1976. După un zbor de peste patru mii de kilometri (!), patru avioane de transport Hercules C130-H ale forțelor speciale israeliene, escortate de reactoare Phantom, aterizează la Entebe. Soldați superantrenați, poate cei mai buni din lume, izolează aeroportul de restul lumii și apoi pornesc la atac. După numai o oră, ostaticii sunt eliberați. Șapte teroriști sunt uciși și unsprezece avioane de vânătoare Mig ale armatei ugandeze sunt distruse la sol. Un soldat israelian și trei ostatici mor în cursul acțiunii.

Istoria acestei misiuni incredibile, mai pasionantă decât un roman, apare pentru prima dată în românește.

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: MARCELA IONESCU
Culegere și paginare computerizată: STOICA NICULINA
Tehnoredactor: DAN RĂDULESCU
Apărut 1996, București
Coli tipar: 22. Format: 16/54 x 84
Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR sector 1, București

43

BOB MAYER

SINBAT – UN PROIECT MISTERIOS. SOLDAȚI SCĂPAȚI DINTR-O BAZĂ MILITARĂ SECRETĂ – ȘI UN LANȚ LUNG DE CRIME MONSTRUOASE. TOT MAI MULTE, LA ÎNTÂMPLARE. SĂ FIE VORBA DE UN ACCIDENT SAU DE TESTAREA IRESPONSABILĂ, PE VIU, A CAPACITĂȚII DE LUPTĂ A UNEI UNITĂȚI SPECIALE? DAVE RILEY ȘI ECHIPA SA DE BERETE VERZI SUNT SOLICITAȚI DE URGENȚĂ SĂ ANIHILEZE, ÎN CEL MAI STRICT SECRET, GRUPUL UCIGAȘ. RILEY VA DESCOPERI, ÎNGROZIT, CĂ ARE DE-A FACE CU UN INAMIC *PREA* BINE ANTRENAT, *PREA* NEMILOS ȘI, CULMEA, PROTEJAT DE PENTAGON PRINTR-O ADEVĂRATĂ CONSPIRAȚIE A TĂCERII. ADEVĂRUL SE DOVEDEȘTE MAI SUMBRU DECÂT CELE MAI NEGRE PRESIMȚIRI ALE LUI DAVE...

ISBN 973-9177-107-4

NEMIRA

LEI 62.500

4000 LEI